

Giới thiệu 12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh

Thêm một câu truyện nói về mười hai chòm sao, bộ truyện 12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh của tác giả Princess Cat sẽ đem lại nhiều thú vị cho cá bạn đọc.

Một cô nàng Bạch dương sở hữu một vẻ đẹp tinh nghịch và hồn nhiên mà không ai có thể sánh bằng. Tính tình nóng nảy và mạnh mẽ, giỏi các loại võ thuật, một cô nàng tomboy chính hiệu. Một anh chàng Kim Ngưu hiền lành, tốt bụng và vô cùng vô cùng dịu dàng. Sở thích của anh chỉ đơn giản là ăn.

Một chàng trai Song tử có những khả năng đặc biệt, bộ ba này sẽ gây ra những tình tiết như thế nào đây? Mời các bạn cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện 12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày Tụ Trường

Phần I

1. Bạch Dương: Mẹ mất sớm, cha cô là chủ tịch của tập đoàn Kintary - một tập đoàn nổi tiếng ở Hàn Quốc. Cô sở hữu một vẻ đẹp tinh nghịch và hồn nhiên mà không ai có thể sánh bằng. Tính tình nóng nảy và mạnh mẽ, giỏi các loại võ thuật. Là một cô nàng tomboy chính hiệu.
2. Kim Ngưu: Cha là chủ tịch quản lý dãy nhà hàng Noma to nhất trên thế giới. Tương lai kế nghiệp cha. Là một anh chàng hiền lành, tốt bụng và vô cùng vô cùng dịu dàng. Sở thích của anh chỉ đơn giản là ăn, ăn và ăn. Ngoài ra, Kim Ngưu còn rất yêu thương động vật/
3. Song Tử: Một cậu công tử nhà giàu, thông minh và cực kì đẹp trai. Tính tình đào hoa, thích tán gái nhưng lại sợ gái rượt, ngoài ra còn rất thích tám chuyện với bạn bè. Có khả năng nghe được nhiều tiếng động ở xa.
4. Cự Giải: Cô gái bị mất kí ức từ nhỏ. Cha mẹ đều làm bác sĩ, gia thế không có gì đặc biệt lắm nhưng bù lại, cô học rất giỏi, là một trong ba học sinh gương mẫu của lớp. Tính tình: Độ lượng, nhẹ nhàng như gió, dịu dàng như nước. Có tâm lòng bác ái và yêu thương người khác.
5. Sư Tử: Là CEO của tập đoàn FS. Tính tình rất nóng nảy, thích khoe khoang và rất kiêu, luôn đặt sĩ diện lên hàng đầu. Là người cao nhất trong đám.
6. Xử Nữ: Con của chủ tịch tập đoàn JS, mẹ mất sớm. Là một cô nàng cực kì xinh đẹp, body chuẩn và cao nhất trong sáu sao nữ. Là người chu đáo nhưng cầu toàn, thích mọi thứ phải thật hoàn hảo theo ý mình. Ngoài ra, Xử Nữ là một cô nàng có chỉ số IQ phải nói là...trên cả tuyệt vời!
7. Thiên Bình: Mặc dù mới 15 tuổi nhưng cô đã quản lý hẳn một công ty của riêng mình là công ty mỹ phẩm Brio. Cha mẹ cô đều là người mẫu, rất ít khi ở nhà. Cô sở hữu một vẻ đẹp thiên thần, mái tóc vàng ánh kim và đôi mắt ngọc xanh biếc. Là người dễ tính nhưng hay do dự khi phải quyết định một vấn đề gì đó.
8. Thiên Yết: Cha và mẹ đều đã mất để lại cho anh một gia tài đồ sộ nhưng không vì thế mà anh dùng chúng vào việc tiêu xài hoang phí. Là một mẫu boy lạnh lùng, đa nghi và không cho bất cứ ai tiếp cận mình (trừ các sao nam thôi).
9. Nhân Mã: Cha mẹ anh là quản lý khu trung tâm mua sắm chính của thành phố. Là một anh chàng có tính cách rất trẻ con, ham chơi, hay bị các thầy cô trong trường than phiền vì tội hay trốn học bỏ đi chơi. Tôn sùng chủ nghĩa tự do.
10. Ma Kết: Cha mất sớm, mẹ là chủ tịch tập đoàn ZS. Tính tình: Điềm tĩnh, thông minh và luôn nghiêm túc trong mọi việc, mọi hoàn cảnh. Rất yêu công việc. Thành thạo cũng rất...sến.
11. Bảo Bình: Là bác học duy nhất của nhóm. Cha mẹ cô đều là những thiên tài rất giỏi giang nên cô cũng muốn được giống như cha mẹ mình. Từ nhỏ đã yêu thích làm thí nghiệm mặc dù đã làm nổ không biết bao nhiêu phòng thí nghiệm và đã nhập viện không biết bao nhiêu lần. Yêu thí nghiệm còn hơn cả mạng sống.
12. Song Ngư: Cha là chủ tịch công ty bất động sản hàng đầu thế giới, gia thế rất lẫy lừng. Là một cô gái dễ thương, hiền dịu nhưng khi bị người khác chọc tức sẽ biến thành một bà chàng. Là vua lười của những vua lười. Rất mê ngủ và hay khóc.

Zodistar - thành phố được xem là nơi quan trọng nhất của đất nước Horoscope. Bởi vì, đây là nơi hội tụ những nhân tài, những người giàu có và cả những người nổi tiếng bậc nhất của đất nước. Đây cũng là nơi có những ngôi trường danh giá chỉ dành cho những người giỏi thật sự hoặc giàu có mới được học, mà nổi bật nhất là trường Honour - ngôi trường danh giá nhất của đất nước Horoscope và cũng là nơi mà các sao của chúng ta sắp bước chân vào...

Ngày khai giảng, năm giờ ba mươi phút sáng, tại biệt thự nhà Xử Nữ...

-Chào cha!

Xử Nữ bước xuống lầu với gương mặt hớn hờ và cặp sách đã sẵn sàng trên tay, mở lời chào buổi sáng, cô bước đến gần bàn ăn, hít lấy một hơi dài như để cảm nhận được mùi thức ăn thơm phức đang xộc vào mũi. Dưới nhà bếp, một người đàn ông trung niên vô cùng, vô cùng lịch lãm đang ngồi đọc báo, bên cạnh ông là đĩa trứng rán đã hết sạch. Người ấy - chính là cha của Xử Nữ.

Cô thì cũng quá quen với chuyện này rồi, không chỉ cô là người dậy sớm mà cha còn dậy sớm hơn cả cô nữa, và thường thường là ông ấy dậy tới ba, bốn giờ sáng lận. Đó cũng là điều dĩ nhiên khi cha cô là chủ tịch của một tập đoàn tầm cỡ quốc tế. Sáng nào ông cũng phải dậy thật sớm để còn đến công ti làm việc và tới tối khuya mới về nhà. Xử Nữ thật sự thấy lo lắng cho cha mình, ông ấy dù gì cũng đã lớn tuổi rồi, làm sao có thể để hết gánh nặng công việc đè lên mình được! Và lại nay cô cũng đã đến tuổi trưởng thành, cô đã hạ quyết tâm, phải cố gắng học thật giỏi để sao này nối nghiệp cha mình quản lí tập đoàn JS, vậy thì cha cô có thể yên tâm mà nghỉ ngơi rồi.

-Ừm, con mau vào ăn sáng đi!

Cha cô nói, một giọng nói trầm ấm dễ chịu. Xử Nữ mỉm cười với ông rồi ngồi vào bàn ăn sáng. Sau khi vét sạch bữa sáng chỉ trong vòng một phút ba mươi giây, cô chào cha mình rồi lấy cặp đi. Hôm nay, có một lí do quan trọng nên buộc Xử Nữ phải dậy sớm, đó là: Hôm nay là ngày tựu trường, mà ngày tựu trường lại là một ngày đặc biệt. Cô - Mama Xử có nhiệm vụ cao cả là phải đi rủ các cô bạn của mình tới trường thật sớm để dự buổi lễ chào năm học mới. Ngồi trong xe, Xử mãi phân vân suy nghĩ xem nên tới nhà ai trước thì mới đúng...và cuối cùng thì cô quyết định đến nhà Song Nư vì cô nàng được mọi người trong nhóm mệnh danh là “chúa mê ngủ” kia mà, cho nên khả năng ngủ nướng sẽ là cao nhất đây! Nghĩ là làm, cô bảo bác tài của mình lái thẳng đến nhà Nư

Một lát sau, chiếc xe dừng lại trước nhà Nư - một ngôi biệt thự màu xanh nước biển nhạt to đồ sộ. Căn nhà được thiết kế theo phong cách biển cả, tạo cho người ta một cảm giác rất dễ chịu khi ngắm nhìn nó. Khắp nơi trong căn biệt thự đều được trang trí những họa tiết bong bóng nước và những chú cá nhỏ xinh đang bơi lội tung tăng, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ biết người sống trong căn nhà này yêu đại dương đến mức nào. Con đường nối giữa cánh cổng với cửa chính là một lối đi rất to được lát sỏi trắng tấp. Hai bên là vườn hoa được trồng xen vài cây to để che mát. Nhìn tổng thể rất hài hòa và đẹp mắt.

Xử Nữ bước xuống xe và không quên dặn người lái xe chờ mình, sau đó, cô tới bấm chuông cửa:

”Kính coong...kính coong”

Sau tiếng chuông, một người phụ nữ xinh đẹp bước ra, bà mặc một bộ váy công sở màu đen toát lên nét gì đó rất sang trọng và quý phái, người đó - chính là mẹ của Song Nư. Vừa thấy Xử Nữ, mẹ Nư đã thừa biết là cô tới đây để làm gì, bởi lẽ suốt cả mùa hè, ngày nào Xử Nữ cũng đến rủ Song Nư nhà bà đi học thêm mà không hề tỏ vẻ khó chịu hay than trách. Đến bà cũng phải công nhận rằng, đây thực sự là một cô bé chăm ngoan.

Xử Nữ lễ phép hỏi:

-Chào chào cô Mỹ Nư ạ, cho cháu hỏi có bạn Song Nư ở nhà không cô?

-À, Xử Nữ, Song Nư con bé nói là muốn đi tham quan trường nên đã đi trước rồi, cách đây chừng năm phút thì phải.

Mẹ Nư từ tốn nói làm Xử Nữ một phen ngạc nhiên, nhưng rồi, cô cũng chào tạm biệt mẹ Song Nư và vào trở lại xe, trong đầu không ngừng suy nghĩ chuyện cũng có một ngày mà Song Nư nhà ta dậy sớm ư? Chắc hôm nay trời sắp quá! Nhưng rồi, cô cũng thờ dãi gạt cái mớ suy nghĩ ấy sang một bên. Chuyện cần làm bây giờ không phải ngồi đây mà suy nghĩ vẩn vơ, cô còn phải đến nhà hai người nữa cơ mà!

”Bây giờ đến nhà Thiên Bình thôi!”

Chiếc xe một lần nữa lao đi và lại dừng chân trước một ngôi biệt thự nữa, nhưng khác với nhà Song Nư, căn biệt thự của Thiên Bình ánh lên một màu hồng sáng và được trang trí họa tiết hoa hồng màu hồng nhạt, trông không khác gì nơi ở của một cô công chúa. Lối đi được lát kim cương sáng lấp lánh dưới ánh nắng. Và điều đặc biệt ở đây là cả căn biệt thự của Thiên Bình đều sáng chói, lấp lánh lấp lánh vì có rất nhiều đồ vật được cô nàng dát kim cương hết. Xử Nữ bước vào nhà và bấm chuông, một lát sau, mẹ của Thiên Bình bước ra, vừa trông thấy cô, bà như gặp được vị cứu tinh nắm tay cô nói:

-May quá, Xử Nữ cuối cùng cháu cũng đến, cháu lên gọi Bình Nhi dậy giùm cô với, này giờ cô gọi mãi mà nó chẳng chịu dậy, huống chi hôm nay lại là ngày khai giảng nữa.

-Dạ, cô cứ giao cho cháu!-Xử Nữ vừa nói vừa mỉm cười thích thú, đoạn, cô chạy một mạch lên lầu và dừng chân trước cửa phòng của Thiên Bình.

”Thiên Bình à, cậu sẽ biết tay mình vì tội dậy muộn”

Với ý nghĩ trong đầu, Xử nữ mở hết volume lên vừa hét lên “Thiên Bình” vừa đập cửa xông vào, đúng như lời mẹ Thiên Bình, cô nàng đang nằm ngủ nướng trộm mền kín bít ở trên giường. Vừa nghe xong tiếng gọi quen thuộc, Thiên Bình giật mình ngồi bật dậy và đập vào mắt cô là một gương mặt cực kì thân quen, thân quen đến phát sợ. Cô nàng hoảng hốt vừa lạy Xử Nữ vừa nói:

-Tớ lạy cậu, cậu tha cho tớ một ngày đi Xử Nữ, bây giờ tớ sẽ đi chuẩn bị liền, cậu chờ chút!

Không đợi Xử Nữ kịp nói câu nào, Thiên Bình vội chạy đi làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo và xách cặp đến trước mặt Xử Nữ chỉ trong vòng chưa đầy năm phút, cứ như là được huấn luyện nhiều lần lắm rồi.

-Ừm, vậy chúng ta đi thôi, hôm nay khai giảng, tớ sẽ niệm tình mà tha cho cậu!

Xử Nữ mỉm cười tỏ vẻ hài lòng và dắt tay Thiên Bình đi, còn cô thì thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, chiếc xe của Xử Nữ lần lượt chạy tới nhà của Bạch Dương và Bảo Bình. Không như Thiên Bình, cả hai cô nàng này đều dậy sớm và đã đứng trước cửa chờ Xử Nữ tới. Cả bốn người lên xe và chạy tới trường.

Ở trong xe, các cô gái đang trò chuyện rôm rả:

-Ừa, sao cậu không đón Giải?-Thiên Bình mở lời trước, cô quay qua Xử Nữ đang ngồi đọc sách, nói. Xử Nữ dùng tay làm dấu trang đang đọc, gấp cuốn sách lại, rồi nói với Thiên Bình là Cụ Giải đã đổ bệnh rồi.

-À, thì ra là vậy. Mà Bảo Bình à, cậu định đem mấy cái lọ đó tới trường luôn hả?-Cô hỏi Bảo Bình tiếp.

Bảo Bình vừa nghe có người nhắc đến thì hí hửng ra mặt, cô quay sang Thiên Bình:

-Ừm, lọ thuốc hoán đổi linh hồn của tớ gần xong rồi đó, hi hi, bây giờ thì chỉ cần người thử thuốc nữa thôi!

-Nhưng mà nội quy trường cấm không cho đem hóa chất vào trường mà! Bộ cậu không sợ bị bắt sao?-Xử Nữ lo lắng.

-Lo gì, tớ giấu rồi thì đó ai biết được, tớ phải tận dụng thời gian rảnh ở trường để chế thuốc chứ để về tới nhà mới làm tiếp chắc tớ chết mất!

-Ôi, thật hết cách với cậu luôn rồi! Mà Bạch Dương này, tớ có một thắc mắc là bình thường cậu ngủ muộn lắm mà sao hôm nay cậu lại dậy sớm được hay thế?-Thiên Bình nói rồi quay qua hỏi Bạch Dương.

-À, tại vì tớ biết hôm nay là khai giảng, Xử Nữ thế nào cũng đến rù nên tớ hôm qua, tớ đã lấy đoạn thu âm giọng hét của Xử Nữ làm chuông báo thức nên...-Bạch Dương đang vui vẻ kể thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó...

"Hình như mình nói hơi lớn thì phải..."

-BẠCH DƯƠNG, CẬU BIẾT TAY TỐ!!!-Xử Nữ sát khí nổi lên dùng dùng, cô chồm ra sau tính tóm lấy Bạch Dương thì...

-A, tới trường rồi, tớ xuống trước đây, bye!-Bạch Dương nói rồi phóng nhanh xuống xe.

-CẬU ĐỪNG LẠI MAU!!! ĐỪNG LẠI MAU!!!-Xử Nữ vừa hét lên vừa đuổi theo Bạch Dương, chỉ tội cho lỗ tai của ba người còn lại ở trong xe, vừa sáng sớm ra đã phải chịu sự tra tấn dã man như vậy.

Thiên Bình cùng với Bảo Bình xuống xe, hai cô thẳng tiến lại cổng trường quan sát, bỗng nhiên một tên con trai từ đâu chạy tới với tốc độ cực nhanh về hướng của hai cô gái đang đứng. Hai cô hét hoảng vội né nhưng không kịp, tên đó đã va vào người hai cô, hơn nữa còn làm rơi chiếc cặp trên tay Bảo Bình xuống đất. Bảo Bình hét hoảng nhặt chiếc cặp lên và xem bên trong, mặt cô tái xanh, sau đó thì trắng bệch, lọ thuốc hoán đổi linh hồn mà cô rùng rã gần một năm trời sắp hoàn thành xong, giờ đây đã bị vỡ tan tành, nước trong lọ lan ra và sủi bọt.

-Ôi, còn gì là lọ thuốc của mình!-Bảo Bình ôm đầu, trông có vẻ tiếc nuối lắm.

Chàng trai nọ đỏ mặt hồi hộp, vừa thấy lo lắng lại vừa thấy tội lỗi. Anh ta vội đứng dậy rồi nói:

-Thành thật xin lỗi bạn, tôi...

-CẬU CÓ BIẾT CẬU ĐÃ PHÁ HỦY MỘT THỨ RẤT QUAN TRỌNG RỒI KHÔNG HẢ?- Bảo Bình uất hận hét lên.

-Biết rồi biết rồi, tôi xin lỗi, nhưng giờ tôi đang rất gấp, bạn làm ơn tránh qua một bên...

Anh chàng vì gấp gấp mà xin lỗi một cách không đoàn hoàng, làm cho Bảo Bình đã giận nay lại càng giận thêm:

-Xin lỗi thôi không được, tôi đề nghị cậu phải làm người thử thuốc cho tôi trong vòng một năm. Thế nào?

-Được được, làm ơn tránh qua cho tôi nhờ!-Chàng trai kia đáng vẻ gấp rút nói. Thấy vậy Bảo Bình cũng tha cho anh ta đi.

Riêng anh chàng đó thì lập tức chạy cật lực, phía sau anh ta, một đám con gái như điên như dại vừa đuổi theo vừa la hét ầm ĩ. Bảo Bình nhờ có người thử thuốc nên đã nguôi ngoai vì từ trước tới giờ dù cô cầu xin cách mấy nhưng không có ai dám gạt đầu đồng ý làm người thử thuốc cho cô cả, mặc dù cô có cho bao nhiêu tiền hay vàng bạc kim cương đá quý đi chăng nữa cũng không ai thèm, cô cũng không biết tại sao, nên đối với cô, có được một người thử thuốc cũng giống như một người đào đất nhặt được kim cương vậy. Lại nói về cô nàng Thiên Bình, từ này đến giờ không nói câu nào, chỉ đứng ngẩn nhìn anh chàng lúc này, ngẩn tới nỗi mà anh ta chạy đi mất lúc nào không hay, Bảo Bình ngó qua thấy cô bạn mình như vậy thì lay mạnh, phải một lúc sau Thiên Bình mới tỉnh mộng. Hai cô lại cất bước tiến vào sân trường.

*****

Xử Nữ vẫn đang mãi miết đuổi theo Bạch Dương, trong đầu nghĩ không biết Bạch Dương ăn gì mà chạy nhanh quá. Bạch Dương mãi miết chạy không dám quay đầu lại, chạy được một lúc thì cô thấm mệt nên quyết định tìm một chỗ nào đó trốn trước, đúng lúc có hai chàng thanh niên to lớn đi qua che mắt Xử Nữ, và hai người đó chính là Ma Kết và Thiên Yết. Dương Dương liền chớp lấy thời cơ nhảy tót vào một bụi cây gần đó. Xử Nữ đang chạy thì va vào

hai chàng thanh niên đó nên ngã xuống đất, hai người đó mắt đã nên cũng ngã theo luôn. Xử phải đất cát dính trên người mình và nói:

-Thật tình, hai người không nhìn đường à...oái Bạch Dương đâu mắt rồi?

Cô hoảng hốt cả lên khi không thấy bóng dáng con cừu đâu nữa.

-Cô mới là không biết nhìn đường, đâm vào người ta không xin lỗi còn chửi mắng lung tung nữa!-Ma Kết lên tiếng làm cho nàng Xử không biết phải nói sao nữa:

-Anh...anh...anh...

-Mặc kệ cô ta, chúng ta đi thôi!-Thiên Yết nói và kéo Ma Kết đi mắt để lại Xử Nữ đứng đó tức muốn lộn ruột, và cô quyết tâm là, một ngày nào đó, cô nhất định phải trả mỗi thù này. Xử Nữ thở dài một cái, rồi cất bước đi về phía hội trường.

*****

Trong khi đó Bạch Dương nấp trong bụi cây này giờ cười tít mắt vì được xem kịch hay, Bỗng nhiên có giọng nói..

-Phù, không biết hai thằng Song Tử và Sư Tử đã thoát chưa nhỉ?

Giọng của một đứa con trai vang lên làm Bạch Dương giật bắn mình, cô quay đầu lại, tên con trai đó nghe thấy tiếng động sau lưng nên cũng quay đầu lại, và hai người quay đầu lại cùng một lúc làm hai gương mặt ở một khoảng cách rất gần...

-Aaaaaa....-Cả hai người đồng thanh hét lên và đứng phắt dậy. Vì sợ quá nên Bạch Dương đã dùng chân đánh một đòn Karate vào người anh ta, xúi quẩy thay lại trúng ngay chỗ hiểm của hắn.

”Bốp”

-Aaaaaa.....-Lại một lần nữa, anh chàng xui xẻo rống lên thảm thiết, còn Bạch Dương thì không biết đã chạy mất từ lúc nào.

*****

Trường Honuor là một trường danh tiếng, cho nên, mọi thứ ở đây đều phải thật hoàn hảo, từ những dãy lớp học, sân trường cho đến căng tin đều cũng vậy, và phòng hội trường cũng không phải là ngoại lệ. Hội trường của trường Honuor rất rất là rộng, tới nổi cả ngàn người đứng ở đây mà không thấy chật chội chút nào. Phòng hội trường hôm nay nhìn rất khang trang và sạch sẽ, khắp nơi được treo đầy những bông hoa to tướng và những sợi dây ruy băng màu đỏ. Phía trên bục được trải thảm màu đỏ ở chính giữa và rải những cánh hoa hồng nhỏ li ti phía trên.

Bạch Dương bước vào cũng phải trầm trồ khen ngợi, quả thật là từ trước đến nay cô chưa từng thấy cái trường nào mà bày bố khủng khiếp như thế này cả, từ nhỏ tới giờ. Sau đó, cô đi tới chỗ của các sao nữ đang đứng, lại hoảng sợ khi nhìn thấy Xử Nữ, nhưng cô không biết là Xử thì đã quên hết chuyện với Bạch Dương rồi, hiện giờ thì cô nàng chỉ đang tức chuyện đụng phải Ma Kết và Thiên Yết mà thôi. Bạch Dương mở lời:

-Chào các cậu...nãy giờ vẫn không thấy Song Ngư đâu hết nhỉ?

-Tụi mình cũng không biết nữa, từ sáng tới giờ vẫn không thấy mặt bạn ấy đâu hết!-Thiên Bình nói rồi ngó quanh, với hi vọng có thể tìm được Song Ngư lẩn vờ ở gần đây.

Vừa nhắc hồn xong thì hồn đến, Song Ngư trong một bộ dạng rất thê thảm bước vào.

-Trời ơi, Song Ngư à, sao cậu lại ra nông nỗi này?-Xử Nữ giật giật mí mắt khi nhìn thấy bộ dạng của Song Ngư: Đầu tóc thì rối bù xù, quần áo thì xộc xệch, mặt mũi thì lem lem hết, lại còn có một vết bầm to tướng ở bên má.

-Các cậu muốn biết vì sao à, để tớ kể cho nghe, hờ hờ...

End chap 1

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trận Chiến Không Cân Sức

Flash back

Một tiếng trước...

Sau một buổi ngêu ngoai ngoài đường, cuối cùng thì cô nàng Song Nư cũng đã tới được nơi cần tới. Hôm nay, cô đến trường rất sớm chủ yếu để đi tham quan ngôi trường mới xem nó có đẹp như lời đồn hay không. Vừa mới bước tới cổng trường thì cô nàng đã trở mắt ra kinh ngạc vì cái cổng nó quá to, to ngoài sức tưởng tượng. Nư nhắm chừng cái cổng này chắc phải cao hơn cổng nhà cô chừng ba bốn mét gì đấy, mà nói thật thì cái cổng nhà cô đã được xem là cổng nhà cao nhất trong số các cổng nhà ở khu phố nhà cô rồi!

Song Nư nhìn lên phía trên của cánh cổng, trên đó có một tấm bảng hiệu bằng vàng sáng chói, dòng chữ Honuor bằng bạc hiện lên rõ ràng. Cô bắt đầu bước vào bên trong, mặc dù chỉ mới sáu rưỡi thôi nhưng sân trường đã tập nập người, các học sinh kẻ ra người vào nhiều không đếm xuể, đó là chưa nói tới các thầy cô và một số phụ huynh chở con tới trường nữa. Luôn qua đám đông, Song Nư đi vòng quanh trường xem. Honuor quả không hổ danh là ngôi trường danh giá nhất Horoscope vì ở đây có rất nhiều phòng khác nhau, nhiều tới nỗi cô không thể đếm hết được. Mặc dù Song Nư không biết đó là những phòng gì nhưng cô chắc chắn rằng, cái trường này có ít nhất là năm trăm phòng trở lên.

Trường có tất cả là bảy khu vực, theo thứ tự từ cổng trường vào là: Khu vực phía trước, nhà hàng, hai dãy lớp học, dãy lầu dành cho các phòng khác, khu vực vệ sinh và cuối cùng là khu vực phía sau.

Khu vực phía trước là sân chính của trường, ở trung tâm có một bồn nước ba tầng rất lớn, mà tầng đầu tiên còn có những bông hoa sen nổi lơ lửng trên mặt nước làm Song Nư thích mê. Kế đến là khu vực nhà hàng, là nơi bán thức ăn cho học sinh trong các giờ giải lao, thức ăn ở đây vừa phong phú lại vừa đẹp mắt nên trong nhà hàng lúc nào cũng đông chật người. Sau nhà hàng là ba dãy lầu cao tầng: Dãy bên trái và bên phải là hai dãy lớp học còn dãy ở giữa là dãy dành cho các phòng khác như: Phòng hội họa, phòng tin học, phòng âm nhạc, phòng thực hành thí nghiệm,...mà phòng rộng nhất ở đây là phòng hội trường - nằm ở tầng trệt. Phía sau của các dãy lầu là một khu vực khá nhỏ và yên tĩnh so với các khu vực khác - khu vực vệ sinh, khu vực này chia làm hai khu vực nhỏ nữa là nhà vệ sinh và kho chứa dụng cụ. Sau cùng là khu vực phía sau trường đồng thời cũng là vườn thực vật của trường, là nơi trồng những loài cây quý hiếm, những loài hoa thơm cỏ lạ.

Sau khi đã tham quan xong hết các nơi, Song Nư đi vào phía dãy lầu ở giữa và đi vào hội trường để tìm xem có đứa bạn nào của cô ở đấy chưa. Đang đi dạo quanh hành lang, bỗng nhiên có một chàng trai cao lớn chạy xông tới với vận tốc khủng khiếp, miệng thì liên tục la lên: Tránh mau! Tránh mau! Khi đã nhận thấy nhau, cả hai người một người né, một người thắng, nhưng không kịp nữa, chàng ta đã tông vô Song Nư khiến cô mất đà ngã ra phía sau còn anh chàng đó thì nhào lên phía trước. Kết cục, anh chàng đó được nằm trên người Song Nư đã thể còn ôm cô nữa, vì cả hai ngã cùng một phía. Riêng Song Nư thì bị bẹp dí dưới đất, còn làm bìa đỡ đạn cho hắn ta nên hắn ta ngã mà không thấy đau chút nào còn cô thì ngược lại. Cứ nghĩ đây chắc lại là một tên vô duyên nào đó muốn sàm sỡ mình, Song Nư chực giơ tay lên đấm cho hắn ta một quả vào mắt trái, hắn ta đau đón ôm mắt đứng phắt dậy.

-A...sao cô lại đánh người lung tung vậy?

-Ai biểu anh sàm sỡ tôi làm chi!-Song Nư cũng đứng dậy, chống nạnh nói càng làm cho chàng ta tức điên lên:

-Tôi sàm sỡ cô khi nào chứ?

-Hồi nãy...

-Cái gì, lúc nãy là tôi đang chạy, tôi la lên vậy mà cô không chịu tránh, hay là...cô cố ý để được tôi ôm chứ gì, biết ngay mà, ai bảo tôi đẹp trai quá làm ch...

”Bốp”

Lại thêm một cú đấm nữa vào mắt phải của chàng ta làm hắn lão đảo.

-Mặt mũi anh như vậy mà dám nói mình đẹp trai à, không biết xấu hổ hả, nữa nè!-Nư lại giơ tay lên định đấm vào mũi của anh ta luôn cho thành chú hề, nào ngờ hắn nhanh tay nắm chặt tay cô lại và nói một cô với giọng đầy thách thức:

-Muốn đánh nhau à, được thôi, tôi chiều cô, nào xông lên đi!

-Hừ, để xem ai sợ ai nào!

Cả hai người lườm lườm nhìn đối thủ của mình...

”Tôi không tin là tôi lại thua con gái đâu, cô cứ chờ xem!”-Suy nghĩ của chàng trai.

”Đừng tưởng tôi là con gái anh là con trai thì tôi sẽ sợ anh nhé, không có chuyện đó đâu!”-Suy nghĩ của cô gái.

Thế là cả hai nhào vô đánh, đấm, cào xé lẫn nhau sau. Sau hơn nửa tiếng giằng co quyết liệt, cuối cùng kết quả là Song Nư thắng. Đây là bằng chứng cụ thể nhất, từ đây trở đi bạn đừng bao giờ nói con gái là đồ chân yếu tay mềm đi nhé!

End flash back

-Ha...ha...ha...cuối cùng là tớ thắng, cái tên đó chắc sẽ tồn tại già cho mà xem. Nghĩ tới đó thôi đã thấy vui quá trời...hồ...hồ...hồ...hồ...-Song Nư ngửa mặt lên trời cười đắc thắng. Bảo Bình thấy vậy chạy đến cùng vui với cô luôn. Ở phía xa xa, các sao nữ của chúng ta đang xì xầm bàn tán gì đó...

-Này các cậu, tớ thấy sao lúc này nhìn Ngư ngổ điên điên khùng khùng giống Bảo Bảo khi vừa chế thuốc xong quá nhỉ?-Bạch Dương nói với Xử Nữ và Thiên Bình, hai cô nàng cũng gật gật đầu, bỗng dưng, họ cảm thấy không khí xung quanh mình lạnh đến phát sợ, có hai cặp mắt tràn đầy sát khí + nộ khí hướng về phía cả ba người đang đứng.

-Các cậu đang bàn tán gì thế?-Song Ngư với nụ cười nham hiểm trên môi.

-Có muốn thử thuốc của tớ không?-Bảo Bình giọng lơ đãng.

-Không! Không có gì đâu chỉ là...ơ...chạy mau...

Thế là lại có thêm một cuộc đuổi bắt nữa diễn ra tại hội trường, trong khi đó, ở trước sân trường, Thiên Yết và Ma Kết đang cười lăn lộn trước bộ dạng hiện giờ của Nhân Mã, Sư Tử và Song Tử: Một tên thì hai tay bụm đáy quần ngồi một chỗ, mặt mếu máo như sắp khóc. Một tên thì hai mắt bị bầm tím như gấu trúc, mũi thì bị chảy máu cam. Một tên thì cả người lấm lem đầy cát đất, hơn nữa khắp nơi đều là dấu son môi chi chít, mặt méo xẹo.

-Các cậu cười đủ chưa, ba tụi tớ gặp nạn, các cậu không an ủi thì thôi lại còn cười! Tất cả là tại hai cậu đó, cũng tại hai thằng Tử Tử nhà các cậu lôi kéo tớ nên tớ mới phải như vậy nè! Mà tớ có biết gì đâu!-Nhân Mã uất ức nói càng làm cho Ma Kết cười lớn hơn.

-Ha...ha...ha...tớ...tớ nói rồi mà, không nên kiếm chuyện với con gái...ahi...hi...hi...đau bụng quá...tớ chết mất...hồ...hồ...hồ...-Ma Kết cười sặc sụa.

Thiên Yết cũng gật đầu đồng tình, đó là số phận của ba, à không, phải là hai tên thích tán gái và một tên bị hai tên thích tán gái lôi kéo. Chuyện là sáng nay, hai anh chàng Tử Tử rủ nhau đi học sớm mà mục đích chính là đi cua gái, trên đường đi thì gặp Nhân Mã cũng đang trên đường tới trường, thế là hai chàng lôi kéo Mã Mã đi chung luôn mặc dù Mã nhà ta nhất quyết không là không, nhưng sức của một người thì sao có thể địch lại sức của hai người được chứ. Sau một quá trình tán gái, kết quả là cả ba người bị các cô gái trong trường chạy lại ôm, cả ba sợ hãi mỗi người một hướng thân ai nấy lo cắm đầu mà chạy. Song Tử thì chạy ra ngoài cổng, đang chạy thì lại gặp hai cô nàng Bảo Bình và Thiên Bình rồi tông vào họ luôn, vì vậy nên mới xảy ra một cuộc ẩu đả khiến cho khoảng cách của Song Tử và các cô gái sau lưng anh bị rút ngắn lại, sau đó anh chạy không thoát và hậu quả là như trên. Sư Tử thì chọn hướng các dãy lầu mà chạy, tưởng đã chạy thoát đám con gái phiền phức ai ngờ lại đụng phải Song Ngư và bị cô nàng cho một trận nhừ đòn. Riêng Nhân Mã lại có ý tưởng hay, anh biết chạy một lúc sau rồi cũng sẽ kiệt sức nên chọn cách lẩn trốn, đúng lúc có một bụi cây to ở gần đó, thế là anh chàng chui luôn vào đó, nào ngờ lại gặp phải cô nàng tomboy Bạch Dương cũng đang trốn chị Xử Nữ, khi anh xoay đầu lại trùng hợp Bạch Dương nhà ta cũng xoay đầu lại, nhìn thấy gương mặt của một tên con trai lạ hoắc ở gần mình như vậy đã làm cho Cừu sợ và hậu quả là như trên.

-Ồ ân ái ậu (khổ thân các cậu)-Kim Ngưu từ phía nhà hàng đi tới, miệng ngồm ngoàm nhai bánh.

-Ha...ha...ha...hà...Kim Ngưu, giờ này cậu mới thò mặt ra à!-Ma Kết ngừng cười.

-À, tại tớ dậy muộn, rồi còn phải ăn sáng nữa, mà nhà hàng của trường có nhiều món ngon lắm đấy, các cậu vào ăn thử xem!

-Thôi khỏi, bọn tớ no rồi!

Tất cả các sao nam đồng thanh, ai nấy cũng thở dài ngao ngán, mỗi lần Kim Ngưu nhắc tới đồ ăn là khuôn mặt sáng bừng lên hạnh phúc, sau đó thì đưa các sao nam đi ăn hết món này đến món kia mà Ngưu thì lại ăn gấp mười lần mọi người. Mỗi lần Kim Ngưu ăn cũng tốn rất nhiều thời gian. Cụ thể là: Bữa sáng và bữa tối: ba mươi phút. Bữa trưa và bữa chiều: Một tiếng. Đó là chưa nói đến hơn mười bữa phụ mỗi ngày mà nguyên nhân chính làm thời gian ăn của Ngưu lâu không phải là anh chàng ăn lâu mà là ăn quá nhiều món.

”Reng...reng...reng”

Tiếng chuông đột ngột vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của các sao nam. Sáu người không ai nói ai cùng với các học sinh khác đi vào hội trường để chuẩn bị làm lễ khai giảng năm học.

Vừa bước vào hội trường, mười một người chạm mặt nhau, Xử Nữ, Song Ngư, Bạch Dương, Bảo Bình, Song Tử, Nhân Mã, Sư Tử và Ma Kết như núi lửa sắp phun trào, bỗng nhiên lại thấy tức vì chuyện ban sáng, họ lại chuẩn bị lao vào cãi nhau...

-À hém, các em học sinh mau ngồi vào ghế theo sự sắp xếp của giáo viên!-Tiếng thầy tổng phụ trách vang lên.

Sau đó, có rất nhiều thầy cô giáo đi đi lại lại khắp nơi để xếp chỗ ngồi cho học sinh, nhìn cả hội trường lúc này rất lộn xộn. Khối mười thì ngồi ở trên, tiếp theo là đến khối mười một và cuối cùng là khối mười hai. Mười một bạn sao của chúng ta được giáo viên cho ngồi hàng đầu tiên, hàng ghế vinh dự. Sau đó buổi lễ bắt đầu. Đầu tiên là thầy tổng phụ trách đọc vài lời chào mừng, rồi hát quốc ca, Đội ca và lần lượt là các bài phát biểu dài lê thê của các thầy cô, đại biểu, phụ huynh và học sinh kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ làm cho các cô cậu học sinh ngồi ở dưới ngủ gục hết...

-Và cuối cùng, thầy hiệu trưởng có đôi lời muốn phát biểu, xin mời thầy!-Tiếng người dẫn chương trình vang lên làm cho cả cái hội trường như muốn bùng nổ với hàng loạt tràng pháo tay của hàng ngàn người vang lên không ngớt. Đám học sinh đang ngủ gà ngủ gật vừa nghe tới hai chữ “hiệu trưởng” liền tỉnh dậy lập tức và ngồi thẳng lưng lên nhìn.

Thầy hiệu trưởng bước lên một cách tôn nghiêm, Ma Kết và Xử Nữ là hai người chăm chú nhất từ đầu buổi lễ đến tận giờ, cả hai đều quan sát thầy một cách kỹ lưỡng, thầy đã lớn tuổi lắm rồi, điều đó được thể hiện qua bầu râu dài mà trắng bạc phơ, cả tóc và lông mày cũng màu trắng nốt. Thầy vận một bộ vest màu đen lịch sự, mang giày boots màu đen. Gương mặt đã có nhiều nếp nhăn do phải suy nghĩ nhiều, thầy nhìn các học sinh của mình với ánh mắt đôn hậu ẩn sau cặp mắt kính. Thầy cất giọng ấm áp:

-Các em học sinh thân mến, hẳn là các em cảm thấy rất vui vì lại bước vào một năm học mới, đúng không? Năm nay trường Honuor của chúng ta lại chào đón những em học sinh thân yêu...bla...bla...bla...Về việc phân chia của các lớp, năm nay, các khối lớp sẽ chia như cũ, mỗi khối mười lớp, mỗi lớp ba mươi học sinh. Riêng khối mười sẽ có một lớp đặc biệt dành cho những học sinh có thành tích học tập xuất sắc nhất, đó là lớp mười A. Lớp mười A sẽ chỉ có mười hai học sinh là các em: Bạch Dương, Bảo Bình, Cự Giải, Kim Ngưu, Ma Kết, Nhân Mã, Song Ngư, Song Tử, Sư Tử, Thiên Bình, Thiên Yết và Xử Nữ. Lớp mười A sẽ có giáo viên dạy riêng và chương trình học sẽ khó gấp đôi các lớp khác...bla...bla...bla...Giờ thì các em đã hiểu chưa?

-Dạ rồi ạ!-Học sinh toàn trường hô to.

-Vậy thì tốt!-Thầy hiệu trưởng gật đầu mỉm cười với các học sinh rồi từ tốn bước xuống bục. Sau đó, thầy tổng phụ trách lại bước lên và nói thêm mấy câu, rồi buổi lễ kết thúc tốt đẹp. Tất cả các học sinh lần lượt về lớp của mình để đợi giáo viên chủ nhiệm đến.

Lớp mười A - lớp học đặc biệt mà bao học sinh mơ ước được một lần bước chân vào, lớp có đầy đủ các thiết bị hiện đại cần cho việc học như là ti vi, máy lạnh hơi nước, bình nước nóng, kệ giày tự động,...mỗi học sinh tại lớp này đều được cấp cho một thẻ học sinh và một chiếc laptop nữa, đúng là thiên đường mơ ước! Nhưng nhìn lại bây giờ, cái lớp này giống như một địa ngục từ thần hơn...

-Cô nói ai sàm sỡ?-Sư Tử đập bàn đứng dậy.

-Tôi nói anh đó cái đồ biến thái không biết xấu hổ.-Song Ngư cũng không kém.

-Vậy còn cô là cái đồ con gái có mắt không trông!

-Còn anh là cái đồ bệnh hoạn...blap...blap...blap...

*****

Trong khi Sư và Ngư nổ ra một trận hỏa chiến kịch liệt thì ở chỗ ngồi của Xử và Kết lại có chiến tranh lạnh đó nha...

-Trời ạ, tại sao mình lại phải học chung với tên này chứ!-Xử Nữ ôm mặt, lắc lắc đầu nhìn Ma Kết.

-Tôi mới phải xui xẻo khi học chung với cô đấy! Thật là phiền phức!-Ma Kết đập lại.

-Anh thật là bất lịch sự, cũng tại anh mà tôi bị lỡ việc, cũng tại anh mà tôi bị té đau, con trai gì mà đụng phải con gái không biết xin lỗi người ta một tiếng, đã thế...bla...bla...

*****

-Này lúc sáng tôi còn chưa hỏi tội cô vì đã đánh trúng...trúng...người tôi đấy nhé!

-O...tôi xin lỗi...tại lúc đó tôi...tôi...-Bạch Dương khổ sở không biết phải giải thích sao mới đúng.

-Thật tình, đánh người ta cho đã rồi đi xin lỗi, đúng là...

-Giữ chứ, tôi có cô ý đâu, anh đừng có quá đáng!-Bạch Dương đã bắt đầu phát hỏa và thế là lại có thêm một cuộc cãi vã nữa diễn ra làm cho lớp mười A biến thành một cái chợ vịt.

Cả lớp đang rất là ồn ào, bỗng nhiên, từ bên ngoài, một bóng người bước vào, là một...bà già...

End chap 2

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sắp Xếp Lớp

Bà ấy bước vào lớp, trên tay cầm hũ hoi cây roi tre chừng một thước:

-Các cô cậu nghĩ mình đang làm gì thế hả?

Bà cất giọng nói khiến cả lớp ngơ ngác, họ không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây nữa. Tại sao trong môi trường học đường lại có một bà già gần sáu chục như thế này chứ, nhất là ở đây là một ngôi trường danh tiếng hàng đầu, làm sao có thể xảy ra chuyện lẩn lộn gì đó được?

Sau một lúc im lặng hồi lâu, Song Tử mới nhanh nhẩu đứng dậy thưa:

-Bà ơi, đây là trường học đấy ạ!

-Dạ đúng rồi, bà đi nhầm chỗ phải không? Để cháu dẫn bà đi ra nhé!-Nhân Mã vui vẻ nói, thật ra là muốn trốn học.

-Bà có thấy giáo viên chủ nhiệm của tụi con đâu không?-Xử Nữ hỏi.

”Phùng phục, phùng phục”

Cả lớp cảm nhận như sắp có núi lửa phun trào...

-TA CHÍNH LÀ CÔ GIÁO CHỦ NHIỆM CỦA CÁC EM ĐÂY!

Ngay sau câu nói (hay là hét) đó, cả lớp im thin thít, khuôn mặt của bà ấy lúc này thật là đáng sợ: Hai mắt trợn trừng lên nhìn chăm chú vào các sao, mũi phập phồng, mày cau lại, nghiêng răng ken két, cả lớp thì mặt mày tái mét, run cầm cập như người bị rét, nhất là Song Tử, Xử Nữ và Nhân Mã, cả ba đứa lúc này vừa lo sợ vừa nghĩ cách xem một lát nên thưa với bà cô chủ nhiệm này sao đây vì hồi nãy, cả ba đứa tụi nó lỡ xúc phạm đến cổ rồi.

Thấy tình hình ngày càng căng thẳng, Ma Kết liền đứng dậy thưa:

-Cô ơi cho chúng em xin lỗi, xin cô bớt giận...

Anh chàng làm ra bộ mặt nghiêm túc nhất thế giới để mà nói, cô chủ nhiệm ấy mặc dù rất tức giận nhưng cũng cho qua. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên bà được làm chủ nhiệm của một lớp đặc biệt mà, không nên gây ấn tượng xấu cho những “đứa nhỏ”.

-Thôi được rồi, lần đầu tiên nên tôi sẽ không truy cứu nữa. Sau đây xin tự giới thiệu, tôi tên là Thúy Nga, dạy bộ môn toán. Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ là chủ nhiệm của các em. Bây giờ tôi sẽ bắt đầu sắp xếp lớp, nhưng trước tiên, các em hãy tự giới thiệu về bản thân đi!

Thế là từng đứa một bước lên giới thiệu:

-Minh tên Sur Tử, là con trai của chủ tịch tập đoàn FS, là tập đoàn lớn nhất trong hết các tập đoàn trên thế giới. Nhà mình có mười căn biệt thự, hai mươi chiếc xe hơi, ba mươi cái laptop, bốn mươi cái Iphone, năm mươi cái...

-Thôi thôi, nổ nhiều đó đủ rồi, về chỗ đi ông ơi!-Song Ngư cùng với Bạch Dương chế giễu Sur làm anh chàng cụt cả hứng. Liếc nhìn hai cô một cái rồi hậm hực đi xuống, miệng thầm rủa hai cô nàng là đồ chết giẫm.

-Minh là hotboy Song Tử, tính tình năng động và hào phóng, các bạn nếu cần gì cứ gọi cho mình nha, nhất là các bạn nữ đó! Số điện thoại của mình là từ không đến chín. Nhớ phone cho mình nha!-Song Tử nói xong thì quay qua phía các sao nữ nháy mắt, lập tức, Bạch Dương, Song Ngư và Bảo Bình làm động tác buồn nôn khiến anh chàng què một cục đánh về chỗ ngồi, tiếp theo là anh chàng Nhân Mã tỉnh ngịch:

-Hi! Minh là Nhân Mã, nhà mình ở khu trung tâm mua sắm Shining Star, các bạn có rảnh nhớ đến chơi!

-Minh là Kim Ngư, Ngư chứ không phải là Ngư nha! Đừng có đọc lộn tên của mình đó!

-Tôi tên Thiên Yết!- Anh chàng lạnh lùng lên giới thiệu làm cho bầu không khí của cả lớp cũng lạnh theo luôn.

-Minh là Ma Kết, mong các bạn chiều cố thêm!-Ma Kết trả lời rồi cúi chào lịch sự.

-Chào các bạn, mình là Bạch Dương, mình giỏi nhất là các loại võ thuật đó cho nên các bạn cũng nhớ cẩn thận với mình nhé!-Bạch Dương nói rồi liếc xéo qua Nhân Mã làm anh chàng toát hết mồ hôi hột.

-Minh tên Xử Nữ, sau này có gì chưa biết mong mọi người chỉ bảo!-Xử Nữ duyên dáng.

-Thiên Bình là mình nè, rất vui được gặp các bạn!-Cô nàng Thiên Bình giới thiệu với nụ cười rạng rỡ trên môi.

-Minh tên Song Ngư, nhưng các bạn gọi mình là Ngư Ngư cũng được, mình thích ca hát và vẽ tranh.-Song Ngư lên giới thiệu.

Và cuối cùng là...

-Hô...hô...hô...mình là nhà bác học trẻ tuổi Bảo Bình. Các bạn nào có nhu cầu chế thuốc hay cái gì đó tương tự thì cứ đến gặp mình nha...hô...hô...hô...-Bảo Bình nở nụ cười quen thuộc.

Suy nghĩ của các sao nam và cô giáo lúc này: “Thật là quái dị!”

-Tốt lắm, nhưng hình như còn thiếu một bạn thì phải...-Cô đảo mắt nhìn quanh lớp, Xứ Nữ liền đứng lên xin phép cho Cự Giải, cô gật đầu cười rồi nói tiếp:

-Tôi đã xem qua học bạ của các em rồi, giờ tôi sẽ sắp xếp lớp như sau: Lớp trưởng kiêm chi đội trưởng: Ma Kết. Lớp phó học tập: Xứ Nữ. Phó lao động: Nhân Mã. Phó văn thể: Song Ngư. Thủ quỹ: Kim Ngưu. Chi đội phó: Bảo Bình. Ba ủy viên là: Cự Giải, Kim Ngưu và Song Tử. Rồi, các em có thắc mắc gì không?

Cả lớp im thin thít, ai nấy cũng đều hài lòng với sự sắp xếp của cô chỉ trừ một người thì không hài lòng chút nào.

”Cứ tưởng mình sẽ là lớp trưởng chứ, sao lại là tên đó?”

Xứ Nữ cứ thấp thỏm, muốn đứng lên phát biểu nhưng lại không dám, cuối cùng, cô quyết định cứ để tên Ma Kết làm trưởng một thời gian, để cho cô thấy học lực của mình, sau đó thì cô sẽ giành lại chức lớp trưởng từ tay hắn.

-Được rồi, về chỗ ngồi, tôi sẽ vẽ danh sách lên bảng, các em dựa vào mà ngồi đúng chỗ nhé!-Cô nói rồi vẽ sơ đồ lớp lên bảng như sau:

Nhân Mã - Sư Tử Kim Ngưu - Song Ngư

Bảo Bình - Bạch Dương Song Tử - Thiên Bình

Thiên Yết - Cự Giải Ma Kết - Xứ Nữ

Sau khi cô vẽ sơ đồ lớp xong, cả lớp có người thì hài lòng có người lại không, như Thiên Bình, Song Tử, Bảo Bình, Bạch Dương, Nhân Mã và Sư Tử thì vui như đón tết trong khi Xứ Nữ, Ma Kết và Thiên Yết thì khó chịu ra mặt, các sao còn lại thì bình thường. Trong khi mười một sao còn chưa kịp đứng lên phản bác hay ý kiến gì thì cô Nga đã nhanh miệng trước:

-Bây giờ tôi sẽ giải thích vì sao cho các em ngồi như vậy, tôi sắp một em giỏi hoặc khá ngồi cạnh một em yếu hoặc trung bình (lưu ý: Yếu ở đây là yếu trong những đứa giỏi nhất, trung bình cũng vậy) để các em học cùng nhau học tập tiến bộ hơn. Riêng Xứ Nữ và Ma Kết thì cô chọn hai em thi học sinh giỏi môn toán cho nên ngồi cùng bàn sẽ dễ dàng ôn tập. Vậy cứ quyết định như vậy, không đổi nữa. Giờ các em ngồi trật tự, cô sẽ đi lấy sách giáo khoa phát cho các em!

Nói rồi cô đi một mạch ra cửa bỏ lại mười một đứa ngồi trong lớp với những gương mặt đầy sự biểu cảm. Mặc dù không muốn nhưng cũng không có lí do gì để từ chối cả, mười một đứa đành lẳng lặng đi về chỗ ngồi của mình. Bây giờ thì ai cũng phải công nhận rằng: Bà cô này thật giỏi ba cái mớ lí lẽ. Nếu cho bà mà đi làm luật sư thì họ dám chắc là không có ai mà cãi nổi hết.

Một lát sau, cô Nga bước vào lớp, theo sau là hai anh chàng nào đó đang khệ nệ khiêng một thùng giấy rất to. Các sao hí hửng chồm lên xem thì liền xui mặt xuống (trừ hai người) vì bên trong toàn sách là sách, rõ chán.

Sau khi khiêng thùng giấy đó vào rồi, cô mới bảo hai anh đó lui ra và bắt đầu phát sách cho các sao, từ trên xuống dưới, mỗi người ba mươi cuốn. Thiên Yết là người được phát sách cuối cùng, cô đưa cho cậu tới sáu chục quyển sách và dặn cậu lát đi học về nhớ đem sách cho Cự Giải luôn nhưng Thiên Yết lại có vẻ không đồng ý, anh chàng lập tức phản đối vì các sao nữ là bạn Cự Giải sao không kêu họ đem mà lại kêu anh chứ. Phận chết đi được. Nhưng cho dù anh có phản bác cỡ nào thì cũng phải chịu thua cô giáo thôi, vì như đã nói ở trên, cô là người lí luận giỏi nhất mà!

-Mặc dù là bạn nhưng nhiều sách vậy sao các bạn nữ mang được, em là con trai và lại còn ngồi chung bàn với Cự Giải, cô nói em mang là em mang! Thôi bây giờ các em có thể về, hôm nay chỉ sắp xếp lớp thôi mai mới bắt đầu học. Riêng bốn em Song Ngư, Nhân Mã, Sư Tử và Bạch Dương ở lại làm vệ sinh tăng trật hai dãy lớp học cho tôi!

-Vì sao ạ?-Cả bốn đứa ngơ ngác.

-Vì các em đã làm mất trật tự trong lớp, tôi đã cảnh cáo nhiều lần nhưng các em vẫn cứ tái phạm. Lát nữa đi làm vệ sinh, sáng mai tôi kiểm tra!

Nói xong, cô bước ra khỏi lớp. Thiên Yết đành phải ôm hết sáu mươi cuốn sách dày cộm về, các sao khác cũng lần lượt đi hết chỉ còn cá, cừu, sư và ngựa ở lại. Cả bốn đứa bước ra khỏi lớp và đi xuống tầng dưới mà không biết có hai bóng đen đang lén lút theo sau mình.

Ngoài sân trường, các sao nữ và các sao nam chia nhau thành hai phe mà đi. Các sao nam thì vừa đi vừa đùa giỡn với nhau (trừ hai thanh niên nghiêm túc Yết và Kết)! Các sao nữ thì đang nói chuyện vui về

Đi được một đoạn cũng tới cổng trường, Thiên Bình chào tạm biệt hai người bạn của mình, cô đi đến khu trung tâm mua sắm nhà Nhân Mã để mua một vài thứ. Vì địa điểm cần đến cũng gần nên cô đã đi bộ đến đó và đi đường tắt cho nhanh. Con đường tắt đó là một con hẻm nhưng lại là đường gần nhất từ trường đến khu mua sắm và đặc biệt là ít người qua lại. Trời cũng đã xế chiều, Thiên Bình đánh liều một phen đi vào với hi vọng là:

”Sáng nay mình xem lịch vạn sự, lá số tử vi nói hôm nay mạng mình may mắn, đi vào đây chắc là không sao đâu nhỉ?”

Và cô đã đi đến địa điểm một cách an toàn. Vừa đến đó, cô thốt đã lên ngay nhiên:

-Oa, Nhân Mã sống ở đây sao, thích thật, ghen tị quá đi!

Thiên Bình đi vòng quanh ngắm nhìn từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, ở đây có rất nhiều cửa hàng khác nhau và mỗi cửa hàng chỉ bán duy nhất một loại hàng hóa, ví dụ như cửa hàng thực phẩm, cửa hàng quần áo, cửa hàng mỹ phẩm, cửa hàng đồ gia dụng... Và điều đặc biệt là khu trung tâm mua sắm này khác hẳn với các khu khác, đồ bán đã qua hạn sử dụng đều được vứt bỏ, sản phẩm nhìn bắt mắt, giá cả cũng phải chăng,...những điều đó đã làm cho khu trung tâm mua sắm này trở thành nơi shopping chính của thành phố mặc dù nó chỉ mới khai trương cách đây một tuần.

Sau khi đi ngắm hết các gian hàng rồi, Thiên Bình dừng chân trước cửa hàng thực phẩm mua một ít đồ để về nấu bữa tối. Hôm nay cô quyết tâm sẽ nấu một bữa linh đình cho cả nhà vì hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với cô - ngày mà cha mẹ cô trở về nhà. Mặc dù sự kiện này cũng có phần hơi quan trọng hóa nhưng, quả thật, cha mẹ Thiên Bình thực sự rất nổi tiếng nên lúc nào cũng bận rộn, có khi cả tuần chỉ về nhà có một lần, Thiên Bình mặc dù rất buồn vì không có cha mẹ bên cạnh, cô cũng chưa từng một lần than trách vì cô sợ nếu làm vậy có thể sẽ cản trở công việc của họ...

Thiên Bình mua thực phẩm xong, cô bước về hướng quầy tính tiền, bất chợt, cô đi ngang qua cửa hàng quần áo, không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của những thứ quần áo lung linh, cô nàng đã bước vào và lựa rất rất nhiều đồ, sau đó mới thấy hối hận:

"Chết thật, biết vậy hồi nãy hồng mua quần áo có hơn không, bây giờ hết tron tiền luôn rồi, trả lại người ta có mắng không ta? Mắng? Không mắng? Mắng? Không mắng?..."- Suy nghĩ của Thiên Bình khi đứng ở quầy tính tiền.

Cuối cùng, cô đã ôm hết hàng tá thứ đồ và chạy gấp về nhà.

"Bình"

Cô tông vào một ai đó...

-Này, có tiền không thì mang ra!

Thiên Bình ngẩng đầu nhìn lên, là một tên lạ hoắc, mặt mũi bặm trợn trông rất đáng sợ, phía sau lưng hắn còn có hai người nữa cũng y như vậy.

-Kh...không...c...ó...- Thiên Bình sợ hãi lắp bắp.

Tên cầm đầu có vẻ không tin, hắn ra lệnh cho hai tên kia lục hết các giỏ đồ của cô, kết quả là không có một đồng các, vì Thiên Bình đã mua sắm hết sạch tiền rồi. Bỗng nhiên hắn nhìn cô từ trên xuống dưới rồi cất giọng cười cợt:

-Cô em xinh đẹp, không có tiền vậy dùng thân trả cũng được...

Hắn buông ra một câu mà đối với cô, đó là một sự xúc phạm không hề nhẹ.

-Đồ khốn!- Thiên Bình tức giận lấy giỏ đồ của mình đập vào mặt hắn.

-Ồ, cô em nóng tính thế, không sao, càng nóng tính ta càng thích! Ha...ha...ha...

Hắn cười lên khoái chí rồi tiến gần về phía cô.

-Kh...không...KHÔNG...CỨU TÔI VỚI!!!

End chap 3

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp Lại Người Cũ

Thiên Yết ôm hết sáu mươi cuốn sách đi lòng vòng quanh phố, vừa đi vừa luôn miệng rủa ai đó...

-Bà cô đăng trí! Đưa cho cả đồng sách lại không đưa địa chỉ nhà, giờ biết ở đâu mà lần!- Thiên Yết bực bội cáu gắt.

Anh móc điện thoại ra, điện cho tất cả sao nam hỏi xem có biết nhà Cụ Giải ở đâu không. Và câu trả lời mà Yết nhận được lại là không, anh tức giận ném điện thoại xuống đất vỡ tan tành. Đi lòng vòng một hồi, không hiểu là may mắn hay sao, anh tới được một bệnh viện rất to. Tên của bệnh viện là: Bệnh viện Cụ Giải.

*****

Trời đã chiều tối, sân trường vắng lặng, những chiếc lá được gió cuốn đi từ những cành cây to, rơi xuống đất đầy cả sân trường. Những cơn gió mùa thu lại nổi lên, cuốn bay lá, rác đi khắp nơi, bay vào gốc cây, bay vào vườn hoa, bay vào sọt rác, bay vào bồn nước, bay vào hành lang...

-Chết tiệt, lá cứ bay vào vậy quét chừng nào mới xong!- Anh chàng Sur Từ mất hết kiên nhẫn, rửa lên một tiếng.

Nhân Mã thấy thế liền khuyên can người bạn nóng tính của mình:

-Cậu chịu khó một chút đi Sur Từ, chúng ta quét một lát rồi cũng xong thôi!

Sur Từ dù khó chịu nhưng cũng không muốn làm Mã giận, anh gạt đầu và lại tiếp tục “đập” mớ lá khô đáng ghét. Hai anh càng lại cắm đầu cắm cổ quét, quét và quét. Trong khi đó, ở phía hành lang đối diện, Bạch Dương và Song Ngư đang vui đầu lau nhà. Phía sau lưng của hai cô, hai bóng đen lúc nãy cứ thoát ẩn thoát hiện, xầm xì bàn tán gì đó với nhau mà các cô không hay biết...

-Ê, mày đã điều tra điểm yếu của tụi nó chưa?

-Rồi, con nhỏ Song Ngư sợ côn trùng, con nhỏ Bạch Dương thì sợ ma. Lát nữa chúng ta làm thế này...”xi xầm”...”xi xầm”...

-Ừ, vậy đi, lát nữa chúng ta có trò hay để xem rồi! Ha...ha...ha...

*****

Thiên Bình kêu cứu thảm thiết, nhưng con phở quá vắng nên cho dù có kêu la cỡ nào cũng không ai nghe thấy cả. Các tên đầu gấu vây xung quanh cô, tên cầm đầu ngồi xuống, lấy tay sờ vào người cô...

“Bốp”

Thiên Bình dùng tay hất tay hấn ra, sau đó còn giơ tay lên đấm cho hấn một quả vào mặt, hấn ta tức giận quát:

-Con tiện nhân, cô rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phải không? Được lắm, cô đừng có hối hận đấy!

-Ồ...ông...ngươi...định...định làm gì?-Thiên Bình bỗng thấy hoảng sợ trước lời nói của hấn ta, cô lắp ba lắp bắp, cô gắng lùi thân người lại xa nhất có thể.

-Sợ đến cả lăm rồi à...he...he...he...ta sẽ dùng con dao này rạch đùi của cô ra, cho cô biết không phục tùng ta thì sẽ chịu hậu quả như thế nào!

Vừa dứt lời, hấn rút trong túi ra một con dao phay, giơ lên, kề sát vào đùi Thiên Bình, cô sợ hãi nhắm chặt mắt lại, chờ đón sự đau đớn mà mình sắp phải chịu...

“Từ nay mình sẽ không bao giờ tin vào tử vi gì đó nữa. Mà mình còn có ngày mai không?”

Con dao chạm từ từ vào cơ thể cô...

*****

Thiên Yết vào trong bệnh viện hỏi thăm

-Bác ơi cho hỏi ở đây có ai tên Cự Giải không?-Thiên Yết hỏi một bác lao công của bệnh viện.

-Ý cậu là, tiểu thư Cự Giải hả, cô ấy không có ở đây, gi...

-Vậy bác có biết giờ cô ấy ở đâu không?

-Giờ này tiểu thư Cự Giải đang ở nhà đi...

-Vậy nhà cô ấy ở đâu?

-Sao cậu cứ thích ngắt lời người khác vậy? Địa điểm nhà của cô ấy đây!

Nói xong, bác lao công đưa cho Thiên Yết một tấm bản đồ của thành phố, trong tấm bản đồ có chỉ rõ ràng địa điểm nhà Cự Giải. Thiên Yết cảm ơn bác ấy rồi lên xe chạy về hướng nhà Cự Giải...

*****

Sau hơn hai tiếng đồng hồ kì cọ + quét dọn, cả bốn đứa đều một bờ hơi tai. Trời bây giờ đã tối xầm, cả bọn cuối cùng cũng vệ sinh xong hai dãy tầng trệt khổng lồ, giờ chỉ việc đi đổ nước bẩn và dẹp dụng cụ là có thể về rồi. Sur Từ và Nhân Mã làm xong phần của mình thì qua bên Bạch Dương, Song Ngư giúp một tay.

-Hai cô đi đổ nước bẩn đi! Tôi và Nhân Mã đi dẹp dụng cụ cho!

-Gi chứ, sao chúng tôi phải nghe lời hai tên ôn dịch nói chứ!

-Nè nè nè, cô đừng có mà kiếm chuyện nữa, không thấy trời tối sao, mau đi đi rồi còn về nữa!

Nói rồi, Nhân Mã kéo tay Sư Tử đi mất. Song Ngư và Bạch Dương cũng xách hai xô nước đi ra vườn cây của trường...

-Mọi tay quá à, Song Ngư, cậu có thấy mọi không?-Bạch Dương hỏi

-Có chứ, mọi muốn chết luôn!

Song Ngư cũng không khác Bạch Dương là mấy. Lại nghĩ đến cô giáo chủ nhiệm của mình, đúng là ác quá! Cả hai cái hành lang rộng thênh thang như vậy mà chỉ có bốn đứa dọn vệ sinh, này thì quét rác, quét cát, lau bụi, lau nước rồi còn phải lau nước thơm một lần nữa chứ! Hai tay của cô như muốn rụng ra luôn.

-Ê, Song Ngư, cậu vào nhà vệ sinh với tớ nha, tay tớ bẩn hết rồi!

-Ừm, tớ cũng tính vào nè, chúng ta đi thôi!

Và cả hai cô gái đi về phía nhà vệ sinh, ở phía xa, có hai bóng người trông rất khả nghi đang bám theo hai cô...

-Ha...ha...ha...vậy là thành công rồi! Tao biết chắc chắn là hai đứa nó sẽ vô nhà vệ sinh mà, cũng may là tao đã chuẩn bị trước rồi.

-Cơ hội tốt, anh Sư và anh Mã không có ở đây, chúng ta mau hành động!

-Ừ!

*****

“Sao lâu quá mà không thấy đau nhỉ?”

Thiên Bình khẽ mở mắt ra thì thấy một bàn tay đang cầm con dao và một bàn tay khác đang cầm cổ tay của bàn tay đang cầm dao. Cô ngược lên nhìn...

-Sư Tử!

-Cậu không sao chứ Thiên Bình.

Thiên Bình lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Tên cầm dao tức giận:

-Hai đứa bay còn đứng đó làm gì, mau bắt tên này lại cho ta!

Lập tức, hai tên còn lại xông lên, Sư Tử buông tay hấn ra rồi đứng dậy thủ thế, ba tên kia đứng phía đối diện, Thiên Bình ngồi ở góc tường, run cầm cập...

“Sư Tử, anh nhất định phải bình an! Nhất định!”

-Này, ba chơi một, mày nghĩ mình sẽ thắng sao?-Tên cầm đầu nghênh ngang.

“Mấy người xem thường ta quá đấy!”

-Đừng nhiều lời, xông lên!

Sư Tử hét lên. Tên đại ca xông lên trước, hấn ta giờ tay đâm vào bụng của Sư Tử nhưng anh đã kịp chặn lại. Anh nắm tay của hấn và vật hấn ngã chổng quèo. Hấn đứng dậy, mắt rực lửa, hai tên kia lúc bấy giờ cũng cùng xông vào, vây xung quanh Sư Tử. Sư Tử vốn thân thể linh hoạt, quay bên đây đá một cái, quay bên kia đâm một cái, chốc chốc đã hạ được tên cầm đầu ngã sòng soài dưới đất. Hai tên còn lại thấy đại ca của mình bị hạ đo ván, sợ quá nhanh chóng chuồn đi mất:

-Ôi, cứu con với mẹ ơi!-Hai tên hoảng loạn vất chân lên cỏ mà chạy.

-Hừ, lũ vô dụng. Các người đợi đó, sẽ có ngày Mặt Xạ ta sẽ trả thù các người gấp đôi!-Tên cầm đầu nói rồi cũng bỏ chạy theo hai tên kia luôn.

-Thật là, à đúng rồi, Thiên Bình, cậu có bị bọn chúng làm gì không?-Sư Tử ngồi xuống cạnh Thiên Bình hỏi han. Thiên Bình mặc dù không bị gì hết nhưng tâm trạng của cô giờ đây đang rất hoảng sợ, cô ôm chặt lấy Sư Tử khóc nức lên làm anh hơi bối rối:

-À...ừm...Thiên Bình à, trời cũng tối rồi, cậu mau về nhà đi, nếu không cha mẹ cậu sẽ lo lắng đó!-Sư Tử ngượng ngịu nói. Thiên Bình gạt mình vội buông Sư Tử ra.

-Xin lỗi và cảm ơn cậu, thôi mình về đây, mai gặp lại, bye!-Thiên Bình nói, cô xách các giỏ đồ của mình chạy về nhà. Sư Tử cũng lật đật đi về. Trên

đường đi, Thiên Bình luôn mỉm cười hạnh phúc.

“Lá số tử vi nói đúng thật, mình chẳng những không bị tổn hại mà còn gặp được hoàng tử của mình nữa! Hi...hi...hi...vui quá!”

*****

Thiên Yết đang đứng trước nhà Cự Giải, đó là một ngôi nhà nhỏ có vẻ khá bình thường nhưng được trang trí vô cùng xinh xắn. Căn nhà có màu vàng kem được dán hình những con bướm đủ màu sắc bay lượn. Từ cổng đến cửa nhà là một lối đi được trải sỏi đủ màu, Hai bên lối đi là hai hàng cây che mát, sau hai hàng cây, một bên thì là vườn hoa với chiếc xích đu xinh xắn, một bên là ao cá nhỏ. Mãi ngắm ngôi nhà mà Thiên Yết quên mất việc mình định làm, anh sực nhớ ra và bước tới bấm chuông cửa.

”Kính coong...kính coong”

Ngay sau tiếng chuông, một cô gái bước ra, nhìn trang phục của cô ấy, Thiên Yết có thể đoán ra đây chính là người giúp việc của nhà Cự Giải, cô gái đó cất tiếng hỏi:

-Cho hỏi anh đến đây có việc gì không?

-Tôi là bạn của Cự Giải, đến để đưa sách cho cô ấy!

-Vậy mời đi lối này!-Nói xong, cô giúp việc đưa tay hướng vào trong nhà ý muốn mời vào. Cô ấy dẫn đường cho Thiên Yết đi lên tầng trên, đến một căn phòng màu vàng kem. Cô gõ cửa hỏi:

-Cô chủ, cô bạn muốn gặp cô!

-Cho bạn ấy vào đi!

Một giọng nói yếu ớt vọng ra ngoài, Thiên Yết đẩy cửa bước vào, còn người giúp việc thì lui đi. Vừa bước vào phòng, thứ đập vào mắt anh trước tiên là một cô gái tóc màu hồng đang trùm chăn kín mít. Anh nhìn quanh căn phòng, căn phòng được phủ một màu vàng kem, hầu hết mọi đồ vật ở đây đều có màu này, nó tạo cho người ta một cảm giác ấm cúng.

-Đây là sách của cô!

Yết nói rồi đặt chồng sách lên bàn. Cự Giải vừa nghe thấy tiếng người lạ liền mở chăn ra nhìn, một tên con trai lạ hoắc, nhưng sao cô lại có cảm giác người này quen quen thế nhỉ, cứ như là hai người đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi.

-Ồ, anh là...tôi có gặp anh chưa nhỉ?

-Tôi - Thiên Yết, bạn cùng lớp và ngồi cùng bàn với cô! Cô chưa gặp tôi đâu!- Yết nói cộc lốc.

-Cảm ơn anh vì đã đưa sách cho tôi.

Cự Giải nhìn qua đồng sách rồi gật đầu, mỉm cười vui anh một cái. Thiên Yết bỗng đứng đờ đẫn như bức tượng, nhưng mà giây phút hiếm thấy đó cũng không kéo dài được lâu. Anh lấy lại vẻ lạnh lùng khó gần của mình, bình thản đáp:

-Không có gì, tôi về đây!

Nói rồi, Yết bỏ ra ngoài. Lúc này, khi Cự Giải mở chăn ra, Thiên Yết đã nhìn vào gương mặt đó, anh cảm thấy gương mặt đó rất gần gũi, rất quen thuộc nhưng tại sao anh không tài nào nhớ nổi mình đã gặp cô ấy lần nào chưa, tại sao anh lại cảm thấy cô ấy rất quen. Trong đầu Thiên Yết bỗng hiện lên hình ảnh của một người con gái...

”Không thể nào, cô ấy đã mất rồi mà...”

End chap 4

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế Hoạch Bất Thành

Tại sân trường...

Sau khi đã bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch của mình, một trong hai bóng đen lén lút luồn vào nhà vệ sinh, còn một tên thì đứng ngoài cửa làm gì đó không

biết...

Nói đến Bạch Dương và Song Ngư, vì khoảng cách chỗ hai cô đang đi và nhà vệ sinh cũng khá xa + trời tối nên hai cô không thấy rõ hai bóng người khả nghi kia. Riêng Song Ngư, từ nhỏ cô đã có khả năng dự cảm rất nhạy bén, bởi vậy nên suốt từ nãy đến giờ, cô cứ thấy sờ sợ, càng đi về phía nhà vệ sinh càng gần thì cảm giác ấy càng tăng rõ rệt.

-Bạch Dương ơi, sao tớ thấy ớn ớn sao ấy!

-Trời ơi, nãy giờ cậu nói với tớ câu này cả trăm lần rồi đó Ngư! Nhưng mà ớn cái gì mới được chứ?

-Tớ linh cảm có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra...

-Thôi mệt cậu quá! Đừng có suy diễn lung tung nữa! Chắc là do cậu làm việc mệt quá nên đầu óc thiếu tỉnh táo chứ gì. Với lại, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thật thì đã có tớ ở đây rồi mà, đừng sợ!

Bạch Dương an ủi Song Ngư làm cô nàng cũng đỡ được phần nào. Hai cô gái cứ thế vừa đi vừa cười đùa vui vẻ với nhau, chốc chốc cũng đến nhà vệ sinh. Song Ngư bước gần tới cánh cửa, cô giơ tay chạm vào tay cầm cửa và Bạch Dương đứng ngay sau lưng cô.

”Cạch”-Cánh cửa bật mở.

-ÁÁÁÁÁ...

*****

Sư Tử và Nhân Mã đang dọn dẹp cụ vệ sinh thì nghe thấy tiếng la thất thanh của Bạch Dương và Song Ngư. Nhân Mã tò mò hỏi:

-Mấy con nhỏ đó làm cái trò gì thế nhỉ?

-Chắc là bệnh thần kinh lại tái phát đó, cậu đừng bận tâm!-Sư Tử trả lời một câu hết sức...

-Ừ, cậu nói đúng. Trời tối rồi, bọn mình về thôi!-Nhân Mã tươi cười nói.

Hai người rảo bước đi về, nhưng, lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, cả hai bất gặp có hai cái bóng lén lén lút lút làm gì đấy không biết, cứ tưởng hai cái bóng đó là Bạch Dương và Song Ngư, do cái tính tò mò, hai đứa lui lén chỗ đó xem thử...

-Ha...ha...ha...đáng đời bọn nó, ai bảo dám tính kế tiếp cận các hoàng tử của chúng ta.-Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch của trời đêm.

-Ừ...tao có cách này, chúng ta hãy lột đồ tụi nó ra hết, ngày mai mọi người vô trường thấy thì...ha...ha...ha...-Lại một giọng nữ khác vang lên.

-Ý kiến hay, làm thôi!

Nói rồi, hai đứa con gái đó ngồi xuống cạnh cá và cừu rồi bắt tay thực hiện kế hoạch nhưng...

”Bình...bình”

-Hừ, làm cái trò gì vậy hả?-Sư Tử và Nhân Mã trừng mắt nhìn bọn nó, hai đứa đó sợ hãi chạy mất dép.

-Thật là...à, Sư Tử này, còn Ngư và Dương thì tính sao?-Nhân Mã quay qua hỏi Sư, lúc này cả hai mới để ý, Song Ngư và Bạch Dương đang nằm sóng soài trên mặt đất, quần áo nhăn nhúm và xộc xệch, nhưng điều đáng sợ nhất là, trên người của hai cô, rất nhiều sâu bọ bò lúc nhúc khắp nơi.

-Coi như làm phúc đi, chúng ta hãy đưa họ ra khỏi đây!-Sư Tử thở dài rồi dìu Song Ngư ra khỏi đám sâu bọ còn Nhân Mã thì dìu Bạch Dương. Đi được một đoạn khá xa, hai chàng trai mới đặt hai cô gái nằm xuống đất và lấy những con sâu trên người họ ra, tiện thể ôm luôn cho dễ làm, đúng lúc, hai cô đã tỉnh lại nhưng đầu óc thì vẫn còn mụ mị chưa được tỉnh táo cho lắm, hai cô vẫn còn sốc vì chuyện xảy ra lúc nãy...

Flash back

Song Ngư vừa mở cửa ra, lập tức, một cái xô chứa đầy sâu đồ ập lên đầu cô, cô sợ hãi la lên và lập tức lăn ra đất bất tỉnh nhân sự. Riêng Bạch Dương, ngay lúc cánh cửa mở ra, thứ hiện lên trong nhà vệ sinh là một cô ma nữ tóc dài, mặc bộ đồ màu trắng, miệng và mắt chảy máu,...Bạch Dương vừa nhìn thấy chỉ kịp hét lên một tiếng rồi xỉu ngay tại chỗ!

End flash back

Khi hai cô gái đã tỉnh táo hẳn và từ từ mở mắt ra thì đập vào mắt họ là hình ảnh của hai đứa con trai, mờ mờ, hai cô cố gắng nhìn kĩ hơn...là nhân Mã và

Sur Từ...hai cô bỗng cảm thấy người mình ấm áp...

"Hình như có ai đó đang ôm mình...chẳng lẽ là..."

"Bình bình"

Hai anh chàng Sur và Mã đang ôm hai người đẹp trong vòng tay, bỗng dưng bị đắm một phát ngã xuống đất và không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa...

-Ui da, đau quá!-Nhân Mã và Sur Từ rên.

-Còn nói nữa hả?-Bạch Dương giờ nắm đầm ra.

-Oái, Bạch Dương à...áo của cậu...-Song Ngu ngạc nhiên hết mức khi thấy áo của Bạch Dương bị xóc ra khỏi váy và tệ hại hơn nữa là hai nút áo ở phía trên đều bị mở ra.

-Áo của tớ sao...oái, áo của cậu...-Bạch Dương chỉ tay vào áo của Song Ngu, cô nhìn xuống thì thấy mình cũng giống như cừu. Sau một hồi ngơ ngác, hai cô nàng như hiểu ra được chuyện gì đấy, cả hai từ từ quay lại và nhìn Sur, Mã bằng ánh mắt của bà la sát đang trong thời kì tức giận tột độ:

-Nói, hai người đã làm gì chúng tôi hả?-Bạch Dương trừng mắt, tay nắm lại thành nắm nghe rôm rốp. Song Ngu đứng bên cạnh nghiêng răng ken két.

-O...hai cô hiểu lầm rồi...nghe bọn tôi giải thích đã...

Nhân Mã đang cố gắng thanh minh thì bị Bạch Dương cho ăn một đầm, Sur Từ cũng cùng chịu chung số phận.

-Song Ngu, chúng ta cùng xông lên!-Bạch Dương ra khẩu hiệu, sẵn sàng chiến đấu, thế là hai đứa con trai xấu số không kịp chống cự lại đã bị hai cô nàng làm cho một trận tã tời. Một lúc sau, Nhân Mã chịu hết nổi, hét lên:

-STOP!!!

-Hug?-Song Ngu và Bạch Dương đang đã tay bỗng nghe thấy tiếng Nhân Mã, hai cô dừng lại xem thử có chuyện gì.

-S...sao...hai người...không đi xem video chỗ nhà vệ sinh đi rồi hẵng kết luận! Chúng tôi bị oan mà!-Nhân Mã thở không ra hơi.

-Hả?-Song Ngu và Bạch Dương ngơ ngác.

-Đúng đó, hai cô không tin thì lấy băng ra coi thì biết!-Sur Từ cũng lồm cồm bò dậy nói.

Hai cô nàng do dự một hồi, cuối cùng cũng đồng ý xem lại video vì Bạch Dương nhớ man mác con ma trong nhà vệ sinh là nữ thì phải...Cả bốn người đi về phía nhà vệ sinh, lấy video ra khỏi camera, gắn vào laptop của Sur Từ và bắt đầu xem, cảnh phim hiện ra với cảnh buổi sáng, có rất nhiều học sinh nam nữ đến nhà vệ sinh, Sur Từ tua nhanh đến đoạn buổi tối, Song Ngu và Bạch Dương hiện lên trên màn ảnh, họ đang đi vào...Cả bốn đứa nhìn thấy rất rõ ràng có một cái xô nhỏ được đặt ngay ngắn trên nóc cửa, và khi Song Ngu mở cửa ra, cái xô đó rơi xuống và có rất nhiều sâu bọ ập lên người họ, trông rất kinh tởm. Sau khi Song Ngu và Bạch Dương bất tỉnh trên mặt đất, phía sau và bên trong nhà vệ sinh là hai cô gái đi ra, một cô mặc đồng phục còn một cô thì mặc đồ màu trắng. Hai cô gái đó nói với nhau điều gì đó rồi ngồi xuống lột đồ của Song Ngu và Bạch Dương ra nhưng chưa làm được gì nhiều thì đã bị Sur Từ và Nhân Mã phát hiện và đánh cho một trận tơi bời hoa lá lộn. Lúc này, Ngu ngó mới cảm thấy hối hận khi lỡ đánh ân nhân của mình ra nông nổi này, còn Bạch Bạch thì mặt hầm hầm:

-Tớ mà tìm được hai con nhỏ đó là chúng nó xuong với tớ luôn!

-Gạt chuyện đó sang một bên đi, điều hai cô cần làm bây giờ là xin lỗi bọn tôi cho đường hoàng đó có biết chưa?-Sur Từ được nước.

-Được rồi, bọn tôi xin lỗi!-Bạch Dương và Song Ngu cùng đồng thanh xin lỗi nhưng Sur Từ có vẻ như vẫn chưa thỏa mãn, anh chàng há miệng ra định làm khó hai cô gái thêm nhưng Nhân Mã đã nhận ra điều đó và nhanh chóng bịt miệng Sur Từ lại:

-Thôi bỏ qua chuyện này đi, bây giờ trời rất tối rồi, chúng ta mau về thôi!

Nói xong thì anh kéo Sur Từ đi luôn mặc cho anh chàng vùng vẫy hết sức. Cả hai cô gái bây giờ đứng ngơ ra, cứ tưởng bọn họ sẽ làm khó mình nào ngờ lại bỏ qua một cách dễ dàng như vậy. Thật sự là hai cô đã nhầm to rồi, đúng ra là chỉ có Nhân Mã bỏ qua thôi chứ còn Sur Từ thì...

"Hai cô cứ chờ đó, Sur Từ ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu!"

End chap 5

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nỗi Âm Ảnh Của Cự Giải

Trong một vườn cây râm mát, dưới gốc hoa anh đào, có một cô bé mười tuổi, ngoại hình rất đáng yêu với mái tóc màu hồng phấn và đôi mắt chocolate, đứng đối diện với cô là một cậu bé trạc tuổi cô, mái tóc đen nhánh, đôi mắt hồ phách lạnh lùng. Cô bé im lặng hồi lâu rồi ấp úng nói:

-Tiểu Hồ Cáp, có một chuyện tớ nhất định phải nói cho cậu biết, tớ...thích...cậu.

-Xin lỗi, tớ không thể...

-Ta...tại...sao chứ?

-Không tại sao hết, chỉ là tớ không thể!-Cậu bé trả lời một cách dứt khoát, nhưng rồi sau đó, cậu bỗng thấy một cảm giác tội lỗi bao trùm xung quanh mình. Câu trả lời đó làm cô bé rất buồn, cô cúi đầu xuống đất:

-Hức...hức...tớ...ghét...cậu...

Cô bé quay đầu chạy ra khỏi khu vườn, những nước mắt tuôn ra không ngừng, rơi lộp độp xuống nền đất lạnh giá. Cô cứ chạy mãi, chạy mãi, mặc dù cho những tiếng gọi của cậu bé không ngừng vang lên sau lưng, cô vẫn chạy...chạy...

“Tin...tin...tin”

Một chiếc xe tải lao đến, cô bé vẫn cứ cắm đầu chạy, nước mắt nhạt nhòa, cô không thấy được cảnh vật nữa...

“Két”

“Xoảng”

Cô bé ngã xuống, máu chảy ra lênh láng, mọi người tò mò tụ lại xem...ừ thì xem đó, nhưng không một ai dám đứng ra đưa cô bé đến bệnh viện cả. Cô bé cảm thấy đầu mình đau nhói, hai mắt khép lại dần...

-KHÔNG!!!-Cự Giải hét lên, trán và mồ hôi.

“Lại là giấc mơ đó, giấc mơ này mình đã gặp rất nhiều lần rồi, tại sao, nó lại xuất hiện trong tâm trí của mình? Tại sao mình lại mơ về những người mình chẳng hề quen biết? Thật ra cô bé tóc hồng đó là ai? Cả cậu bé nữa? Tại sao mình lại mơ thấy một chuyện thảm khốc như vậy? Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

-Có chuyện gì vậy Giải Nhi?-Mẹ của Cự Giải bước vào phòng với nét mặt đầy âu lo.

-Dạ không có gì đâu mẹ!-Cự Giải lắc đầu lia lịa, cô chồm bỏ ngay lập tức vì không muốn mẹ mình phải lo lắng.

-Con đã đỡ sốt chưa?

-Dạ, con đã đỡ nhiều rồi ạ! Hôm nay con có thể đi học được chưa mẹ?

-Ừ, vậy bây giờ con hãy đi chuẩn bị đi, lát nữa xuống ăn sáng rồi hăng đi!

-Dạ!-Cự Giải gật đầu ngoan ngoãn. Khi mẹ cô ra khỏi phòng rồi, Cự Giải cũng lật đật đi làm vệ sinh cá nhân và thay đồng phục của trường Honuor.

Cự Giải xuống lầu, cô trông thấy mẹ đang tắt bếp nấu bữa sáng thì chạy lại giúp nhưng mẹ cô lại từ chối với lý do là cô mới khỏi bệnh, sức khỏe còn yếu nên không được dùng nhiều sức. Cự Giải dạ vâng rồi ngồi vào bàn ăn. Tước mặt cô là một đĩa cháo thịt băm thơm phức. Cô ăn rất ngon miệng làm cho mẹ cô cũng vui lây. Ăn xong, cô thừa ba mẹ rồi chạy xe đến trường.

*****

Cự Giải bước vào lớp mười A, trời hãy còn sớm nên lớp cũng rất vắng, chỉ có Xứ Nữ đang ngồi đọc sách và Bảo Bình đang ngồi nghiên cứu tổ kiến. Cự Giải bước đến chào:

-Xứ Nữ, Bảo Bình, các cậu vô sớm ghê ha!

-Ừm, cậu cũng vậy mà Cự Giải. À, cậu đã hạ sốt chưa mà đi học vậy?-Xứ Nữ hỏi han.

-Tớ đỡ nhiều rồi, cậu đừng lo!...Mà Bảo Bình à, sao cậu không nói tiếng nào hết vậy!

-“Suyt”, cậu ấy đang tập trung nghiên cứu đó, cậu đừng làm phiền!

Xử Nữ nhắc nhở của rồi cùng cô tránh xa chỗ của Bảo Bình. Cự Giải thực sự quên mất là từ trước tới nay Bảo Bình luôn có hai thói quen độc nhất vô nhị của mình: Thứ nhất là khi cô nàng cười thì sẽ ngửa mặt lên trời và cười hô hô hô. Thứ hai là khi cô nàng đang nghiên cứu hay thí nghiệm thì sẽ tập trung cao độ tới nỗi trừ Xử Nữ ra, người khác nói gì cũng không nghe thấy, trừ phi người nào có chất giọng cực tốt như Xử Nữ hét lên thì cô nàng mới lo ra thôi. Mỗi lần Bảo Bình bị người khác quấy rối thì sẽ hóa điên luôn, sẵn sàng lao vào băm nát cái tên dám phá cô. Giải chợt rung mình khi nhớ đến cảnh tượng thê thảm của cừu vào năm xưa. Bỗng, một giọng nói ang lên đưa cô ra khỏi hồi tưởng, Cự Giải ngược mắt lên nhìn.

-Oh, hi every one!

Ba anh chàng Song Tử, Nhân Mã và Sư Tử cười đùa bước vào, theo sau là Kim Ngưu đang ăn hamburger và Ma Kết vừa đi vừa học bài, sau nữa là ba cô nàng Ngự, Thiên và Bạch. Ngoài Ma Kết ra thì trong sắc mặt ai cũng tươi tắn và vui vẻ, nhất là Song Ngự, Thiên Bình và Bạch Dương thì luôn miệng cười toe toét. Cự Giải sau một thời gian vắng mặt, nay được gặp lại các cô bạn thân của mình liền tập lại hỏi thăm:

-Chào các cậu, lâu quá không gặp!

-Hi hi, lâu quá không gặp cậu đó Giải Nhì! Cậu khỏe rồi chứ?-Thiên Bình đại diện nói.

-Tớ cũng khỏe rồi, mà sao các cậu cứ cười hoài vậy? Có chuyện gì vui lắm sao?-Giải thắc mắc.

Ba cô gái của chúng ta lại cười toe toét rồi mới bắt đầu kể lại sự việc. Thiên Bình thì đương nhiên là hôm qua có anh hùng cứu nên tâm trạng vui tới tận sáng ngày hôm nay. Còn Bạch Dương thì...

Flash back

Sáng nay, Bạch Dương chạy xe đến trường với một tốc độ chóng mặt, xém chút là đụng phải một người. Bạch Dương bối rối chạy ra mở cửa xe rồi xin lỗi người ta, và người Bạch Dương đụng phải là anh chàng hotboy của khối mười hai tên là Trương Tử Thiên.

Bạch Dương ngồi xuống cạnh anh ta và xin lỗi:

-Xin lỗi anh, anh không bị thương gì chứ?-Bạch Dương xin lỗi ngoài miệng, nhưng trong đầu lại nghĩ thế nào anh ta cũng kiếm chuyện hoặc bắt cô bồi thường cho xem. Cô đã gặp phải hạng người như thế rồi nên bây giờ rất là kinh nghiệm.

Nhưng...không phải vậy, anh chàng đó chẳng những không cãi lại cô mà còn hỏi lại Bạch Dương:

-Em không sao chứ? Cũng tại anh đi không nhìn đường thôi, xin lỗi em nha!-Một câu trả lời hết sức dịu dàng, anh chàng đưa tay nâng Bạch Dương đứng dậy. Ngay lúc đó, Bạch Dương đã phải lòng anh chàng này.

End flash back

-Anh ấy vừa đẹp trai lại vừa ga lăng, lịch sự nữa chứ!-Bạch Dương cười tí mắt.

-Ồ, thì ra là vấn đề về tình yêu hả? Cuối cùng bé Cừu nhà ta cũng trở thành một cô gái biết yêu rồi sao?-Thiên Bình châm chọc Bạch Dương và hậu quả là bị cô nàng đuổi bắt chạy vòng vòng quanh sân trường, mọi người trong lớp thấy vậy thì ôm bụng cười, chỉ trừ một người...

-Vậy còn Song Ngự, cậu có chuyện gì vui vậy? Đừng nói là giống như Bạch Dương nha...-Cự Giải hỏi.

-Không phải đâu! Các cậu còn nhớ chuyện hai tháng tớ kể cho các cậu nghe không?

-Chuyện hai tháng trước?-Các sao nữ đồng thanh. Dòng hồi tưởng bắt đầu tuôn ra...

Flash back

Hai tháng trước...

-Song Ngự à, ba nghĩ con nên tìm một công việc thích hợp đi! Sau này con còn phải kế thừa công ti của ba nữa...

-Nhưng mà con đâu có biết làm gì đâu! Với lại nhà mình cũng khá giả mà ba, tại sao phải đi làm thêm chứ?

-Mặc dù nhà mình khá giả nhưng con phải tập làm quen với việc kinh doanh, sau này con mới có thể quản lí công ti của ba được.

-Nhưng mà con hậu đậu lắm, không biết làm gì hết á.

-Ừm, trong các môn chính thì con giỏi anh vẫn nhất, vậy thì con làm gia sư dạy anh vẫn được đó!

-Dạ, cứ theo ý ba ạ!

End flash back

-Lúc đó tớ đã đồng ý làm gia sư dạy anh văn, nhưng mà chưa có ai để dạy hết á. Bây giờ thì ba tớ đã tìm ra một người cho tớ dạy rồi, người đó là con trai của bạn cha tớ. Chiều nay học xong tớ sẽ cùng cha đi đến đó làm quen với người ta.

-Vậy thì tốt quá rồi!-Xử Nữ cười.

Các sao nữ và các sao nam nói chuyện vui vẻ với nhau, các sao đã đến lớp đầy đủ hết, chỉ còn thiếu một người..

-Ái dà, cái tên thần chết hôm nay đi học muộn rồi...-Song Tử nhận ra sự vắng mặt đó và quay qua nói với các sao nam. Anh ngó qua trái, ngó qua phải, ngó đằng sau thì thấy Thiên Yết đang đứng sát anh, anh chàng hốt hoảng:

-Y...Yết à, hồi nãy tớ không phải nói cậu đâu, cậu đừng có hiểu lầm nha...

-Bộ cậu vừa mới đánh nhau nữa hả?

Ma Kết hồi khi thấy vết máu ở miệng Thiên Yết. Anh chàng không nói gì, chỉ lẳng lặng bước vào lớp, Ma Kết thờ dài nhìn theo Thiên Yết - người bạn chí cốt của Ma Kết, vì là bạn chí cốt nên anh hiểu rõ Thiên Yết hơn bất cứ ai. Thiên Yết từ sau khi cha mẹ mất đã bắt đầu lạnh lùng và xa cách với mọi người, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là anh chàng không gây thù oán gì với ai. Thật ra, tính tình của Thiên Yết rất khó hiểu, lại rất thù dai cho nên dù anh đi tới đâu cũng có kẻ thù tươm tướp, lần này cũng là không ngoại lệ, nhìn bộ dạng của Thiên Yết, Ma Kết có thể đoán chắc rằng anh chàng vừa mới đánh nhau với người ta xong và người đánh nhau với Thiên Yết lúc này chắc đang ở trong bệnh viện rồi! Ma Kết tiếc thương cho số phận của tên nào dám to gan kiêu chuyện với Yết đại ca của chúng ta. Còn Cự Giải, cô nàng đang ngồi tám với Song Ngư, thấy Thiên Yết đi vô, cô mừng rỡ reo lên:

-A, là cậu à, hôm qua là cậu đem sách cho mình phải không, cảm ơn cậu nhiều nha! Ô...mà sao miệng cậu lại bị chảy máu vậy? Cậu có sao không? Có cần mình chữa trị cho không?

-Nói nhiều!-Anh chàng chỉ phán đúng một câu rồi đi tới chỗ ngồi bỏ lại bé Cua đứng đó đơ như một cái cây. Cô tức giận đi ra ngoài.

"Hừ, sau này có chết mình cũng không thèm nói chuyện với cậu ta nữa, người gì đâu mà bất lịch sự quá đi à!"

End chap 6

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cô Gia Sư Dễ Thương

Vì sau này cha mẹ của các sao xuất hiện cũng khá nhiều, nên bây giờ mình sẽ lập một cái bảng tên của họ luôn cho tiện

-Bạch Dương: Cha: Kintary (Người Hàn Quốc).

-Kim Ngư: Cha: Kim Mão. Mẹ: Bạch Ngọc.

-Song Tử: Cha: Song Minh. Mẹ: Song Tuyết.

-Cự Giải: Cha: Cự Hoàng. Mẹ: Hằng Nga.

-Sư Tử: Cha: Thiên Sư. Mẹ: Mỹ Linh.

-Xử Nữ: Cha: Xử Nam.

-Thiên Bình: Cha: Thiên Xứng. Mẹ: Seirley (Người Mỹ).

-Thiên Yết: Không có.

-Nhân Mã: Cha: Smith Jonh (Người Anh). Mẹ: Mã Nhi.

-Ma Kết: Mẹ: Ngọc Nữ.

-Bảo Bình: Cha: Bảo Duy. Mẹ: Bảo Nhi.

-Song Ngư: Cha: Hải Thần. Mẹ: Mỹ Ngư.

Như vậy có ổn không?

Chap 7: Cô gia sư dễ thương

Lúc Cự Giải vừa bước ra cửa cũng là lúc cô Nga vừa đi vào và tiếng chuông vào lớp cũng vừa vang lên. Các sao đi lại chỗ ngồi của mình và bắt đầu tiết học. Buổi sáng là các môn: Toán, toán, sử, sinh, văn. Sau giờ ăn trưa kéo dài tận một tiếng là buổi học chiều với các môn: Lí, âm nhạc, công nghệ, công dân, nữ thuật. Cuối cùng, sau một ngày trời học tập mệt mỏi, các sao cũng đã được tự do ra về. Riêng Song Ngư, chiều nay cô sẽ cùng cha đi gặp học trò của mình. Vừa ra tới cổng đã thấy cha cô ngồi trong xe chờ. Cô vào xe, chiếc xe chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng cũng dừng lại.

Song Ngư bước ra ngắm ngôi nhà trước mặt, một ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ với tông màu vàng cam được trang trí họa tiết mặt trời rực lửa. Trong sân vườn của ngôi biệt thự này là vườn cây ăn trái râm mát, nhìn tổng thể rất cân đối và hài hòa.

Song Ngư bước vào nhà cùng cha, từ trong nhà có một cô người hầu ra tiếp đón và dẫn họ vào phòng khách, tại đó có hai người, một nam một nữ đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng. Người nam mặc trang phục quần tây áo trắng, áo bỏ vào quần trông rất lịch sự. Người nữ mặc một chiếc áo màu lục phối cùng chiếc váy hoa trông rất thanh lịch và duyên dáng. Song Ngư chào họ rồi cùng cha ngồi xuống sofa đối diện.

-Chào anh Thiên Sur, lâu quá không gặp! Cả chị Mỹ Linh nữa, hai người trông vẫn hạnh phúc như ngày nào nhỉ?-Cha Song Ngư niềm nở.

-Cả anh Hải Thần nữa!-Bác Thiên Sur vui vẻ nói.

-Hai người thôi nói chuyện chào hỏi đi, vào việc chính trước đã! Song Ngư à, con trai của cô nó học cũng khá nhưng chỉ có môn anh văn là rất tệ, cô chú nghe anh Hải Thần nói cháu muốn làm gia sư dạy anh văn phải không? Cháu có thể giúp nó chứ?-Cô Mỹ Linh nói một tràng dài.

-Dạ được ạ, không thành vấn đề!-Song Ngư cười tươi, cô Mỹ Linh bỗng nhìn kĩ Song Ngư rồi gật gù với cha cô:

-Con gái anh thật là dễ thương đó!-Câu nói này làm cho hai cha con Ngư ngó phồng lỗ mũi.

Cả bốn người đang trò chuyện, bỗng cánh cửa phòng mở toang ra.

“Rầm”

-Ba, mẹ, con về rồi!-Một chàng trai bước vào, Song Ngư lắng nghe kĩ, giọng nói này, giọng nói này...

-Con lại đây xem này, cô bé gia sư của con dễ thương lắm đấy!-Bác Thiên Sur gọi anh chàng đó, nhưng anh ta chỉ chạy bịch bịch lên lầu kèm theo một câu:

-Con đang gấp bài tập, để sau đi ba!

-Cái thằng này, thật tình...-Bác Thiên Sur lắc đầu nhìn theo con trai mình, bỗng cha Song Ngư đứng phắt dậy:

-Thôi, Song Ngư à, con hãy ở lại đi, cha có việc phải về gấp ngay bây giờ, con hãy tới đây dạy học mỗi ngày từ lúc tan học đến sáu giờ. Cha về trước đây! Anh chị, tôi xin phép về trước!-Nói rồi, cha cô chào cả hai vợ chồng họ rồi đi mất, trong khi Song Ngư đang ú ớ, như có điều gì muốn nói, nhưng lại không thể nói ra.

“Sao lại là hần, mình không muốn làm gia sư của hần, mình không muốn!”

-Vậy cháu cũng đi dạy đi Song Ngư, phòng của nó ở tầng hai, phòng thứ ba đó! Cháu đi đi!

-Ồ...nhưng mà cháu...không...

-Đừng ngại, đừng ngại...

Cô Mỹ Linh nói rồi đẩy Song Ngư đi, đứng trước cửa phòng, cô chỉ hi vọng là giọng nói giống thôi chứ không phải cùng một người. Cánh cửa phòng mở ra, cô Mỹ Linh đẩy Song Ngư vào rồi đóng cửa đi mất. Song Ngư vừa bước vào đã thấy chói mắt, cả căn phòng toàn là màu đỏ, bộ hần tính chơi nổi hay sao trời? Cô bước vào thì thấy một tên con trai đang ngồi làm cái gì đó, nhưng quay lưng lại với cô, Song Ngư cất tiếng:

-Anh đang làm gì đó?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, tên đó giật bắn mình quay đầu lại, há hốc miệng. Đúng như cô dự đoán, người mà cô sẽ dạy học chính là Sur Từ.

-Sao cô lại ở đây?

-Tôi là gia sư của anh đó! Cái đồ Sur Từ ngốc!

-Cái gì? KHÔNG THỂ NÀO!

Sư Tử chạy xuống lầu tìm ba mẹ và phản đối ngay, lời qua tiếng lại một hồi, cuối cùng anh cũng chịu thua vì mẹ anh dọa sẽ cấm anh đi chơi hoặc đi ra ngoài nếu không chịu học.

-Ngày mai ba mẹ phải đi công tác ở Nhật, con nhớ phải ở nhà ngoan nhé! À, còn nữa, phải học hành cho tử tế. Nếu mẹ mà nghe Song Ngư nói con không chịu học thì đừng trách mẹ!

Sư Tử uất ức chạy lên lầu, đóng sầm cửa lại. Mẹ anh trước nay chưa từng muốn nói lý lẽ với anh, bà ấy đều luôn làm theo ý mình muốn mà không quan tâm đến cảm giác của con trai mình như thế nào. Suốt ngày bắt anh vui đầu vào học, nhưng bà ấy làm như vậy cũng là muốn tốt cho anh thôi, tiếc là Sư Tử không chịu hiểu ra. Lần nào cũng vậy, sau khi bị mắng là anh chàng chạy một mạch lên lầu và tự nhốt mình ở trong phòng suốt một tuần, không chịu nói gì với ai hết và lần này cũng vậy.

-Anh đừng có như vậy chứ, tôi cũng có muốn làm gia sư cho anh đâu!-Song Ngư thấy Sư Tử như vậy thì khuyên can.

Sư Tử lúc này mới để ý đến Song Ngư, cô nàng đang ngồi quay lưng lại với anh, tay đang ôm vật gì đó...

“Meo...meo”

Hình như đó là một con mèo. À, phải rồi, con mèo cái mà anh nhặt được hồi hôm qua ở bãi rác, thấy nó rất đáng thương nên anh quyết định nhặt về nuôi và đặt tên nó là Serafina.

Serafina là một cô mèo có bộ lông trắng mượt, đôi mắt màu xanh saphia giống hệt màu mắt của Song Ngư. Nói đến Song Ngư, cô nàng này từ nhỏ đã rất thích mèo, nhưng ba mẹ cấm không cho nuôi với rất nhiều lý do: Mèo ăn vụng, mèo làm bẩn nhà cửa, mèo dễ gây bệnh cho người... Nhưng sao ba mẹ không nghĩ thử xem, mèo ăn vụng, mèo làm bẩn nhà cửa nhưng nếu huấn luyện thì nó đâu có như vậy! Mèo dễ gây bệnh, nhưng nếu tắm rửa cho nó sạch sẽ thì bệnh ở đâu ra? Thế nhưng, cha mẹ Ngư vẫn nhất quyết không cho cô nuôi mèo, Song Ngư mặc dù rất buồn nhưng vẫn không dám cãi lại. Còn Sư Tử thì lại khác, anh cũng yêu mèo như Song Ngư, cha mẹ cũng cấm không cho nuôi, nhưng anh lại lên đem về chăm sóc, như lúc này, anh đang lên nuôi con Serafina mà cha mẹ anh đâu hề hay biết, vả lại, nó đang có vẻ rất hạnh phúc trong vòng tay của Song Ngư... Khoan đã, VÒNG TAY CỦA SONG NGƯ Ừ?

-Nè, trả con Serafina lại cho tôi!-Sư Tử nhảy đến lấy con mèo lại từ tay Song Ngư và vênh mặt lên nói, mặc dù hơi kèn kiệu nhưng mà nhìn rất dễ thương.

-Cho tôi ôm một lát đi mà, con mèo anh nuôi dễ thương vậy mà!-Song Ngư la lớn.

-Trời ơi, nhỏ tiếng thôi!-Sư Tử lo lắng bịt mồm Song Ngư lại, cô hất tay anh ra:

-Ồ, thì ra là anh nuôi lên à? Hi...hi...hi...tôi không biết là anh thích nuôi mèo đó nha! Anh cũng giống tôi đó! Tôi cũng thích nuôi mèo nhưng mà cha mẹ tôi không cho nuôi! Kể cho anh nghe, lần đầu tiên tôi gặp mèo là...bla...bla...bla...

Và cô nàng Song Ngư bắt đầu huyền thuyên về những chú mèo cho Sư Tử nghe mà quên mất là hiện giờ mình vẫn đang đối đầu với anh. Còn Sư Tử thì sao? Sư Tử thì đang ngồi bất động nhìn Ngư Ngư chăm chăm, hai má phớt hồng trông rất đáng yêu.

“Chà, lần đầu tiên thấy cô ấy cười”

Song Ngư kể xong câu chuyện của mình rồi bèn quay lại vấn đề:

-Thôi, bây giờ bắt đầu tiết học được rồi đó, nãy giờ mất hết nửa tiếng rồi...nè, anh có nghe tôi nói không đó, làm gì mà ngồi bất động như khúc gỗ thế? -Song Ngư hươu hươu tay trước mặt Sư Tử, anh chàng giật mình hất tay cô ra:

-Học thì học, mà nói cho cô biết, tôi sẽ làm cho cô chán đến mức phải nghỉ dạy luôn! He...he...he...

-Ồ vậy hà, anh cứ việc làm đi rồi tôi sẽ mách cha mẹ anh là anh lên nuôi mèo. Tới lúc đó thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa vậy ta!-Song Ngư giả vờ chớp chớp mắt. Sư Tử bực bội đi lại bàn học giờ sách giáo khoa ra, bắt đầu buổi học đầu tiên với cô gia sư dễ thương – Song Ngư.

End chap 7

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 8: Thuộc Hoán Đổi Linh Hồn Của Bảo Bình

Sau hai ngày đầu tiên, các học sinh ở khối mười của trường Honuor đã bắt đầu làm quen với các nội quy và luật lệ của trường. Các ngày học đều diễn ra suôn sẻ, chốc chốc đã đến ngày cuối tuần và cũng là ngày duy nhất được nghỉ học trong tuần – ngày chủ nhật.

Hôm nay, Bảo Bình đã hẹn Song Tử đến nhà cô để thử thuốc, theo như lời hứa lúc trước, Song Tử sẽ phải làm chuột bạch cho Bảo Bình trong vòng một năm. Lúc này đây, Song Tử mới hiểu được hậu quả của việc nói bừa, anh đang ngồi trong phòng riêng của Bảo Bình, trên một chiếc ghế gỗ lót đệm màu đỏ. Bảo Bình chỉ bắt anh ngồi im trên chiếc ghế rồi đi làm thí nghiệm của mình.

Song Tử cứ ngồi trên ghế suốt một tiếng đồng hồ, Bảo Bình không bắt làm gì hết, một người có cá tính năng động như anh thì làm sao có thể chịu được cái kiểu tra tấn này chứ, nhưng biết làm sao được, anh đã trót hứa với cô nàng rồi. Hứa với ai không hứa lại đi hứa với một nhà bác học điên, anh sợ nếu như nuốt lời, Bảo Bình có thể sẽ cho anh uống một thứ gì đó, sau đó, anh sẽ bị đột biến, hay là bị hủy hoại nhan sắc, ôi ôi, có thể còn bị không sinh con được nữa... Chỉ nghĩ tới đó thôi đã thấy sợ rồi! Anh đành ngồi im trên ghế mặc cho Bảo Bình muốn làm gì thì làm, còn anh thì ngồi ngía căn phòng của cô.

Phòng của nhà bác học đúng là có khác à nha! Phòng rất rộng, rộng gấp bốn lần so với phòng của mười một sao còn lại. Khắp bốn bức tường đều là giá sách, mà toàn là sách dược liệu, sách nguyên liệu gì không à. Ở giữa là một chiếc giường rất... không giống bình thường. Nói như vậy là vì chiếc giường của Bảo Bình có gắn rất nhiều thứ, bên phải gắn một cái giá đựng nước uống, bên trái gắn một cái giá đựng đồ lật vật. Trên đầu giường là một cái bình thủy tinh hình trụ chứa thứ nước gì đó bên trong, chiếc bình này được gắn với một cái đồng hồ báo thức và một cái ống dài bằng nhựa chạy xuống phía đầu dưới của chiếc giường, đại loại nhìn giống cái bẫy chuột trong Tom and Jerry vậy. Song Tử thầm nghĩ, chắc là cô ấy ngủ nướng tới nỗi đồng hồ reo cũng không thức nên mới làm cách này chứ gì! Đúng là như vậy! Khi chiếc đồng hồ reo lên và động vào bình nước, nước từ bình sẽ nhỏ giọt và chạy theo đường ống nước tới bàn chân của Bảo Bình làm cho cô nàng nhột rồi tỉnh giấc. Quả là một cô nàng thông minh! Song Tử nghĩ rồi nhìn qua bên phải của chiếc giường, là một tủ quần áo rất lớn nằm ngay phía trước giá sách tạo ra một lối đi hẹp giữa tủ quần áo và giá sách. Bên trái thì là một chiếc bàn dài, trên bàn là đủ thứ chai lọ, ống thủy tinh đựng rất nhiều loại nước với các màu sắc khác nhau và đều có dán nhãn phân biệt hết. Đứng bên cạnh cái bàn chính là Bảo Bình, cô nàng đang hí hoáy pha chế thứ nước gì đó màu vàng vàng, xong lại cầm một lọ nước màu đen cẩn thận đổ vào... lọ nước màu vàng chuyển thành màu nâu và bốc khói. Song Tử thấy vậy liền thối lui:

-Nè, cậu đang pha cái gì vậy Bảo Bình?

Im lặng...

-Có phải cậu đang chơi trộn nước màu không?

Vẫn là sự im lặng...

-Cậu có cần tớ giúp gì không?

Một sự im lặng đến đáng sợ...

-A, TỚ BỰC RỒI ĐÓ NHA! SAO TỚ HỎI MÀ KHÔNG TRẢ LỜI?

Song Tử đột ngột hét lên làm Bảo Bình giật bản mình, lọ nước trong tay cô và cả những chai lọ đặt trên bàn rung rinh, Bảo Bình và mở hột hột nhìn lọ nước trên tay mình đầy lo lắng. Sau một lúc im lặng, các lọ nước cũng ngừng rung rinh và trở lại như cũ. Phải công nhận là giọng của Song Tử rất khỏe, ngang ngửa giọng của Xứ Nữ mới có thể khiến Bảo Bình mất tập trung trong lúc đang nghiên cứu thí nghiệm.

-Phù, cũng may là không có sao...Nè, cậu đừng có nói chuyện với tớ trong lúc tớ đang tập trung chứ! Xém chút cậu làm vỡ lọ thuốc của tớ lần thứ hai rồi đó biết chưa! A, mà tớ cũng vừa chế xong rồi, bây giờ là cậu có thể thử thuốc được rồi đó!-Cô nói xong thì lấy một giọt ra từ chiếc lọ to có màu nâu và tiến lại phía Song Tử.

-H...Hả? Nhanh vậy, tớ tưởng cậu nói là chế lọ thuốc hoán đổi...gì gì đó phải mất một năm cơ mà?

-Đồ ngốc, tớ chỉ vừa chế xong có mười phần trăm thôi! Đừng nói nhiều nữa, mau uống đi!-Bảo Bình nói xong thì dứt giọt nước vô miệng Song Tử luôn trong khi anh chàng vẫn chưa kịp chuẩn bị gì hết.

-Sao, cậu thấy vị thế nào?

-Ừm... vị bình thường nhưng mà mùi hơi tanh!-Song Tử liếm môi rồi nói

-Hô hô hô, vậy là thành công rồi...ừm, giờ thì cậu có thể ra về!

Bảo Bình xua Song Tử ra ngoài rồi tiếp tục làm phần tiếp theo của thí nghiệm. Riêng Song Tử, anh lập tức phóng thẳng xe về nhà, lòng mừng rỡ khôn xiết, nhưng, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, Song Tử à...

*****

Sau hơn hai tháng trời = mười lần làm thí nghiệm = mười lần thử thuốc = mười lần nhập viện của Song Tử, cuối cùng thí thí nghiệm của Bảo Bình cũng đã thành công, cô gọi đó là thuốc hoán đổi linh hồn. Như tên gọi, thứ thuốc này có khả năng hoán đổi linh hồn của người uống thuốc với người ở gần mình nhất. Bảo Bình cẩn thận đổ thuốc vào trong một chai nhựa để khỏi làm vỡ, xong cô nàng chạy lên lầu trên lấy nhãn để dán cho chai thuốc (vì nhãn dán Bảo Bình không để ở trong phòng).

Lần này, Bảo Bình lại không gọi Song Tử đến thử thuốc nữa nhưng trùng hợp, Song Tử lại tự vác xác đến nhà Bảo Bình để lấy cặp sách mà anh bỏ quên ở nhà cô hôm trước. Song Tử bước vào căn phòng quen thuộc, không có ai ở trong phòng hết, càng tốt, đỡ phiền phức! Anh lấy nhanh chiếc cặp của mình ở trên ghế rồi định bước chân ra về, nhưng khi đi ngang bàn học của Bảo Bình, anh để ý thấy một chai nước màu trắng đặt ở đó, do đang khát nước, anh vội lấy chai nước đó uống luôn vì nghĩ chắc đây là nước bình thường nên Bảo Bình mới không để trên bàn thí nghiệm. Đúng lúc đó, Bảo Bình vừa bước vào

phòng và chứng kiến hết mọi sự việc, cô nàng sợ hãi tức tốc chạy ra khỏi căn phòng và hét lên:

-ĐỪNG UỐNG!!!

Nhưng không kịp nữa, Song Tử đã uống sạch chai nước màu trắng, bỗng, anh thấy cơ thể mình có gì kì lạ, ngay cả Bảo Bình cũng cảm thấy như vậy...

“Bộp”

Chai nước trên tay Song Tử rơi xuống đất, kẻ đó là Song Tử và Bảo Bình ngã xuống, bất tỉnh...

End chap 8

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh chàng Bảo Bình Và Cô Nàng Song Tử?!

-Chà chà, hai cậu làm gì mà rầu rĩ quá vậy? -Kim Ngưu thắc mắc khi thấy Song Tử và Bảo Bình bước vào vác theo cái bộ mặt đờ đẫn. Cả hai không nói gì, chỉ ủ rũ đi lại chỗ ngồi và nhớ lại chuyện hôm qua...

Flash back

Song Tử tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên giường của Bảo Bình, anh vô cùng hoảng loạn và vội chạy nhanh ra khỏi phòng, xuống lầu, anh thấy tiến sĩ Bảo Nhi -mẹ Bảo Bình đang ngồi đọc báo, anh cẩn trọng lên tiếng:

-Thưa bác, cháu về nhà đây ạ...

Song Tử chưa kịp bước một bước nào thì mẹ Bảo Bình đã chặn lại:

-Con nói cái gì vậy Bảo Bảo? Về nhà ai? Sao lại kêu mẹ là bác?

Mẹ Bảo Bình nói với gương mặt biểu lộ đầy vẻ ngạc nhiên + lo lắng. Song Tử nghe vậy thì ngu ngơ ngù ngó, không hiểu gì cả. Bỗng, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ cực kì điên rồ, đó chính là: Có thể, anh và Bảo Bình đã hoán đổi thân xác cho nhau. Vội chạy lại tắm gương lớn đặt giữa phòng khách, Song Tử nhìn vào chính mình trong gương...

-M...Mình...là...Bảo...

*****

Trong khi đó, tại nhà Song Tử...

Bảo Bình mở mắt ra và thấy mình nằm trên một chiếc giường lạ, trong một căn phòng lạ. Đã kịp hiểu chuyện gì đã diễn ra, cô tức tốc chạy lại gương với hi vọng là thuốc không có công hiệu nhưng...không như cô mong đợi, lọ thuốc hoán đổi linh hồn của cô chế đã công hiệu thật và người mà cô nhìn thấy trong gương hoàn toàn là Song Tử một trăm phần trăm. Bảo Bình vừa thấy tự hào vừa thấy tủi thân, tự hào là từ trước đến nay, thuốc của cô chế lần đầu tiên đã có công hiệu nhưng không ngờ cô lại phải hoán đổi với một đứa con trai, cuộc sống của cô sau này sẽ ra sao? Cô phải ở trong cái thân xác này tới già sao? KHÔNG THỂ NÀO!!!

Bảo Bình chạy bịch bịch xuống cầu thang và thưa với cô Song Tuyết - tức là mẹ Song Tử:

-Thưa b...ừm, thưa mẹ, con đi qua nhà bạn Bảo Bình chút nha!

-Ừ, mà nhắc tới Bảo Bình mới nhớ, hồi sáng, con làm sao mà ngất xỉu ở nhà của tiến sĩ Bảo Duy và tiến sĩ Bảo Nhi vậy? Họ phải lái xe đưa con về tận nhà đây! Thật là xấu hổ quá đi mất!

-Dạ tại vì...tại vì...hôm qua con hơi mệt.

Bảo Bình diện đại một lí do, trán cô rịn đầy mồ hôi cứ như là cô đang đứng trước tòa án tối cao vậy. Mẹ Song Tử nhìn cô một cách ngờ hoặc, nhưng rồi bà cũng cho qua. Bảo Bình phóng xe thẳng đến nhà mình, cô xin gặp Song Tử rồi cả hai cùng vào phòng Bảo Bình để nói chuyện.

Ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ lim, Song Tử - trong thân xác của Bảo Bình và cô - trong thân xác của anh chàng họ Song đang lườm nhau đến cháy cả mắt. Đồng hồ kêu tích tắc không ngừng, nhưng Bảo Bình và Song Tử vẫn ngồi lườm nhau, toàn thân không cử động dù chỉ một chút. Một lát sau, Song Tử chịu hết nổi rồi, anh huơ tay loạn xạ trước mặt Bảo Bình làm cho cô nàng phát điên lên, tiếp sau đó, một cuộc đấu khẩu diễn ra ác liệt...

-Cũng tại cậu hết! Đã dặn là không được uống bất cứ thứ gì trong phòng của tớ mà!-Bảo Bình đập mạnh lên bàn, đứng dậy hét vào mặt Song.

-Tại ai biểu cậu để trên bàn học làm chi! Cậu nhìn đi, tớ có...trời ơi...Còn mớ đầu tóc dài loằng ngoằng này là gì...

-Cầm cậu nói đầu tóc ớ như vậy. Cậu tưởng chỉ có mình cậu khổ thôi sao, còn...

-Mà lúc này không phải lúc để cãi nhau, cậu mau tìm cách chế thuốc giải đi!-Song Từ đưa tay ra dấu hiệu dừng cuộc chiến. Bảo Bình đứng suy nghĩ hồi lâu, nhưng rồi, cô cũng kìm chế cơn tức giận của mình xuống-A, còn nữa, có nên nói cho mọi người biết không?-Song Từ hỏi tiếp.

-Tuyệt đối không! Họ mà biết chuyện này thì thế nào cũng rồi lung tung ben lên cho xem! Nếu muốn chế thuốc giải thì phải có nguyên liệu. Vậy giờ tớ phải gom hết đồng đồ nghề này cái đã! Mà trong thời gian tớ chưa chế xong thuốc giải, cậu nhất định phải đóng giả tớ một thời gian, nhớ đóng cho đẳng hoàng vô! Còn một chuyện cuối cùng rất quan trọng, cấm cậu sờ mó lung tung vào người tớ, không được chụp hình tớ...khỏa thân hay gì đó tương tự đó biết chưa! Không được tăm...hay nếu tăm thì phải ch mắt lại. Còn nếu cậu không thì đừng mong có thuốc giải!-Bảo Bình ngại ngùng nói. Song Từ nghe vậy thì tủm tỉm cười làm cho cô càng thấy bất an hơn -Thôi tớ về đây, nhớ lấy những điều tớ đã dặn!

Cô nói rồi gom hết những vật dụng mà có liên quan đến làm thí nghiệm vô một cái bao tải lớn rồi lúi xệch xuống dưới lầu, ba mẹ cô còn nhìn cô với một ánh mắt rất ư là khó hiểu, họ nói thầm với nhau: “Thằng Song Từ nó lấy đồ gì mà nhiều thế không biết!”. Bảo Bình cũng hết cách, cô chỉ thờ dài rồi ôm đồng đồ lên xe chạy về nhà và bắt tay vào điều chế thuốc giải.

End flash back

Chuyện là như thế đó. Và trong thời gian Bảo Bình vẫn chưa điều chế xong thuốc giải, thì vô số những chuỗi ngày dờ khóc dờ cười ập đến với cả hai người...

Ngày thứ nhất...

Cô giáo Hoa - cô dạy Sử của lớp, đang nhìn xuống Song Từ (mà thực ra là Bảo Bình) bằng một ánh mắt cực kì đáng sợ.

-Song Từ! Trong giờ học mà em dám làm việc riêng sao? Riết rồi không còn kỉ cương gì hết! Lên văn phòng viết bản kiểm điểm ngay cho tôi!

Ngày thứ hai...

Tại phòng dạy võ...

-Song Từ! Sao hôm nay em yếu xìu như con gái vậy? Có phải ở nhà lười biếng không chịu tập luyện không? Phạt, chạy năm mươi vòng sân!

Ngày thứ ba...

-Nè Bảo Bình, cậu không thể giữ thể diện cho tớ được một chút hay sao? Mất mặt quá đi à!

Song Từ đập tay vô mặt, lắc đầu nói. Đúng vậy, từ trước tới giờ, anh chưa từng bị giáo viên nào phân nân là làm việc riêng trong giờ học. Anh cũng chưa từng thất bại lần đầu vô nào kể từ khi ba cho anh theo học võ, nhưng bây giờ thì lại...

Bảo Bình nghe Song nói thế, chẳng những không xin lỗi, mà còn thần nhiên cứ như điều ấy là điều bình thường hết sức vậy.

-Gì chứ, cậu mất mặt thì kệ cậu, mặt cậu chứ đâu phải mặt tớ đâu! Tớ cóc cần lo! Với lại, cũng tại cậu mà tớ phải chạy năm mươi vòng sân, còn chưa tính tội cậu nữa là...

-Cậu không cần lo à, he...he...he, nói cho cậu biết, hôm qua tớ đã sờ mó lung tung khắp thân thể cậu rồi đấy!-Song nói rồi tặng cho cô một nụ cười cực kì...đen tối.

-Cái gì? Ha, được lắm, cậu sẽ biết tay tớ...-Bảo nói, rồi cười nham hiểm không kém anh. Chưa đợi Song trả lời, cô ba chân bốn cẳng chạy thực mạng -Bà con ơi, thông báo thông báo, Song Từ tôi đây là một người bị bệnh hôi nách nặng, tôi còn bị chứng tè dầm, tối đi ngủ tôi phải ôm gấu bông, à, tôi còn bị trĩ nữa...!-Bảo Bình trong thân xác của Song Từ chạy vòng quanh sân trường la lớn làm anh chàng khốn đốn chạy theo sau bắt lại, nhưng bắt không được tại vì cô chạy siêu nhanh. Mọi người đứng xung quanh thì được một trận cười hả hê.

Ngày thứ bốn...

-Ừa, Bảo Bình, cậu gấp đi đâu vậy?-Bạch Dương hỏi.

-À, tớ cần phải đi giải quyết một chút!

Nói rồi, Song Từ - trong thân xác của Bảo Bình vội chạy ra nhà vệ sinh, đi tới đây thì anh chàng lại phân vân không biết nên đi vào nhà vệ sinh nam hay nhà vệ sinh nữ...

“Chết rồi, đi bên nào bây giờ? Hay đi bên nữ? Không được, mình là con trai mà!”

Nghĩ xong, Song Từ chạy luôn vào nhà vệ sinh nam và một phút sau, hàng loạt tiếng hét inh ỏi vọng ra:

-AAAA...Cô vào đây làm cái gì? Đồ biến thái!

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Ngày thứ bảy - Ngày cuối tuần.

-Các cậu à, tớ thấy dạo gần đây Song Tử và Bảo Bình lạ lẫm, cứ như là tráo đổi tính cách cho nhau vậy!-Xử Nữ hỏi ý các sao. Chín đứa (trừ Thiên Yết có việc bận nên không tham gia) gật đầu đồng tình.

-Họ còn lén lút gặp nhau nữa, có khi nào họ đang hẹn hò kh...

-KHÔNG THỂ NÀO!!!-Sur Tử đang nói thì Thiên Bình hét toáng lên, mặt cô nàng bắt đầu biến sắc.

-Thiên Bình à, cậu bình tĩnh đi, tớ thấy không phải vậy đâu, có thể là họ gặp nhau vì mục đích khác. Theo như tớ nhớ, lần trước Bảo Bình có chế một loại thuốc tên là thuốc hoán đổi linh hồn và bây giờ họ lại có vẻ như tráo đổi tính cách cho nhau, từ đó có thể rút ra kết luận rằng, họ đã uống thứ thuốc đó và hoán đổi linh hồn cho nhau.

Ma Kết phân tích tỉ mỉ, các sao từ từ ngẫm nghĩ lại và cảm thấy lời Ma Kết nói rất đúng. Thiên Bình thì như trút được gánh nặng ngàn cân, cô thở phào nhẹ nhõm. Và thế là mọi người quyết định cùng đi đến nhà của Bảo Bình để theo dõi hai kẻ khả nghi: Song - Bảo.

Nói đến hai người này, từ bảy giờ sáng đến tận một giờ chiều, vẫn chưa thấy lú đầu ra. Bạch Dương sắp chịu đựng không nổi nữa, cô nàng đứng phắt dậy đi về, bỗng, cô thấy từ xa, một chiếc xe hơi màu lam chạy đến, chỉ nhìn từ xa thôi thì cô cũng đã biết chắc đó là xe của Song Tử, cô quay qua thông báo cho cả bọn và lập tức bị Nhân Mã kéo vào chỗ nấp. Chiếc xe chạy đến trước nhà của Bảo Bình và thắng gấp. Cả bọn nhìn thấy, từ trong xe, Song Tử bước ra với dáng điệu gấp gáp, anh chàng chạy hộc tốc vào nhà và kéo Bảo Bình vô xe rồi chạy đi.

Ngay lập tức, cả bọn nhanh chóng đuổi theo chiếc xe xanh lam, chiếc xe đó dừng lại trước một quán cà phê, Song Tử và Bảo Bình bước vào trong, các sao cũng theo chân họ vào và cẩn thận không cho họ biết sự có mặt của mình. Song Tử và Bảo Bình chọn một bàn trống ở một góc khuất của căn phòng. Nhân lúc Bảo Bình và Song Tử đang nói chuyện với phục vụ và không cảnh giác, nhanh như cắt, hết thảy chín đứa chen nhau núp sau một cái tủ được đặt ở trong phòng, nhích đầu ra một chút để thấy rõ hơn.

-Bảo Bình, cậu làm gì mà lòi tớ đi gấp vậy?

-Có tin vui nè, tớ nghiên cứu được công thức để điều chế thuốc giải rồi, nguyên liệu cung đã tìm xong hết rồi nhưng chỉ còn thiếu một thứ thôi! Đó là quả của cây Tán Hương rất quý hiếm, tớ không biết phải lấy nó ở đâu nữa!-Bảo Bình thở dài, bỗng nhiên, cả chín đứa đột ngột xông ra:

-Thì để bọn tớ giúp cho!-Cả bọn đồng thanh.

-Ơ...

-Hai cái cậu này, tại sao có chuyện lớn như vậy mà không kể cho bọn tớ nghe hả? Bọn bè thế đấy!-Bạch Dương chống nạnh.

-Tụi...tụi tớ sợ làm phiền các cậu mà...À, hồi nãy các cậu nói giúp được tụi tớ hả, vậy phải hái cây đó ở đâu?

-À, hái ở...ù.à ở đâu ta?-Kim Ngưu ngây ngô tự hỏi mình.

-Cái gì vậy trời, các cậu không biết vậy tại sao lại nói!-Song Tử than vãn.

-Ai biết đâu, tự nhiên hồi nãy Ma Kết kêu bọn tớ xông ra và nói như vậy đó!-Sur Tử nói, lập tức, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Ma Kết.

-Tớ biết phải hái cây đó ở đâu rồi!-Ma Kết lên tiếng.

End chap 9

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cây Tán Hương

Tối đó, mười một đứa lén lút chui vào trong trường bằng một cách nào đó, sau đó thì lại rón rén vào phòng của thầy giám thị. Đèn trong phòng vẫn còn sáng, chứng tỏ trong đó vẫn có người. Các sao bàn bạc với nhau xem làm cách nào để vào được trong phòng và lấy quả Tán Hương ra một cách an toàn

mà không bị phát hiện. Cuối cùng thì họ đề cử Xử Nữ và Ma Kết đi dụ ông giám thị ra ngoài, rồi cả bọn sẽ vào phòng để tìm ra cái cây gọi là Tán Hương đó. Nghe xong kế hoạch, ai cũng đồng ý hết chỉ có Xử và Kết thì lại không.

-Sao bọn tớ phải làm việc nguy hiểm nhất chứ?- Cả hai đồng thanh, phản bác kịch liệt.

-Tại vì các cậu là hai người thông minh nhất trong đám, hai cậu chắc chắn sẽ biết cách ứng phó với ông mà!

Kim Ngưu nói và tiện thể đẩy Xử, Kết vào phòng luôn trong khi hai người họ còn chưa kịp phản ứng gì cả, các sao còn lại thấy vậy thì xúm lại phụ Ngưu một tay, chốc chốc cũng tới phòng giám thị.

Chỉ nhìn từ bên ngoài thôi cũng đủ biết cái ông thầy này rất thích sưu tập những thứ kì lạ, bởi vì trong phòng toàn là những thứ đồ lạ mắt và quý hiếm, từ những chiếc bình, vật dụng và cả những cái cây nữa, trong số đó có cây Tán Hương mà các sao đang muốn lấy.

Tán Hương là loại cây quý nhất trong các cây mà thầy giám thị sưu tập ở đây, cho nên ông lúc nào cũng giấu rất kĩ. Không may, một lần, ông nhờ Ma Kết mang giúp đồ lên phòng mình, và Ma Kết đã vô tình nhìn thấy, hỏi ông ấy đó là cây gì thì ông không nói lại còn xua Ma Kết đi nhanh nữa. Kết ta tò mò nên về nhà search google và tra ra được đó là một loại dược liệu rất quý hiếm dùng để chế thuốc và chữa bệnh, với cả, hoa của nó rất là đẹp.

Các sao đẩy Ma Kết và Xử Nữ đi tới, Xử Nữ dùng sức chạy đi và nói:

-Cái ông giám thị đó kì quái lắm, tớ không vào đâu!

-Không muốn vào cũng phải vào!-Các sao đồng thanh và túm Xử, Kết quăng vào phòng giám thị, Xử Nữ dùng một ánh mắt sắc lẹm nhìn mấy tên tỏ vẻ kia như thể:

“Các cậu nhớ đấy, sau vụ này tớ sẽ giáo huấn cho các cậu một buổi nhớ đời!”

Các sao nữ lập tức nhận ra ngay cái ánh mắt đó của con bạn thân và cảm thấy như ngày tận thế sắp đến rồi!

“Cộc cộc”

Xử và Kết cùng gõ cửa, một lát sau, thầy giám thị bước ra, trông thấy mặt Ma Kết, ông vội đóng sầm cửa lại rồi chạy vô trong làm gì đó trong khi Xử Nữ thầm nghĩ: “Chắc chắn ông ta đang đi giấu cái cây đó ở chỗ khác rồi! Chà cẩn thận còn hơn mình nữa!”. Ma Kết thì bận suy nghĩ xem lát nên nói gì để dụ ông thầy đi. Khoảng một lúc sau, ông mới bước ra và hỏi:

-Tối rồi, sao hai em còn ở đây?

-Dạ, tụi em đến có chuyện muốn nói với thầy ạ!-Ma Kết đại diện nói.

-Có chuyện gì không?-Ông thầy hỏi.

Ma Kết và Xử Nữ bỗng cảm như hén, cả hai đều không biết phải nói gì nữa, thực sự là tụi nó có chuyện gì đâu mà nói chứ, chẳng qua là đi dụ ông thầy ra khỏi phòng mà thôi, nhưng, nếu lấy cái lí do đó mà nói cho ông biết thì chỉ có nước đi đòi nhà ma.

-Ồ...

“Nói gì bây giờ? Nói gì bây giờ?”

Thầy giám thị mất kiên nhẫn, ông quát lên:

-Các em giỡn mặt tôi à!

-Dạ thầy hiệu trưởng có chuyện muốn kiểm thầy!

Xử Nữ nói đại ra một câu, thầy giám thị nghi ngờ nhìn cô, còn Ma Kết thì ngạc nhiên hết sức. Xử run đến chân tay bần rần, chỉ dám cầu trời cho ông thầy tin những lời cô nói, quả nhiên ông ta tin là thật vì ông nghĩ, nếu như có liên quan đến hiệu trưởng thì hai đứa nó sẽ không dám lừa ông đâu. Chúng làm gì có gan đó chứ! Haizz, Thật ra là có đấy!

Ông thầy không nói gì, xoay người đi một mạch lên phòng thầy hiệu trưởng, Xử Nữ và Ma Kết thở phào nhẹ nhõm và định chuẩn bị, nhưng chưa kịp đi bước nào thì ông giám thị đã ngăn lại bằng một câu:

-Hai em cũng đi với tôi luôn, lỡ hai em có nói dối thì tôi còn có cơ để nói với hiệu trưởng chứ! Tưởng tôi ngốc lắm à?

“Hic...hic”

*****

-Áy dà, thiệt thòi cho hai người họ rồi!-Nhân Mã nhìn theo bóng Xử Nữ và Ma Kết.

-Thôi đừng nói nhiều nữa, ông đi rồi, bây giờ chúng ta mau vô trong tìm đi!

Bảo Bình nói, rồi cả đám vô phòng thầy tìm kiếm. Các sao chia làm hai nhóm. Nhóm một gồm Bảo Bình, Song Tử, Cự Giải và Thiên Bình tìm ở các kệ tủ. Nhóm hai là những người còn lại tìm ở hành lang phía sau.

Cả bọn tìm mãi, tìm mãi mà vẫn không ra, tự hỏi có cái cây quý thôi mà làm gì giấu kĩ thế? Mà nếu có giấu thì giấu ở nhà đi chứ đem vô trường làm gì? Cái ông thầy này đúng là...

*****

Ở phòng hiệu trưởng...

Ông thầy giám thị đi vào phòng, Ma Kết và Xử Nữ lí nhí theo sau. Trong phòng, thầy hiệu trưởng đang vui đầu vào đóng tài liệu. Tuy đã già rồi nhưng không có nghĩa là thầy làm việc ít đâu, trái lại là còn nhiều gấp đôi các thầy cô khác nữa cơ! Mỗi buổi sáng phải đi quan sát các học sinh, rồi còn nói chuyện này kia với khách đến thăm trường hoặc phụ huynh học sinh, rồi còn họp với các giáo viên. Đến tối thì lại phải xem xét đóng tài liệu, giấy tờ của trường và đóng dấu chứng. Thế cho nên, suốt ngày suốt tuần suốt tháng suốt năm thầy đều phải bận bịu công việc, nay lại phải lo thêm về việc chuẩn bị cho buổi lễ hai mươi tháng mười một sắp tới nên đã bận lại càng bận thêm.

Thầy hiệu trưởng nghe thấy tiếng động, thầy ngược lên và thấy ba người đang đứng đó, thầy cất giọng:

-Thầy giám thị, Ma Kết và Xử Nữ, ba người có việc gì mà đến tìm ta vào đêm hôm khuya khoắt vậy?

-Thưa hiệu trưởng, Xử Nữ và Ma Kết, hai trò nói là thầy gọi tôi lên đây, không biết có phải không ạ?

Thầy giám thị cố ý nói to rồi mỉm cười, trong đầu thì đang nghĩ nên lát nữa sẽ phạt Xử Nữ và Ma Kết cái gì về tội dám nói dối cả giáo viên. Riêng thầy hiệu trưởng, thầy nhìn Xử Nữ và Ma Kết với một ánh mắt khó hiểu, thầy giám thị thấy vậy càng tự đắc hơn, còn Xử Nữ và Ma Kết đứng phía sau run như cây sậy, mồ hôi và như tắm, mặt cắt không còn một hột máu, tay thì đang vãi thầy hiệu trưởng lia lia như đề cầu xin. Ông hiệu trưởng thì dần dần đã hiểu ra sự việc, liền quay qua ông giám thị mà nói rằng:

-Đúng là ta có việc nên mới nhờ hai em Xử Nữ và Ma Kết gọi thầy lên đây, bây giờ thầy hãy xem và đóng dấu xấp giấy này giùm ta nhé! À, còn Xử Nữ và Ma Kết, hai em vốn học rất giỏi, lại thông minh, hai em hãy tính toán các số liệu này giúp ta!

Nói rồi, thầy hiệu trưởng đưa cho Xử Nữ và Ma Kết một xấp giấy và cho ông giám thị một xấp khác. Xử Nữ và Ma Kết mừng rỡ vô cùng, lòng thầm cảm ơn thầy hiệu trưởng là đã hiểu cho họ. Riêng ông giám thị đã không phạt đứa nào lại còn bị bắt làm việc nữa chứ! Ông mặt dù không có thể hiện ra mặt nhưng trong lòng thì tức muốn phát điên luôn!

*****

Trong phòng giám thị, các sao vẫn đang nỗ lực tìm kiếm, lại phải canh chừng nhằm khi ông thầy quay trở về bắt đắc kì tử.

-Một quả à, tở bỏ cuộc, chúng ta tìm này giờ rồi nhưng có thấy gì đâu!-Song Tử nói, lập tức nhận được sự biểu tình của cua:

-Cậu nói gì vậy Bảo Bình...

-Này, tớ là Song Tử chứ không phải Bảo Bình đâu! Cậu mau quên vậy hả?-Song Tử ngắt lời Cự Giải.

-À phải rồi, Song Tử, chẳng lẽ cậu muốn cả đời này phải ở trong thân xác của con gái hay sao? Còn phải đi học, sau này còn có bạn gái rồi còn lập gia đình nữa, chẳng lẽ cậu muốn hẹn hò và lập gia đình với một tên con trai hay sao?-Cự Giải nêu ra một đồng lí lẽ khiến cho Song Tử nhà ta rùng mình lắc đầu ngoay ngoay. Cả bọn tiếp tục tìm kiếm, vẫn không có kết quả gì cho đến khi...

End chap 10

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kế Hoạch Hoàn Hảo

-A, các cậu lại đây xem nè!

Thiên Bình chợt reo lên khiến các sao muốn rùng cả tim, họ lập tức tụ tập lại chỗ cô đang chỉ vào - là trong nhà vệ sinh, có một chậu cây rất kì lạ được đặt cạnh bồn rửa mặt. Bảo Bình lách vào gần hơn để xem cho kĩ, sau đó, cô nàng xác nhận đó đúng là cây Tân Hương mà cô đang tìm. Các sao ồ lên thán

phục:

-Không ngờ ông ta lại giấu ở chỗ này! Wow, chúng tớ còn chưa nghĩ đến là ở nhà vệ sinh mà cậu đã phát hiện ra rồi, sao cậu biết hay vậy? -Song Ngư trầm trồ thán phục.

-Đâu có, lúc này tớ tìm hoài mà không thấy nên tớ bỏ cuộc luôn, xong một lát sau mới nhớ là đã hơn mười lăm phút rồi mà tớ còn chưa rửa mặt nữa nên mới vô nhà vệ sinh đó để rửa và vô tình phát hiện có chậu cây lạ ở đây.

Cả đám sau khi nghe xong câu trả lời của Thiên Bình thì lần lượt ra té xiu. Mười lăm phút rửa mặt ư? Haizz, Thiên Bình vẫn đúng là Thiên Bình!

-Thôi thôi, chúng ta, mau hái đi rồi về mau!

Bạch Dương nói, rồi cả đám nhào vô hái lấy hái để, Cự Giải còn hái một vài bông hoa về để ép khô khô làm kỉ niệm nữa chứ, trong cả bọn, thì chỉ có cô là suy nghĩ như thế này thôi:

“Thầy ơi thầy, chúng em chỉ xin thầy một ít thôi, mai mốt cây sẽ lại có hoa, kết quả, thầy đừng bắt tội chúng em ăn trộm nha thầy! Chúng em lấy quả vì có mục đích chính đáng mà!”

Cự Giải thầm nhủ trong lòng, Song Ngư thấy Cự Giải đang buồn buồn tự lẩm nhẩm thì biết chắc là cô nàng đang ăn năn sám hối đây. Giải không hề muốn lấy trộm đồ của người khác nhưng Giải cũng không thể khoanh tay đứng nhìn bạn bè của mình gặp nạn được! Song Ngư bước tới an ủi Giải Giải, cô nói với Cự Giải là đây không phải trộm mà chỉ là xin chưa nói trước thôi nên đừng lo lắng. Cự Giải nghe vậy cũng thấy đỡ trong lòng.

-Được rồi, bây giờ chúng ta mau về thôi, các cậu hãy đưa hết số quả Tán Hương này cho tớ đi rồi...ơ...Kim Ngưu, cậu...-Bảo Bảo há hốc mồm khi thấy Kim Ngưu đang cố cắn một quả trong miệng.

-Kim Ngưu! Quả này không phải dùng để ăn đâu! Đây là vật liệu để chế thuốc mà!

Thiên Bình nhắc nhở Kim Ngưu, anh chàng thấy vậy lập tức nhả nó ra và trả cho Bảo Bình. Mọi người ai cũng thấy lạ, tại sao Kim Ngưu lại nghe lời Thiên Bình vậy chứ! Dòng suy nghĩ đó còn đang lẩn quẩn trong đầu thì Thiên Bình bỗng chạy lại phía Bảo Bình và nói:

-Song Từ à...

-Ồ...tớ là Bảo Bình!-Bảo Bình xệ mặt nói.

-Ồ, tớ nhầm nữa rồi, xin lỗi cậu nha!-Thiên Bình cúi đầu xin lỗi rồi chạy qua phía Song Từ đang đứng và nói tiếp:

-Song Từ à, tớ đưa cậu về nhà nhé!

Thiên Bình mặt long lanh, còn Song Từ thì rất đỗi ngạc nhiên, nhưng anh bỗng nhớ ra, hôm trước anh đã cứu Thiên Bình khỏi một băng cướp, chắc là cô ấy muốn trả ơn anh đây mà, không nên phụ tấm lòng của cô ấy!

-Ừm, vậy làm phiền cậu!

Song Từ cười đáp và cùng Thiên Bình đi về trong con mắt ngạc nhiên tốt độ của mọi người, nhất là Bảo Bình và Kim Ngưu. Họ đứng đó, nhìn theo bóng hai người bạn mình khuất dần, tự dưng cảm thấy rất hụt hẫng, cứ như mình vừa mất một thứ gì đó rất quan trọng vậy. Cả hai thấy lòng mình nặng trĩu, buồn bã cất bước đi. Song Từ thấy vậy chạy lại Kim Ngưu:

-Kim Ngưu à, cậu có sao không?

Song Từ vỗ vai anh. Kim Ngưu lập tức vứt bỏ cái bộ mặt rầu của mình mà thay vào đó là gương mặt hớn hờ khác xa:

-Ồ...ha...ha...ha...tớ có sao đâu! Tại tớ đói bụng quá nên mới uể oải đó chứ! Tớ hoàn toàn không sao hết!

Kim Ngưu nói rồi chạy vụt đi, anh cố gắng chạy, chạy thật nhanh để Song Từ không thể thấy được tâm trạng của mình nhưng Song đứng đó, mắt vẫn dõi theo bóng dáng Kim Ngưu. Anh lắc đầu, thở dài.

“Kim Ngưu, cậu đang nói dối tớ phải không?”

*****

Ngoài cổng trường, bóng hai cô gái một cao một thấp đang bước đi chông chênh với nhau, vừa đi lại vừa nói chuyện rôm rả:

-Bạch Dương à, cậu có thấy lạ không, Thiên Bình tự dưng quần lấy Song Từ còn Kim Ngưu và Bảo Bình thì lại buồn bã khi nhìn thấy cảnh đó, có khi nào họ...-Song Ngư ngập ngừng.

-Tớ có biết đâu, có lẽ là vậy...Thôi chết!-Bạch Dương đột ngột hét lên làm Song Ngư đứng tim.

-Chuyện gì vậy?

-T...tụi mình quên mất Xử Nữ và Ma Kết ở trong trường rồi!

-Á...đúng rồi, chúng ta chạy lại trường mau lên!

Cả hai tức tốc chạy lại trường và vừa đến đó, họ đã trông thấy Xử Nữ và Ma Kết đứng ở cổng. Hai cô chạy lại hỏi han:

-Sao hai cậu lại đứng ở đây? Có sao không? Sao hai cậu thoát được cái ông giám thị đó vậy?-Song Ngự hỏi một tràng dài làm Xử Nữ không biết phải trả lời từ đâu nữa, Ma Kết đành lên tiếng thay:

-Từ từ, để tớ kể lại cho nghe...

Flash back

-Thưa hiệu trưởng, tôi đã làm xong rồi, xin ngài xem qua!- Thầy giám thị đưa xấp giấy cho thầy hiệu trưởng, ông nhận lấy và xem xét một hồi.

Ừm, thầy làm rất tốt, cảm ơn thầy! Giờ không có việc gì nữa, thầy có thể về!- Thầy hiệu trưởng mỉm cười với ông giám thị. Ông ta cúi chào rồi đi mất. Xử Nữ và Ma Kết cũng vừa làm xong, cả hai đưa xấp giấy của mình cho thầy xem, thầy cũng rất hài lòng với họ. Cả hai mừng rỡ chào thầy rồi bước đi nhưng...

-Ma Kết, Xử Nữ, lần này thầy cứu các em nhưng lần sau không có đâu, các em làm gì cũng phải cẩn trọng suy xét nhé! Thầy tin những người thông minh như các em sẽ biết rõ thầy đang nói về vấn đề gì mà, có phải không?- Bị thầy hiệu trưởng nói trúng tim đen, Ma Kết và Xử Nữ liền quay lại.

-Dạ, chúng em rất cảm ơn thầy! Sau này chúng em không dám nữa đâu ạ!

-Thôi, các em cũng về nhà đi! Trời đã tối rồi đó!

-Dạ!

End flash back

-Vậy đó, tất cả là nhờ công lao của Xử Nữ, nếu không phải nhờ cô ấy nói ra lí do đó thì tụi tớ đã tiêu rồi! Xử Nữ cậu quả rất thông minh!-Ma Kết khen ngợi làm Xử Nữ thẹn đỏ cả mặt. Bạch Dương và Song Ngự thấy thế liền trêu Xử:

-He he, hai cậu làm gì mà tình tứ thế!

-CÁI GÌ! HAI CẬU NÓI GÌ HẢ? NÓI LẠI LẦN NỮA XEM!

-Không có gì, tha cho tụi tớ đi! Tụi tớ chưa rồi! Hu...hu...hu...-Song Ngự và Bạch Bạch cuống quýt chạy, theo sau là Xử Nữ đang nổi điên lên.

-Người ta có câu, thẹn quá hóa giận mà!-Ma Kết tự cười một mình rồi đi về. Trong khi đó, ở trong trường, có một con người đang cực kì tức giận và tiếc rẻ cho cái cây của mình:

-Ôi trời ơi, cái cây quý giá của tôi. Ai đã lột sạch hết như thế này! Hu...hu...hu...Nếu để cho ông bắt được là no xương với ông! Aaaa, tức quá đi!!!

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cuộc Hẹn Đầu Tiên Của Bạch Dương

Sáng hôm sau...

-A, Bảo Bình tới rồi, mà cậu trở lại bình thường chưa đó?-Song Ngự hỏi dò.

-Các cậu không thấy tớ cảm gì trên tay à?

Các sao nữ nhìn theo hướng tay Bảo Bình, là bộ đồ nghề làm thí nghiệm quen thuộc của Bảo Bảo chứng tỏ rằng đây là Bảo Bình một trăm phần trăm. Mọi người đều vui mừng vây xung quanh cô, Bảo Bình cũng mỉm cười vui vẻ, sự việc vừa qua chắc có lẽ là kỉ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời cô, được hoán đổi với một người...con trai...và người đó...

-Ồ nhưng mà Bạch Dương bị sao vậy các cậu?-Cô thắc mắc khi nhìn thấy biểu hiện kì lạ của cừu.

-À...chuyện này...

Tất cả mọi người nhìn ra phía sau...

-A...hi...hi...hi, vui quá đi! Là lá la là lá la...

Bạch Dương nhảy nhót xung quanh lớp học, tay ôm một lá thư màu hồng. Bảo Bình lấy làm lạ, cô tới hỏi cừu có chuyện gì mà vui đến vậy, cô nàng liền giơ lá thư đó ra và đưa cho các sao nữ xem, mọi người chụm đầu lại cùng đọc nội dung của bức thư:

“Chào em, chắc em còn nhớ đến anh chứ, anh là Trương Tử Thiên – người lần trước đã đụng phải em ở ngoài đường đó! Từ ngày gặp em, tôi nào anh cũng mất ăn mất ngủ, trong đầu anh luôn nghĩ đến em, đến bây giờ, anh mới phát hiện ra là mình đã thích em rồi. Em có thể nhận lời làm bạn gái anh chứ? Nếu em đồng ý thì chiều nay, anh hẹn em ở quán cà phê for love nhé! Anh sẽ chờ em! Love.”

-Ôi, lãng mạn quá đi!-Cự Giải và Song Ngư chấp hai tay lại, trong lòng thầm ngưỡng mộ Bạch Dương.

-Trời ơi, sến quá!-Ba cô nàng Xử Nữ, Thiên Bình và Bảo Bình nổi hết cả da gà.

-Umh...vậy chiều nay cậu có tính đi không?-Cả bọn hỏi.

-Tất nhiên là đi chứ!

Trong suốt buổi học, Bạch Dương không sao tập trung đọc, cô nàng cứ mơ màng về hình ảnh của Trương Tử Thiên, như là: Chiều nay anh ấy sẽ mặc đồng phục hay là thay đồ mới? Anh ấy sẽ để kiểu tóc gì? Anh ấy sẽ uống gì? Ăn gì? Sẽ nói gì với mình?...v...v...Trương Tử Thiên được ca trường mệnh danh là hotboy của khối mười hai, anh ta là một kẻ đào hoa, thay người yêu như thay áo vậy. Bạch Dương nghĩ, nếu cô được hẹn hò với một người nổi tiếng đẹp trai như thế chắc hẳn cô sẽ may mắn lắm!

Bạch Dương từ trước đến nay nổi tiếng là một cô gái cứng cỏi và mạnh mẽ, thế mà khi yêu lại hoàn toàn thay đổi ba trăm sáu mươi độ như vậy, thế mới có câu: Thế sự thay đổi khôn lường, đâu ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Ngồi mơ mộng mãi cuối cùng cũng hết tiết học, Bạch Dương sung sướng xách cặp đi trước. Nhân Mã từ đầu giờ cứ thấy cừu là lạ, một cảm giác bất an ập đến, anh đuổi theo cô...

-Bạch Dương!

Bạch Dương dừng bước và quay lại.

-Ừa, Nhân Mã hả? Có gì không, tớ đang gấp lắm!

-Cậu tính đi đâu vậy?

-Tớ hả? Hi hi, bây giờ tớ phải đi hẹn với anh Tử Thiên rồi.-Bạch Dương nói và tỏ rõ niềm hạnh phúc nhưng, những lời nói vô tình của Bạch Dương như sét đánh ngang tai Nhân Mã, anh không tin vào tai mình, hỏi lại lần nữa:

-Cậu mới nói gì?

-Tớ nói bây giờ tớ phải đi hẹn cùng anh Trương Tử Thiên! Bọn tớ đang hẹn hò đó!

-...

-Không còn gì nữa thì tớ đi đây! Bye!

-ĐỪNG ĐI!

-Ồ, tại sao lại không đi?-Cô khó hiểu nhìn Mã.

-Tớ không muốn...

-Sao cậu lạ như vậy, tớ làm gì là quyền của tớ, cậu có quyền gì mà ngăn cản tớ!

Bạch Dương nói rồi cầm đầu chạy đi nhưng Nhân Mã bất chợt nắm mạnh cổ tay Bạch Dương lại, cô rất ngạc nhiên, hất tay anh ra nhưng Nhân Mã càng nắm chặt hơn, rồi ôm cô vào lòng. Đến lúc này thì Bạch Dương thật sự rất tức giận, cô không hiểu Nhân Mã đang cố làm cái trò gì nữa. Bạch Dương dùng hết sức đẩy anh ra rồi chạy đi mất không thèm ngoảnh mặt lại, mặc dù vậy, nhưng cô cảm thấy hành động của mình hơi có quá đáng, định quay lại xin lỗi, nhưng...rồi lại thôi.

“Sao lại như vậy chứ?”

-Cậu...đừng...đi...hãy ở lại với tớ mà...

“Tong tong”

Một...hai...ba giọt nước mắt rơi xuống, Nhân Mã đứng đó bất lực, anh không hiểu được chính mình nữa, cô ấy đi hẹn hò với người khác thì kệ cô ấy

chứ, anh đâu có là gì của cô ấy đâu chứ! Anh đâu có là gì! Thế nhưng tại sao anh lại buồn? Tại sao lại khóc? Có phải...anh đã...thực sự yêu cô ấy rồi không?

*****

Quán cà phê for love...

-Chào anh, anh đợi có lâu không?

-Không đâu, chúng ta vào thôi!

Từ Thiên nói rồi quảng cáo Bạch Dương đi vào làm cho cô nàng đỏ cả mặt. Ở phía xa xa, có một đám bốn người đang chen lấn trong bụi cây trước cửa quán, đó không ai khác chính là bốn sao nữ (trừ Song Ngư đang đi dạy học cho Sư Tử) đang theo dõi cuộc hẹn đầu tiên của Bạch Dương, họ đã theo sát cô từ khi cô ra khỏi lớp, nói chuyện với Nhân Mã và tới tận đây, hiện giờ là trong bụi rậm đang có một quảng núi lửa khổng lồ vì bốn cô gái của chúng ta ai cũng thấy tức giận và bức bối trong lòng: Cự Giải thì bức vì Bạch Dương không chọn ở lại với Nhân Mã. Thiên Bình bức vì trốn trong bụi rậm bị mũi chích, mũi chích thì da bị tổn thương, da bị tổn thương thì sẽ không đẹp, không đẹp thì sẽ xấu xí, mà cô nàng thì sợ nhất là xấu xí! Còn Xử Nữ, cô rất bức bối vì phải chui rúc trong một nơi vừa chật chội lại vừa dơ bẩn như thế này, bản tính Xử Nữ từ nhỏ đã ưa chuông sạch sẽ ngăn nắp gọn gàng, việc phải ngồi ở nơi như thế trong một thời gian lâu đối với cô thì không dễ chút nào. Riêng Bảo Bình, cô lại thấy rất chướng mắt khi cái anh Trùng Trùng...Thì gì đó như không lại quảng vai bá cổ với Dương Dương, thật đúng là trơ trẽn!

-Tớ không chịu đâu! Lẽ ra Bạch Dương phải chọn Nhân Mã chứ!-Cự Giải tức tối.

-Cậu nói đúng, cái thằng cha này thì có gì là tốt chứ! Vừa trơ trẽn vừa lẳng nhăng...

-Dẹp chuyện đó sang một bên đi, việc cần làm bây giờ là mau ra khỏi cái bụi rậm này!

Xử Nữ và Thiên Bình không chịu nổi nữa, đồng loạt xông ra, hai cô nàng kia thấy vậy vội lùi hai cô trở lại khiến cho Xử Nữ vô cùng bức bối, máu dồn lên não, và thế là một trận giảo huấn ập xuống đầu cả hai, điều đó tất nhiên gây sự chú ý cho con người đang ngồi ở trong kia, Bạch Dương nhận ra giọng nói của Xử Nữ, lập tức chạy ra ngoài cửa, nhưng điều mà cô thấy chỉ là một con đường, một cánh cổng và hai bụi rậm mà thôi.

“Hơ...chẳng lẽ mình hoa mắt?”

End chap 12

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phân Công Diễn Kịch

Kể từ sau việc hẹn hò của Bạch Dương, Nhân Mã cứ luôn lạnh lùng và xa lánh cô mặc dù cô nàng cố gắng hỏi lý do không biết bao nhiêu lần. Tại vì sao? Đó là vì con đường đi đến trái tim của Nhân Mã đã đóng lại. Trái tim anh đã băng giá rồi thì không ai có thể mở nó ra lần thứ hai được nữa. Bạch Dương đã làm cho Nhân Mã bị tổn thương mặc dù cô không phải cố ý. Nhưng đối với Nhân Mã, cho dù cô có cố ý hay không thì cũng như nhau thôi, anh sẽ không bao giờ mở cửa trái tim cho Bạch Dương lần nữa vì anh biết, trong lòng cô ấy giờ đây chỉ có hình bóng của một người con trai...nhưng, người đó...không - phải - là - anh!

-Chào các em!-Cô giáo bước vào với bộ mặt nghiêm khắc thường ngày.

-Chào cô ạ!-Cả lớp đồng thanh.

-Ừm, cô mới đi họp về, có một việc rất quan trọng sẽ làm các em khá vất vả trong những ngày sắp tới đây! Các em có biết thứ bảy tuần này là ngày gì không?

-Ngày hai mươi tháng mười một?

-Đúng rồi, là ngày hai mươi tháng mười một. Để kỉ niệm ngày này, nhà trường quyết định tổ chức một buổi văn nghệ. Lớp chúng ta được phân công diễn kịch và ca hát. Cô sẽ phân công thế này: Tiết mục ca hát sẽ do phó văn thể - là bạn Song Ngư đảm nhiệm. Còn lại kịch thì sẽ diễn kịch Cinderella.

-Cô bé lọ lem?-Đồng thanh tập hai.

-Đúng vậy, lớp chúng ta sẽ diễn kịch này, còn về vai diễn, để cho công bằng thì cô sẽ chia bằng cách bốc thăm. Các em có đồng ý không?

-Dạ!

Cả lớp hô to, ai nấy cũng đều hào hứng trong lòng, không biết mình sẽ diễn vai gì nữa, có thể sẽ được làm vai chính, cũng có thể chỉ là một vai phụ nhỏ thôi hay thậm chí là vai ác nữa.

Cô giáo bắt đầu thực hiện công việc, cô bóc trong thùng thăm một mảnh giấy rồi cầm cây bút ghi ghi chép chép gì đó vào bảng phân công. Cả lớp ngồi quan sát sắc mặt của cô, ban đầu thì vẫn là sự nghiêm nghị dần dần trở nên vui vẻ, nhưng càng về sau thì lại càng khó coi, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh. Các sao hồi hộp, không biết có chuyện gì không phải mà cô lại như vậy. Sau năm phút thì công việc cũng hoàn thành, cô cất hộp thăm và cầm bảng phân công lên, cả lớp nín thở nghe.

-À... ừm, trước khi đọc, cô xin nhắc thêm, vì đây là bốc thăm cho công bằng nên các em trúng vai nào diễn vai đó. Không dài dòng nữa, cô đọc đây:

Bạch Dương - Di ghê.

Cự Giải - Bà tiên.

Sư Tử - Vua.

Thiên Bình - Quan cận thần.

Bào Bình - Người dẫn chuyện.

Song Ngư - Chị mập.

Song Tử - Chị ốm.

Kim Ngưu – Chuột mập.

Nhân Mã - Chuột ốm.

Ma Kết - Công chúa.

Thiên Yết - Chuột gái.

Xử Nữ - Hoàng tử.

Hết

Sau khi đọc xong, cô đưa bảng phân công xuống, các học trò của cô ngồi bên dưới mắt chữ A mồm chữ O, ngạc nhiên hết sức. Và đương nhiên là không thể bỏ qua những lời phàn bác của các cô cậu học trò:

-Cô ơi sao em là công chúa/hoàng tử được, em là con trai/gái mà!-Ma Kết và Xử Nữ phản đối trước tiên, cả hai người nhìn nhau bằng một cặp mắt tóe lửa, rồi ngồi phịch xuống.

-Cô ơi cô, em không muốn làm bà mập đâu!-Song Ngư kêu la thê thảm.

-Hi hi hi cô phân công như vậy được rồi cô, em làm vua như vậy là được rồi!-Sư Tử khoái trá.

-Em làm con chuột hả cô?-Nhân Mã biểu tình.

-Cậu làm chuột còn đỡ hơn Thiên Yết, làm chuột gái kìa! Ha ha ha...hi hi hi...

Song Tử cười như chưa từng được cười, Ma Kết lúc này mới thấy mình may mắn làm sao, thà làm công chúa còn đỡ hơn là làm cái vai của Thiên Yết. Thiên Yết thường ngày thấy lạnh lùng vậy chứ cũng menly lắm, vậy mà bây giờ bắt làm con chuột, mà chuột thôi cũng đã đành lại phải là chuột gái, mặt mũi của anh từ nay biết để ở đâu.

-Cô! Em phản đối!-Thiên Yết đập bàn đứng dậy, mặt hầm hầm làm cho ai cũng phải khiếp sợ (chỉ trừ một người).

-Không được, bây giờ nếu đổi vai thì phải đổi của các bạn khác nữa, phiền phức lắm! Tôi nhắc lại, vai đã định ra không đổi nữa! Nếu em không muốn diễn thì tôi sẽ hạ hạnh kiểm! Ai muốn thử thì cứ làm!-Cô giáo kiên quyết. Thiên Yết đành chấp nhận, bực dọc ngồi xuống.

“Ha, em tưởng dọa được các bạn thì sẽ dọa được tôi sao, dạy học cho em tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi! Tưởng tôi sợ à!”-Suy nghĩ của cô giáo.

-Được rồi, trong tuần này các em hãy cố gắng sắp xếp thời gian để tập kịch nhé, cô giao vở kịch này cho phó văn thể. Bây giờ chúng ta học!-Cô nói rồi giờ cuốn sách ra, các sao ở bên dưới người thì vui người thì bức xúc không thôi.

*****

Và những ngày tập luyện bắt đầu, rất buồn sẽ cho tới cảnh cuối - cảnh hoàng tử hôn công chúa thì cứ bị gián đoạn, nguyên nhân là vì Xử Nữ cứ tìm cách câu giờ...

-A, hay là mai tập tiếp nhé!

-Xử à, đây là lần thứ bao nhiêu cậu phá đám rồi!-Thiên Bình than thở.

-Thôi tớ mệt rồi, mai tập tiếp đi!-Xử Nữ định chạy ra ngoài thì bị một cánh tay chặn lại.

-Không được, cảnh này là cảnh cuối cùng để kết thúc vở kịch, nếu cậu không làm thì mọi công sức của chúng ta sẽ tiêu tan đó!

Cự Giải nói, về mặt đầy kiên quyết làm Xử Nữ cũng phải chịu thua và đành diễn cho xong cái cảnh này mặt dù cô không muốn chút nào. Gì chứ cô là một người có trách nhiệm, nếu chỉ vì cô mà vở kịch bị hủy thì cô sẽ ân hận suốt đời! Xử Nữ đặt tay lên mặt Ma Kết, nuốt nước bọt cái ực, cô đưa mặt mình lại gần thật gần...

“Reng chuông đi! Reng chuông mau đi!”-Tiếng lóng của Xử Nữ.

-Ôi, sắp hôn rồi!-Cự Giải và Ngự Ngự chấp hai tay lại.

“Reng...reng...reng”-Tiếng chuông vang lên kịp thời cứu nguy cho Xử Nữ, cô đẩy Ma Kết ra và chạy vèo vào lớp. Ma Kết cũng đi theo, trên môi nở một nụ cười nhẹ mà không ai thấy (trừ Thiên Yết, anh này cao siêu lắm!). Cả bọn mừng hụt.

-Aaaaaa, cái thằng cha reng chuông đáng ghét, ta rửa mi, ta rửa mi, ta rửa mi!-Cự Giải và Song Ngự hét ầm cả lên.

-Thôi đi mấy bà, chúng ta về lớp thôi!

Bạch Dương nói. Cả bọn lũ lượt kéo nhau về lớp trong một sự hụt hẫng không hề nhẹ. Trong khi đó, ở ngoài gốc cột trước cửa phòng tập kịch, có hai cô gái lạ bước ra và bàn tán với nhau điều gì đó...Vâng, đó chính là hai kẻ đã hãm hại Bạch Dương và Song Ngự hôm trước - Tiểu Thanh và Mai An - hội trưởng hội cuồng hotboy được thành lập ngay khi các sao nam vừa đặt chân vào trường ngày đầu tiên. Cả hai cô gái đều ẩn chứa một vẻ đẹp quyến rũ...nhưng...nguy hiểm và độc ác.

-Không thể như vậy được, chúng ta nhất định phải phá buổi kịch này!-Tiểu Thanh lên tiếng -Tao vừa nghĩ ra một kế hay, thế này...’xì xầm xì xầm’

-Ok, cứ quyết định như vậy đi! Ha ha ha...-Mai An gật đầu, cả hai đứa cười lên một cách man rợ khi nghĩ tới âm mưu mình sắp thực hiện.

End chap 13

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Buổi Văn Nghệ

Năm giờ chiều...

“Reng reng reng”

Tiếng chuông trường vang lên inh ỏi báo hiệu đã kết thúc buổi học. Từ các dãy phòng, đám học sinh tuông ra như bầy ong vỡ tổ. Ai nấy cũng thấy vui vẻ khi tiết học kết thúc (chỉ trừ Xử Nữ, cô nàng tiếc rười rượi khi đang học cao hứng mà lại hết tiết) và người vui mừng nhất không ai khác chính là anh chàng Mã Mã tinh nghịch của chúng ta.

-Yeah!!! Cuối cùng cũng tan rồi!!!

Nhân Mã chạy ủa ra sân trường rồi quỳ xuống hù dọa các học sinh khác đi ngang qua cứ tưởng đó là thằng khủng hay sao. Nhưng Nhân Mã cũng không hơi đâu mà bận tâm, giờ thì anh phải bận đi tận hưởng niềm vui của giờ phút được tan trường rồi. Nghĩ xong, anh chàng co giò lên quay hướng quán kem mà chạy tới thì bỗng từ đâu ra, giọng nói trong veo của cừu vang lên:

-Ừm, Nhân Mã à, tớ...

-Tớ về trước đây!

Nhân Mã không thèm nghĩ nhiều liền nhanh chóng ngắt lời Bạch Dương. Suy nghĩ trong đầu anh lúc bấy giờ chỉ có một, đó là: Càng tránh xa Bạch Dương càng tốt.

-Nhân Mã!-Bạch Dương kéo tay anh lại -Tại sao cậu cứ lảng tránh tớ vậy? Tớ đã làm gì sai?-Cô nói tiếp.

-Cậu không làm gì sai hết! Giờ thì buông ra!-Nhân Mã lạnh lùng nói. Bạch Dương, cô nàng lúc đầu còn nhân nhượng nhưng rồi lại nghe thấy giọng điệu thờ ơ lãnh đạm của Mã, nộ khí nổi lên, cô hất tay anh ra và bỏ đi.

“Giờ chứ, tưởng mình là ai chứ? Tớ nhìn cậu như vậy còn chưa đủ hay sao! Giận thì cứ giận đi! Mặc xác cậu!”

Bạch Dương đứng đờ đẫn bỏ đi với một mớ ý nghĩ trong đầu. Cô vừa giận lại vừa thắc mắc không ngừng. Có gì mà Nhân Mã cứ lạnh mặt với cô chứ, cô đã làm gì sao hay sao?

Nhân Mã đứng nhìn xuống sân. Nắng chiều vàng nhạt trải bóng Bạch Dương ở phía xa đang dậm chân đùng đùng. Thật sự mà nói, anh cũng không muốn lạnh mặt với cô đâu nhưng, cho dù anh có cố gắng tiếp cận cô thì sao chứ. Đẳng nào thì cô cũng đâu có để ý đến anh.

Nhân Mã bậm môi, phân vân không biết việc làm của mình như thế là đúng hay sai nữa? Bỗng, một bàn tay to khỏe đập mạnh một cái unction vào vai khiến anh giật thót tim. Không cần quay đầu lại thì anh cũng biết người đó là ai rồi.

- Có chuyện gì vậy Sur Từ?

-Tớ muốn nói với cậu một việc, nhưng trước tiên hãy trả lời tớ câu này đã, có phải cậu thích Bạch Dương không?

Sur Từ phun ra một câu vô cùng thẳng thắn.

-Hả? Sao cậu biết? Y...ý tớ là không phải...tớ không...tớ...haizz...tớ đúng là... thích Bạch Dương...-Nhân Mã đỏ mặt.

-Vậy thì tớ đoán đúng rồi! Nhân Mã à, tớ khuyên cậu, nếu cậu thực sự thích Bạch Dương thì hãy cố gắng mà giành lấy cô ấy, trốn tránh không có ích gì đâu, ngược lại chỉ càng tạo thêm khoảng cách giữa hai người thôi. Cái tên Trương Từ Thi gì đó nhất định sẽ lợi dụng điều này mà lấn tới. Đó! Cậu thấy chưa!-Sur Từ chỉ về hướng Bạch Dương đang đứng, cô đang cười rất vui vẻ với Trương Từ Thiên. Nhân Mã lại nổi máu ghen. Anh muốn nhào tới đâm cho cái tên Từ Thi đó một trận quá, nhưng mà, Bạch Dương của anh đang đứng ở đó mà!

-Ừm, tớ hiểu rồi, một ngày nào đó, Bạch Dương nhất định sẽ là của tớ chứ không phải cái tên xác chết kia đâu! Cảm ơn cậu nhiều lắm, best friend! À, bây giờ tớ định tới khu vui chơi nè, cậu có muốn đi cùng không?-Nhân Mã hí hửng.

-Tất nhiên là đ...

-Không có đi đâu hết! Cậu còn phải học anh văn nữa!

Song Ngư từ đâu bay tới néo tai Sur Từ lôi đi làm anh chàng giật cả mình bèn quay sang cãi lộn với cá. Hai người vừa đi vừa cãi lộn um trời đất làm những người đứng gần đó đều chịu không nổi, phải bịt lỗ tai chạy đi hết. Nhân Mã thì đứng đó cười tủm tỉm.

Xử Nữ cùng Cự Giải vừa ra cửa lớp, thấy Sur Từ vừa đi vừa cãi nhau với Song Ngư, cô thờ dãi:

-Haizz, hai người này sao không cãi nhau là không được thế nhỉ?

-Nhưng tớ lại nghĩ không biết chừng sau này họ sẽ thành đôi! Tớ đọc nhiều câu chuyện có nói là, hai người bạn ban đầu cãi nhau nhưng sau này sẽ trở thành một cặp đó. Ôi, điều đó thật đẹp!-Cự Giải bắt đầu mơ mộng.

-Không thể nào, theo suy nghĩ logic của tớ thì hai người này cứ cãi nhau mãi, theo đà này dần dần sẽ trở thành kẻ thù chứ không thể nào thành đôi được!

-Nhưng tớ nghĩ là được mà!

-Vậy thì chúng ta cá cược đi! Nếu họ thành đôi, tớ sẽ làm bất cứ việc gì cậu nói còn nếu không thành thì cậu phải làm bất cứ việc gì tớ nói. Được chứ?-Xử Nữ tự tin nói.

-Ok!

*****

-Haizz, tôi đã nói với cô là không cần dạy mà, tôi cũng thừa thông minh rồi, không cần ai phải dạy nữa! Với lại, chà, tôi không phải muốn khoe khoang đâu nhưng nếu nói về tiếng anh thì tôi giỏi hơn cô nhiều!-Bắt đầu giờ thói khoe khoang.

-Vậy anh thử hỏi tôi cái gì về tiếng anh đi, tôi chắc chắn sẽ trả lời được!-Song Ngư tự tin nói.

-Vậy thì tôi đó cô, What là cái gì?-Sur Từ nói, trong lòng thì cười thầm với ý nghĩ của mình, con nhỏ Song Ngư chắc chắn sẽ mắc bẫy cho xem.

-Để ẹt, thì what là cái...

Song Ngư đang thuận miệng định trả lời thì bỗng ngập ngừng lại. Cái câu hỏi này...cô hình như đã nghe ai đó nói rồi...

-Mau trả lời đi!-Sur Từ hối thúc.

-Ừm, what là cái quạt.

-Ha ha ha, sai bét, vậy mà cũng cho là mình giỏi lắm, ha ha ha!-Sur Tử cười đắc ý.

-Vậy chứ theo anh, what là cái gì?-Song Ngu hỏi lại.

-Thì what là cái gì!

-Ừa, tôi hỏi anh mà sao anh hỏi lại tôi, điên à?

Sur Tử lúc này mới ngó người ra, mình bị con cá ngó nó gạt rồi, trời ơi, tức chết đi được, ban đầu đi gài bẫy nó bây giờ lại đổi thành nó gài bẫy mình, quê không còn chỗ chê.

-Ha ha, bây giờ thì anh mới biết sự lợi hại của tôi chứ gì! Thôi mau đi làm bài tập đi, một lát tôi sẽ kiểm tra!

-Không làm!-Sur Tử bướng bỉnh, Ngu thì không nói gì, cô chỉ mỉm cười, rút điện thoại ra và...

“Không nghe lời Song Ngu thì đừng trách mẹ! Không nghe lời Song Ngu thì đừng trách mẹ! Không nghe lời Song Ngu thì đừng trách mẹ!...”

Câu nói của mẹ cứ luôn lảng vảng trong đầu, Sur Tử rùng mình khi nhớ đến những thứ hình phạt mà mẹ đặt ra cho anh khi không nghe lời bà ấy. Bực bội, anh đi lại bàn học lấy sách vở ra. Song Ngu mỉm cười cất điện thoại vào túi rồi vừa ngồi đọc báo vừa mơ mộng đến buổi văn nghệ vào tối mai.

*****

Sau những ngày tập luyện vất vả, cuối cùng thì ngày đó cũng đã đến.

-Sau đây là tiết mục đơn ca của em Song Ngu - học sinh lớp mười A, xin quý vị cho một tràng pháo tay!

“Bốp bốp bốp”

Cả hội trường như muốn nổ tung ra luôn vì có cả ngàn người, cả ngàn cái pháo tay vang lên không ngớt. Song Ngu trong bộ đồng phục học sinh, hồi hộp bước ra sân khấu, khán giả ở dưới nín thở chờ nghe giọng hát của cô gái được mệnh danh là thiên sứ của giới âm nhạc. Nhạc nổi lên, Song Ngu cất tiếng hát trong trẻo của mình. Cả khán trường im phăng phắc, cả con muỗi, con kiến cũng phải im, im để nghe giọng hát của một nàng tiên cá có thể làm người nghe chết mê chết mệt.

Trong cánh gà, mười sao (trừ Ma Kết đang trang điểm) đang tụ tập lại một chỗ xem phần trình diễn của Song Ngu.

-Công nhận, Ngu nhà ta hát hay phết!-Bạch Dương chép miệng.

-Còn phải nói, Ngu Nhi mà hát là không ai hát lại đâu!-Bảo Bình cũng hòa theo.

Ai nấy cũng gật đầu tán thành vớ cớ rằng, giọng hát của Ngu là rất hay nhưng chỉ trừ có một người...

-Trời, cũng thường thôi!-Sur Tử lại giờ giọng kiêu ngạo, đó là bên ngoài chứ bên trong thì...

“Con cá ngó hát cũng khá đấy chứ! NHƯNG VẪN KHÔNG BẰNG MÌNH!”

Các sao nói chuyện rôm rả, ai cũng thấy háo hức và vui vẻ, chỉ trừ Xử Nữ, cô đang rất rất hồi hộp. Mấy ngày qua, trong các buổi tập dợt, cô luôn tìm cách để không phải hôn Ma Kết, nhưng bây giờ thì cũng phải làm rồi, tâm trạng cả cô vô cùng rối bời, không biết một lát phải đối mặt với Ma Kết ra sao nữa...bỗng, một cánh tay đặt lên vai cô, giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên:

-Câu không sao chứ?-Cự Giải ân cần hỏi han.

-À, tớ không sao!-Xử Nữ vội giấu đi vẻ bối rối của mình, quay mặt qua chỗ khác thì lại đụng phải mặt Ma Kết, cả hai người đỏ mặt.

-Các cậu đi thay trang phục đi! Sắp đến lượt chúng ta diễn rồi đó!-Ma Kết nói với các sao, mọi người quay lại nhìn, ai nấy ôm bụng cười lăn lộn trước gương mặt đã được trang điểm của Ma Kết.

-Hi hi hi, trông cậu chẳng khác gì mấy thằng bóng ngoài hội chợ ấy...ha ha ha...hi hi hi...

Ma Kết giận lắm, anh dậm chân đùng đùng đi trước. Hic, tại ai mà anh phải làm con gái? Tại ai mà anh phải làm công chúa? Tất cả cũng tại cái bà cô chủ nhiệm đó. Cái gì mà công bằng chứ! Đúng là muốn giết người gián tiếp mà!

Các sao thấy Ma Kết giận vội chạy theo anh rồi rít, Song Ngu lúc này vừa biểu diễn xong, cô đi vô thì thấy cảnh nhiều người đuổi một người này, không hiểu gì nhưng cũng chạy theo. Ma Kết đã tới phòng thay trang phục trước, anh đẩy cửa ra và trong đầu đã hiện lên hình ảnh những bộ trang phục tuyệt đẹp, nhưng...trái với anh nghĩ, khi cánh cửa phòng vừa mở ra, đập vào mắt anh là cảnh phòng với một cảnh tượng thật kinh khủng: Cả căn phòng bị tác sơn khắp nơi. Trên tường dán vô số những mảnh giấy với nội dung như: “Sáu con nhỏ lớp mười A là đồ khủng”, “sáu con nhỏ gốc”, “Cự Giải điên khủng”, “Xử Nữ là đồ đàn”, “Bạch Dương bệnh hoạn”... Và cả sáu sao nữ đều có mặt trong những mảnh giấy đó, ở dưới sàn là phục trang của các cô, đều bị cắt

te tua và dính nước sơn hết, chỉ có đồ của các sao nam là nguyên vẹn nằm trên giá treo. Nhìn thấy cảnh tượng này, người nổi khùng trước tiên không ai khác chính là Bạch Dương:

-Hừ, đùa nào? Đùa nào đã làm chuyện này? Tớ mà biết được thì tớ sẽ ngủ mê phanh thây, chặt hẳn ra thành từng khúc rồi đem vứt cho chó ăn!

Các sao nghe khẩu khí của Bạch Dương mà khiếp sợ, tự tưởng tượng nếu mình mà là kẻ đó chắc chết với cừu luôn quá!

-Bây giờ không phải lúc để tức giận đâu, chúng ta phải có đồ diễn ngay mới được!-Thiên Yết lên tiếng.

Và mọi ánh mắt hướng về phía Thiên Bình, từ nhỏ cô đã giỏi về thời trang rồi nên có lẽ cô sẽ có cách.

-Tớ có cách rồi, các cậu hãy kiểm vải lại đây!

-Nhưng vải ở đâu ra?-Nhân Mã thắc mắc.

-Thì...gì cũng được, miễn nó là vải!

Cả bọn lập tức chia ra tìm vải. Bạch Dương, Nhân Mã và Thiên Bình thì kéo hết các tấm rèm trong phòng ra trong khi Song Tử, Kim Ngưu, Bảo Bình và Song Ngư lập tức lên ra ngoài mua cả đồng vải về. Thiên Yết, Ma Kết và Sư Tử thì lấy luôn tấm thảm lớn màu đỏ trải trong phòng.

Rồi cả đám đưa hết số vải mà mình có được cho Thiên Bình. Cô lấy trong túi ra một quyển sổ rồi hí hoáy viết viết về về gì đó, xong, cô chỉ cho các cô gái khâu chỗ này và chỗ kia. Còn các sao nam thì đi kiếm những thứ Thiên Bình nêu ra, nào là kim tuyến, ruy băng, hoa giả,...cuối cùng thì trang phục diễn cũng đã hoàn thành.

Trang phục của các nhân vật phụ thì rất xinh xắn đáng yêu dù nó có làm từ thảm và rèm đi nữa nhưng nhìn vẫn rất đẹp khi đã qua tay của Thiên Bình và các cô gái. Trang phục công chúa của Ma Kết thì khỏi chê vào đâu, Thiên Bình đã khéo léo dùng vải mà các sao mua được để quần thành một bộ váy công chúa kiểu suông bằng cách lấy vải trắng quần lại nhiều lớp và may cổ định tới eo, sau đó cô gắn lên một cái hoa hồng màu trắng vào chỗ đã cố định, cuối cùng là dùng ruy băng thắt ngang eo và rải kim tuyến vàng lên toàn bộ trang phục, thật hoàn hảo!

-Oa, Ma Kết à ,cậu mà mặc bộ này vô là đẹp nhất thiên hạ luôn đó nha!

Song Tử trêu chọc làm Ma Kết lại bức mình, anh quát Song Tử “im đi” rồi đi thay trang phục. Bảo Bình, Bạch Dương, Xử Nữ, Thiên Bình, Cự Giải và Song Ngư cũng lấy đồ của mình rồi đi thay nốt. Ngoài sân khấu bây giờ là tiết mục ca hát của anh chàng hot boy của khối mười hai – Trương Tử Thiên. Tất cả khán giả nữ bên dưới đều nhìn anh với một con mắt hình trái tim màu hồng, ngay cả Bạch Dương cũng giống họ. Đúng vậy, khỏi phải nói cũng biết hiện giờ Nhân Mã tức giận như thế nào rồi.

-Bạch Dương! Cậu có cần nhìn hán đấm đuối như vậy không?-Nhân Mã kéo áo Bạch Dương. Cô nàng ngạc nhiên quay lại:

-Ủa tớ tưởng cậu đang giận tớ hay gì mà? Sao bây giờ hết giận rồi hả?

“Trời ạ, mình quên mất!”

-Ồ...chuyện này...cứ cho là tớ hết giận rồi đi!-Nhân Mã áp úng. Trông thấy điệu bộ đáng yêu đó, Bạch Dương phì cười. Đúng lúc, tiết mục ngoài sân khấu đã kết thúc. MC bước lên sân khấu và giới thiệu cho tiết mục tiếp theo.

-Thưa quý khán giả, và bây giờ là tiết mục mà mọi người mong đợi – vở kịch Cinderella do tập thể lớp mười A biểu diễn, xin các bạn cho một tràng pháo tay!

MC cất tiếng, mọi người ở bên gười vỗ tay bôm bốp chào đón. Chiếc rèm đỏ từ từ mở ra và Ma Kết – trong vai công chúa lọ lem bước ra với bộ đồ rách rưới, trên tay cầm cây lau nhà. Thiên yết, Song Ngư và Song Tử bước ra và bắt đầu gõ giọng hách dịch sai khiến công chúa hết việc này đến việc khác. Khán giả lại lần nữa vỗ tay bôm bốp, luôn miệng khen ngợi tiết mục này. Cả trường hầu như ai cũng chăm chú xem kịch, chỉ trừ có hai người, Tiểu Thanh và Mai An, từ đầu giờ cho tới lúc này chỉ ở trong phòng chứa dụng cụ, chuẩn bị thực hiện kế hoạch đen tối của mình.

-Mày chuẩn bị xong chưa?

-Rồi!

Ngoài sân khấu, tiết mục đã đến hồi kết thúc. Công chúa lọ lem đã mang vớ chiếc giày và được đưa đến lâu đài với hoàng tử. Ma Kết khoác vào người chiếc váy do Thiên Bình cùng các sao nữ làm lúc này, bước ra...

-Ôi! Anh ấy thật xinh đẹp...ngay cả khi già gái!

Các fan của Ma Kết reo hò dữ dội còn làm cho anh thêm xấu hổ riêng các sao nam và các sao nữ thì cười muốn bể bụng. Thiên Bình cảm thấy rất tự hào về bộ trang phục do mình thiết kế. Trờ lại cảnh đám cưới, theo kịch bản thì lẽ ra công chúa phải vui mừng chạy lại ôm hoàng tử, hoàng tử cũng vui mừng ôm lại công chúa rồi ôm cô quay vòng vòng, sau đó thì hôn rồi kết thúc vở kịch, nhưng đằng này...có lẽ không giống với kịch bản cho lắm, Ma Kết bước tới gần Xử Nữ thì cô lại lùi về sau một bước như muốn trốn tránh anh. Rót cuộc thì cũng tới được chỗ Xử Nữ, ôm cô, xoay vòng vòng và...

-Nhanh lên, họ sắp hôn rồi kia!

-Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!

Trên sân khấu, Xử Nữ vẫn cố đẩy anh ra. Khán giả và các sao sốt ruột hết cả lên, rốt cuộc thì họ đang làm cái trò gì chứ?

“Haizz, cuối cùng cũng phải làm rồi”-Suy nghĩ của Ma Kết và Xử Nữ.

-Máy chụp hình, sẵn sàng!-Các sao.

Bỗng nhiên...

“Cụp...cụp...cụp...”

Mọi người đang trông chờ giây phút lắng đọng nhất thì bỗng nhiên, lần lượt tất cả các bóng đèn vụt tắt hết, một màn đêm bao trùm cả không gian rộng lớn. Xử Nữ thở phào nhẹ nhõm vì được thoát nạn.

Tất cả mọi người hoảng loạn lên hết cả. Lúc đó, hai người Tiểu Thanh và Mai An hí hửng đi ra thực hiện kế hoạch đã đề ra - đổ nước sơn và dầu lên người hoàng tử Xử Nữ, làm cho cô bị bết mặt trước hàng ngàn khán giả. Đầu tiên, nhờ Tiểu Thanh cầm xô dầu nhót tạt về phía Xử Nữ nhưng bắt cần lại không trúng cô mà trúng vào sân sân khấu. Mai An lên buông ra câu chửi, trách móc Tiểu Thanh thật vô dụng vì có chút việc như vậy mà làm cũng không xong, cô đích thân cầm thùng nước sơn màu đen tạt vào người Xử Nữ lúc cô đang không để ý.

“Xử Nữ, lần này mày chết chắc rồi! Ha ha”

Ý nghĩ là vậy, nhưng sao chưa kịp làm được gì thì bỗng nhiên, một cánh tay từ phía sau kéo áo hai người ra ngoài, cả hai đứa còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì bị ai đó nắm một phát, lăn ra bất tỉnh.

“Cụp...cụp...cụp”

Các ánh đèn lại vụt sáng lên. Vở kịch tiếp tục đoạn gây cản. Do bị sự cố lúc này, Ma Kết gờ lại càng ngại ngùng hơn không dám bước lại gần Xử Nữ.

“Chết tiệt, nếu không phải tại cái trò bốc thăm vợ vẫn thì mình đâu phải khó xử như thế này”

Sự im ắng kéo dài hơn năm phút làm cho bầu không khí càng thêm nặng nề. Thấy tình hình không ổn, Sư Tử đứng ở đằng sau Ma Kết liền lên tiếng nhắc khẽ:

-Ma Kết, cậu làm gì vậy, mau diễn đi chứ!

Ma Kết vẫn đứng chôn chân ở đó, ngập ngừng muốn đi nhưng lại thôi. Sư Tử phát bực với thằng bạn của mình, anh dùng tay đẩy Ma Kết về phía Xử Nữ. Ma Kết bị đẩy bất ngờ, anh muốn thăng lại nhưng lại trượt xuống vào vũng dầu của Mai An đã đổ ra lúc này. Mất đà, anh lao tới chỗ Xử Nữ và vô tình ôm lấy + hôn cô. Chắc có lẽ đến hai đứa phá hoại Mai An và Tiểu Thanh cũng không ngờ là việc chúng làm không những không hại được Xử Nữ mà còn giúp cô hôn Ma Kết nhanh hơn nữa chứ! Xử Nữ bị ôm hôn quá bất ngờ nên liền nắm cho Ma Kết một cú làm anh văng ra, xui xẻo thay lại văng đúng cái vũng dầu đó nữa nên bị trượt một hơi xuống sân sân khấu (OMG!). Khán giả trở mặt nhìn...

-Gì kì cục vậy? Sao hoàng tử lại đánh công chúa chứ, bạo lực quá!

-Hình như không giống với kịch bản?

...

Cả khán phòng xôn xao hết cả lên, Xử Nữ lúc này vô cùng hoảng loạn. Ôi, cô vừa làm gì thế kia? Sao lại nắm anh ta văng xuống dưới chứ? Nhưng mà anh ta...anh ta...

-Ồ...nàng là công chúa mà ta đã thầm yêu bấy lâu, ta vì quá vui sướng nên mới làm vậy, ta thật sự xin lỗi. Xin nàng cho phép ta làm chồng của nàng nhé!- Xử Nữ bước tới vực sân khấu nói vọng xuống!

-Ta...đồng...ý!-Ma Kết cố gắng ngóc đầu dậy rặn từng chữ cuối rồi ngã xuống bất tỉnh.

-Và công chúa lọ lem và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi!

Bảo Bình đọc lời kết thúc câu chuyện. Khán giả ở dưới vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng cho tiết mục của lớp mười A. Riêng các sao lúc này không để ý lắm vì còn bận khiêng Ma Kết đi vào trong.

-Ê, các cậu có thấy kì lạ không? Tự dưng ai lại đi cụp cầu dao điện ngay lúc đang gây cản chứ?-Song Tử liếng thoắng.

-Ừm, kẻ cũng lạ, ai mà lại đi đổ một vũng dầu nhót lên sân khấu nhỉ?-Kim Ngưu chống cằm.

Mọi người cùng suy nghĩ...nghĩ...nghĩ nát óc mà vẫn nghĩ không ra...

Bổng...

-Là hai đứa này!-Bạch Dương đi tới, hai tay nắm áo hai đứa con gái tiến lại chỗ các bạn mình.

-Câu nói sao? Là họ à?-Bảo Bình hỏi.

Bạch Dương gật đầu chắc chắn.

-Nhưng làm sao cậu biết?-Cự Giải thắc mắc.

Bạch Dương bắt đầu kể lại mọi sự việc...

Flash back

Trên sân khấu, vở kịch đã diễn tới cảnh lọ lem mang vừa chiếc giày. Bạch Dương lúc này đã hết vai diễn nên định đi vào thay trang phục thì vô tình phát hiện Mai An và Tiểu Thanh lén lút trông rất khả nghi, cô nhận ra ngay đây chính là hai đứa đã hù dọa cô và Song Ngư hồi đầu năm, cô liền bí mật theo dõi họ. Mai An và Tiểu Thanh đi ra phía sau hội trường – nơi được lắp đặt hệ thống cầu dao điện. Đúng như Bạch Dương dự đoán, hai cô ả cúp cầu dao điện rồi nhanh chóng chạy vào phòng chứa dụng cụ. Bạch Dương đứng ở ngoài cửa chờ, chỉ trong chốc lát, Mai An và Tiểu Thanh bước ra, trên tay cầm hai chiếc thùng mà Bạch Dương cũng không biết bên trong đó chứa thứ gì, nhưng cô chắc chắn rằng, thứ chứa trong đó sẽ không có tốt lành gì. Hai cô cầm hai chiếc thùng tiến lại phía sân khấu. Linh cảm mách bảo, Bạch Dương sợ chúng sẽ giờ trò phá hỏng vở kịch nên nắm áo cả hai ra phía sau nhưng chậm trễ để Mai An tạt thùng dầu vào sân sân khấu.

End flash back

-Vậy ra là hai cô à, hai cô thật là độc địa!-Kim Ngưu chê trách.

-Vậy chẳng lẽ người làm hỏng trang phục và dán những mảnh giấy đó cũng là hai cô?-Xử Nữ suy đoán.

-Phải, tội tao làm đó! Rồi sao?-Hai đứa nghênh mặt lên.

-Aaaaaa, thì ra là hai cô làm thật à, tức chết đi được! Tôi sẽ cho hai người biết tay...

-Khoan đã Bạch Dương, đối với loại người này dùng bạo lực không phải là cách tốt nhất đâu!-Bảo Bình chặn cánh tay của Bạch Dương lại.

-Ý cậu là...

Song Tử bán tín bán nghi. Thật ra, anh từng ở bên Bảo Bình cũng khá nhiều cho nên cũng quá hiểu tính cách của cô nàng rồi, chắc cô nàng định cho hai con nhỏ kia uống một loại thuốc gì đó, vừa được trả thù vừa có người thử thuốc. Thông minh nhỉ?

Suy đoán của Song Tử đã trở thành sự thật, Bảo Bình kiểm tra trong giỏ xách của mình thứ gì đó rất lâu, một lúc sau, cô lôi ra một lọ thuốc có dán nhãn là “thuốc gây tiêu chảy cấp tốc hiệu Bảo Bảo”. Song Tử xanh mặt.

-Ha...ha...ha...Bảo Bình à, thứ gì cậu cũng chế ra được hết...cậu thật là...hi...hi...hi...-Các sao cười như điên dại.

-Hi hi, ban đầu tớ cũng không biết là mình chế ra thuốc gì nên mới nhờ (thật ra là ép) Song Tử uống thử một viên. Kết quả vừa uống xong thì cậu ấy bị tiêu chảy, cho nên tớ mới biết công dụng đó! Tớ tính vứt nó từ lâu rồi nhưng mà...he...he...bây giờ thì có việc dùng tới nó rồi!

Nói xong, Bảo Bình dứt cho Mai An và Tiểu Thanh mỗi đứa chừng năm viên. Ngay sau đó, tụi nó rống lên thống thiết rồi ôm bụng chạy tán loạn vào nhà vệ sinh. Các sao thấy vậy cười há hê. Thật đáng đời cho những kẻ có tâm địa xấu xa muốn hãm hại người khác.

Sau khi các tiết mục đã trình diễn xong hết thì đến phần trao giải thưởng. Thật trùng hợp là tập thể lớp mười A đều đạt hai giải cao nhất cho hai tiết mục của mình làm cho các khối lớp khác ghen tị không thôi.

Buổi văn nghệ kết thúc mỹ mãn. Ai cũng ra về trong vui vẻ chỉ trừ hai người mà bạn cũng biết là ai đó đang còn ở lại nhà vệ sinh để giải quyết những vấn đề thầm kín khó nói của mình.

End chap 14

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Rắc Rối

-Hôm nay lớp đầy đủ không?-Cô giáo nhìn quanh lớp rồi hỏi Xử Nữ. Xử Nữ - với vai trò là lớp phó học tập thông báo lại với cô:

-Thưa cô, lớp vắng hai bạn, bạn Ma Kết nghỉ học vì bị bệnh, bạn Song Ngự nghỉ học không ph...

-Khoan đã!-Song Ngự hét hải từ ngoài cửa chạy vào, thở không ra hơi.- Thưa...cô...em đi...trễ!

"Không hổ danh là chúa mê ngủ"- Suy nghĩ của cả lớp.

-Thôi được rồi, em vào chỗ ngồi đi! Hôm nay tâm trạng cô rất vui nên sẽ không so dóc với em! Hôm nay có bốn chuyện cô muốn thông báo với lớp: Thứ nhất là hôm qua, lớp chúng ta đã đoạt được hai giải cao nhất trong cuộc thi, cô rất vui, vì vậy, tiết này cô sẽ cho các em nghỉ học. Lát nữa, cô có việc cần lên văn phòng họp, các em nhớ ngồi giữ trật tự. Thứ hai, vào ngày hai mươi lăm tháng mười hai, trường sẽ tổ chức một buổi tiệc giáng sinh, tức là còn một tháng nữa, các em chuẩn bị từ từ đi là vừa! Thứ ba, tháng bốn sẽ có cuộc thi giải toán diễn ra trên toàn quốc, Xử Nữ, một lát về em hãy ghé nhà bạn Ma Kết nhắc bạn ấy giúp cô một tiếng nhé! Còn việc cuối cùng, qua một thời gian dạy các em, cô mới nhận ra là sắp xếp chỗ ngồi như vậy chưa hợp lý, cho nên cô sẽ đổi lại chỗ ngồi cho các em! Sơ đồ lớp như sau:

Nhân Mã - Bạch Dương Thiên Bình - Kim Ngưu

Song Ngự - Sư Tử Bảo Bình - Song Tử

Thiên Yết - Cự Giải Xử Nữ - Ma Kết

Sau khi cô vẽ xong sơ đồ lớp, đa số đều có vẻ vui chỉ trừ Thiên Bình hơi tiếc nuối và hai con người không vui chút nào...không cần nói cũng biết đó chính là Sư Tử và Song Ngự, cả hai lập tức đứng dậy phản đối nhưng cái mà họ nhận được chỉ là cái trừng mắt của cô giáo, cả hai người đành im bất luận, ngồi xuống. Sau đó, cô ôm một đồng tài liệu rồi đi lên văn phòng. Song Ngự và Sư Tử lại tiếp tục ngồi cãi nhau um trời. Kim Ngưu thì tranh thủ lòi kẹo ra gặm. Thiên Bình ngồi đọc tạp chí thời trang và sắc đẹp. Xử Nữ chăm chỉ ôn bài. Bảo Bình thì đương nhiên là làm thí nghiệm rồi, còn Song Tử ngồi kể bên ngấm Bão Bão, lâu lâu lại cố gắng bắt chuyện với cô nhưng cô nàng thì không nói lấy một lời. Bạch Dương lúc này đang ngồi bấm điện thoại, kể bên cô là một cái ghế trống không vì Nhân Mã đã chuẩn ra khỏi lớp từ lúc nào. Bàn cuối cùng là bàn của Giải và Yết, bàn này thì tuyệt đối im lặng vì Thiên Yết thì đang ngồi đọc truyện ma còn của thì đang ngồi đọc tiểu thuyết (trời ơi hai cái người này). Bất chợt, Cự Giải gấp cuốn tiểu thuyết lại và vô tình trúng ngay lọ mực của Thiên Yết làm nó đổ ra quyển truyện của anh. Cự Giải lúc này sợ đến nổi toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích. Thiên Yết từ từ quay đầu lại và nhìn cô với một cặp mắt sắc lạnh. Cả hai không nói gì ai, im lặng chừng mười phút, cuối cùng Cự Giải là người mở lời trước:

-Ch...cho...tớ xin lỗi nha, tớ...sẽ đền cho cậu cuốn khác...

Yết không thèm nhìn cô, trả lời:

-Không cần đâu!

Ba từ, chỉ ba từ thôi nhưng sao nghe nó lạnh nhạt đến như vậy.

-Vậy thì cậu cần từ làm gì cũng được! Thiên Yết, nếu cậu không cho tớ chuộc tội thì tớ sẽ ân hận cả đời mất! Tớ xin cậu luôn đó, Thiên Yết!-Cự Giải đưa cặp mắt long lanh tội nghiệp ngược lên nhìn Thiên Yết làm cho anh cũng phải mềm lòng chấp nhận. Từ ngày mai, Cự Giải sẽ là người giúp việc cho anh mỗi khi anh gọi cô tới, Điều đó làm cho cô cảm thấy đỡ cảm giác tội lỗi trong lòng.

*****

Chiều đó, lớp tan học, Xử Nữ một thân một mình đi tới nhà Ma Kết. Do cũng đã từng ôn bài với anh nhiều lần rồi nên cô nhớ như in nhà Ma Kết ở đâu. Cô dừng xe trước một ngôi nhà cổ kính, bước vào nhà, đứng trước phòng của Ma Kết, gõ cánh cửa phòng, trong đầu cô hiện lên hình lên hình ảnh của Ma Kết đang nằm trên giường bệnh với dáng vẻ rất nghiêm trọng. Cảm giác tội lỗi ủa về, sao cô lại đánh anh ta ra nông nổi này cơ chứ! Thật là...

-Cậu vào đi!-Tiếng Ma Kết từ trong vọng ra đánh thức Xử Nữ từ vòng suy nghĩ. Cô bước vào trong

-Tớ không ngờ cậu siêng năng đến vậy!-Xử Nữ buông ra câu nói khi nhìn thấy Ma Kết đang ngồi bên bàn học, tay cầm cùi chóp bài.

-Mặc dù tớ nghỉ học nhưng cũng phải chép bài đầy đủ chứ! À đúng rồi, cậu tìm tớ có việc gì không?

-Cô chủ nhiệm nhờ tớ nhắc cậu tháng bốn sẽ thi học sinh giỏi toán trên toàn quốc, và ngày hai mươi lăm tháng mười hai trường sẽ tổ chức một buổi tiệc giáng sinh, cậu nhớ đi! Hết chuyện rồi, thôi, tớ về đây!-Xử Nữ nói, xoay người bước ra khỏi phòng với một suy nghĩ là nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

-Khoan đã!

Ma Kết chợt đứng lên rồi bước theo cô mặc dù chân của anh vẫn chưa khỏi. Chính hành động đó đã làm anh té ngã nhào lên phía trước kéo theo Xử Nữ ngã theo. Ma Kết hoảng hốt cố gắng đứng dậy khỏi người cô nhưng khổ nỗi cái chân của anh không cho phép!

-Ma Kết cậu...-Xử Nữ vội đẩy anh ra nhưng cô lại quá yếu với sức nặng của một chàng trai như anh. Đây rồi cũng kiệt sức, cô đành nằm im, chờ người tới cứu vậy.

-Xử Nữ...tớ xin lỗi..

-Không phải lỗi của cậu, nếu không phải tớ làm cậu bị thương thì chuyện này sẽ không xảy ra!

Xử Nữ nói, mặt đỏ bừng, cả Ma Kết cũng vậy, anh không nói gì, chỉ nhẹ mỉm cười với cô, Xử Nữ đỏ mặt quay đi chỗ khác. Hai người cứ nằm như vậy cho đến khi cha của Ma Kết về, vào phòng thì thấy cảnh như vậy. Quả là một cảnh rất dễ gây hiểu lầm nhưng cha anh cũng thừa biết anh đang bị đau chân, không phải là cố ý. Ông tiến tới kéo Ma Kết lên rồi đỡ Xử Nữ đứng dậy và xin lỗi cô rồi rít, cô chỉ mỉm cười cho qua rồi xin phép đi về. Riêng Ma Kết thì đang được một trận giáo huấn của cha mình:

-Con đó, thật là...cái chân còn chưa hết mà đòi đi lại, hại cô bạn đó bị con đề bẹp mấy tiếng đồng hồ, chắc là đau lắm! Haizz...blap...blap...blap...-Ông Đại Kết như một con vẹt nói liên tục liên tục với Ma Kết còn anh chỉ im lặng ngồi nghe, nghe thì nghe đó nhưng đầu óc anh lúc này chỉ có mỗi hình ảnh của Xử Nữ mà thôi!

*****

-Thật tình, gọi lúc nào không gọi lại gọi ngay lúc mình đang ngủ ngon! Cái tên Yết này...aaaaa...đáng ghét quá đi!

Cự Giải vừa đi vừa bực bội rửa Yết Yết. Chả trách là sáng nay, cô nàng được nướng một mạch ngon lành cho tới chín giờ sáng thì tiếng chuông điện thoại reo lên phá hỏng giấc ngủ của cô. Cô bắt máy lên nghe và nhận ra ngay người ở đầu dây bên kia là Thiên Yết. Với chất giọng trầm lạnh, anh chàng chỉ phán đúng một câu:

-Tới nhà tôi dọn dẹp ngay!

Cự Giải lúc này mới hối hận vì câu nói của mình. Nếu lúc đó Thiên Yết đã cho qua thì cho qua luôn đi, cô còn đòi chuộc lỗi làm gì để bây giờ bị sai như trò tiêu khiển thể này, cô đúng là ngốc, đại ngốc mà!

Mãi lo suy nghĩ mà Cự Giải đã đến trước nhà Thiên Yết lúc nào không hay. Cô nhìn chăm chú vào tấm địa chỉ rồi lại nhìn vào căn nhà.

”Có nhầm lẫn không? Nhà cậu ấy ở đây à?”

-Cô còn đứng ngây ra đó làm gì, mau vào đây!

Thiên Yết mở cửa bước ra nói. Cự Giải nuốt nước bọt chậm chậm tiến vào căn nhà, thật ra là một tòa lâu đài vô cùng vô cùng rộng mới đúng. Lạnh...cảm giác giống như đang bước vào nơi ở của Diêm vương vậy...nó làm cho cô sợ hãi không thôi và cứ run lên bần bật.

-Sau cô còn đứng đó! Vào đây!

-...

-Haizz, thật hết cách với cô luôn!

Thiên Yết nói rồi chạy lại bế cô lên tay. Cự Giải vùng vằng đòi anh thả xuống nhưng Thiên Yết vẫn không chịu thả ra. Anh bế cô chạy một mạch lên lầu, vào phòng của anh, quăng lên giường, sau đó...cởi áo của mình ra. Cự Giải hét hoảng:

-A...anh định làm gì vậy?

Thiên Yết vẫn không nói gì, chậm chậm tiến về phía cô.

-Tôi...vẫn chưa chuẩn bị mà!

-Chuẩn bị gì?-Thiên Yết đột ngột dừng lại, thối lui.

-Tâm lý!-Cự Giải nói.

-Lau nhà mà cũng cần chuẩn bị tâm lý hử? Tôi còn chưa biết đến điều này đó!-Thiên Yết nói rồi quăng cho cô một cái giẻ lau nhà.

-Bắt đầu từ phòng này, lau sạch sẽ không còn một hạt bụi cho tôi!-Yết nói, Cự Giải lúc này đơ ra...

”Mình suy nghĩ quá nhiều à?”

-Vậy là anh...không tính làm gì tôi à...ý...tôi là...anh cởi áo ra làm gì?-Cự Giải khó khăn lắm mới nói ra được câu này.

-Thì làm vệ sinh phải cởi áo ra...cô biết đấy, mồ hôi rồi bụi bẩn nữa...nếu cô thích thì cứ mặc, tôi không mặc!

Nói rồi, anh bước ra khỏi phòng để lại Cự Giải ngồi trên giường.

”May quá! Là mình suy nghĩ quá nhiều rồi!”

Cô tự nhủ rồi bước xuống giường, bắt đầu lau dọn phòng của Thiên Yết. Thật là muốn nổi khùng với anh chàng này, phòng riêng của mình mà không biết dọn dẹp gì hết, để nó bẩn đến nỗi...không thể bẩn hơn. Cô lấy mảnh giẻ mà lúc này Thiên Yết đưa cho lau lấy lau để từng đồ vật trong phòng, cửa sổ rồi các đồ đạc khác,...cuối cùng thì mọi thứ đều đâu vào đấy, chỉ trừ mỗi bức tường. Bức tường này, Cự Giải đã lau biết bao nhiêu lần rồi nhưng nó vẫn chỉ là một màu đen u ám. Sau khi lau hơn mười lần, bức tường vẫn không chuyển màu, cô mới biết đó không phải là bụi bám mà là nước sơn tường màu đen. Cô tự cười mình, sao lại không nghĩ ra nhỉ, cái tên Thiên Yết này, thật là bó tay với hắn luôn! Chắc trong cả thành phố...à không, phải là trong cả đất nước Horoscope này mới đúng, chắc chỉ có mình nhà của hắn là hồng giống ai nhất thôi!

Cự Giải bước xuống lầu định báo cho Thiên Yết là mình đã lau xong căn phòng rồi thì thấy anh cũng đang tất bật quét dọn ở tầng dưới.

”Sao mình không tranh thủ cơ hội lục phòng của anh ta nhỉ?”

Nghĩ là làm, Cự Giải chạy vào phòng đóng cửa lại rồi bắt đầu lục tung đồ của Thiên Yết lên. Sau một lúc, cô tìm thấy một thứ rất hay, là một quyển album hình lúc nhỏ của Thiên Yết. Cô lật ra trang đầu tiên, hình ảnh của Thiên Yết lúc nhỏ thật dễ thương. Cự Giải cười khúc khích:

-Hi hi, anh ta lúc nhỏ cũng dễ thương chứ bộ, chà, tấm này con bị sún răng nữa nè, hi...hi...hi...ơ...bức hình này...

Cự Giải giờ lên một bức hình, đó là hình chụp Thiên Yết với một cô bé lạ có mái tóc màu hồng bông bênh như những đám mây.

”Sao thấy cô bé này trông rất quen?...À, đúng rồi, đây chính là cô bé trong giấc mơ của mình và còn...Thiên Yết nữa, cậu ấy cũng là cậu bé trong giấc mơ...Tại sao?...Aaa...”

Bức hình trên tay cô rơi xuống đất, Cự Giải hai tay ôm chặt đầu mình. Mỗi lần cô cố nhớ đến hai đứa trẻ này thì đầu cô đau lắm, cứ như muốn nổ tung ra luôn vậy. Cự Giải cảm thấy hình như cô bé ấy đang chạy về phía cô, cảnh vật xung quanh trở nên mờ nhạt, cô không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe tiếng của ai đó gọi tên cô...giọng nói này...hình như là của Thiên Yết!

End chap 15

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Quá Khứ

Chap 16: Quá khứ

”Hơ...lại là giấc mơ đó!”

Cự Giải tỉnh lại sau cơn ác mộng, cô mở mắt, căn phòng quen thuộc hiện ra...không phải phòng của Thiên Yết nữa... mà là phòng của cô. Là Thiên Yết đã đưa cô về nhà ư?

Cự Giải bước xuống lầu, mẹ cô đang làm bữa sáng như thường ngày. Trông thấy Cự Giải, mẹ cô lập tức chạy đến hỏi han:

-Cự Giải, con tỉnh rồi à, hôm qua có một chàng trai đưa con về đó! Mà mẹ thấy anh ta trông rất quen, con hãy giải thích mọi chuyện cho mẹ nghe!

-Dạ không có gì đâu mẹ!

Cự Giải đáp, cô chạy nhanh ra cửa rồi đi đến trường. Thật là hú vía, nếu cô còn ở lại đó thêm một giây nào nữa, chắc mẹ sẽ tra hỏi cô đến không còn gì để nói luôn quá! Cự Giải thở phào một cái, cô bước vào lớp. Kì lạ, sao hôm nay sắc mặt ai cũng nghiêm trọng hết vậy? Rốt cục là có chuyện gì? Bảo Bình tại sao cứ theo hỏi Thiên Bình còn Thiên Bình thì có vẻ như đang giận Bảo Bảo. Xử Nữ bình thường rất ít khi biểu lộ sắc mặt thì nay lại đỏ mặt lừ lừ...Lúc này thì cô mới để ý, từ này đến giờ, Thiên Yết cứ nhìn cô chằm chằm không rời mắt. Cự Giải cảm thấy hơi lúng túng khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô như vậy, vội tránh mặt anh, Giải bước lại bàn của Bảo Bình.

-Sao Thiên Bình lại giận cậu vậy Bảo Bảo?-Cự Giải hỏi, Bảo Bình buồn rầu đáp:

-Tớ cũng không biết nữa, từ ngày hôm qua thì Thiên Bình đã giận tớ rồi.

-Ngày hôm qua có chuyện gì sao?-Cua thắc mắc, Bảo Bình dần hồi tưởng lại, ngày hôm qua...

Flash back

Mang lọ thuốc vừa chế xong, Bảo Bình chạy đến nhà Song Tử để nhờ anh thử thuốc như thường lệ, từ xa, cô trông thấy xe của Thiên Bình đậu trước cửa nhà anh, Bảo Bình lấy làm lạ, Thiên Bình tới đây để làm gì chứ? Cô bước tới hỏi:

-Thiên Bình cậu tới nhà Song Từ làm gì vậy?

-À, tớ đến rủ Song Từ đi chơi!

-Vậy không được rồi, bây giờ tớ phải nhờ Song Từ thử thuốc, để lâu quá sẽ mất tác dụng...

-Không, Song Từ bận đi chơi với tớ rồi, thử thuốc của cậu sẽ phải nhập viện...blap...blap...blap...

-Nhưng là cậu ấy hứa với tớ mà...blap...blap...blap...

Thế là hai cô gái cãi nhau ầm ĩ làm cho người qua đường ai cũng phải ngoái lại nhìn rồi bàn tán. Một lúc sau, Song Từ với dáng vẻ mệt mỏi bước ra, thật là oan gia mà, mới sáng sớm đã bị hai bà tám này quấy rối giấc ngủ rồi. Song Từ cau gắt hỏi:

-Hai câu im ngay!!! Tới đây để làm gì?

-Song Từ, tớ hỏi cậu một câu: Cậu đi với Thiên Bình hay đi chung với tớ?-Bảo Bình tiến lên phía trước hỏi dồn, Thiên Bình cũng không chịu thua:

-Đi với tớ hay với cậu ấy?

Trước mặt hai bà chằn đang nổ lửa này, Song Từ tội nghiệp chỉ còn cách chọn một trong hai người thôi.

Thật ra anh chàng chưa hề biết mục đích của hai cô nàng là muốn dẫn anh đi đâu.

-Tớ đi với Bảo Bảo!-Song Từ vừa nói vừa bước tới ôm ngang eo Bảo Bình và kéo cô đi làm cô nàng hóa đá luôn, còn Thiên Bình thì khỏi nói cũng biết cô nàng tức giận như thế nào.

End flashback

-Cái tên Song Từ chết bầm đó, nếu tớ mà gặp hẳn thì...

-Hello everyone!- Vừa nhắc tào tháo xong tào tháo tới.

-Cái tên chết bầm kia, đứng lại đây cho ta!-Bảo Bình vừa nói vừa xách dép chạy theo Song Từ. Cự Giải thấy vậy cười khúc khích rồi lê bước qua bàn của mình.

“Chết thật, lại gặp cái tên Thiên Yết này, làm gì mà nhìn mình ghê vậy?”

-Chào cậu, Thiên Yết!-Cự Giải mở lời chào.

Thiên Yết không nói gì, vẫn nhìn cô chăm chăm, điều đó làm cô cảm thấy rất khó chịu. Trong suốt các tiết học, Thiên Yết vẫn yên lặng không nói lấy một lời, nhưng ánh mắt anh thì vẫn chăm chú nhìn cô. Đến hết tiết học, Cự Giải xách cặp của mình nhanh chóng chuẩn trước nhưng, một bàn tay rắn chắc đã kịp thời nắm cô lại.

-Qua nhà tôi một chút!-Và đó chính là Thiên Yết.

*****

Tại sân trường, hai người con gái xinh đẹp đứng đối diện với nhau, ánh mắt nhìn nhau như hai hai võ sĩ chuẩn bị bước lên khán đài, phải thật sự cẩn thận với người kia...

-Bảo Bình, tớ hẹn cậu ra đây để nói một chuyện, tớ...cậu biết đấy, tớ thật sự rất thích Song Từ, cho nên tớ mong cậu hiểu...

-Oa, đây là một chuyện tốt đấy, chúc mừng cậu!

-Hả, vậy là cậu không có thích Song Từ hả?-Thiên Bình tròn tròn mắt.

-Tớ nói tớ thích cậu ấy hồi nào? Cậu ấy chỉ là người giúp tớ làm thí nghiệm thôi!

-Ôi, cậu đúng là bạn tốt của tớ, tớ đã hiểu lầm cậu rồi, cho tớ xin lỗi nha, Bảo Bảo, tớ đúng là ích kỉ...-Thiên Bình nhào tới ôm chặt lấy Bảo Bình, bây giờ trông cô nàng hạnh phúc hơn bao giờ hết, nỗi bất an trong lòng đã tiêu tan khi tận tai nghe chính cô bạn thân của mình nói như vậy.

-Không sao đâu, hi...hi...hi...-Bảo Bình cùi tười ôm lại cô, cười...nhưng trong lòng cô đang khóc, cảm giác này...cứ như là tự tay đem người mình yêu thương dâng cho người khác vậy...rất đau khổ...

“Mình không hiểu...thực ra cảm giác mình dành cho Song Từ là gì?”

*****

Tại nhà Thiên Yết...

-Nè, anh buông tôi ra đi chứ!

Cự Giải vùng vằng, cố gắng rút tay ra khỏi Thiên Yết nhưng anh nắm rất chặt, cô không cách nào ngoài việc cứ không ngừng la hét. Thiên Yết lôi cô vào phòng của anh. Sau đó anh lấy quyển album đó ra...

-Có phải cô đã lục phòng của tôi, có phải cô đã xem tấm hình này rồi phải không?-Thiên Yết giơ lên một tấm hình...là tấm hình lúc trước Cự Giải đã xem qua.

-U...ừ...tôi chỉ xem có một chút thôi...chắc sẽ không có vấn đề gì...

-Cô không hiểu đâu!!!

Thiên Yết đột nhiên hét lên làm cho cô nàng Cự Giải khiếp sợ lùi lại phía sau, cô nhắm chặt mắt lại...im lặng một lúc...cô mở mắt ra...không nhắm lần nữa...anh ta...Thiên Yết đang ngồi thần thờ, ánh mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ. Lúc đầu, Cự Giải cứ tưởng anh hét lớn như vậy là đang rất giận, giận rồi thì sẽ trút giận lên cô vì tội dám lục tung phòng của anh nhưng không, Thiên Yết chỉ hét lên một tiếng rồi ngồi thần thờ như vậy...trông Thiên Yết lúc này thật đáng thương, giống như một đứa trẻ lạc mẹ vậy, hình ảnh này làm người trông thấy chỉ có một ý nghĩ thôi, đó là ôm đứa trẻ đó vào lòng và an ủi nó. Cự Giải cũng vậy, cô tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm anh vào lòng rồi an ủi anh. Thiên Yết cũng không hề kháng cự, anh nép vào lòng cô, đôi mắt lúc này nhìn vào bức ảnh.

-Ừm, cho tôi hỏi một câu nhé, người trong bức ảnh là ai vậy?-Cự Giải bất ngờ lên tiếng, mặc dù cô không hi vọng là Thiên Yết trả lời, anh ta đang buồn mà...

-...

-Nếu anh không muốn trả lời tôi cũng không ép.

-...Đó là tôi lúc nhỏ và người bạn thân lúc nhỏ của tôi. Cô ấy tên Cự - Tuyền.

Yết nói sau một lúc quyết định không lên tiếng. Câu nói làm cho Cự Giải đứng hình trong giây lát. Cô suy nghĩ, cố gắng suy nghĩ xem, cái tên ấy...cô đã từng nghe qua chưa vì nếu chưa, thì tại sao đối với cô nó lại quen thuộc như vậy?

-Thì ra cô ấy là Cự Tuyền. Cô ấy dễ thương thật...Mà tại sao, cô ấy...sao nhìn giống tôi quá vậy?...Ý tôi là, cô ấy giống tôi nhưng không phải là tôi...

-Hơi giống thôi!

Thiên Yết lập tức phủ nhận. Tuy vậy, trong lòng anh cũng thừa nhận rằng, Cự Giải quả thật rất giống cô bạn Cự Tuyền của anh. Từ mái tóc hồng bồng bênh, đôi môi nhỏ nhắn, gương mặt trái xoan mềm mại, ngay cả cái tên cũng gần giống...chỉ là...đôi mắt của hai người không giống nhau. Mắt của Cự Tuyền có màu hồ phách còn mắt của Cự Giải có màu nâu nhạt.

-Hô nay...là một ngày đặc biệt của cô ấy!-Anh nói một cách nặng nề.

-Ồ, sinh nhật hả?-Cự Giải đoán mò.

-Ừm, hôm nay là sinh nhật của cô ấy...nhưng cũng là...ngày giỗ của cô ấy...

Thiên Yết nói không thành tiếng, anh làm cho Cự Giải ngạc nhiên tột độ. Cô quay qua anh, trông thấy Thiên Yết úp hai tay vào mặt và xoay đi...nhưng, cho dù anh có xoay đi chỗ khác, Cự Giải cũng có thể nhận ra, Thiên Yết đang khóc. Một lần nữa, Cự Giải tiến tới ôm anh, những giọt nước mắt rơi xuống thấm đẫm chiếc áo màu hồng mà cô đang mặc. Ngay cả chính cô cũng không thể ngờ, lại có ngày cô được chứng kiến một người lạnh lùng đến không cảm xúc như Thiên Yết lại có thể khóc như vậy. Cự Giải thấy khóe mắt mình cay cay, hình ảnh nhạt nhòa đi...cô đang khóc ư? Khóc để chia sẻ nỗi buồn với người đã mất đi người bạn thân nhất của mình. Cự Giải lúc này mới nhận ra, Thiên Yết thật ra rất yếu đuối chứ không hề lạnh lùng như vẻ ngoài. Lạnh lùng, băng giá, đó chỉ là cái vỏ bọc để giấu đi sự yếu đuối thật sự ở bên trong. Cự Giải buông Thiên Yết ra, lắp bắp nói:

-Tôi xin lỗi, lẽ ra tôi không nên hỏi anh như vậy...tôi...

-Bỏ đi, chuyện này dù gì cũng đã qua rồi!-Thiên Yết vội lau nước mắt, quay qua tươi cười với Giải Giải.

“Oa, Tiểu Yết Yết đáng yêu quá đi!”

Cự Giải bỗng nhào tới ôm chầm lấy anh một lần nữa, Thiên Yết lúc này mới tỉnh táo lại. Mặt anh đỏ bừng, vội đẩy cô ra...

-Anh có thể kể cho tôi nghe về Cự Tuyền không?-Cự Giải đánh liều hỏi.

“Hơ, cái con nhỏ này, vừa mới an ủi người ta xong bây giờ lại...”

-Không, mắc gì tôi phải kể chứ!

-Đi mà, đi mà!-Cự Giải nắm cánh tay anh nắn nỉ. Thiên Yết, ban đầu còn định bụng sẽ không kể cho cô nghe, nhưng khi nhìn vào gương mặt của cua, anh cảm thấy mình có thể đặt hết niềm tin tưởng nơi cô ấy. Gương mặt của Cự Giải rất đối thân quen, rất ấm áp, có thể làm cho người khác nhìn vào đều mỉm lòng. Ngay cả một người lạnh lùng như Thiên Yết:

-Được rồi, tôi sẽ kể nhưng yêu cầu cô phải giữ im lặng!

Gật đầu.

-Lúc nhỏ, tôi rất thân với Cự Tuyền. Chuyện bắt đầu khi tôi lên tám, ba mẹ tôi mất do bạo bệnh, đối với một đứa trẻ như tôi, chuyện đó quả thật là một nỗi đau khổ có thể vượt qua. Cô không biết lúc đó tôi...

-Hức...hức...hu...hu...hu...-Cự Giải bắt đầu khóc thương cho Thiên Yết, cô thấy anh thật tội nghiệp, nhỏ như vậy đã mồ côi cha mẹ rồi.

-Im ngay cho tôi kể!

-...

-Vào lúc đó, tôi trở nên thờ ơ với tất cả, tôi không tiếp xúc và nói chuyện với ai cho đến khi cô ấy đến. Cô ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều và dần dần tôi đã vui vẻ trở lại. Vào ngày sinh nhật thứ mười, cô ấy đã đến nhà và thổ lộ với tôi...cô ấy thích tôi, nhưng tôi đã không chân chứ mà từ chối cô ấy. Thật sự là cho tới bây giờ, tôi vẫn không hiểu tại sao lúc đó tôi lại từ chối nữa! Cô ấy khóc rất nhiều và chạy ra ngoài đường, tôi thấy vậy liền đuổi theo cô ấy, vào lúc đó, một chiếc xe tải lao đến và cướp đi tính mạng của Cự Tuyền..."im lặng"...cô ấy đã chết...ngay trước mắt tôi...

Thiên Yết cúi gầm mặt xuống, kìm chế để nước mắt không rơi. Còn Cự Giải, gương mặt cô lúc này trông thật khó hiểu.

"Tại sao...câu chuyện cậu ấy kể lại giống với giấc mơ của mình đến vậy? Chẳng lẽ là một à? Có thể sao?"

-Thiên Yết, tôi đã từng mơ một giấc mơ rất nhiều lần, nó giống hệt với câu chuyện của anh. Người mà tôi thấy trong giấc mơ đó cũng chính là anh lúc nhỏ và Cự Tuyền. Tại sao lại như vậy?

Thiên Yết nghe những lời Cự Giải nói thì rất ngạc nhiên, anh qua qua nắm vai Cự Giải, yêu cầu cô kể lại giấc mơ đó một lần nữa. Cự Giải bắt đầu kể lại toàn bộ giấc mơ. Chẳng lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế ư?

-Nhưng mà trước khi vào học hai chúng ta chưa từng gặp nhau!-Cự Giải và Thiên Yết cùng nói.

-Tại sao? Tại sao?

Thiên Yết cố gắng lục lọi trong kí ức của mình, cô gắng tìm lời giải đáp cho câu hỏi tại sao, nhưng càng cố nhớ...đầu của anh chỉ càng thêm đau...Thiên Yết nằm vật xuống đất, hai tay anh ôm thật chặt đầu để kìm nén cơn đau. Cự Giải vội chạy lại bên anh:

-Đừng cố nhớ nữa!

Cô nói, đồng thời dìu Thiên Yết lên giường nằm rồi ra về. Trước đây, cô đã từng giống như Thiên Yết, cũng bị mất đi một phần kí ức, và cũng từng chịu rất nhiều cơn đau đầu tương tự khi cố nhớ lại những chuyện trong quá khứ, những lúc đó, đầu của cô đau như búa bổ, vì vậy cô cũng hiểu được phần nào nỗi đau mà Thiên Yết phải chịu. Cô thông cảm cho anh, nhưng chính cô cũng đang thắc mắc trong lòng, phải chăng...năm đó, cô cũng có liên quan đến Thiên Yết và Cự Tuyền?

End chap 16

Trở lại với Chương 16 - đang một thể luôn nè

-Pis-

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Sinh Nhật Của Kim Ngu

Chap 17: Sinh nhật của Kim Ngu

Kim Ngu vươn vai, ngáp dài một cái. Trời sáng rồi sao? Hm, sáng rồi cũng tốt, hôm nay là sinh nhật anh mà!

Sinh nhật, đối với mọi người có lẽ là một dịp rất quan trọng và đáng mừng nhất nhưng đối với anh thì lại không. Kim Ngu nhớ lại chuyện cũ, con tức giận ủa về...

Ngày hôm qua, Kim Ngu sợ các bạn sẽ quên sinh nhật của mình nên gọi ý với họ bằng một câu hỏi: Ngày mai là ngày gì? anh vô cùng chờ mong mọi người sẽ ồ lên và chuẩn bị tổ chức sinh nhật cho anh nhưng hi vọng thường trái ngược với thực tại, mọi người nghe thấy anh hỏi xong đều bơ ra, làm vẻ như không có gì đặc biệt lắm. Kim Ngu lại nóng ruột gọi ý thêm ngày đó sẽ là một ngày đặc biệt đối với anh, các sao lại một lần nữa thờ ơ những lời anh nói. Kim Ngu vô cùng giận và bỏ đi không nói lấy một lời. Bạn bè là thế đấy, ngay cả sinh nhật của mình mà cũng không nhớ, đúng là tức chết đi mà! Kim Ngu đấm một phát vô tường tiện tay ném luôn cái đồng hồ xuống đất:

-Đáng đời người, ai bảo làm ta nhớ đến chuyện hôm qua!- Một lí do vô cùng trớt.

Người ta thường có câu: “Giận cá ghém thớt” là vậy!

“Haizz, dù hôm nay không có ai tổ chức mình cũng phải tự tổ chức sinh nhật cho mình mới được!”

Nghĩ xong, Ngu hí hửng nhảy chân sáo xuống bếp chuẩn bị bắt tay vào làm bánh thì...

“Reng... reng... reng”

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên làm Kim Ngu giật mình đánh rơi cái chảo đang cầm xuống chân.

-Aaaaaa... ĐAU QUÁ MẸ OI!!!

-Trời ơi, mới sáng ngày đã khủng bố lỗ tai người ta rồi!

Song Tử bật tai lại thật chặt tránh không cho cái âm thanh khủng khiếp đó lọt vào. lát sau Kim Ngu ra mở cửa với một bộ mặt rất...kinh dị làm Song Tử muốn cười mà cười cũng không ra! Vừa thấy Song Tử, anh như vỡ được vàng với tùm áo cậu đòi quà. Song Tử cười cười gạt tay Kim Ngu ra:

-Tớ đến để dẫn cậu đi ăn đó! Nghe nói có cửa hàng mới mở ngon lắm, thức ăn ở đó toàn món mới lạ mà ngon nữa chứ, vừa ngon vừa bổ dưỡng... bla... bla...

Song Tử bắt đầu huyền thuyên đến nỗi quên mất luôn việc mình định làm. Còn Kim Ngu nghe Song Tử nói thôi mà nước dãi đã chảy thành sông rồi. Anh nhào tới kéo tay Song Tử chạy đến cửa hàng đó thật nhanh chỉ trong chớp mắt. Đến khi Song Tử và Kim Ngu đã đi khuất, những bóng người núp trong bụi cây lúc bấy giờ mới thò đầu ra, làm bộ mặt khoái chí thấy rõ:

-Hi hi, cái tên trâu ngược đó dễ dụ ghê! Lại còn hậu đậu nữa chứ! Đi mà không đóng cửa này!- Bạch Dương cười.

-Nhờ vậy chúng ta mới có thể vào nhà cậu ấy được chứ, mau đi thôi!

Sau lời nói của Nhân Mã, mọi người cùng ủa vào nhà Kim Ngu tiến hành chuẩn bị một buổi tiệc bất ngờ cho anh vào tối nay.

*****

Tại nhà hàng Sao Mai...

-Cậu ăn có ngon không?-Song Tử hỏi.

-“Nhồm nhoàm”...ngon...”nhồm nhoàm”-Kim Ngu vừa ăn ổ bánh mì vừa nói, xong, anh lấy khăn lau mép và định đứng lên ra khỏi bàn thì Song Tử ngăn lại, nếu lỡ để tên Ngu về nhà chắc lũ “bạn tốt” kia sẽ giết anh chết mất!

-Khoan...khoan đã...hay là đi xem phim nha! Tớ đãi cậu, dù gì hôm nay cũng là sinh nhật cậu mà!-Song Tử cố gắng giữ chân Kim Ngu lại. Ngu ta đắn đo một lúc nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý, cả hai lên xe...rap phim thẳng tiến.

*****

-Cự Giải! cậu giúp tớ làm bánh với!-Bạch Dương khỏ sở với chiếc bánh kem to đùng trước mặt – một chiếc bánh có màu chocolate, thoạt nhìn trông rất ngon làm người ta có cảm giác chỉ muốn cắn một cái thật to nhưng khi đã cắn rồi thì mới biết, mùi vị của nó giống bị khét hơn là chocolate!

-Ôi trời, thật thảm hại!

Cự Giải thốt lên khi nhìn vào ổ bánh bị khét đen thui, cô không ngờ “tài” làm bánh của cừu lại tệ đến vậy, nếu biết trước thì cô đã không giúp Thiên Yết và Ma Kết cắt hoa giấy mà chọn làm bánh cùng Bạch Dương rồi, công việc nấu nướng thật sự không thích hợp với Bạch Dương!

Nói đến Cự Giải, cô nàng đang loay hoay trộn lại các nguyên liệu và bắt tay vào làm ổ bánh mới. Riêng Bạch Dương, cô chạy qua phụ Mã Mã và Sư Tử thổi bong bóng. Cách đó không xa, Thiên Bình đang ngồi trên ghế cắm hoa, một lọ hoa với những vật liệu khá là bình thường nhưng khi đã qua bàn tay nghệ thuật của Thiên Bình thì vật dù có xấu tới đâu cũng trở nên đẹp để lạ thường. Cạnh Thiên Bình, Ma Kết và Thiên Yết đang ngồi cắt hoa giấy, những bông hoa trông đẹp còn hơn cả hoa thật. Không ngờ một chàng trai suốt ngày chỉ biết cặm cụi vào sách vở và một chàng trai suốt ngày không động tay

động chân vào bất cứ việc gì lại có thể cắt được những bông hoa đẹp đến thế! Phía sau Ma Kết và Thiên Yết là Bảo Bình đang hí hoáy pha chế đồ uống cho bữa tiệc tối nay. Trong khi mọi người đang tất bật làm việc thì Xử Nữ và Song Ngư lo dọn dẹp nhà cửa cho thật sạch đẹp, mọi thứ đã đầu vào đấy, chỉ còn chờ Song Tử đất Kim Ngưu về.

*****

-A, hết phim rồi, chúng ta về nhé!-Kim Ngưu lên tiếng.

-Khoan hãy về...chúng ta đi dạo một vòng rồi hãy về!

Song Tử đề nghị, và thế là cả hai cùng đi dạo quanh công viên. Trời đã tối, xung quanh công viên, vô số ánh đèn nhỏ li ti sáng lung linh, Song Tử nắm tay Kim Ngưu cùng ngồi xuống một bồn ghế trống. Một số người đi ngang qua đều liếc nhìn họ chỉ chi trò trò gì đó, mà Song Tử loáng thoáng nghe được nào là đôi tình nhân à? Nào là gay? Nào là tội nghiệp, đẹp trai vậy mà bị gay? Anh liền nói lại cho Kim Ngưu biết, cả hai tức điên lên được. Cái gì mà gay chứ! Họ chẳng qua là đôi bạn thân muốn đi dạo quanh công viên thôi mà, chẳng lẽ hai người nắm tay đi vào công viên nhất thiết phải là đôi tình nhân hay sao? Nghĩ đến đó, Song Tử mới nhìn quanh, xung quanh họ toàn là các cặp đôi đang “vun đắp tình cảm” với nhau, trông mà muốn nổi hết da gà. Kim Ngưu lập tức đứng dậy định kéo theo Song Tử ra khỏi cái nơi này thì Song Tử lập tức ngăn lại. Không hiểu nổi, ngày nay cậu ta mắc chứng gì thế, cứ liên tục giữ chân Kim Ngưu không cho anh về nhà, thế là làm sao? Kim Ngưu quay lại dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn Song Tử. Anh chàng lúng túng tìm đủ mọi lý do để có thể giữ được cho Kim Ngưu về nhà. Không biết các bạn của anh đã làm xong chưa nữa? Thôi thì giữ lại thêm một lúc cho chắc ăn!

-Cậu ngồi xuống đi! Trò chuyện một lát nữa hãy về!...A, hay là nói về chủ đề tình cảm đi! Cậu có thích ai không Kim Ngưu?-Song Tử hỏi, mặc dù anh đã biết trước câu trả lời rồi. Kim Ngưu là bạn thân của anh, hẳn thích ai có lý nào anh lại không biết chứ!

-Tớ...tớ nghĩ là Thiên Bình!-Kim Ngưu phải mất hồi lâu mới nói ra được câu này.

-Vậy cậu định chừng nào mới nói cho cậu ấy biết?-Song Tử hỏi tiếp.

-Hm...tớ định là hôm nay...nhưng khổ nỗi hôm nay cậu ấy không có tới nhà tớ...

-Vậy thì đúng rồi! Mau, về nhà thôi!

Song Tử nói rồi kéo Kim Ngưu đi trong khi Ngưu ta vẫn chưa hiểu ra cái mô tê gì. Anh dắt Ngưu lên xe, chạy một mạch tới nhà. Khi bước ra xe, Song Tử dùng hai tay bịt mắt Kim Ngưu lại để tạo bất ngờ. Kim Ngưu thì cũng ngờ ngợ hiểu ra đôi chút...

“Kéo mình ra ngoài tối tối về rồi thì lại bịt mắt mình, lẽ nào...”

-Surprise! Happy birthday!-Tất cả các sao ủa ra với Kim Ngưu, Nhân Mã và Sư Tử cầm hai chai xít dây xít tới tấp lên đầu anh. Ngưu ta hạnh phúc tới nỗi nước mắt không ngừng trào ra.

-Cảm ơn các cậu nhiều!-Kim Ngưu hạnh phúc nói, các bạn anh, thì ra là họ không có quên sinh nhật anh, chỉ là muốn tạo bất ngờ cho anh thôi. Anh thật không hiểu gì hết, đã vậy sáng nay còn làm hỏng cái đồng hồ bảo thức hàng Hiệu nữa chứ! Uống quá đi!

-Chúng ta nhập tiệc thôi!

Sau tiếng reo hò của Nhân Mã là hàng loạt tiếng la hét của các sao. Ai nấy đua về bàn ăn chờ đợi. Không nhanh không chậm, các món ăn dần dần có mặt đầy đủ trên bàn, vô cùng phong phú, đa dạng và đẹp mắt. Nào là đùi gà nướng, súp nấm, bò quay sữa và đương nhiên không thể thiếu món chính: Bánh kem. Nói tới chiếc bánh kem này quả thật rất rất rất đẹp mắt nha: Toàn bộ chiếc bánh phủ một màu chocolate ngọt ngào, phía trên mỗi tầng bánh là những món đồ trang trí đều có thể ăn được như dâu tây, kẹo hình các loại hoa, kẹo nhỏ li ti đủ màu,...được rắc đều làm người ta chỉ muốn ngắm nhìn chứ không nỡ ăn. Và điều đặc biệt nhất là chiếc bánh này có tới mười sáu tầng tượng trưng cho sinh nhật mười sáu tuổi của Kim Ngưu, thật vô cùng hoành tráng!

Kim Ngưu vừa trông thấy chiếc bánh thì lập tức nhào vô ngay nhưng Ma Kết ngồi kế bên kịp thời giữ anh lại nói là phải cầu nguyện rồi mới được ăn. Kim Ngưu đành nuốt nước bọt làm cho xong cái việc cầu nguyện rồi lại nhào vô, nhưng lần này lại một giọng nói vang lên phá ngang chuyện tốt của anh, đó chính là Xử Nữ, cô nàng nói là phải thổi hết nến thì mới được ăn! Ngưu lại phải nuốt nước bọt cố nhịn thêm một cái, nhồm người thổi hết một trăm sáu mươi cây nến, thổi tới miệng anh muốn dài ra cả thước vậy, các sao bùm miệng cười, Kim Ngưu này giờ chắc phải nhịn dữ lắm rồi, khổ thân! Đến lúc này, Kim Ngưu thật sự không chịu nổi nữa, anh nhào tới cắt bánh ra chia cho mọi người và phần còn lại = mười ba tầng bánh là của Ngưu. Các sao ha hốc miệng, không thể tin nổi, một mình Kim Ngưu lại có thể ăn hết mười ba cái bánh kem! Chuyện này nhất định phải ghi vào sách kỉ lục Guinness mới được! Nhìn lại Kim Ngưu, anh chàng no căng bụng đang nằm dài thườn thượt trên ghế, hôm nay phải cực cho cái bụng của anh rồi, ăn một lúc mười ba cái bánh! Kim Ngưu không phải là ăn được hết nhưng anh lại sợ uống phỉ nên đã cố mà ăn cho hết.

Sau màn ăn uống là phần khai quà. Các sao lần lượt đưa cho Ngưu những món quà của riêng mình, mỗi món quà là mỗi độc đáo khác nhau!

Đầu tiên là Ma Kết, anh tặng Kim Ngưu một đồng sách dạy nấu ăn, anh chàng này thật biết hiểu tâm lý Kim Ngưu nha! Tiếp theo là Thiên Yết, anh tặng Kim Ngưu một con dao sắc thịt heo!...Cũng gọi là hiểu tâm lý nhưng cái cách hiểu này làm cho người ta phải phen rùng mình, và lúc này là các sao. Thiên Yết tự mỉm cười trong lòng, làm cho người ta khiếp sợ cũng là một thú vui của anh. Sau Thiên Yết là Nhân Mã, anh hí hửng đưa cho Ngưu một hộp quà, anh mở ra, là một chiếc Iphone hàng hiệu, oa, Nhân Mã thật là hào phóng! Sư Tử cũng không chịu thua, đưa cho Ngưu một hộp quà to bằng cái tủ lạnh, mọi người trở mắt ra, lấy khăn chùi mắt, chớp chớp, nhìn kĩ lại, không phải là ảo ảnh, đúng là thật rồi, một hộp quà to dùng đặt ngay trước mặt Kim Ngưu, anh vui mừng mở nó ra, trong đầu đã hiện lên hình ảnh của những chiếc laptop, tủ lạnh, máy lạnh,...cũng có thể là một chiếc bánh to dùng cùng nên, nghĩ tới đó là Kim Ngưu lại chảy nước miếng, anh nhanh tay xé lớp giấy hoa bên ngoài, đến lớp vỏ thùng bên trong và...tên tên ten, thứ đựng bên trong hộp là...một cây đinh!

-What the...?-Mọi người há hốc miệng.

-Sur Từ, cậu định troll tớ à?-Kim Nguu nhăn trán hỏi.

-Đùa cậu thôi, đây mới là quà thật của cậu này!-Sur Từ nói đoạn đưa cho Kim Nguu một chiếc mp3 loại mới nhất.

-Oa, phải vậy chứ! Cảm ơn cậu nha!

-Tớ thì tặng cậu rồi nha Kim Nguu!-Song Từ nói ám chỉ với Nguu món quà mà anh tặng cậu là chi phí nhà hàng, rạp phim khổng lồ mà hai người đã tiêu xài trong suốt cả ngày nay.

-Biết rồi biết rồi! Ừm...còn các cậu...-Kim Nguu quay qua các sao nữ.

-Đương nhiên là tụi tớ cũng có quà cho cậu, đây là phần của tớ!

Bạch Dương nói rồi dúi vào tay Kim Nguu một cái bọc to màu đen. Kim Nguu khó hiểu nhìn cô, gì đây? Chẳng lẽ cô nghèo tới nỗi không mua được cái hộp quà hay sao mà bỏ vô một cái bọc như thế này? Bạch Dương cô ấy là tiểu thư tập đoàn Kintary mà!

Kim Nguu cầm cái bọc từ từ mở ra và trước mắt anh là một cái bọc khác cũng màu đen. Anh khó hiểu nhìn cừu còn cô thì cứ cười cười và giục anh tiếp tục mở đi. Kim Nguu mặc dù cũng ngờ hoặc cũng nghe lời cô mở cái bọc ra...lại là một cái bọc khác màu đen, Kim Nguu nhăn nải mở tiếp...lại thêm một cái nữa...mở tiếp...mở tiếp và mở tiếp...cho đến khi số bọc mà anh vứt xuống sàn chất cao thành núi thì vật đựng bên trong mới thật sự hiện ra...một chiếc hộp màu đen sang trọng có kích cỡ bằng với hộp đựng nhẫn. Nhìn chiếc hộp thì dễ mở thật đấy! Nhưng rắc rối ở chỗ, chiếc hộp bị Bạch Dương quấn băng keo trong kín mít.

-Bạch Dương! Cậu với Sur Từ đều là một giuộc!-Kim Nguu nói với Bạch Bạch bằng chất giọng trầm đặc.

-Hô hô hô, tớ là phải troll thì mới vui!-Bạch Dương cũng không vừa đáp lại.

Kim Nguu thở dài, anh đành phải cầm cổ vô mà mở cái hộp ra...sau hơn nửa tiếng đồng hồ vật lộn với một cái hộp vô tri vô giác, cuối cùng thì Kim Nguu cũng đã tháo được hết đồng băng keo mà Bạch Dương đã quấn. Nhìn vào đồng băng keo chất dưới sàn, có thể khẳng định rằng, Bạch Dương đã tốn hơn mười cuộn băng keo chứ không ít. Kim Nguu nín thở mở chiếc hộp đen ra, một ánh sáng lóe lên làm cho các sao phải đưa tay bịt mắt lại.

-Cũng may cho cậu đây là viên kim cương chứ nếu là cây đinh năm phân giống Sur Từ thì tớ sẽ xé xác cậu ra đấy!-Kim Nguu mỉm cười ma mẫn.

-Cảm ơn vì lời khen!-Bạch Dương đáp lại.

-Thôi thôi, tớ lướt tớ!-Xử Nữ bước tới và đưa cho Nguu một hộp quà khác, một hộp quà được gói vô cùng tỉ mỉ và hoàn hảo đến từng chi tiết.

-Hả...s...sách bài tập!-Kim Nguu lắp bắp khi nhìn thấy món quà đựng bên trong.

-Đúng vậy! Là sách bài tập. Kim Nguu, tớ biết cậu rất lười làm bài tập về nhà cho nên cố tình tặng cho cậu đồng sách này đây, với lại tớ không có thời gian lựa chọn nên đã mua cả hiệu sách luôn cho nhanh! Cậu cứ từ từ mà làm nhé!-Xử Nữ nói kèm theo một cái nháy mắt. Kim Nguu và các sao lạnh người, quà gì mà khủng bố thế này!

-À, đây là của tớ!

Cự Giải đưa cho Nguu một chú gấu bông xinh xắn, Nguu vui vẻ nhận lấy và cảm ơn cô. Sau đó là Thiên Bình, cô bước tới gần Kim Nguu với món quà trên tay, anh đứng như trời trồng, chưa bao giờ anh cảm thấy hồi hộp và căng thẳng như lúc này, người con gái mà anh thích nhất sắp tặng quà cho anh lần đầu tiên. Sự kiện này nhất định phải ghi vào nhật ký để sau này lưu truyền cho con cháu đọc mới được! (Kim Nguu quan trọng hóa vấn đề rồi!)

-Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!

Cô nói và đưa cho anh một chai nước gì đó, có lẽ là kem dưỡng da...cũng có thể là nước hoa...mà nếu là cái gì thì kệ nó chứ, trong mắt anh hiện giờ chỉ có Thiên Bình thôi! Thiên Bình, nữ thần của anh!...á...khoan đã, hiện giờ người đứng trước mắt anh là Bảo Bình chứ không phải Thiên Bình!

-Kim Nguu! Cậu làm cái gì mà đứng ngây ngốc ra thế, tớ gọi cậu hơn chục lần rồi đấy!-Bảo Bình hét lớn.

-Hơ...tớ xin lỗi nha...ơ...đây là...đừng nói với tớ trong này là thứ thuốc gì đó nha!-Kim Nguu đoán mò.

-Sao cậu biết hay vậy?

-Thôi đi tớ hiểu cậu quá mà!-Kim Nguu cười với cô.

-Ừm, quà của tớ đây!-Song Nguu tặng anh một quả cầu thủy tinh. Bên trong có hình một cái bánh kem cắm cây nến số mười sáu và kim tuyến xung quanh.

-Rất có ý nghĩa, cảm ơn cậu!-Anh nói với cô, bất thành linh, cô đi ngang qua Kim Nguu và nói nhỏ vào tai anh:

-Đây không phải là món chính đâu. Món quà thật sự của tớ...bí mật!-Câu nói nhỏ tới mức chỉ có Ngu và cá nghe được thôi còn các sao khác thì hoàn toàn không nghe thấy gì hết!

Sau khi đã khui hết quà, các sao cùng chơi chơi bánh kem với nhau nhưng khổ nỗi bánh kem đã bị ăn hết rồi, thế là cả bọn chuyển qua karaoke rồi uống bia quây tung bùng cả đêm cho tới khoảng mười giờ tối, buổi tiệc mới tàn, ai nấy lủ lượt kéo nhau ra về...

-Kìa con bướm...vàng kìa con...ợc-Cự Giải nôn thốc nôn tháo vào người Xử Nữ làm cô nàng muốn phát điên lên:

-Cậu uống nhiều quá rồi đấy Giải Nhi!

-Tớ...ợc...đâu có uống nhiều đâu...ợc...

-Thôi mệt cậu quá! Ừm, tớ đưa Giải Nhi về đây, Sư Tử, cậu đưa Ngu về giùm tớ nhé!

-Nè, sao lại đẩy cho tớ!-Sư Tử ngay lập tức phản đối nhưng, không kịp nữa rồi, Xử Nữ đã nhanh chóng lên xe chạy mất bỏ lại Sư Tử đứng như trời trồng và Song Ngu đang ngủ khò khò dưới sàn. Sư Tử thờ dài, rồi quay qua Ngu.

“Tiểu thư gì mà cái tướng ngủ y hệt con heo vậy!”

Gạt cái suy nghĩ đó qua một bên, điều cần làm bây giờ là phải đưa Song Ngu về nhà của cô ấy! Sư Tử bước tới đỡ Song Ngu qua một bên vai rồi diu cô ra xe. Chiếc xe lăn bánh tới nhà Ngu Ngu.

*****

-Thiên Bình? Sao cậu còn ở đây?-Kim Ngu thắc mắc. Mọi thứ rác đã dọn xong hết rồi sao Thiên Bình còn chưa về nữa.

-Ồ...Song Ngu nói tớ phải ở đây tới mười giờ rưỡi mới được về. Cậu ấy bảo có bí mật dành cho tớ!

“Bí mật...bí mật...à phải rồi, lúc nãy khi đi ngang qua mình cô ấy nói là món quà thật sự đang chờ mình. Mình hiểu rồi! Món quà thật sự của cô ấy chính là cơ hội để mình nó với bình Nhi. Cảm ơn cậu nhiều lắm, Ngu!”

-Cậu ra đây với tớ một lát!

Kim Ngu kéo tay Thiên Bình ra hiên nhà. Cả hai ngồi im lặng không nói. Thiên Bình quay qua Kim Ngu, anh đang ngồi ngược mặt lên bầu trời, cô cũng bắt chước ngược theo. Bầu trời hôm nay thật đẹp, trăng đêm nay thật sáng, ngay cả những vì tinh tú bên cạnh cũng chiếu sáng lung linh...một không gian thật lãng mạn. Bất chợt, Ngu quay qua, nắm lấy tay Thiên Bình và nói:

-Thiên Bình...tớ...

*****

“Két”

Xe của Sư Tử dừng lại trước cổng nhà Ngu. Anh chàng xoay người gọi Ngu dậy nhưng lay mãi mà cô nàng vẫn không tỉnh.

“Xem kìa, ngủ say như chết ý! Uống cho cô vô”

Trông Song Ngu lúc này thật đáng yêu, cô như một thiên thần đang say ngủ, làn da trắng hồng, hai má ửng đỏ vì say, đôi mắt mơ màng ngủ, làn môi mềm mại tựa cánh sen hồng làm cho người ta chỉ muốn cắn vào nó một cái. Bất giác, Sư Tử cúi người hôn nhẹ vào môi cô, như có dòng điện chạm vào, anh giật mình lùi ra xa.

“Mình vừa làm gì vậy? Không biết cô ấy có biết không?”

Không biết Song Ngu có cảm nhận được hay không, chỉ thấy rằng, đôi môi của cô...đang mỉm cười!

*****

“Câu này thật khó nói”

Kim Ngu lúng túng tìm cách làm sao để nói ra câu đó nhưng cứ định mở miệng nói thì lại rút về trong khi Thiên Bình vẫn chờ đợi xem thật ra anh muốn nói cái gì.

-Oái, mười giờ rưỡi rồi, tớ phải về đây!-Thiên Bình đứng bật dậy, nhanh như chớp, Kim Ngu nắm tay cô kéo về phía mình.

-Thiên Bình, từ lâu tớ đã thích cậu!

-Hơ...

End chap 17

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Một Đêm Vắng Nhà

Chap 18: Một đêm vắng nhà

Hôm nay, Ngu Ngổ lại ngủ nướng như mọi ngày, lớp đã đầy đủ hết chỉ thiếu mỗi cô và Thiên Bình thôi. Cô bước vào lớp, vẫy tay chào mọi người. Sư Tử đang ngồi tám với Song Tử, thấy Ngu vô, anh liền lè lưỡi trêu cô nhưng Ngu hình như không để ý cho lắm. Trông thấy Kim Ngu ngồi gần đó, cô vội chạy đến hỏi thăm:

-Sao rồi, kế hoạch có thành công không?

Kim Ngu đang ăn thì nghe tiếng Song Ngu, anh quay mặt mình qua nhìn cô và xem chút là làm cho Song Ngu té ghế, gương mặt của Ngu...có thể nói là tệ không gì bằng, da mặt chỉ trong một ngày mà đã biến sắc, tái nhợt, đôi môi trắng dã, không sức sống, mắt thâm quầng vì mất ngủ. Kim Ngu bỏ phần ăn xuống rồi bắt đầu kể lại cho cô nghe hết sự việc.

Flash basck

Khi Kim Ngu nói ra câu “tớ thích cậu” rồi, Thiên Bình rất đỗi ngạc nhiên và không biết phải trả lời anh ra sao, bởi lẽ người cô thích là Song Tử mà! Sau một hồi suy đi nghĩ lại, cô quyết định sẽ nói sự thật, dù gì như vậy cũng đỡ hơn là để Kim Ngu cứ vương vào mối tình đơn phương không kết quả.

-Kim Ngu, tớ xin lỗi cậu, cảm ơn cậu đã thích tớ nhưng người tớ thích là...Song Tử!

Thiên Bình cúi gầm mặt xuống nói, chờ phản ứng của anh, anh...Kim Ngu chắc có lẽ sẽ giận cô thôi, điều đó là điều hiển nhiên. Ai mà bị người khác từ chối lời tỏ tình mà không cảm thấy tức giận hay đau buồn chứ nhưng...đây là Kim Ngu, Kim Ngu là luôn luôn bình tĩnh trong mọi việc, anh luôn nhân hậu với mọi người, cho dù mình phải hi sinh đi nữa...

-Ha ha, tớ đã biết lâu rồi, nhưng cho dù cậu thích ai đi nữa, tớ vẫn sẽ bảo vệ cậu!”

End flash back

Song Ngu vừa nghe Kim Ngu kể xong thì bị một trận hụt hẫng. Từ trước đến nay cô cứ nghĩ là Kim Ngu thích Thiên Bình và Thiên Bình...chắc cũng vậy, cho nên cô mới nhọc công mà dàn xếp cho hai người họ, cuối cùng, cô lại gây họa rồi! Riêng Kim Ngu thì miễn cưỡng nói không sao rồi cố gắng nở ra một nụ cười thật tự nhiên với cô nhưng...anh là anh không cười được.

Đúng lúc đó, Thiên Bình vào lớp. Vừa nghe tới hai chữ “Thiên Bình”, mắt Kim Ngu lập tức sáng lên, anh quay qua nở nụ cười tươi rói với cô, cố gắng không để cô thấy đáng về tiêu tụy của mình, cô sẽ lo lắng! Thiên Bình trông thấy Kim Ngu thì lại có cảm giác tội lỗi, cô bước tới bàn, ngồi xuống, lấy sách ra định mở miệng nói câu xin lỗi rồi lại thôi.

Trong suốt buổi học, đầu óc của hai người luôn suy nghĩ về đối phương, một người cố gắng để thân thiện còn một người lại có ý né tránh. Hết tiết, Kim Ngu và Thiên Bình thở nhẹ, mọi người từ trong lớp túa ra hết.

-Bye Kim Ngu, tớ phải đi dạy học đây, chúc cậu may mắn!

Song Ngu đi ngang đập vào vai Kim Ngu một cái rồi đi mất. Anh chàng liếc Ngu một cái như trách móc: “Làm gì mà đánh đau vậy!” rồi nhìn qua Thiên Bình, trong lớp bây giờ chỉ còn có hai người thôi, bây giờ có lẽ là thời điểm thích hợp để nói với cô ấy! Kim Ngu mở miệng định nói nhưng Thiên Bình đã nói trước anh:

-Tớ xin lỗi...

-Tớ đã nói là không cần phải xin lỗi mà!-Kim Ngu cười hiền.

-Vậy...chúng ta vẫn là bạn chứ!-Thiên Bình hỏi.

-Ừm, là bạn!

*****

Tại nhà Sur Từ, Song Ngu đang được một trận cười ha hê vì bộ dạng hiện giờ của Sur. Chả là lúc nãy khi đi về, vì bị Song Ngu kéo đi nhanh quá mà anh chàng Sur Từ bị vấp mặt vào bậc thềm và hậu quả là cái mặt của Sur giờ trông chẳng khác nào một con gấu trúc Nam Mĩ... và hiện giờ thì nó đã chuyển thành gấu đỏ trong mĩ gấu đỏ rồi!

-Nè, mặt anh sao vậy? Sốt à? -Song Ngu đưa tay sờ lên trán Sur làm mặt anh đã đỏ rồi nay càng đỏ thêm.

“Không phải sốt, cũng tại cô ấy cười dễ thương như vậy...m...mình đang nghĩ cái quái gì vậy?”

-Ồ...hình như tôi bị sốt đó! Hôm nay cho tôi nghỉ học một bữa nha! -Sur Từ liền tương kế tựu kế.

-Được, cho anh nghỉ, nhưng có một điều kiện, anh phải chơi trò công chúa cầu vòng với tôi! He he...

Không đợi Sur Từ trả lời, Song Ngu kéo tay anh lại ti vi. Game công chúa cầu vòng là trò chơi mà Song Ngu đã yêu thích ngay từ lúc con bé cho nên lúc nào cô cũng đem theo băng game bên mình. Cô rút băng bỏ vào máy và ngồi chờ.

-Nè! Mắc gì tôi phải chơi trò con gái chứ! -Sur Từ nhiệt liệt biểu tình.

-Ồ đây ai lớn hơn hả? Tôi là cô giáo đó! Biết chứ?

“Hừ, cô giáo quái dị!” -Sur Từ nghĩ thầm trong bụng.

-Ten ten ten tên, chào mừng bạn đã trở lại, xin mời đăng nhập! -Tiếng nói game vọng ra làm Sur Từ giật mình, anh quay đầu lại thì thấy Song Ngu đang ngồi gõ tên, cái gì mà công chúa Song Ngu cute chứ! Nhảm nhí!

-Tôi đăng kí cho anh luôn nha! Để xem nào...hm, công chúa Sur Từ cute, vậy được đấy!

-Cái gì, không được, tôi không muốn!

Sur Từ vội phản đối nhưng Song Ngu đã nhanh tay gõ vào hàng chữ “công chúa Sur Từ cute” và nhấn enter. Trò chơi bắt đầu, trên màn hình hiện ra khung cảnh cầu vòng lấp lánh, Song Ngu ở trong game đang mặc bộ đồ công chúa màu xanh và đứng ở bậc thứ sáu – tức là màu cam, còn Sur Từ thì mặc bộ đồ màu hồng, đứng ở bậc thấp nhất – màu tím. Anh bức bối quay mặt qua chỗ khác, không đời nào anh lại thêm đi chơi cái trò con gái này...nhưng, năm phút sau...

-Oa, trò này hay quá đi! -Sur Từ ngồi bấm liên tục.

-Thế, tôi đã bảo anh mà! -Song Ngu cũng không khác Sur Từ là mấy.

Thế là hai người ngồi cặm cụi miệt mài...chơi game đến tận chín giờ mà không hay, lúc bấy giờ, Song Ngu đã đạt đến tầng cao nhất của cầu vòng - tầng thứ bảy. Trò chơi kết thúc, Song Ngu thắng và được nâng danh hiệu lên thành nữ hoàng, tất nhiên là chỉ có ở trong game.

-Ha ha ha, vui quá đi!...Mà mấy giờ rồi vậy?

-Mười!

-Bây giờ mười phút hả? Vẫn còn sớm chán...

-Mười giờ rồi!

-Mười giờ hả? Vẫn còn s...cái gì, mười giờ rồi hả?

Song Ngu hét lên, cô lập tức nhìn vào cái đồng hồ đeo tay của mình, bây giờ đã là mười giờ một phút. Thôi tiêu đời cô luôn rồi, giờ này tối quá làm sao mà về nữa. Song Ngu bất chợt khóc ré lên. Sur Từ thấy vậy hốt hoảng hỏi cô làm gì mà khóc. Song Ngu không trả lời lại càng khóc to hơn.

-Hay để tôi đưa cô về! -Sur Từ đề nghị.

-Hu hu hu...ba mẹ tôi vắng nhà!..Hic hic...

-Vậy ra cô sợ ma hả, nếu muốn thì cứ ở lại nhà tôi cũng được! -Sur Từ cười cười.

“Bốp”

Một cái gõ xách nhắm hướng đầu Sur Từ mà tới, anh ôm đầu xuyt xoa. Riêng Song Ngu, cô chạy lại lấy cái băng game rồi đứng dậy đi ra ngoài kèm theo

một câu:

-Hừ, hồng thềm!

“Để xem...một...hai...ba...bốn...”

-Tôi đùa ý rồi, ở lại nhà anh một bữa vậy!

Song Ngư từ ngoài cửa chạy vô, ngược ngùng nói. Sư Tử cười và dẫn Ngư vào phòng dành cho khách, tối nay cô sẽ ngủ ở đó, còn anh thì ngủ ở phòng mình. Song Ngư thấy vậy cũng an tâm ngủ nhưng đến nửa đêm, cô choàng tỉnh giấc. Ngư ta vừa mơ thấy ác mộng, trong mơ, cô bị một con ma tóc dài đuổi theo sau. Thật là đáng sợ!

“Đừng...đừng...đừng”

Bỗng, sấm chớp nổi lên liên hồi, cơn mưa như vũ bão trút xuống mái nhà tạo nên những thứ âm thanh đáng sợ. Song Ngư sợ hãi trùm chăn kín mít lên đầu. Cô không tài nào ngủ được! Một giờ, mưa vẫn rơi, cô với tay bật đèn ngủ lên, những tán cây ngoài cửa sổ in vào bức tường những cái bóng với hình thù kì lạ. Trí tưởng tượng của Song Ngư lúc bấy giờ phát huy hết công suất, lại cộng thêm việc cô vừa nằm mơ thấy ma. Ngư Ngư khiếp sợ hét lên:

-Maaaaa...

Ở phòng bên cạnh, Sư Tử đang ngủ ngon lành thì bị đánh thức bởi tiếng hét còn lớn hơn tiếng mưa của Song Ngư. Anh bức bối vứt cái chăn qua một bên, lê bước chân qua phòng của cô.

“Bực bội, dám quấy rối giấc ngủ của mình, nhất định phải mắng cho cô ta một trận mới được!”

Sư Tử nghĩ thầm. Anh mở cửa bước vào bật đèn lên, Song Ngư đang ngồi co ro ở một góc giường, khóc thút thít, hình ảnh ấy đập vào mắt anh như một chú mèo con tội nghiệp, anh không nỡ mắng cô nữa. Sư Tử dịu dàng bước đến và ngồi xuống cạnh cô, vỗ về:

-Cậu đừng khóc nữa, đã có tớ ở đây rồi! Ngoan, đừng khóc nữa!-Sư Tử nhẹ giọng vỗ về.

-Hu hu hu...tớ...sợ lắm...

-Đừng sợ, để tớ ngủ với cậu nha, có tớ rồi cậu không cần phải sợ nữa!

Sư Tử nói mà không thêm suy nghĩ, anh đặt mình nằm xuống cạnh cô và ôm cô vào lòng như đang vỗ về đứa em gái bé bỏng của mình. Song Ngư nép vào lòng anh, hơi ấm tỏa ra thật dễ chịu. Cô ngủ thiếp đi từ lúc nào mà không hay biết...

Sáng hôm sau...

Song Ngư chớp chớp mắt, tỉnh dậy. Oa, đêm qua cô ngủ thật sảng khoái. Song Ngư nhồm người ngồi dậy, vớ tay lấy cái đồng hồ báo thức quen thuộc... nhưng...có một điều kì lạ ở đây, thứ cô đụng phải...không phải là đồng hồ mà là một con người!

-Cái gì vậy? Ủa, sao giờ này mình lại ở đây? Đây...là đâu...Aaaaaa...Sư Tử, sao anh lại ở đây? Cút mau!

Song Ngư la hét om sòm khi trông thấy gương mặt Sư Tử đang ngủ cạnh mình, đột nhiên, cô cảm nhận bụng mình ấm áp lạ thường, nhìn xuống...tay của con mèo bự đang vòng qua eo cô. Song Ngư hoảng hốt dùng chân đá một phát vào mặt Sư Tử làm anh chàng tỉnh ngủ luôn!

-Gì vậy? Cô tự nhiên lại đá tôi?

-Tại...tại sao anh lại ngủ chung với tôi? Sao tôi lại ở đây?

-Trời ạ, cô đúng là người đăng trí nhất mà tôi từng gặp đó! Chẳng phải hôm qua là cô sợ ma nên tôi mới qua ngủ cùng cô hay sao. Hà, nhớ chưa?

Sư Tử ôn tồn giải thích lại mọi chuyện còn Ngư Ngư thì ú ớ trong miệng.

“Quê chết được! Sao mình lại đăng trí thế không biết!”

Song Ngư đứng như trời trồng, mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ. Phải chi lúc này có cái lỗ nào đó xuất hiện thì cô sẽ chui xuống ngay.

-Nè, sao không nói gì đi chứ? Cá ngố, bị câm à?-Sư Tử quơ quơ tay trước mặt cô, cố ý chọc ghẹo. Song Ngư gạt tay anh qua một bên rồi xách giỏ đồ của mình chạy đi mất, khi đã ra tới cửa, cô nói vọng vào một câu:

-Cảm...on!

Trên đường, Song Ngư vừa đi lại vừa tự trách mình.

“OMG! Mình đã ngủ qua đêm tại nhà một đứa con trai? Đã vậy còn quên hết mọi chuyện nữa! Mình thật là tệ hại mà...á...”

Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi cô va vào một ai đó...

-Xử Nữ?

-Song Ngư, tớ đang đi tìm cậu đó! Mới sáng sớm mà cậu đã đi đâu vậy? Hai tớ lo quá chừng!

-Tớ xin lỗi, mà cậu tìm tớ làm gì?-Song Ngư ngây thơ hỏi làm Xử Nữ suýt nữa bật ngửa.

-Trời ạ, cậu đúng là người đáng trí nhất trong những người đáng trí đó Ngư! Cậu quên là hôm nay, chúng ta phải đi mua đồ để chuẩn bị cho bữa tiệc ở tuần sau à? Blap...blap...blap...

“Khó quá, từ sáng đến giờ bị hai người nói là đáng trí rồi, bây giờ lại phải nghe mama giáo huấn, hôm nay là cái ngày gì vậy trời!”-Song Ngư than vãn trong lòng.

-Blap...blap...blap...được rồi, bây giờ đã quá trưa rồi nên tớ tạm tha cho cậu. Nào, chúng ta tới khu mua sắm!-Nói xong, Xử Nữ nắm tay Ngư và kéo cô đến khu mua sắm. Tại đó, Thiên Bình, Bảo Bình, Bạch Dương và Cự Giải đã đứng đợi ở đó từ lâu. Cả sáu người cùng dắt nhau đi vào.

Sau một ngày làm việc vất vả, cuối cùng, các sao cũng chọn được cho mình một bộ váy ưng ý. Ai cũng háo hức trông chờ vào buổi tiệc sắp tới...

End chap 18

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Buổi Tiệc

Chap 19: Buổi tiệc

Cự Giải đứng trước tấm gương, xoay một vòng. Hôm nay, trông cô thật xinh đẹp, dù rằng ngày thường cô đã đẹp rồi nhưng hôm nay ăn diện lên trông cô càng đẹp hơn gấp bội. Cự Giải bước chân xuống cầu thang. Ba mẹ cô đã đứng đợi sẵn ở đó từ lúc nào, trông thấy cô bước xuống, họ liền bấm máy chụp hình chụp liên tục.

-Ba! Mẹ! Đừng chụp nữa mà!-Cự Giải ngại ngùng nói.

-Lâu lâu mới có một ngày, phải chụp làm kỉ niệm chứ con!

Ba mẹ cô phản đối và lại chụp tiếp. Cự Giải thở dài thườn thượt, đành đứng cho họ chụp một lát vậy! Một lát sau, chỉ tưởng không thể ngăn lại được nữa thì tiếng điện thoại reo lên phá ngang. Cự Giải nhấc máy lên nghe, đầu dây bên kia là Xử Nữ, cô đang phàn nàn vì Cự Giải tới giờ này vẫn chưa tới. Cự Giải chớp lấy thời cơ, vội tạm biệt cha mẹ rồi chuồn khỏi nhà với lí do: Mama Xử gọi tới gấp!

*****

Tại bữa tiệc, các thành phần học sinh tham dự rất đông đủ. Nam thì đa số mặc vest, nữ thì mặc những bộ váy dạ hội, mà đa số đều là những bộ váy hở hang. Những đứa con trai trông thấy thì lấy làm thích thú, cho rằng như vậy mới sexy nhưng các sao nam thì không nghĩ như vậy. Họ lấy làm chán với lũ con gái ăn diện như thế, không thể hiểu nổi một mối bây giờ là sao nữa! Không khoét lưng, khoét bụng thì cũng là cắt ngắn đến...không thể ngắn hơn...mặc như vậy thì thà không mặc đồ luôn đi cho rồi! Thế mà những học sinh nữ ở đây đều ăn mặc như vậy, trang điểm thì lòe loẹt trông không tự nhiên chút nào. Lúc bấy giờ, Xử Nữ, Thiên Bình và Bạch Dương chính là trung tâm của sự chú ý bởi lẽ trong cả phòng vũ hội này chỉ có ba cô là không mặc giống bọn con gái kia. Cả ba đều mặc váy dạ hội với dáng rũ dài, trông ba người đều như những thiên sứ vô cùng xinh đẹp, mà vẻ đẹp ấy là vẻ đẹp tự nhiên nhất. Không chỉ các sao nữ mà ngay cả các sao nam cũng đang phải khổ sở với bọn fan cuồng. Thường ngày các anh cũng đẹp sẵn rồi nay mặc vest vào trông càng bảnh trai hơn. Điều đó làm cho các cô gái của chúng ta phải một phen điên đảo.

Bỗng, cánh cửa phòng bật mở, bóng dáng một người con gái bước vào, bộ váy dài màu hồng thướt tha đập vào mắt các nam sinh...

-Cô ấy...đẹp như nữ thần!-Mọi người bàn tán xôn xao lên, ánh mắt họ dồn về hướng cô gái ấy, và cô chính là Cự Giải!

Cự Giải bước vào phòng vũ hội, cô ngó đầu xung quanh để tìm kiếm các bạn mình. Chà, hôm nay ai cũng đẹp cả chỉ có điều, ăn mặc như vậy thì cô không thích cho lắm. Tìm kiếm các bạn của cô cũng là một việc dễ dàng vì cô có thể nhận ra họ ngay từ xa, Xử Nữ, Thiên Bình và Bạch Dương, chỉ có họ là ăn mặc không giống mọi người thôi. Suy đi nghĩ lại một lúc, cô mới nhận thấy, cả lớp cô đã vào đông đủ hết chỉ còn thiếu mỗi Bảo Bình Song Ngư và Ma Kết thôi. Song Ngư thì quá quen thuộc rồi, cô nàng mê ngủ này lúc nào mà chả tới trễ cho dù đó là nơi nào đi nữa. Riêng Bảo Bình và Ma Kết, Cự Giải cũng không biết vì sao mà họ trễ, nhưng dù sao đi nữa, việc mà cô cần làm bây giờ là đến chào hỏi các bạn và chuẩn bị tinh thần để nghe giáo huấn.

-Cự Giải, giờ này cậu mới tới hả?

Xử Nữ trách Cự Giải, cô chỉ còn nước cười trừ thôi. Cô ngồi xuống băng ghế, ánh mắt nhìn ra xung quanh. Mọi người, hay cụ thể hơn là các cặp đôi đang nhảy với nhau rất vui vẻ, trong đó có cả Bạch Dương nữa, cô đang đang nhảy cùng với anh chàng Trương Từ Thiên, đứng cạnh họ là Nhân Mã trông có vẻ như rất tức giận.

Cự Giải thầm nhủ trong lòng cô nhất định cũng phải tìm một người để nhảy cùng mới được, nhưng cô vẫn không biết nên tìm ai để nhảy cùng mình đây! Bất chợt, trong đầu cô lóe lên một ý tưởng tuyệt vời. Cự Giải kéo váy đứng dậy, đi từng bước chậm rãi đến chỗ Thiên Yết đang ngồi tự ki ở một góc phòng.

-Yết! Cậu nhảy với tớ nha!

Cự Giải nắm lấy cánh tay anh nài nỉ nhưng Thiên Yết có vẻ không quan tâm là mấy, anh quay qua nhìn cô, nhưn mảy lên một cái như thể muốn nói: “Thách cô đấy!” rồi lại quay đầu đi hướng khác. Cự Giải thấy không ổn liền dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng. Cô lay lay Thiên Yết, anh nhìn qua thì gặp phải gương mặt cô, theo tình hình bây giờ thì Thiên Yết có lẽ thua chắc rồi vì mặt của Cự Giải bây giờ phải nói là cực kì cute luôn: Mắt long lanh nước, gương mặt hiền hòa tạo cho người ta cảm giác ấm áp và có thể đặt hết niềm tin của mình vào nơi cô gái ấy. Trong một phút nhất thời không suy nghĩ, Thiên Yết đã gật đầu đồng ý.

“Haizz, sao mình không sợ ai hết mà lại bị cái con nhỏ này khuất phục chứ!”-Thiên Yết nghĩ thầm. Nhanh như chớp, Cự Giải nắm tay anh và lôi ra sàn nhảy trước bao ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Một số cô nữ sinh thấy vậy liền bắt chước Cự Giải chạy lại nắm cánh tay anh lôi kéo kèm theo câu năn nỉ, rủ rê, nhưng cái mà họ nhận được chỉ là một cái liếc mắt lạnh thấu xương tủy của Thiên Yết kèm theo một chữ: “Mau biến đi”. Những cô gái nghe thấy thì khiếp sợ, họ đành lùi thui đi ra với một sự thất vọng tràn trề, một số thì nhìn Cự Giải với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô nhưng Cự Giải đâu có rỗi hơi mà quan tâm nữa, bây giờ cô cảm thấy rất vui, rất tự hào vì chỉ có mình cô mới có thể tiếp cận với anh chàng lạnh lùng này mà không bị đuổi. Riêng Thiên Yết thì không nghĩ như vậy, một mình Cự Giải đã đủ phiền rồi nay lại thêm một đồng con gái làm sao anh có thể chịu nổi cơ chứ!

-Wow, ngay cả Thiên Yết mà cũng phải khuất phục ư? Cự Giải siêu thật!- Thiên Bình ồ lên cảm thán rồi cũng học theo Giải Giải bước đến chỗ Song Từ rủ anh:

-Song Từ cậu có muốn... .

-A! Bảo Bình tới rồi! Bảo Bình ơi, nhảy với tớ này!

Lời Thiên Bình chưa kịp nói ra hết thì đã bị Song Từ cắt ngang. Bảo Bình vừa bước vô thì bị Song Từ túm lấy và kéo ra sàn nhảy trong khi cô còn chưa kịp định thần lại cái chuyện quý quái gì đang diễn ra.

Thiên Bình không tin nổi vào mắt mình. Song Từ, cậu ấy là không nghe thấy tiếng cô hay giả vờ không nghe? Sao cậu ấy... lại nhẫn tâm như thế! Ít ra cậu ấy cũng phải nói một câu xin lỗi hay từ chối lịch sự chứ! Ha, bây giờ thì tốt rồi, cô - Thiên Bình đã trở thành trò cười cho thiên hạ! Nghĩ tới đó, mắt cô đã ngân nước. Cô nhìn thấy Song Từ nhảy với Bảo Bình mà trong lòng đau khổ.

“Không sao đâu! Bảo Bảo đã hứa với là sẽ không giành Song Từ với mình mà nhất định sẽ không sao...hức...hức...hức...mình...khóc ư? Không được! Không thể để Song Từ nhìn thấy bộ dạng này của mình được!”

Nghĩ là làm, Thiên Bình cầm đầu chạy vào nhà vệ sinh...

“Bình”

Cô nhăn mặt đau đớn khi cả thân người va mạnh vào một ai đó...

-Thiên Bình, tại sao cậu lại khóc?-Kim Ngưu nhẹ nhàng lấy tay lau giọt nước mắt đọng ở khóe mắt cô. Thiên Bình ngược nhìn anh. Kim Ngưu, với một nụ cười ấm áp và ánh mắt dịu dàng nhìn cô...

“Tại sao, cậu luôn xuất hiện trong những lúc tớ đau khổ nhất? Tại sao, tớ đối xử với cậu như vậy mà cậu vẫn tốt với tớ! Phải chi, Song Từ cũng được một nửa như cậu, dịu dàng như cậu thì tốt biết mấy!”

-À...tớ không sao đâu...bụi bay vào mắt thôi.-Thiên Bình gượng cười.

-Cậu không sao thì tốt rồi! Thiên Bình, cậu có muốn nhảy với tớ không?...Nếu cậu muốn nhảy với Song Từ cũng không sao...tớ...

-Tớ muốn nhảy với cậu!

Thiên Bình mỉm cười nhìn anh. Kim Ngưu rất ngạc nhiên...nhưng rồi, sự ngạc nhiên đó dần chuyển thành hạnh phúc. Cả hai cùng nắm tay nhau, bước đến sàn nhảy. Chưa bao giờ, chưa bao giờ cô và anh lại cảm thấy hạnh phúc như vậy. Thiên Bình, mặc dù người nhảy cùng cô không phải là Song Từ nhưng cô vẫn rất vui, có lẽ vui hơn cả khi nhảy cùng Song Từ nữa! Giờ thì cô không còn là người cô đơn nữa rồi, bởi vì cô đã có anh!

Bên dưới, Xử Nữ ngồi nhìn các bạn mình nhảy, cô bỗng thấy tủi thân cho chính mình. Sao tới giờ này, cô vẫn chưa có ai để nhảy cùng chứ? Haizz, không phải là không có ai để nhảy cùng, trái lại là suốt từ nãy đến giờ, có hàng đồng anh chàng đến mời Xử Nữ làm bạn nhảy của mình, bắt quả Xử Nữ lại không vừa ý anh nào. Người thì cô chê là quá cao so với cô, người thì cô chê là quá xấu, người thì chê là trang phục mặc không hợp với bộ váy mà cô đang mặc...vân vân và mây mây. Vô số những lí do đã biến Xử Nữ từ một cô nàng có hàng đồng người mời nhảy thành một cô nàng lẻ loi không có ai nhảy cùng!

Vẫn đang ngồi suy nghĩ vu vơ thì bỗng, một anh chàng cao to bước đến trước mắt cô. Anh chàng này...trông có vẻ thật bí ẩn. Xử Nữ không thể nhìn thấy hết gương mặt anh ta vì anh ấy đã dùng mặt nạ để che hai mắt lại. Tuy vậy, cô vẫn có cảm giác người này rất quen!

-Em chỉ có một mình à? Có muốn nhảy với tôi không?-Anh chàng nọ lên tiếng. Lại một lần nữa, Xử Nữ thoáng bất ngờ với giọng nói quen thuộc ấy nhưng cô vẫn không tài nào nhớ ra anh là ai.

-Nhưng...em nhảy tệ lắm!-Xử Nữ thẹn đáp.

-Không sao, tôi sẽ chỉ cho em!

Anh ta nói kèm theo động tác đưa tay về phía Xử Nữ, một động tác vô cùng lịch sự. Bất giác, má cô thoáng ửng hồng. Cô nhẹ đặt tay mình lên...

“Cảm giác này...thật lạ, trước giờ mình chưa hề biết đến cảm giác này”

Điệu nhạc êm dịu vang lên, cả hai người cùng nắm lấy tay nhau. Lúc đầu, Xử Nữ rất hậu đậu cứ đập trúng chân người ta nhưng, khi đã quen dần với điệu nhảy, cô chẳng những không đập trúng chân ai nữa mà trái lại nhảy rất đẹp, đẹp hơn cả những người đã tập nhảy nhiều năm. Xử Nữ tự tin nhìn vào mắt người đối diện, anh chàng ấy cũng nhìn lại cô. Xử Nữ như bị mê hoặc bởi đôi mắt ấy, cứ nhìn vào nó mãi...mãi mà chẳng chịu rời. Điệu nhạc kết thúc, cô thả lỏng người nhẹ rút tay ra nhưng anh ấy đã ôm cô lại. Bỗng, anh ta đưa gương mặt của mình lại gần cô. Xử Nữ nhẹ nhắm mắt lại...

-Chúng ta sẽ còn gặp nhau!

Tiếng anh chàng nọ vang lên bên tai. Xử Nữ cảm thấy môi anh ấy hình như đã lướt qua môi mình. Cô lập tức mở mắt ra...anh ấy đã biến đi mất dạng. Cô cảm thấy trong người dấy lên một cảm giác tiếc nuối. Lúc này, khi nhảy với anh ấy, cô chợt thấy mình rất hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc mà lần đầu tiên cô có được.

“Cảm giác khi này là gì? Trước giờ mình chưa hề cảm nhận được! Phải chăng, đó là tiếng sét ái tình mà người ta vẫn thường nói? Không...không thể được...mình...không được động lòng với anh ta vì trong lòng mình đã có người ấy rồi!”-Xử Nữ hạ quyết tâm, nhưng sao cô vẫn không thể quên được hình bóng ấy.

Bỗng, các ánh đèn vụt tắt hết, chỉ trong chốc lát, một quả cầu disco hiện ra và vô số những quả đèn đủ màu sắc. Điệu nhạc êm dịu khi này đã biến mất và thay vào đó là một khúc nhạc sôi động trái ngược hoàn toàn.

“Đây là tiệc vũ trường à?”

Xử Nữ đảo mắt nhìn quanh để tìm xem nguyên nhân nào dẫn đến sự việc này. Thật không khó để cô có thể nhìn thấy con cừu và con ngựa điên đang đứng ở dàn âm thanh cười khoái chí. Xử Nữ không khỏi lấy làm bức bối trong khi các học sinh khác thì có vẻ rất vui. Từ trước đến giờ, cô luôn là người có quan niệm cô hủ nhất trong sáu sao nữ, đối với cô, nhảy là phải nhảy với những bản nhạc du dương êm dịu chứ không phải là những bản nhạc như thế này, điều đó khiến cô khó lòng mà chấp nhận. Xử Nữ định bước tới giáo huấn cho hai đứa quậy này một trận thì bỗng, cánh cửa phòng bật mở ra, Song Ngư bước vào với trang phục váy xòe rộng như công chúa.

-Oa, công chúa kìa!

Các nam sinh reo lên, không khỏi ngưỡng mộ một trong khi các nữ sinh thì luôn miệng chê bai cô là đồ lạc hậu ăn mặc lỗi mốt, thực ra thì trong lòng họ đã hình thành một đồng đại ghen tức rồi. Xử Nữ lúc này đã đổi đối tượng, người mà cần được giáo huấn nhất phải là cô nàng Song Ngư này mới đúng.

-Song Ngư, cậu có biết à buổi tiệc sắp tàn rồi không? Cậu giờ này mới đến à?

-Tớ...ngủ quên, hi hi, tớ xin lỗi. À, mà cái tên Sư Tử ngốc đâu rồi cậu?-Song Ngư đánh trống lảng.

-Sư Tử...hắn hình như đang ở bàn tiệc ấy...mà khoan đã, cậu cố tình đánh trống lảng hả?-Xử Nữ nhận ra Song Ngư đang cố tình đổi chủ đề nhưng bây giờ thì đã quá trễ, khi cô nhìn lại thì con cá ngố đã chạy đi mất rồi còn đâu!

Phía bên bàn tiệc, Sư Tử đang vừa ngồi ăn vừa tán mấy cô nàng khiêu gợi. Song Ngư vừa đi tới, trông thấy cảnh đó không hiểu sao thấy trong người có cảm giác khó chịu. Cô rất tức giận mà không hiểu vì sao mình tức giận.

“Không sao, gạo đã nấu thành cơm rồi, mình sẽ dạy cho tên Sư Tử ngốc một bài học!”

Nghĩ xong, cô nàng tự mãn cười phá lên như một ác quỷ. Cô tìm gì đó trong túi rồi rút ra một cuốn sổ ghi chép, một cây viết và một miếng băng keo hai mặt. Cô nàng giở bút viết dòng chữ vào mảnh giấy rồi bước tới sau lưng Sư Tử.

“Bộp”

-Ha, Sư Tử à, anh tới hỏi nào vậy?-Song Ngư hỏi, cố làm ra vẻ mặt bình thường nhất có thể.

-Tôi đến lâu rồi, còn...ơ...

Sư Tử bỏ đĩa ăn xuống rồi ngược lên trả lời nhưng không thấy Song Ngư đâu hết. Cô nàng đã chuẩn bị từ lúc nào mà anh không hề hay biết. Bỗng,

những cô gái đứng sao lưng anh cười phá lên, Sur Từ ngây ngốc không hiểu. Theo phản xạ, anh đưa tay quơ đại ra phía sau thì vô tình đụng phải một mảnh giấy. Giật mạnh mảnh giấy đó ra, anh đưa nó lên đọc, trong lòng không khỏi tức giận khi nội dung trong mảnh giấy được Song Ngư viết là: “Tôi là thằng miên bị điên vừa mới xuất viện, xin đừng vào người tôi!”. Sur Từ gầm gừ vò nát mảnh giấy và chạy đi tìm Song Ngư.

-Bạch Dương, Nhân Mã, hai cậu có thấy con cá ngó đâu không?

-Ý cậu là Song Ngư đó hả? Cậu ấy hình như chạy ra ngoài rồi!-Nhân Mã đáp.

-Cám ơn các cậu nhé! Giờ thì tớ phải đi đây!-Nói rồi, Sur Từ chạy một mạch ra ngoài, anh bắt gặp Song Ngư đang đứng trước cửa cười lăn lộn. Không nói gì hết, anh tiến tới túm lấy cô rồi kéo ra sau vườn...

-Nè! Buông tôi ra mau!-Song Ngư hét lên, dùng hết sức đập vào chân Sur Từ.

Sur Từ vẫn không nói lấy một lời, anh lôi cô đến một gốc cây. Song Ngư chịu hết nổi rồi, cô liều cắn một phát vào tay anh. Sur Từ giật tay ra hét.

-Aaaaaa...cô quá đáng lắm rồi nha!

-Ai bảo anh không nói không rằng lôi tôi tới đây chứ?-Song Ngư bướng bỉnh.

-Tôi...thôi bỏ đi...thế tôi hỏi cô, mảnh giấy này là sao? Giải thích đi!-Sur Từ đưa cục giấy bị vò nát nhàu lên, Song Ngư nhìn thấy cục giấy thì lại phá ra cười.

-Đường đường là con chủ tịch lúc nào cũng vênh mặt lên ra vẻ ta đây, bây giờ bị người ta chơi khăm lúc nào mà còn không biết. Đúng là đại ngốc mà!...Hi...hi...hi...-Song Ngư cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt trong khi Sur Từ thì đứng đực ra, mặt đã bắt đầu ửng đỏ.

Song Ngư, dưới ánh trăng mùa đông, trông cô thật xinh xắn như một nàng công chúa vậy. Bộ váy màu xanh nước biển nhạt lung linh huyền ảo dưới ánh trăng làm cho cô càng thêm phần xinh đẹp. Sur Từ bị cuốn hút bởi vẻ đẹp ấy, nhất là nụ cười của cô, nó làm cho đầu óc anh mụ mị đi, tâm thần lú lẫn, tay chân luống cuống không biết phải làm sao.

-Cô...cô đừng cười nữa nếu không tôi sẽ hôn cô đó!-Sur Từ nói ra thì lập tức bụm miệng lại.

“Thôi chết, mình nói hớ rồi!”

Mặt của Song Ngư lúc này cũng không khác Sur Từ là mấy, cả hai đều đỏ mặt nhìn nhau. Nhưng mà Song Ngư không thể tin được, Sur Từ - kẻ thù không đội trời chung của cô lại thốt ra câu nói đó. Giờ thì cô phải làm sao đây?

Trong một phút giây lâm lữ, Song Ngư tuyệt nhiên dùng khuỷu tay húc cho Sur Từ một phát vào “chỗ hạ bộ”, làm cho hắn trợn mắt lên nhìn cô rồi ngã quỵ xuống đầu hàng.

Song Ngư lém lỉnh cười đắc thắng rồi mắng anh:

-Nhảm! Tôi không thể tùy tiện bị người khác cướp mất nụ hôn đầu. Đặc biệt khi người đó là anh!-Song Ngư nói rồi quay đầu chạy mất.

Sur Từ quỳ dưới đất khóc không ra nước mắt, trong lòng hận không thể xé cô ra làm trăm mảnh rồi phơi thây. Hừ, tại sao anh lại lỡ mê muội cô ấy như vậy, rồi còn bị cô phản kích mà không thể phản kháng?

Lúc này, Sur Từ mới giờ tay lên trời, thề rằng một ngày nào đó, nah nhất định sẽ làm cho Song Ngư cô muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!

*****

Buổi tiệc đã đến hồi kết thúc, Nhân Mã và Bạch Dương được một đêm quây tung bùng, cái ý tưởng bắt nhạc sôi động cũng là do hai người nghĩ ra khi Bạch Dương cứ than vãn nhạc cổ điển chán đến buồn ngủ.

Mọi người bắt đầu tản ra dần, lúc ấy, Nhân Mã đi nhanh về phía Bạch Dương và hỏi:

-Bạch Dương, tớ đưa cậu về nha!

Bạch Dương khoác tay:

-Thôi khỏi, tớ tự về được!

-Khoan đã, nếu không để tớ đưa về cũng được nhưng tớ cũng phải nói ra điều này cái đã...-Nhân Mã nín kẻo. Còn Bạch Dương, cô nàng đang nhăn nhó vì tự nhiên...bụng cô đau dữ dội.

-Cậu muốn nói gì nói nhanh lên!-Bạch Dương thúc giục.

-Bạch Dương...tớ muốn nói...tớ...đối với tớ, cậu...

Nhân Mã cứ áp a áp ứng làm cho cô nàng như muốn phát điên lên được, cô cáu gắt mà hét lên:

-Trời ơi, cậu đừng áp mở nữa...nói nhanh lên!

-Tớ...tớ...th...

-Không được rồi, tớ phải đi toilet một chút! Cậu về trước đi Nhân Mã!-Bạch Dương nói rồi phóng như bay vào nhà vệ sinh nữ trong khi Nhân Mã còn đứng đó còn chưa kịp nói gì, mắt giật giật.

-Bạch Dương! Cậu đùa tớ à?

-Thôi, lần này không được lần sau sẽ được, cậu đừng lo!-Ma Kết bước tới an ủi Mã Mã. Anh chàng cười hờ hờ, rồi khoác vai anh:

-Thôi bỏ đi, tớ là đã chuẩn bị đủ tâm lý để theo đuổi cô nàng Bạch Dương này rồi, tớ không sao đâu! Mà bây giờ cậu định về à?

-Không, tớ còn phải làm một việc quan trọng nữa! Tớ đi đây! Bye bye!

Ma Kết nói rồi tạm biệt Nhân Mã trước. Anh lách người trong đám người đông đúc đến cánh cổng để chờ người ấy. Vô số những cô gái đi ra thấy anh liền xáp lại xin chữ kí, chụp hình...nhưng Ma Kết vẫn gạt họ qua một bên...người mà anh trông chờ...vẫn chưa thấy đâu...

Cuối cùng thì cô ấy cũng xuất hiện, người duy nhất mà anh chờ đợi. Ma Kết vui mừng bước lại gần cô, vẻ mặt không giấu nổi hớn hờ mà nói:

-A, Xử Nữ, cậu ra rồi hả? Để tớ chờ cậu về nha!-Ma Kết cười với cô. Xử Nữ vừa bước ra thấy anh thì rất ngạc nhiên, trong suốt cả buổi tiệc, cô không thấy anh ở đâu cơ mà sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

“Thôi, mình không quan tâm, được về cùng với Ma Kết là mình vui rồi!”

-Ừm, cũng được!

Xử Nữ nói và đặt tay lên tay của Ma Kết. Cả hai cùng bước lên xe trước bao ánh mắt ghen tị. Xe lăn bánh đều trên đường, đoạn đường trở về nhà cô, vẫn là con đường bình thường nhưng sao hôm nay cô và anh lại thấy nó ngắn quá, chỉ còn một ngã rẽ thôi là đã tới nhà Xử Nữ rồi. Bỗng nhiên, Ma Kết dừng xe lại.

-Có chuyện gì vậy Ma Kết...um...-Câu nói của cô bị gián đoạn bởi nụ hôn của Ma Kết, anh hôn cô một cách mãnh liệt, Xử Nữ ban đầu còn quá đỗi ngạc nhiên, cô mở to mắt ra...chuyện gì đang xảy ra thế này...Ma Kết...hôn cô ư?

Đây đúng là sự thật rồi, vì cô còn cảm nhận được vóng tay ảm áp của anh nữa, Xử Nữ muốn phản kháng nhưng không còn chút sức lực nào, tay chân cô trở nên yếu hơn bao giờ hết, cô nhắm mắt và ôm lại anh. Sau một lúc lâu, Ma Kết mới buông cô ra.

-Xử Nữ tớ yêu cậu! Làm bạn gái tớ nhé!

Lần thứ hai, cô ngạc nhiên đến toàn thân bất động.

-Ma Kết, tớ cũng rất rất thích cậu...nhưng...

-Vậy sao? Tớ vui quá!-Ma Kết reo lên vui sướng.

-Ma Kết, tớ đúng là cũng thích cậu nhưng...có lẽ tớ cũng đã phải lòng một anh chàng ở trong bữa tiệc rồi...

Xử Nữ cúi thấp đầu nói, cô sợ, rất sợ nếu Ma Kết nghe được điều này có lẽ anh sẽ ghét cô mất...nhưng biết làm sao được, cô từ nhỏ đã không có tài nói dối! Riêng Ma Kết, khi anh vừa nghe chính miệng Xử Nữ nói cô ấy cũng thích người khác, anh rất buồn, vô cùng buồn nhưng nếu ngẫm nghĩ lại, trong suốt cả buổi tiệc anh luôn quan sát cô, ngoài chàng trai ấy thì còn có người nào khác chứ!

-Có phải anh chàng đeo mặt nạ đen viền đỏ không?

-Ừm...nhưng sao cậu biết?-Xử Nữ thắc mắc khó hiểu nhìn Ma Kết.

Anh im lặng rồi nhẹ rút ra trong túi một chiếc mặt nạ đen viền đỏ giống y như cả anh chàng ấy. Anh áp chiếc mặt nạ vào mắt. Xử Nữ quá bất ngờ nhất thời không thốt lên thành tiếng. Không thể tin được, Ma Kết...và anh chàng ấy...đều là một người!

*****

Từ phòng vũ hội, Song Tử và Bảo Bình nắm tay đi ra, hay đúng hơn là Song Tử ép cô nắm tay chứ Bảo Bình thì đời nào chịu làm vậy.

-Cậu làm cái gì vậy! Buông ra mau!-Bảo Bình giẫy nảy.

-Tớ không buông...a...tới cổng rồi, tớ đưa cậu về nhé!-Song Từ mờ lờ đề nghị.

-Không!-Bảo Bình quả quyết.

-Nếu đã vậy thì...

Song Từ nói bỏ lưng giữa cầu rồi dang tay ôm Bảo Bình vào lòng và hôn nhẹ lên má cô. Bảo Bình khá bất ngờ, nhưng cô không thể làm gì hơn vì cái tên Song Từ này ôm quá chặt. Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng vô ích, càng cố đẩy ra thì anh lại càng ôm chặt hơn. Bảo Bình dờ khóc dờ cười, vừa muốn đẩy ra lại vừa không muốn, nếu lỡ Thiên Bình mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn cô ấy sẽ hiểu lầm mất, cô xong đời rồi!

Một lúc sau, Song Từ thả cô ra và Bảo Bình lập tức chạy, càng rời xa cái tên Song Từ này càng tốt, ít nhất Thiên Bình sẽ không thấy cô đi cùng với anh... nhưng, mọi việc xảy ra lại ngoài ý của Bảo Bình. Thiên Bình đứng từ xa đã trông thấy tất cả, một lần nữa, nước mắt cô lại rơi, nhưng lần này, nó không chỉ chứa đau khổ như trước nữa...mà có cả...hận thù!

“Bảo Bình, cậu năm lần bảy lượt tiếp cận Song Từ. Cậu đã nói với tớ cậu không thích Song Từ, cậu đã hứa với tớ cậu sẽ không tiếp cận Song Từ...thế mà bây giờ cậu lại làm trái lời cậu nói. Bảo Bình, cậu đừng trách tớ nhẫn tâm. Nếu muốn trách...thì hãy trách cậu đã thất hứa với tớ! Tớ hận cậu, Bảo Bình!”

Trò chơi chỉ mới bắt đầu?

End chap 19

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bắt Cóc?

Chap 20: Bắt cóc?

Đêm đó, Sur Từ không tài nào ngủ được, hình ảnh của cô ấy cứ hiện lên trong đầu anh, nhất là nụ cười làm cho Sur không thể nào quên được.

Sur Từ đứng dậy khỏi chiếc giường, đi đi lại lại trong phòng, chốc chốc lại xém đâm đầu vào bức tường vì cứ mãi lo suy nghĩ vẩn vơ. Bực mình, anh lao ra khỏi phòng xuống nhà bếp kiểm thử gì ăn, không ngờ lại bắt gặp được ba mình đang ăn vụng. Sur Từ cười cười cho qua rồi bước trở lại phòng mình. Ha, vớ vẩn thật, vừa bước ra bây giờ lại bước vô, cứ như thể anh đang đi trong sa mạc vậy.

Mười hai giờ khuya...

Sur Từ trở mình, nhìn vào cái đồng hồ trên tường, mười hai giờ rồi sao? Mới có mười hai giờ thôi sao? Thời gian sao trôi qua lâu vậy?

“Không ổn, phải gọi cho thằng Mã mới được!”

Nghĩ là làm, anh vớ tay lấy chiếc điện thoại trên đầu giường

-Alo, Nhân Mã hả?

-CÁI THẲNG ĐIÊN KIA, CÓ BIẾT BÂY GIỜ LÀ GIỮA KHUYA KHÔNG HẢ?-Nhân Mã ở đầu dây bên kia hét lên inh ỏi. Cũng phải thôi, quấy rối giấc ngủ của người khác lúc nửa đêm là một hành vi cấm kỵ, nhưng đằng này Sur Từ vẫn rất tự nhiên thoải mái:

-Nhân Mã, bớt giận đi mà, tại tớ đang gặp chuyện phiền não mới cần gọi cho cậu cố vấn đây, tớ biết cậu thế nào cũng rộng lượng bỏ qua mà phải không?

-Được rồi, coi như cậu khéo ăn nói, mà có chuyện gì?

-Chuyện là dạo gần đây, tớ thấy trong người không bình thường cho lắm, thường hay bị mất ngủ, và lại tớ cũng có một số biểu hiện lạ khi đứng trước một người...đã vậy tớ đi đứng cũng không yên, muốn đứng cũng không được muốn ngồi cũng không xong...

-Biểu hiện như thế nào?

-Ồ thì...mà...NÈ! MẮC QUÁI GÌ TỚ PHẢI NÓI CHO CẬU BIẾT CHỨ! TỰ HIỂU ĐI!- Sur Từ then quá hoá giận, bắt anh phải nói ra những việc này, thà là khỏi đi còn hơn.

Nhân mã ở một nơi nào đó lúc này đang lấy tay mà ngoáy ngoáy lỗ tai của mình. Anh thật là mừng biết bao vì có cái thằng bạn mất dây này. Cũng may là anh nhanh trí, hiểu ra cái vấn đề một cách mau lẹ chứ còn gặp người bình thường thì cho dù có cố cách mấy cũng nghĩ rằng Sur Từ đang bị chập dây thần

kinh mà thôi.

-Ồ kia...cậu nói vậy là đang làm khó tớ hả? Mà thôi, cũng may cho cậu là tớ đủ thông minh để hiểu ra thằng mắc dịch cậu đang nói về cái gì. Để xem nào...mất ngủ à? Lại còn có biểu hiện lạ? Đi không được và ngồi cũng không yên?...Hm, đến cuối cùng tớ kết luận là cậu mau đến bác sĩ đi! Vì chắc chắn một trăm phần trăm cậu đã bị mắc chứng bệnh trĩ nổi tiếng mà bọn học sinh vẫn thường hay chọc ghẹo nhau đấy!

-NHÂN - MÃ!

-He he, tớ đùa thôi mà, cậu làm gì mà dữ vậy! Chắc chắn là cậu đã thích người đó rồi! Nhưng mà người đó là ai vậy? Chắc không phải Song Ngư chứ?

Nhân Mã reo lên làm cho Sur Từ đứng hình, anh ngạc nhiên đến mức làm rơi cả điện thoại xuống đất. Ở đầu dây bên kia, Nhân Mã vẫn còn đang đợi Sur Từ trả lời thì đột nhiên thấy Sur cúp máy, mặc dù rất khó hiểu nhưng anh cũng không buồn gọi lại, hiện giờ anh đã buồn ngủ lắm rồi! Tuy nhiên, trong lòng anh vẫn có thể hiểu được, thằng bạn của anh chắc chắn đã phải lòng cô nàng Song Ngư đó rồi cho nên mới phản ứng như vậy. Anh mỉm cười cảm thán Sur Từ, người bạn thân của anh, người bạn mà từ nhỏ tới lớn đã luôn sát cánh cùng anh, từ trước tới giờ anh chàng chẳng có một dấu hiệu gì chứng tỏ là thích một người, nhưng bây giờ thì đã khác rồi. Haizz, mọi người, ai cũng đã lớn hết rồi, ai cũng đã tìm cho mình được một mục tiêu để theo đuổi. Anh cũng vậy, anh cũng có người để mà thâm thương trộm nhớ, chỉ tiếc là, trong lòng người đó lại chẳng hề có anh.

Bước qua đồng sắt vụn đỏ nát, Sur Từ như vô hồn tiến về phía cửa sổ. Anh ngồi xuống chiếc nệm, hai tay chống cằm nhìn ra bên ngoài. Haizz, đêm hôm nay thật u ám, không trăng, không sao, màn đêm tĩnh mịch sâu nào cũng giống như tâm trạng của anh bây giờ, thật là bế tắc.

“Minh...thích cô ấy ư? Khó tin thật”

*****

Sáng hôm sau, tại lớp mười A...

-What? Xứ Nữ và Ma Kết là một đôi rồi?

Cả lớp mười A nháo nháo lên bu lại chỗ Xứ và Kết, hai người này...mới sáng sớm đã nắm tay nắm chân bỏ bịch với nhau, rõ ràng là muốn phơi bày cho thiên hạ mà! Các sao mỗi người bồi một câu hùa nhau châm chọc hai vị lớp trưởng và lớp phó của lớp làm cho hai người này thẹn đến không biết phải nói gì.

-Oa, vậy là lớp ta có một cặp rồi nha! Không biết còn ai thích ai mà chưa có nói không nhỉ?

Nhân Mã nói hàm ý rồi liếc qua Sur Từ. Anh chàng đang ngồi nghe nhạc ở góc xa xa, trông thấy ánh mắt Nhân Mã liếc mình, anh bỏ tai nghe ra rồi nhìn lại anh bằng một ánh mắt thờ ơ kiểu như :“Gì chứ?” rồi lại đeo tai nghe vào trở lại. Nhân Mã đứng từ xa chặc lưỡi một cái. Haizz, cái thằng bạn ngốc này của anh, hẳn là nam nhi đại trượng phu mà, nếu thích thì nói không thì thôi chứ nếu cứ tiếp tục cái kiểu này thì anh e là không biết đến đời ma nào Song Ngư mới biết được tình cảm của hắn nữa! Nhân Mã thở dài rồi bước vào bàn học.

Tiết học diễn ra như mọi ngày. Mở đầu là tiết hóa - tiết học mà trong cả lớp chỉ có mình Bảo Bình là say mê nhất thôi nhưng hôm nay, kì lạ là cô là người duy nhất không tập trung trong giờ học. Bảo Bình cứ lúc thì quay qua Song Từ, lúc thì lại nhìn ra ngoài, cuối cùng thì nhìn chăm chăm vào sách nhưng trên thực tế là cô chẳng nhìn vào một thứ gì trong sách cả. Cô không tập trung được vì suốt từ đầu buổi học đến giờ, Thiên Bình thì thoảng lại quay xuống lườm cô bằng một cặp mắt đầy sát khí. Bảo Bình nuốt nước bọt cái ực, làm bộ như không nhìn thấy gì hết.

“Minh đã làm gì sai?”

*****

Ra về, các cô gái của chúng ta hẹn nhau cùng đi mua sắm. Bảo Bình và Thiên Bình đương nhiên cũng đi cùng nhưng, trên suốt đường đi, họ không thèm nhìn mặt nhau lấy một lần, lại còn đi ở hai hướng cách xa nhau. Các sao nữ thì bị kẹp ở giữa bầu không khí căng thẳng đến lạnh người này mà vẫn không hiểu hai cô bạn của mình đang có xích mích gì không biết. Mãi sau, Bảo Bình mới thốt lên được một câu:

-Hay chúng ta đến khu nhà Nhân Mã đi, vừa nhanh vừa tiện!

-Không! Chúng ta ban đầu đã chọn khu Compression rồi!-Thiên Bình lập tức phản đối.

Bảo Bình nhìn qua Thiên Bình một cái, cô nàng...là đang cố ý gây hấn với cô ư?

-Nhưng đến khu nhà Nhân Mã nhanh hơn nhiều!

-Cứ đi theo như cũ!

-Cậu vô lí quá đó Thiên Bình!

-Tớ chỉ vô lí đối với những người thất hứa thôi!

Nói rồi, cô chạy một mạch bỏ lại tất cả. Các sao nữ thấy vậy mặc dù không hiểu gì nhưng cũng đuổi theo. Chỉ còn lại Bảo Bình đứng thừ người ra giữa phố. A, cô nhớ ra rồi, hôm bữa tiệc...Song Từ đã hôn má cô mà, có lẽ lúc đó Thiên Bình đã nhìn thấy và hiểu lầm rồi...tại sao mọi chuyện xảy đến với cô

lại trở trời như thế này...không được, cô phải đuổi theo Thiên Bình...

-Thiên Bình, chờ tớ với, cậu hiểu lầm rồi, Thiên...

Bảo Bình đang cố gắng gọi với theo thì bỗng im bất. Lúc này, rõ ràng cô đã nhìn thấy Thiên Bình và các bạn chạy vào con hẻm này mà, con hẻm này lại là ngõ cụt nữa...sao giờ lại không thấy ai hết vậy? Chẳng lẽ...họ...bỏ rơi? Không, điều đó thật vô lý!

Đang mãi miên man trong mơ suy nghĩ hỗn tạp, bỗng, có một lực mạnh bất ngờ đánh vào gáy của cô. Bảo Bình không kịp còn thấy gì nữa thì mọi thứ xung quanh cô đã tối dần. Cô chìm vào giấc ngủ sâu...

*****

-Thưa đại ca, chúng em đã bắt được sáu con nhỏ hotgirl trường Honour rồi ạ!...Đại ca...tụi em có ý kiến...chỉ là...sao chúng ta không thực hiện một vụ bắt cóc tổng tiền nhỉ? Vừa được mã nhân, vừa có tiền. Một mũi tên trúng hai con nhạn!

-Ừm, khá khen cho tụi bay thông minh!

-Vâng...chúng em sẽ gửi thư cho các tập đoàn...

-Không! Gửi thư cho cha mẹ bọn chúng chẳng khác nào tự đào hố chôn mình! Bọn bay không biết là các tập đoàn đó muốn gọi cả trăm ngàn người đi tìm chúng chỉ là một việc còn con. Trước hết, hãy đưa thư đe dọa cho sáu tên cùng lớp với chúng rồi từ từ tính sau!

-Rồi! Thưa đại ca!

*****

Các sao nam hiện đang học nhóm tại nhà Ma Kết, ai nấy đều đang tức điên lên vì chờ Kim Nguru đi mua đồ về mà mãi vẫn không thấy đâu! Sư Tử bước ra cửa định đi tìm Nguru thì anh chàng hốt hoảng chạy vào và tông vào Sư, cả hai ngã lăn quay ra đất.

-KIM NGURU! CẬU ĐI MUA ĐỒ Ở BẮC CỰC À? GIỜ NÀY MỚI...

-Các cậu ơi, có chuyện không hay rồi!-Kim Nguru mặc kệ Sư Tử lật đật bỏ chạy tới bàn học nhóm, Sư Tử thấy thái độ của anh như vậy thì cũng nguôi giận tò mò đi theo Nguru.

-Có chuyện gì vậy? Ủa, lá thư này là cái gì?

Nhân Mã giật lấy lá thư trong tay Kim Nguru đưa lên đọc trong khi anh chàng đang cố gắng giải thích lại mọi chuyện từ khi đi mua đồ về tới khi gặp những tên lạ mặt và anh có được bức thư. Trở lại với Nhân Mã, anh chàng càng đọc bức thư thì mặt mày càng xám ngoét. Các sao nam thấy thế liền chụm lại cùng đọc nội dung của bức thư:

“Chào nhóc con, ta nói cho biết nhé, sáu cô bạn của chúng mày hiện đang ở trong tay tui tao. Nếu như muốn cứu tui nó thì tối mai, một trong sáu đứa bọn bay phải mang một ngàn viên kim cương máu, hai ngàn thỏi vàng và sáu tí tiền cần nhà hoang ở bìa rừng thành phố. Tuyệt đối không dẫn thêm cảnh sát hay bất kì người nào theo nếu không...”

Bức thư kết thúc bằng dấu ba chấm và một giọt máu ngay bên cạnh làm cho người ta không khỏi hoảng sợ khi biết ý của tên này là ám chỉ con tin sẽ chết. Kèm theo bức thư là một chiếc vòng tay nam hồng ngọc, Song Tử nhìn vào thì lập tức nhận ra ngay đó là vòng tay của Bảo Bình.

-Không được, tớ phải đi cứu Bảo Bình!

-Cậu cứ ở nhà đi, tớ là người giỏi võ nhất để tớ đi cứu họ!-Sư Tử cũng hoảng hốt không kém

-Không! Hai cậu ở nhà hết! Tớ đi!-Ma Kết hét lên.

Mọi người nhìn chằm chằm vào anh. Ma Kết ngày thường điềm tĩnh nhất trong đám mà cũng có lúc như thế này ư? “Thật sự là tình yêu làm cho con người ta thay đổi dễ dàng” - các sao gật gù nghĩ. Riêng Ma Kết, anh chàng lập tức lao về phía cánh cửa. Xử Nữ - người con gái mà anh yêu mến nhất đang gặp nguy hiểm cận kề, thử hỏi làm sao anh có thể ngồi yên cho được chứ. Anh thật không cam tâm! Xử Nữ và anh chỉ mới quen nhau vốn vẹn có một ngày mà giờ đây, anh lại phải chia cách với cô...anh không chịu được!

“Xử Nữ, đừng lo, tớ sẽ tới cứu cậu!”

Ma Kết vùng vằng lao đi, nhưng Thiên Yết đã nhanh tay ngăn anh lại:

-Cậu bình tĩnh đi! Tất cả chúng ta sẽ cùng đi!-Thiên Yết bình thản nói, vừa nói vừa nhăm nhi tách trà. Mọi người lại ngạc nhiên tiếp tập hai, Thiên Yết...cậu ta...ngay lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này mà còn bình thản như vậy được sao? Bái phục!

-Nhưng...trong thư...

-Mặc xác bức thư đi, chẳng lẽ các cậu không tin vào bản lĩnh của mình sao?

“Im lặng”

-Vậy còn tiền?-Song Tử hỏi.

-Tiền? Còn lâu chúng ta mới giao tiền cho bọn chúng! Các cậu lại đây, tớ đã có cách rồi!-Thiên Yết bắt chợt cười ma mãnh. Tới mai sẽ có kịch hay để xem rồi. .lâu quá anh không có vận động xương khớp. Để xem.bọn bắt cóc đó thật sự ghê gớm đến đâu!

*****

Bia rừng của thành phố Zodistar là một nơi khá hoang vu và âm u lạnh lẽo. Từ bia rừng này tới thành phố phạm vi bán kính một trăm km đều không có người ở. Những người sống gần đây đa số đều là thợ săn hay thi thoảng là những nhà khoa học muốn tham quan, tìm hiểu về khu rừng bí ẩn này. Nghe đồn, trong khu rừng đó có...ma! Vào buổi tối, người dân ở xa thành phố đều có thể nhìn thấy những đốm nhỏ màu vàng sáng lên trong khu rừng. Không biết do ảo giác, tưởng tượng hay là thật, đã có lần...họ nhìn thấy cả gương mặt của hồn ma ấy, nó không rõ ràng cho lắm nhưng ai đã nhìn thấy rồi thì bị ám ảnh bởi nó và dẫn đến mất ngủ trầm trọng. Chính vì những nguyên nhân như vậy đã khiến cho khu rừng này trở thành khu rừng đáng sợ mà không ai dám bén mảng bước vào...Hm...cũng không hẳn là không ai dám bước vào! Tại một nơi sâu thẳm trong khu rừng, một căn nhà cổ xưa to và rộng được xây dựng làm nơi căn cứ của một nhóm người xấu xa. Đó cũng chính là địa điểm mà sáu sao nữ đang bị giam cầm. Không chỉ bị giam cầm thôi mà họ còn bị chia rẽ ra mỗi người một nơi...

“Trời sáng rồi sao? Đây...là đâu?”

Bảo Bình khẽ mở mắt ra, cô trông thấy một căn phòng...trống không và xa lạ. Một nơi mà cô chưa hề đặt chân tới. Căn phòng này...có lẽ giống với một căn nhà giam hơn là phòng. Bốn bức tường đều dát gạch cao kín mít, không cửa sổ, không đồ đạc...chỉ có rèm và cửa chính...

“Cái gì thế này, đây là đại lao trong phim Trung Quốc à?”

Bảo Bình liên tưởng đến ngôi nhà lao trong những bộ phim Trung Quốc cổ mà cô từng xem trên ti vi. Bỗng, luôn suy nghĩ bị cắt ngang khi có tiếng ổ khóa lạch cạch ở phía ngoài...

“Cách”

Bảo Bình trong tư thế phòng bị, sẵn sàng tạt lọ axit vào đầu nếu ai dám đến gần cô. Cửa mở ra, một người đàn ông bước vào, hay nói đúng hơn là một người đàn ông cực xấu xí bước vào. Bảo Bình nhăn trán nhìn hắn rồi cười lẫn lộn.

-Ha...ha...ha...ông...là cóc ghè à?...Hi...hi...hi...

Người đàn ông nghe thấy Bảo Bình nói thế, cảm thấy lòng tự ái bị xúc phạm, ông ta liền bực bội quẳng cái hộp gì đó xuống cho cô rồi đóng sầm cửa đi ra ngoài. Bảo Bình cười đau cả bụng, cô cũng không ngờ trên đời này lại có người mà xấu xí đến vậy: Trán dô, mũi lép, răng hô, má hóp, mắt nhỏ mắt to, cằm lồi, da mặt thì toàn mụn ghẻ...thảo nào cô lại kêu ông ta là cóc ghẻ.

Bảo Bình lúc này cũng ngừng cười, cô lồm cồm bò tới lượm cái hộp đó lên, bên trong hộp là một thứ com đã bị ôi thiu, mọc nấm.

-Mình mà thèm ăn cái thứ này sao!

Bảo Bình khinh thường ném hộp com văng ra xa, cô thà chịu chết đói còn hơn là phải ăn cái thứ com không ra com ấy! Nhưng thật sự mà nói, Bảo Bình hiện giờ đang rất đói bụng. Cô buồn rầu ngồi phịch xuống ghế.

“Vậy là mình và các bạn bị bắt cóc rồi! Ha, trớ trêu thật!”

*****

Không khác gì Bảo Bình, ở phòng bên cạnh, Xứ Nữ và Thiên Bình cũng đang u sầu ủ não tìm cách thoát ra khỏi đây trong khi Bạch Dương thì đang tìm cách đá những bức tường với hi vọng, cô đủ mạnh để có thể phá vỡ chúng và đi cứu các bạn mình, nhưng cô làm vậy cũng là vô ích, những bức tường ở đây làm bằng loại đá cứng ngàn năm hơn nữa còn bị đóng rêu, cô có muốn đá...có lẽ phải đá đến hết đời cũng không thể phá được. Khác với các cô bạn của mình đều đang tìm cách thoát khỏi đây, Cự Giải và Song Ngư lại có những suy nghĩ vô cùng tiêu cực. Một người thì thầm cầu nguyện cho ông bà cha mẹ, người thân, bạn bè mình có thể bình an tiếp tục sống rồi lại mơ về kiếp sau mình sẽ sống như thế nào, rồi lại tiếc nuối vì bao nhiêu công việc còn dang dở mà chưa thực hiện được. Còn người còn lại thì khóc lóc thảm thiết, tiếc thương cho số phận của mình còn trẻ như vậy mà đã sắp phải lìa xa thế giới tươi đẹp, còn gì là ngày mai?

*****

-Báo cáo đại ca, đã đem com cho chúng nó rồi ạ! Vậy...đại ca muốn thăm phòng của ai trước ạ?

Một tên sai vặt lon ton chạy tới. Hắn quỳ xuống thưa mà không dám ngẩng mặt lên, người ngồi ngay trước mắt hắn chính là kẻ cầm đầu của bọn hắn. Làm sai ý người này dù chỉ một việc nhỏ thôi thì sẽ lập tức lìa đời, cho nên, làm việc gì cũng phải thật cẩn thận mới được!

-Trong bọn nó, con nào cứng đầu nhất?

-Dạ, con nào cũng cứng đầu nhưng cứng đầu nhất là con bé tóc đen. Lúc này em vào đưa cơm cho nó liền bị nó tát một cái rồi kẻ lể một tràng dài làm em điếc tai chết được, em. .

-Lôi thôi!-Tên cầm đầu phán lên hai chữ, chỉ hai chữ thôi mà đã có uy lực thật dữ dội khiến tên sai vật phải khiếp sợ mà im bất luận!

*****

Tại một căn phòng giam, Xử Nữ đang yên giấc ngủ say. Đã mấy ngày nay, cô không tài ngủ được. Trong giấc mơ, cô thấy Ma Kết và cô đang tổ chức đám cưới, thật hạnh phúc! Rồi sau đó, Ma Kết sờ tay lên mặt cô, cảm giác thật ấm áp. .mà..khoan đã, bàn tay này. .hình như là thật!

-Ma Kết!

Xử Nữ choàng tỉnh dậy, gọi tên anh nhưng không thấy Ma Kết đâu, chỉ thấy một gã lạ hoắc đang nhìn cô chăm chăm, hơn nữa, tay của hắn đang sờ vào má cô. Xử Nữ tức giận đá hắn một cái nhưng. .hắn có vẻ chẳng nhằm nhò gì cả. .

-Ha ha ha, bộ cô tưởng ta là kẻ yếu đuối sao?-Hắn cười lên một cách quái đản.

-Ông. .đừng tới gần đây. .nếu không. .

-Nếu không thì sao?

-Nếu không thì. .

“Chát”

-...Tôi sẽ đánh ông!

Xử Nữ đánh một cái chát vào mặt tên đó, hắn không kêu la nhưng dùng một ánh mắt giận dữ nhìn cô. Rồi hắn bước ra ngoài, nói gì đó với mấy tên thuộc hạ rồi đi mất. Xử Nữ cứ tưởng hắn sẽ buông tha cho mình, nào ngờ hắn không những không bỏ qua mà còn sai mấy tên đầu gấu vô hành hạ cô. Một tên dùng roi quất khắp người cô, một tên đâm đá túi bụi vào cô. Xử Nữ không chịu nổi nữa rồi, cô ngã gục xuống. Chỉ hi vọng, cô có thể nhìn thấy người ấy một lần cuối. .

*****

-Rõ phiền phức!

-Đại ca bớt giận!

-Ta hỏi tụi bây, trong tụi nó đứa nào là yếu nhất?

-Dạ là con bé tóc hồng ạ!

-Mau, dẫn ta tới đó!

Tên đại ca găm lên rồi theo chân tên sai vật bước vào căn phòng khác. Trong phòng, Cụ Giải đang ngồi nghỉ ngơi miên man, nghe thấy có tiếng bước chân, cô ngước mắt lên nhìn người đó. Cụ Giải xém chút nữa bật cười vì bộ dạng của hai tên này phải nói là có thể liệt kê vào danh sách những người có khuôn mặt hài hước nhất trên thế giới. Một tên thì y chang con cóc ghè, còn một tên. .ừm, cô nghĩ hắn cũng không đến nỗi buồn cười nhưng lại toát ra cái vẻ gì đó thật nguy hiểm, hơn nữa, trên mặt hắn còn có một vết sẹo!

-Các người tới làm gì?-Cô lạnh lùng nói. Chờ phản ứng của hắn, tên mặt sẹo lại không trả lời, hắn khoát tay có ý bảo tên sai vật lui ra rồi đóng cửa lại, bước về phía cô. .

-Ông. .ông muốn làm gì?-Cụ Giải thật sự hoảng sợ, gương mặt của hắn. .trông thật là nguy hiểm!

-Thật đẹp!

Hắn chỉ nói đúng một câu, rồi nhào vô tóm lấy Cụ Giải. Cô vội chạy ra khỏi chỗ ngồi, nhưng chậm chạp đã để hắn bắt được. Hắn ấn cô xuống đất, lấy hai tay khóa chế tay của cô, rồi khom người xuống chuẩn bị hôn cô. Cụ Giải kinh hoàng liếc nhìn hắn. Cô dù có yếu đuối tới đâu cũng không để nụ hôn đầu bị một tên như vậy cướp mất đâu!

“Phụt”

Hắn ta ngạc nhiên nhìn cô, rồi lấy tay lau vết nước bọt dính trên mặt.

-Con ả này. .mày dám ư?

-...

Cự Giải không thèm trả lời, với ý nhạo báng. Hắn ta trong lòng tức giận như lửa đốt. Từ trước tới nay, hắn làm đại ca một thời, chưa từng có một ai, chưa từng có người nào dám phỉ báng hắn như vậy, huống chi đây lại là một cô gái chân yếu tay mềm.

-Ông không đáng!-Cự Giải đột nhiên mở miệng nói.

“Chát”

Một cái tát như trời giáng xuống má cô, Cự Giải ôm má, đau thật, má cô rát lên đỏ bừng...nhưng, cô không cho phép mình yếu đuối, nhất là khi trước mặt cô là kẻ thù!

-Nhớ đấy!-Hắn phun ra hai chữ rồi bước ra ngoài.

*****

-Đại ca, thế nào rồi, con nhỏ đó vừa yếu lại vừa đe...

-Mày còn dám nói một chữ nữa coi chừng tao chém!

-...

-Thôi bỏ đi, không đùa giỡn với bọn chúng nữa. Lát nữa hãy mang con bé Thiên Bình tới phòng khách gặp ta!

Nói rồi, hắn chấp tay sau lưng, tư thế hách dịch bước về phía trước, miệng nở nụ cười lạnh. Thế là, ân oán lúc trước với cô, hắn bây giờ đã có thể trả rồi!

End chap 20

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

class="clr"> Chap 21 : Anh hùng cứu mỹ nhân

Tối đó, các chàng trai của chúng ta bắt đầu hành động. Theo chủ ý của Thiên Yết, họ chia thành hai nhóm. Nhóm một gồm: Kim Ngu, Thiên Yết và Nhân Mã sẽ đánh lạc hướng đám canh giữ. Nhóm hai gồm những người còn lại có nhiệm vụ giải cứu các sao nữ.

Và họ bắt đầu lên đường vào khoảng năm giờ chiều. Mỗi người thì phụ trách mang theo một thanh sắt, chỉ riêng Kim Ngu thì không mang vũ khí mà mang theo một giỏ đồ ăn vì anh chàng nghĩ: Chiến đấu thì cần phải có sức mới được!

Đứng trước bia rừng, các sao (trừ Thiên Yết và Ma Kết) không khỏi lấy làm sợ. Quả như lời đồn, cái khu rừng này đúng là rất bí ẩn lại hoang vu lạnh lẽo nữa chứ!

-Các cậu định đứng đó tới bao giờ nữa?-Thiên Yết quay lại nhìn các sao.

-Nhưng mà...thấy ghê quá!

-Bây giờ chúng ta đi cứu người hay là đi thám hiểm?

Ma Kết mất kiên nhẫn nói làm mấy con thỏ để kia cũng không biết phải cãi lại thế nào đây. Và họ đành phải lui thui đi theo Kết và Yết. Hai anh chàng này quả thật là không sợ gì hết nha!

Bằng qua những thân cây to, vượt qua những bụi cây rậm rạp, chịu hơn trăm ngàn vết xước do vấp té và tốn hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng thì các sao cũng đã đến được địa điểm cần đến.

Sáu cái bóng đen đầy khả nghi cầm theo năm thứ vũ khí và một bịch thức ăn chui tọt vào một bụi cây. Mười hai con mắt giương lên nhìn căn nhà trước mặt.

Căn nhà ấy đúng là rất hợp với bầu không khí ghê rợn của khu rừng này: Nó khá to và có nét gì đó hoang tàn nhưng cổ kính. Đứng quanh nhà là khoảng bốn chục tên lính canh gác.

-Căn nhà như vậy thì đâu thể gọi là “nhà hoang” được!

-Giờ thì tớ đã biết vì sao người dân lại thấy ma gì đó rồi. Những đốm sáng vàng đó chính là ánh đèn từ những ô cửa sổ của căn nhà hắt vào bóng đêm cho nên người dân từ xa trong thành phố nhìn thấy chúng như những đốm sáng nhỏ và tưởng chúng là ma trôi. Còn việc gương mặt của hồn ma thì tớ chịu... cũng có thể là họ tưởng tượng thôi!

-Giờ không phải lúc để giảng lý thuyết đâu, điều chúng ta cần làm là làm sao để có thể vượt qua căn nhà ấy với một đồng lính như vậy?

-Dùng vũ khí đi!

-Không được! Vũ khí là để phòng thân thôi, hơn nữa chúng ta chỉ có sáu người, nếu đánh trực diện chỉ e là không thắng nổi. Ý cậu thế nào, Kim Ngu?

-Tớ đói quá, hay chúng ta ăn chút gì đi!

“Xui”

-Trời ơi, giờ đã là lúc nào rồi cậu còn...

-Khoan đã, tớ có cách rồi!-Nhân Mã bỗng lóe mắt lên, trên đầu hiện ra nguyên cái bóng đèn đang phát sáng.

-Cách gì?-Các sao cùng hỏi.

-He he, đó là, mỹ - nhân - kẻ!

”Bình”

Mười một cú cốc đầu cùng tập trung vào đầu Nhân Mã

-Mỹ nhân cái đầu của cậu. Ở đây chỉ có sáu thằng đực và một đám lính, mỹ nhân ở đâu ra?

-Ui da, làm gì oánh đầu dữ vậy! Ý tớ là chỉ cần giả gái là xong. Nhưng mà...phải chọn ai mà vừa có gương mặt thanh tú, giống con gái. Thân hình hơi thấp bé, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ...blap...blap...blap...-Nhân Mã kể một tràng dài những tiêu chí nêu ra, nhưng hình như anh chàng đang nói về bản thân mình thì phải vì ánh mắt của các sao nam đang hướng về phía anh với một nụ cười tà ác trên môi.

-Bọn tớ đã biết người sẽ giả gái là ai rồi!-Sur Tử cười nham hiểm.

-Ai? Là Kim Ngu hả? Tớ thấy cậu ấy cũng được đấy!-Mã Mã vẫn còn ngây thơ.

-Đồ ngốc, là cậu chứ còn ai vào đây!

Thế là cả bọn liền xúm vào “giúp” Nhân Mã “trang điểm” để giả làm mỹ nhân nhưng mà khổ nỗi ở đây lại không có son phấn. Đến thế là cùng! Bỗng Kim Ngu nhìn sang giỏ đồ ăn của mình, trong đầu lóe lên một ý tưởng...Anh lấy trong túi ra một chai tương ớt, sốt cà chua, mayonnase,...rồi bôi bôi trét trét lên mặt Mã Mã trong khi anh chàng đang cố gắng vũng vẩy. Sau đó, lấy hai cái bánh bao loại lớn nhất độn vô áo Nhân Mã rồi buộc dây lại. Các sao nam bùm miệng cười. Sur Tử tiếp tay Ngu xé quần dài của Mã thành một cái quần ngắn cùn cùn, sao đó lấy vãi quần đó quần lên đầu anh xem như là khăn che tóc...Sau nhiều công đoạn, Nhân Mã đã bị mấy thằng “bạn tốt” của mình biến từ một anh chàng hotboy trở thành một cô gái vô cùng quyền rũ.

-Chu choa, có phải là Nhân Mã không đây?-Song Tử cảm thán nhìn anh đầm đuối làm Nhân Mã suýt nôn mửa.

-Cậu làm tớ mắc ói quá đi!

-Nói ít, làm nhiều!

Thiên Yết vừa nói vừa đẩy Nhân Mã lên phía trước trong khi anh chàng còn chưa kịp chuẩn bị gì cả. Mấy tên lính gác bỗng nhiên nhìn thấy người đẹp thì đỏ mặt hết cả lên, bên trong thì rất muốn chạy lại ôm người đẹp nhưng bên ngoài thì giả vờ như khó tiếp xúc lắm!

-Cô là ai? Tớ đây làm gì?-Một tên hỏi.

-Ồ...em...bị...lạc đường! Đúng rồi, em bị lạc đường, các anh có thể dẫn em về được không?-Mã cố làm ra cái giọng ẻo lả nhất mà nói, trong lòng không ngừng nguyên rủa mấy thằng bạn đang bùm miệng cười trong bụi cây kia.

“Chờ đấy, tới khi xong vụ này, tớ sẽ xử công bằng với mấy cậu!”

Về phần mấy tên tay sai, bọn chúng thấy có một cô gái yếu đuối gặp phải tình cảnh khó khăn thì đương nhiên là nổi máu anh hùng rồi...nhưng...đại ca của bọn hắn...

Thấy mấy tên lính còn hơi do dự, Mã liền tung đòn tiếp:

-Hic...nếu mấy anh đây chịu giúp em một lần, muốn em là gì, em cũng chịu!-Nhân Mã vừa nói vừa lúc lấp bộ ngực nhét toàn là bánh bao. Các sao nam trong bụi cây, người thì muốn lăn ra cười người thì muốn nôn mửa. Còn mấy tên đầu heo thấy vậy, xịt máu mũi, lấp ba lấp báp:

-Đề...a...anh đưa về cho!

-Anh đưa em về! Nhà em ở đâu?

-Anh!...

Thế là cả một lũ dần đưa nhau giành đưa người đẹp về. Nhân Mã thấy vậy thì cười thâm trong bụng, xem như...kế hoạch đã thành công mỹ mãn.

-Nếu vậy thì tất cả các anh đưa em về đi!-Nhân Mã tương kế tựu kế.

-Ồ...thôi, bọn mày ở lại, bọn tao đưa cô em về!-Tên đầu đàn nói rồi cùng với chín tên nữa lẻo đẻo đi theo lưng Nhân Mã.

Trong bụi cây, các sao đực chỉ cười trong bụng. Tuy cho rằng không dụ được hết nhưng ít ra cũng làm cho số lượng của kẻ địch giảm đi đáng kể. Chiều mỹ nhân kế này của Mã quả thật lợi hại!

-Được rồi, bây giờ tới lượt chúng ta!-Ma Kết ra hiệu cho các sao nam. Mọi người gật đầu hiểu ý rồi đồng loạt xông ra ngoài. Mấy tên lính bỗng giật cả mình, không ngừng thối lui tại sao lại có người đột nhập ở đây được, bọn chúng...cảnh giữ rất cẩn thận mà! (đúng là bọn đầu heo!)

“Bình”

Tiếng gậy vang lên, Thiên Yết nện một cú trời giáng vào một tên. Các sao nam lắc lắc đầu, tên đó...chuẩn bị siêu thoát đi là vừa!

Tiếp đến, các sao nam mỗi người một thanh sắt nhào vào đánh với hai chục tên nữa. Xét theo tình thế bây giờ, có lẽ, kẻ địch đang nắm giữ lợi thế bởi các sao nam chỉ có bốn người. Riêng Kim Ngu, anh chàng đang ở một góc cổ vũ cho các bạn mình và lấy trướng thổi chọi vào kẻ thù cho bọn nó phân tâm (what?). Bỗng, một tên bị Song Tử quăng ra và rơi vào ngay túi đồ ăn của Ngu. Anh chàng bất động, há hốc miệng nhìn vào chỗ thức ăn quý giá đã bị tên đó đè nát bét. Kim Ngu tức đến bốc khói, mặt anh đỏ như trái ớt.

-Aaa...Được lắm, chúng mày dám!...ta...ta sẽ băm nát chúng mày!

Kim Ngu hét lên rồi ngoác mắt, trông thấy một cành cây gần đó, anh chạy lại dùng tay không bẻ nó làm vũ khí rồi như một con trâu điên hằm hằm nhào vô đánh mấy tên đó túi bụi, đánh tới nổi mà bốn người bạn của anh ngừng luôn việc mình đang làm, mắt chữ A mồm chữ O nhìn anh chăm chăm.

“Đây có phải là Kim Ngu không?”

Họ ngạc nhiên tới mức quai hàm muốn rớt luôn xuống đất. Bởi lẽ, Kim Ngu ngày thường đâu có biết đến võ công võ của gì đâu mà bây giờ lại đột ngột biến thành siêu nhân chỉ vì đồ ăn quý giá bị người ta làm hỏng? Không phải chứ!

-Nè, các cậu còn đứng đó làm gì, sao không mau phụ tớ một tay!-Kim Ngu quay đầu lại nói, bất cẩn bị một tên từ phía sau đánh trúng. Anh mất đà ngã lăn ra đất.

-Ha ha ha...chơi với tụi mày thế là đủ!

Vừa dứt câu nói, tất cả năm tên còn lại vút mã tấu xuống đất. Các sao nam (trừ Thiên Yết) khó hiểu nhìn bọn chúng. Chẳng lẽ...chúng muốn đầu hàng? Haizz. Chuyện đó là không thể nào, bởi vì vút mã tấu xuống đất, năm tên ấy đã lòi trong người ra năm thanh súng mà bọn chúng giấu từ nãy giờ. Các sao nam còn chưa kịp định thần thì đã nghe thấy tiếng súng nổ.

-Aaaaa...-Kim Ngu la lên đau đớn, viên đạn ấy đã găm vào một cánh tay anh và chảy máu.

Các sao nam lập tức chạy lại với anh.

-Kim Ngu, cậu có sao không?

-Tớ không sao...c...c...coi chừng!-Kim Ngu nói với Song Tử.

“Bằng”

Lại thêm một phát súng nữa vang lên, nhưng lần này, nó nhắm vào Song Tử...nhưng cũng may, nhờ lời nhắc nhở của Ngu, anh chàng đã né kịp.

“Theo tình hình này...chỉ còn một cách”

-Các cậu đi mau đi, ở đây cứ giao cho tớ!-Thiên Yết hét lên, các sao nam quay lại nhìn anh.

-Không được, nguy hiểm lắm!

-Các cậu đã quên rồi sao...tớ...là thần chết mà!

Thiên Yết nói rồi nở một nụ cười để cho các bạn mình yên tâm. Nhưng thực sự, trong lòng anh bây giờ cũng rối như tơ vò vậy. Thử hỏi làm gì có ai chiến thắng kẻ thù chỉ với tay không bao giờ, hơn nữa chúng còn có tới năm tên và tên nào cũng cầm súng. Các sao nam tuy thấy thế nhưng vẫn do dự không muốn đi, bất ngờ, một tên nổ súng nhắm vào Thiên Yết, anh tỉnh mắt nhìn thấy và né tránh.

-Các cậu mau đi đi!-Anh hét lên rồi tiếp tục né thêm một lần nữa.

Ma Kết, Sư Tử, Song Tử và Kim Ngưu miễn cưỡng chạy đi.

“Thiên Yết, cậu hãy thứ lỗi cho bọn này!”

Những tên tay sai thấy các chàng trai có ý muốn chạy trốn thì lập tức hướng nòng súng về phía họ, chợt ngừng tay khi tiếng Thiên Yết vang lên ở đằng sau, một âm vang lạnh lẽo đến chết người:

-Muốn hại họ. hãy bước qua xác tao trước đã!

*****

Trong nhà lao, Bảo Bình đang cố dùng lọ thức ăn dạn lông mà mình điều chế. Cũng may là cô có đem những thứ này theo nếu không thì có mà thành ma đói! Không biết, các bạn cô hiện giờ ra sao rồi, có đói không? Cô là đặc biệt lo lắng cho Thiên Bình - người bạn thân nhất của cô và bây giờ đã trở mặt với cô. Cô ấy bây giờ chắc là đang hận cô lắm...haizz, cô còn chưa có cơ hội để giải thích với Bình Nhi mà giờ đây...đời sao lại hay ho thế chứ!

Bỗng, Bảo Bình bị một tiếng động bên ngoài gây chú ý. Thứ âm thanh này...chắc hẳn là tiếng oánh nhau!

“Rầm”

Cửa được mở ra một cách thô bạo, Song Tử bước vào với bộ dạng gấp gáp.

-Bảo Bình!-Song Tử reo lên, anh chạy lại ôm chầm lấy cô. Bảo Bình của anh vẫn bình an vô sự. Anh là vui tới nỗi sắp khóc rồi!

-Bảo Bình, cậu không sao thì tốt rồi!

Song Tử xiết mạnh cô trong vòng tay. Bảo Bình cũng vui lắm, vui, vì cuối cùng thì cô đã được cứu rồi, không còn chịu cảnh đói khát, ẩm ướt tối tăm nữa nhưng...thứ làm cô vui nhất ở đây...không phải chỉ có thế. Bỗng, Bảo Bình như ý thức được điều gì, gương mặt cô trở nên nghiêm túc khi nhận ra mình đây cũng đang ôm lại Song Tử. Cô bật lùi ra xa...Bảo Bình thật sự, thật sự không muốn gây thêm bất cứ hiểu lầm nào nữa!

-À...ừm, chúng ta đi cứu những người khác thôi!

*****

-Xử Nữ!-Ma Kết bước vào phòng, thở gấp. Thật là trùng hợp phòng đầu tiên anh bước vào cũng chính là phòng giam của Xử Nữ.

-Ma...Kết...

Xử Nữ mỉm cười thỏa mãn khi thấy gương mặt anh, gương mặt mà cô đã chờ đợi rất lâu...rất lâu cho dù cô chỉ mới xa anh có một ngày mà thôi. Nhưng, xa anh dù chỉ một giây đối với cô là một thế kỉ. Suốt từ hôm qua tới nay, cô luôn ở trong tâm trạng thấp thỏm lo âu vì không biết chừng mình sẽ chết bất cứ lúc nào, kể cả khi còn chưa được nhìn anh một lần cuối. Những tên lâu la mà Mặt Xạ sai tới, chúng đánh đập cô dã man, thực sự là cô rất đau nhưng...nỗi đau ấy cũng không bằng một phần của nỗi đau sâu kín trong tâm hồn. Cô đã từng tự dẫn vật mình, hối hận vì sao mình không chịu tỏ lộ sớm hơn một chút nhưng, bây giờ, anh đã ở đây, ở ngay trước mắt cô, lạnh lặn và còn đang mỉm cười với cô, chỉ bấy nhiêu thôi là cô đã mãn nguyện lắm rồi! Bây giờ, cô đã không còn gì để mà tiếc nuối nữa!

-Xử...Nữ?

Nụ cười trên môi anh tắt dần khi trông thấy vẻ mặt của cô.

-...

-Hứa với tớ, đứng rời xa tớ...

Ma Kết nói rồi nhìn cô, nhìn khắp người cô. Từ nãy đến giờ, anh đã quá vui mừng mà không để ý đến điều này: Trên người Xử Nữ đâu đâu cũng là những vết bầm tím, trầy xước và còn bị chảy máu. Mới có một ngày mà chúng đã hành hạ cô ra thế này sao. Ma Kết nắm chặt bàn tay lại. Bỗng nhiên, Xử Nữ kéo anh xuống và hôn anh thật lâu...một cái gì đó...giống như...lưu luyến...

-Chà chà, chúng ta đến không đúng lúc rồi!-Tiếng Sư Tử đâu đó trong không khí.

-He he, hai cậu cũng biết tranh thủ thời gian quá nhỉ?-Kể đến là tiếng của Song Ngự.

Ma Kết giật mình nhìn ra ngoài, Sư Tử và Song Ngự đang đứng ở đó cười tít mắt làm anh thẹn đỏ cả mặt. Hai cái tên vô duyên này, đến lúc nào không

đến lại đến ngay lúc này. Anh hơi bức bối thế rồi lại như trông thấy được cái gì hay ho, anh đáp lại:

- Thế hai cậu làm gì mà nắm tay như thế!

Song Ngư lúc này mới để ý đến tay mình. Ừ há, hèn chi nãy giờ thấy ầm ầm. Cô rút tay mình ra rồi lờm Sur một cái đến cháy mặt, Anh chàng lúng túng giải thích:

- Cái... cái gì chứ... tớ... chẳng qua là cô ấy sợ nên tớ mới an ủi chứ bộ!

Sur nói rồi vội kéo Ngư đi ngay để tránh Ma Kết chọc thêm câu nào nữa. Riêng Ma Kết, anh chàng lắc lắc đầu rồi mỉm cười với hai cái đứa trẻ con này, từ xa còn văng vẳng tiếng cãi nhau của Ngư với Sur. Ma Kết lúc này thôi cười và quay qua Xứ, cô nàng... có lẽ đã ngủ thiếp đi vì mệt rồi. Anh bế cô lên tay rồi chạy ra ngoài... Tuy nhiên, anh không biết rằng Xứ Nữ đã...

“Xin lỗi... tớ... không thể giữ lời hứa với cậu”

*****

Rẽ qua một ngã quẹo, anh gặp mặt các bạn của mình, Song Tử, Bảo Bình, Bạch Dương, Sư Tử, Song Ngư và... Cự Giải, cô nàng đang ngắt đi trên tay Song Ngư, gương mặt có vẻ rất nhợt nhạt.

- Cự Giải bị sao vậy các cậu?

- Không biết nữa, lúc nãy tớ vô phòng thì thấy cậu ấy đã ngắt rồi, chắc do đói... - Song Ngư giải thích.

- Vậy Thiên Bình và Kim Ngưu đâu?

- Thiên Bình bị lão Mặt Xạ bắt đi rồi, còn Kim Ngưu... tớ cũng không biết nữa! - Bạch Dương đáp.

- Vậy chúng ta mau đi cứu họ! - Ma Kết nói, cả bọn gật đầu rồi cật lực chạy về phía phóng khách.

*****

Tại phòng khách, Thiên Bình đang bị trói vào dây thừng.

“Ào”

Một xô nước tạt xuống đầu cô.

Thiên Bình mở mắt ra, đầu óc cô mụ mị đi vì đã hơn ngày cô chưa ăn gì. Bỗng, cô mở mắt to hết cỡ khi thấy người đang đứng trước mặt cô, không sai, hẳn chính là Mặt Xạ – tên cướp lần trước đã cướp đồ của cô.

- Chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Ông... đồ bỉ ổi...

- Ha ha ha, bỉ ổi cũng là một đức tính tốt đấy!

- Ông...

- Lần trước, ta và cô còn chưa trả xong ân oán đâu nhì? - Hắn nói rồi rút ra một con dao, hẳn lấy tay vuốt con dao rồi hướng nó về phía cô. Thiên Bình có chút sợ hãi... lùi ra về phía sau...

- Ân oán đó... cứ để tôi trả là được rồi, ông hãy thả các bạn của tôi ra! - Thiên Bình cương nghị nhìn hắn. Hắn ta nghe cô nói thế thì phì cười cứ như thể điều đó là điều lạ lùng lắm vậy.

- Chỉ tiếc là... ta - không - thể!

Vừa dứt câu, hắn nhanh chân bước lại phía Thiên Bình, áp chế cô vào bức tường rồi dùng dao rạch một đường dài trên chân cô. Thiên Bình đau đớn muốn lấy tay đẩy hắn ra mà cô thì lại quá yếu, hơn nữa, cô hiện giờ đang rất đói mà làm sao có sức lực để giằng co chứ! Trở lại với tên Mặt Xạ, hắn đưa con dao kề sát cổ cô, nở một nụ cười lạnh.

- Mày... chết đi!

- Khoan đã!

Kim Ngưu hốt hãi chạy vô, không ngừng hét lên. Mặt Xạ thoàng giật mình nhìn qua phía anh. Cả Thiên Bình cũng thế, cô vừa vui lại vừa ngạc nhiên khi thấy Ngư tới cứu mình nhưng rồi... cũng có một chút thất vọng khi anh không phải là người đó...

-Không được làm hại Thiên Bình!

Kim Ngưu nói đồng thời giữ lấy cánh tay Mặt Xạ, hấn hung hăng hất tay anh ra làm Kim Ngưu ngã văng ra xa. Anh nằm bất động trên sàn... Anh biết chứ... anh biết là với cánh tay bị găm một viên đạn như thế này, anh không thể làm gì được huống chi là cứu Thiên Bình. Nhưng... cho dù có liều chết cái mạng này, anh cũng nhất định phải cứu được cô ấy ra khỏi đây!

-Mày nói nghe ngon nhỉ?-Hắn nói rồi chém một phát vào bụng anh.

Thiên Bình thấy Kim Ngưu đau đớn, không kim được, cô bật khóc thành tiếng. Dù không hiểu tại sao, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh đau, thì trái tim cô như có hàng ngàn hàng vạn mũi dao cắm vào vậy. Thiên Bình liền van xin hắn hãy tha cho Ngưu nhưng hắn ta hình như bỏ ngoài tai những lời cô nói, tiếp tục công việc của mình. Bỗng, hắn ngừng tay, quay mặt về phía cánh cửa. Một tên con trai lạ hoắc đang đứng ở đó từ lúc nào.

-Thiên Yết...cậu...không hổ danh thần chết!

Ngưu nói được mấy từ rồi lăn ra xỉu. Bây giờ đã có Thiên Yết ở đây, anh có thể yên tâm được rồi. Thiên Yết quả thật không hổ danh là thần chết, vì kẻ nào đụng chạm tới anh thì chỉ có con đường chết. Năm tên lâu la lúc nãy với năm thanh súng trên tay mà còn bị Thiên Yết hạ gục nữa huống chi là.

-Mau thả họ ra nếu không...

Yết nói giữa câu rồi gờ cây súng lên chĩa về hướng tên Mặt Xạ nhưng, hắn lại không có biểu hiện nào chứng tỏ là hắn đang sợ thanh súng của anh, hơn nữa còn bình thần cười nói:

-Ha ha ha... mau dẫn bọn chúng ra đây!-Hắn nói, lập tức, một bọn lâu la bước ra và sau lưng là...các sao, họ đang bị chúng khống chế bằng dao. Thiên Yết lúc này rơi vào tình huống éo le, cái tên đó cũng được lắm, dám dùng bạn của anh để khống chế anh.

-Mau bỏ súng xuống!

Thiên Yết miễn cưỡng bỏ súng xuống...chậm chậm...

-Tôi bỏ súng xuống rồi, mau thả họ ra!

-Mày nghĩ tao ngu chắc!

Nói rồi, hắn cầm lấy con dao, đi tới từng người các sao nữ. Bạch Dương liền trừng mắt nhìn hắn liền bị hắn tát cho một cái vì láo xược. Thiên Bình đã xỉu rồi, hắn không còn hứng thú. Xử Nữ...hắn nhớ lúc trước có lần cô từng đánh hắn một cái...

“Được lắm, ta sẽ trả cô gấp đôi”

Nghĩ là làm, hắn gờ dao lên định chém cô thì Ma Kết đã lao ra khỏi chỗ và thế cô một nhát, mình mẩy anh toàn máu là máu, anh ngã xuống sàn...

Bước đến bên Song Ngư, cô nàng sợ đến nỗi muốn khóc lắm rồi, nhưng mà khóc ở đây thì què lắm cho nên...mắt rung rung nước mắt, hắn đành chép miệng cho qua. Bảo Bình, thì mặt lạnh tanh nhìn hắn với một ánh mắt khinh bỉ liền bị hắn chém một cái vào tay. Song Tử lập tức vùng vằng ra thì bị tên kia khứa dao vào cổ khống chế.

Thiên Yết đứng ở xa đau đớn nhìn các bạn mình bị hành hạ mà không thể làm gì, anh nắm chặt hai tay lại, hạ quyết tâm, sẽ có một ngày tên đó sẽ chết trước mắt anh (ghê quá!). Đến người cuối cùng, Cự Giải, cô đã ngất lâu rồi vì đói nhưng ở đây, hắn ta là không thể quên được gương mặt cô, gương mặt xinh đẹp nhưng không nghe lời hắn, đã sỉ nhục hắn và còn khinh bỉ hắn. Hắn đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, trong lòng dâng lên một cổ tức giận. Các sao có linh cảm không hay, đầu quay qua hướng hắn đang đi tới, một tay dùng dao đưa về phía Cự Giải.

“Phập”

Con dao cắm vào cơ thể ấy, rồi rút ra kèm theo bao nhiêu là máu.

-Thiên Yết!

Các sao hoảng hồn hét lên, không tin nổi vào mắt mình, Thiên Yết đã chắn ngay trước mặt Cự Giải từ bao giờ, con dao ấy đã găm sâu vào bụng anh. Yết lấy tay bị chặt vết thương rồi khụy sụp xuống.

“Không còn hi vọng nữa rồi”

-Ha ha ha, người ngu ngốc như mày, chết đi cho rồi!

Mặt Xạ nói rồi vung dao lên chuẩn bị đâm anh thêm phát nữa thì...

-Dừng tay!

Chương 22: Nỗi Khổ Tâm Của Nhân Mã Và Câu Chuyện Trong Bệnh Thất

Chap 22: Nỗi khổ tâm của Nhân Mã và câu chuyện trong bệnh thất

Sau tiếng nói, một toán người cùng xông vào vây xung quanh họ. Các sao mừng rỡ ra mặt, được cứu rồi!

Tên Mặt Xạ khá bất ngờ trước sự việc này. Rõ ràng trong bức thư đe dọa hắn đã nói là không được đem theo cảnh sát cũng những người khác kia mà bây giờ, đứng trước mặt hắn lại là hơn năm mươi tên cảnh sát đang lăm lăm khẩu súng trên tay và cạnh họ còn có cả một tên nhóc nữa. Vâng, đó chính là Nhân Mã của chúng ta. Anh chàng vừa bước từ xe cảnh sát ra thì lòi mang trợn má lên khi thấy cảnh máu me của các bạn mình.

-Ôi, các cậu...

Tiếng anh nghẹn lại không nói nên lời.

Tên Mặt Xạ nhất thời hoảng loạn, hắn không biết phải làm thế nào cả. Bây giờ chẳng lẽ hắn phải đầu hàng để rồi bị bọn cảnh sát này tống vô tù sao? Không, chuyện đó không thể xảy ra!

Hắn tự nhủ với chính bản thân rồi chồm tới bắt Song Ngư và kẻ dao vào cổ để uy hiếp.

-Bỏ vũ khí xuống! Nếu dám tới gần một bước tao sẽ giết nó ngay!

Hắn phun ra những lời lẽ tàn khốc rồi nhìn như đe dọa vào bọn cảnh sát, chờ phản ứng của bọn chúng.

-Mau thả cá ngó ra!

Sư Từ hét lên, lo lắng nhìn Ngư đang ứa nước mắt. Lúc này đây, ruột gan trong người anh đang lộn tung phèo hết cả lên, còn hơn cả khi đối đầu với bọn lâu la cầm súng nữa. Riêng Song Ngư, cô nàng nghe Sư nói thế chẳng những không hề cảm động mà còn liếc anh một cái đến cháy mắt. Đến giờ nào rồi mà anh lại còn đùa được. Cô là người có tên có họ sao không gọi mà cứ gọi là cá ngó chứ! Bộ cô ngó lắm sao?

-Mau bỏ vũ khí xuống!-Hắn nhắc lại một lần nữa, con dao càng siết mạnh vào cổ cô.

Những viên cảnh sát ở đây đều cảm tức nhìn hắn. Đứng là một tên bi ổi vô liêm sỉ. Mỗi khi hết đường thoái lui thì hắn lại dùng đến cái chiêu uy hiếp này. Mọi người không còn cách nào khác đành phải bỏ súng xuống. Bỗng dưng...

-Chết nè!

Một đoàn Karate cực mạnh giáng xuống cổ hắn, tên Mặt Xạ đau quá bất ngờ mà làm rơi con dao xuống đất, Song Ngư lập tức đá hắn ra rồi chạy về phía các sao. Hắn còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì lại nhận thêm một cú nữa ở giữa gáy, Bạch Dương đứng ở phía sau cười hả hê. Cô thật là muốn dẫn cho tên này một trận lâu rồi chỉ tại cô bị thuộc hạ của hắn chơi trò tiểu nhân thôi. Nếu cô mà thoát khỏi sự khống chế sớm hơn thì cái tên ôn dịch này đã xuống âm phủ từ lâu rồi chứ không còn đây mà tác oai gì đâu!

-Cô...

-Tôi sao hả? Dám bắt nạt các bạn của tôi, ông chết đi!

Bạch Dương giờ nắm đầm đầy uy lực khựng khiếp lên khiến tên Mặt Xạ một phen mất hồn. Hắn lấy hai tay ôm đầu che chắn rồi toan chạy nhưng đã bị cừu đập ổng chân quần nên té đập mặt. Cừu ta lại giờ tay ra chuẩn bị chưởng hắn thêm một cái nữa thì các viên cảnh sát chạy lại chặn tay cô, nói rằng phải bắt tên này vô tù rồi người có thẩm quyền sẽ xét xử hắn sau. Bạch Dương nghe vậy thì cũng an tâm mà tha cho hắn. Sau đó, ba, bốn người xúm lại kéo tên Mặt Xạ cùng với bọn lâu la vào xe rồi còng tay chúng lại. Trước khi đi, các sao còn được ông cảnh sát trưởng thưởng cho một số tiền lớn vì đã bắt được một băng cướp nổi tiếng mà họ đã truy bắt từ rất lâu - băng cướp Mặt Xạ.

Riêng Bạch Dương thì được mấy ông cảnh sát “ngỏ ý” về việc tham gia vào tổ chức hình sự quốc tế. Phải công nhận là món nghề võ vè của cô nàng cũng không phải hạng thường, cho nên, tổ chức hình sự nào mà được cô nàng đồng ý gia nhập thì chắc là phải may mắn lắm! Nhưng Bạch Dương lại khéo từ chối với lý do cô còn phải bận chuyện học hành. Cô nói với ông cảnh sát là cô sẽ cân nhắc sau khi tốt nghiệp đại học.

-Nếu cháu không muốn thì chúng ta cũng không ép. Sau này nếu có chuyện gì nhờ chúng ta giúp thì cứ gọi cho tôi.-Ông cười với Bạch Dương rồi đưa cho cô một tấm bưu thiếp.

-Vâng, cháu nhớ rồi. Cháu có một chuyện muốn nhờ các chú...các chú có thể cho các bạn của cháu quá giang đến bệnh viện được không ạ? Tại vì bọn cháu không có xe...

-Tất nhiên rồi. Nào, cháu mau dìu các bạn vào xe đi, xem vết thương của họ có lẽ khá là nặng đấy.-Ông lo lắng nói, mắt đăm đăm nhìn vào vết chém trên người Ma Kết, vết dao ở bụng Thiên Yết và còn Kim Ngưu, Thiên Bình nữa.

-Cám ơn chú...nhưng còn một chuyện nữa...xin chú hãy giữ bí mật với cha mẹ bọn cháu được không ạ...để tránh làm họ lo lắng...-Bạch Dương nói một cách khó nhằn.

-Được được, tôi hứa là sẽ không hé lộ một lời nào đâu. Cháu hãy yên tâm! Còn bây giờ, hãy mau đưa các bạn cháu vào xe đi, tôi thấy họ e là không còn chịu được nữa đâu.

Ông e ngại nói. Bạch Dương nhớ ra liền quay lại đến bên các bạn mình, dìu Xử Nữ lên xe. Nhân Mã cũng lại phụ Ma Kết một tay, Song Ngưu vẫn dìu Cự Giải, Bảo Bình dìu Thiên Bình trong khi Sư Tử thì lôi Thiên Yết đi. Cuối cùng, mọi người đã yên vị trên xe, các sao một xe riêng và các viên cảnh sát dồn về những xe còn lại. Một thoáng im lặng trôi qua, Sư Tử mở miệng bắt chuyện:

-Nhân Mã, cậu làm sao mà thoát khỏi mấy tên đầu heo vậy? À còn nữa, cảnh sát là do cậu kêu tới giúp hả?

Sư Tử với một mớ thắc mắc dồn dập làm Mã Mã cũng không biết là nên bắt đầu từ đâu nữa. Anh chàng đã bực bội nay lại càng bực bội hơn nên dồn hết sự bực tức trong người lên đầu cả bọn:

-Cậu còn nói nữa hả? Nếu không phải các cậu ép tớ giả gái thì tớ có phải khổ sở như vậy không?

Sư Tử như biết hối lỗi một chút, anh đáp lí nhí:

-Tớ...đâu có biết. Mà chủ ý chọn một người giả gái là của ai? Của cậu chứ của ai! Với lại ban đầu, bọn tớ đâu có biết là bọn chúng mê cậu tới nỗi đi theo đến mười thẳng đâu, có phải không Song Tử?

Anh huyếch cù chỏ của Song một cái.

-Ồ, đúng đó đúng đó. Mà cuối cùng sự việc là như thế nào vậy? Cậu kể lại cho bọn tớ nghe xem!

Song Tử nói tới đó thì thấy sắc mặt Nhân Mã bị biến dạng. Anh dự tính là cái chuyện đó chẳng hay ho chút nào. Nhân Mã dần hồi tưởng lại trong bộ nhớ của mình, lâu lâu lại phát rùng mình nhưng mà cuối cùng thì anh chàng cũng quyết định là kể cho các bạn mình nghe...

Flash back

Nhân Mã dắt bọn lâu la đi mãi, đi mãi mà anh cũng không biết mình đang đi đâu nữa, chỉ đơn giản là dụ cho mấy tên này đi theo thôi. Rồi, không biết là do vô ý hay là gì mà Nhân Mã đã đi tới bìa rừng từ lúc nào. Mấy tên đó vẫn sốt ruột đi theo anh, mắt nhìn anh hau háu như thể người đi trước mặt bọn chúng không phải là một con người mà là một món ăn gì đó vậy (ngựa nướng chẳng hạn). Bỗng dưng, một tên lùn tịt lên tiếng hỏi, trong giọng nói chứa đầy sự gấp gáp:

-Gần tới nhà cô em chưa?

Nhân Mã bất thành linh bị tra hỏi, anh đành nuốt nước miếng, đánh liều một phen:

-Ồ...cũng gần...

Bọn kia nghe thấy vậy liền đáp trả ngay, trong giọng nói rõ ràng chứa đầy sự gấp gáp:

-Cũng là sao...nãy giờ chúng ta đi gần một tiếng rồi...

Nhân Mã im lặng không lên tiếng. Một tên nữa hòa theo:

-Phải đó, đã đến lúc cô em cần trả ơn bọn này rồi!

Tên đầu hói nói rồi cười ma mị, hấn bước lại chụp vai Nhân Mã, mấy tên kia cũng sáp lại gần. Nhân Mã vội gỡ tay hấn ra, nếu lỡ để hấn biết được bí mật thì coi như anh tiêu rồi. Sao không tiêu được khi mà bọn chúng tới mười tên như thế này!

-Có phải cô lừa bọn này không?-Hấn hỏi.

Nhân Mã liền nói dối không chớp mắt:

-Không!

-Không hay có gì cũng được, quan trọng là đã tới lúc cô em phải “vui vẻ” cùng bọn anh rồi!

Tên cầm đầu nói, nhấn mạnh hai từ vui vẻ.

Nhân Mã không cần phải suy nghĩ nhiều cũng đủ biết hắn đang muốn nói về cái gì. Lúc này, Mã nhà ta mới để lộ bộ mặt thật ra bên ngoài, anh đứng xoay lại phía đối diện, cười lạnh rồi dùng một cái đá cho cái tên “sói háo sắc” ấy lăn quay ra. Xong anh lớn tiếng đe dọa bọn còn lại:

-Vui vẻ cái đầu bọn mi ấy! Bọn lưu manh dê xồm đẳng cấp biến thái các nguoi, khôn hồn thì đừng có đụng vào ta, còn nếu không thì coi chừng ta lột sạch “tiểu hạ” chúng mày đem ngâm với nhân sâm ủ rượu đây nghe chưa!

Mấy tên kia nghe vậy thì không khỏi rùng mình, từ trước tới nay chưa bao giờ chúng nghe được lời đe dọa nào đáng sợ như vậy. Nhưng, trong chút lát, sự sợ hãi kai cũng biến mất mà thay vào đó là sự khi dễ. Chỉ bằng cô gái bé nhỏ này ư? Chúng thừa biết là mình có dư sức mà!

Nghĩ vậy, bọn lưu manh cùng tiếng lên bao vây lấy anh, còn Nhân Mã thì thủ sẵn, chỉ chờ chúng xông tới. Không dây dưa thêm nữa, anh hô lên:

-Nào, một...hai...ba...nhào vào!

Nói xong, Nhân Mã nhanh như biến cơ giở lên lập tức bỏ chạy để lại mấy tên rùa bò ở đằng sau mất đà mà cùng lúc chum đầu té uỵch xuống đất. Bọn chúng thấy con mồi bỏ chạy thì liền đuổi theo ngay và tự đắc chí trong lòng là cô gái ấy không thể nào thoát được vì cô ta dù gì cũng là nữ nhi kia mà. Con gái thường sức mọn hèn yếu (một sai lầm không hề nhỏ). Chạy đến một đoạn đường khá xa, Nhân Mã dừng lại để thở lấy hơi, anh đã cắt đuôi được bọn chúng rồi, thật may quá...

-Ê...con nhỏ kia, đứng lại coi!

Và anh đã hối hận vì điều ấy. Mấy tên lâu la thừa dịp anh dừng lại nghỉ chân liền tóm lấy anh. Nhân Mã dùng chân đá văng hai tên đến gần mình, mấy tên còn lại ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh. Chà, đây quả là một cô gái thú vị! Với suy nghĩ đó, những tên háo sắc này càng không thể kìm thêm nữa mà nhào tới bắt lấy Mã Mã. Một tên dùng tay xé toạt quần của anh ra, nhưng cũng may là hắn hơi bị yếu nên chỉ xé rách được một chút vải thôi. Anh chàng bị quá nhiều người khống chế không thể làm gì được, anh hét to:

-Bớ người ta, có kẻ muốn sàm sỡ tôi, bớ người...

Một tên liền lấy tay bịt miệng anh lại làm anh không thể nói thêm câu nào nữa chỉ còn biết ú ớ ở trong họng. Chợt, một chiếc xe cảnh sát chạy ngang qua, Nhân Mã chớp lấy thời cơ liền há miệng cắn mạnh vào ngón tay của tên xấu số ấy rồi hét lên:

-CỨU TÔI VỚI!!!

Đương nhiên với giọng hét bành trướng của Nhân Mã, các viên cảnh sát trong xe không thể không nghe thấy. Chiếc xe dừng đột ngột bên lề đường. Ba ông cảnh sát bước ra.

-Cảnh sát! Cứu tôi với ông cảnh sát ơi!

Nhân Mã kêu thêm. Mấy tên lâu la thấy cảnh sát đánh tới liền bịt miệng Nhân Mã lại rồi toan chạy nhưng không may đã bị một ông túm áo giữ lại.

-Có chuyện gì ở đây?

-Cô này cướp đồ của chúng tôi đó!-Bọn chúng nhanh chóng đảo ngược tình thế, cướp lời của Mã.

-Không có, là bọn này muốn sàm sỡ tôi. Này, trong tay hắn còn cầm mảnh vải quần của tôi kia!

Nhân Mã nói, làm bộ dụi dụi mắt rồi chỉ vào tay của tên cầm vải. Trong lòng cười thầm với ý nghĩ của mình. Nhân Mã cũng phải công nhận rằng hình như càng rơi vào tình huống nguy cấp thì chỉ số IQ của anh lại càng cao thì phải.

Mấy tên lâu la bị Nhân Mã nói móc, liền ú ớ không biết phải làm sao. Nhất là tên cầm miếng vải, chứng cứ rõ ràng như thế kia thì làm sao mà chối được chứ.

-Ồ...

-Vô tù đi rồi ở đó mà “ơ”!

Nói rồi, ông quay lại gọi thêm khoảng mười mấy viên cảnh sát nữa tới bắt hết thấy bọn chúng vô xe. Đoạn, quay qua Nhân Mã, hỏi:

-Nhà cô ở đâu?

-Ồ...nhà tôi ở...

Nhân Mã lúng túng cố gắng kéo dài câu trả lời của mình ra để có thời gian suy nghĩ. Anh đưa tay lên gãi gãi đầu. Bỗng...

“Bịch...bịch”

Hai cái bánh bao nhét trong ngực áo anh rớt ra ngoài dưới con mắt tròn muồn lòi tròng của mấy ông cảnh sát. Nhân Mã mặt tái bệch như thể giờ chết của

anh sắp tới nơi rồi. Chưa dừng lại ở đó, một cơn gió to thổi ập tới cuốn theo miếng vải quần quăn trên đầu Mã ra để lộ bộ tóc ngắn của anh. Các viên cảnh sát nhìn anh chằm chằm, không thể tin được mình lại bị một thằng nhóc đánh lừa táo tợn như thế này, còn Nhân Mã thì chỉ còn nước cười trừ.

End flash back

Ngay tới khi Nhân Mã kể tới đó thì các sao còn tỉnh ai nấy cười phá cả lên khiến anh ngượng không còn chỗ trốn, nhất là Bạch Dương, cô nàng cười như điên dại:

-Há...há...há...sặc...chết rồi, tớ cắn lưỡi tớ rồi...hồ...hồ...hồ...

-Grr...các cậu không thể ngừng cười được hay sao?

-Mà sau đó thì sao?-Bảo Bình nén cười, hỏi.

-Ồ...sau đó thì ông cảnh sát hỏi tớ tại sao phải làm như vậy. Tớ mới kể lại cho ông nghe toàn bộ câu chuyện rồi thì nhờ ông đem cảnh sát tới cứu các cậu.

-Ồ...Nhân Mã, cậu thật là thông minh!

Nghe được lời khen của Sur Tử, Nhân Mã có cảm giác như mũi của anh đang nở ra thì phải, nhưng, sự sung sướng đó chưa duy trì được bao lâu thì Song Tử đã cắt ngang, khiến bộ mặt của anh từ sung sướng phấn khởi trở nên xiu xiu.

-Và rất đẹp khi già gái!

-Grr...cậu...cậu...cậu chết với tớ!

Nhân Mã nhào ra khỏi chỗ ngồi và vồ tới tóm lấy Song Tử trong khi anh chàng thì cười nắc nẻ. Các sao phải nín cười để ngăn chặn hai cái tên điên này càu càu nhau.

Sau một hồi lâu thì xe cũng tới nơi, các sao diu nhau xuống xe rồi vào bệnh viện. Giờ thì không ai cười nổi nữa rồi vì xem lại tình trạng của các sao có vẻ rất nghiêm trọng. Thiên Yết, Ma Kết, Kim Ngưu, Thiên Bình và Xử Nữ bị mất khá nhiều máu trong khi Cự Giải thì vẫn hôn mê bất tỉnh.

Trừ Giải ra thì những người bị thương khác đều được đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt. Các sao bị tách lại bên ngoài, lo lắng ngồi chờ trên băng ghế.

-Đề tớ vào thăm Cự Giải!

Song Ngự nói rồi tự đứng dậy, bước vào phòng bệnh của Cự Giải. Tại đây, cô nàng đang nằm im lìm trên giường, sắc mặt trông nhợt nhạt như người sắp chết. Ngồi cạnh cô là một cô y tá đang vắt và đứt từng muỗng canh bỏ cho cô. Song Ngự bước tới gần và xin được đứt canh cho Cự Giải, cô y tá cũng đồng ý, trao lại chén canh bỏ cho Ngự rồi đi ra ngoài. Song Ngự cẩn thận múc một muỗng canh, thổi nguội, cô cẩn thận đưa tới miệng Giải. Bỗng nhiên, Cự Giải chớp mắt rồi nói một điều gì đó mà Song Ngự thấp thoáng nghe được là...tiểu Hổ Cáp...rồi Cự Tuyên...cô lấy làm lạ, không ngừng thắc mắc Cự Giải đang nói tới ai. Cô nghĩ, cái tên Cự Tuyên cũng có thể là biệt danh của cô nàng...có thể lắm...

*****

Chín giờ tối...

Bệnh viện im như tờ, không gian yên tĩnh tới mức có thể nghe được cả tiếng đồng hồ kêu tích tắc trên tường. Mọi người ở đây đa số đều ngủ hết rồi...Các sao đang ngồi gục đầu lên nhau mà ngủ, trông hết sức mệt mỏi. Bỗng, một âm vang nhẹ nhàng vang lên đánh thức giấc ngủ của họ. Cô y tá cầm một bảng tên, nhìn chằm chằm vào nó rồi lại nhìn qua các sao.

-Các em có phải là người thân của bệnh nhân Kim Ngưu không?

-Dạ phải phải phải, bạn ấy tỉnh rồi ạ?-Các sao tức hỏi dồn dập.

-Ừm, các em có thể thăm bạn ấy rồi! Mời đi lối này!

Cô y tá đưa tay chỉ về hướng bên phải. Các sao thì bám theo cô suốt đường đi...cho tới một căn phòng khá yên tĩnh. Mọi người liền nạnh ai nấy ủa vào và đương nhiên là chịu một bài giáo huấn của cô y tá. Quầy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi là điều không nên. Sau khi chờ cô y tá đi ra ngoài, các sao mới từ từ tiến lại gần Kim Ngưu, mỗi người kéo một cái ghế ra ngồi và hỏi han đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Kim Ngưu mặc dù bị một vết chém cũng khá nặng như anh chàng lại không có vẻ như đau hay là yếu đuối gì cho lắm. Ngượng lại còn rất khỏe mạnh và hăng hái măm các món đồ ăn của Sur đem tới. Điều đó chứng tỏ Kim Ngưu là một người có thể chất đặc biệt tốt. Các sao nhìn nhau cười thích thú, Kim Ngưu như vậy là họ đã yên tâm lắm rồi. Xong, nửa tiếng sau, họ rời phòng bệnh của Ngưu rồi lại một lần nữa đi theo hướng chỉ dẫn của y tá tới các phòng khác.

*****

Cự Giải la lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. Giấc mơ thật khủng khiếp! Cô với tay lấy chiếc khăn đặt trên bàn rồi chấm nhẹ vào những giọt mồ hôi đang tứa ra trên trán. Cố gắng không để đầu óc suy nghĩ về những điều đó nữa, cô cố nhớ lại mọi chuyện...

“À, phải rồi, mình và các bạn bị bắt cóc. Rồi mình bị nhốt vô nhà lao rồi cái tên Mặt Xạ đó tới. Sau đó thì mình bị hấn tẩn, hấn bỏ ra ngoài và...mình

ngất! O...mà ở đây hình như đầu phải nhà lao?”

Nghĩ tới đó, Cụ Giải lại một phen đổ mồ hôi hột vì nghĩ là không chừng mình đã chết do đói rồi và đang ở một nơi nào đó cách xa Trái Đất thân yêu (tưởng tượng thật phong phú+_+). Nhưng rồi, một vật thể lạ đập vào mắt cô...Song Ngư, cô nàng đang ngồi ngủ bên giường bệnh của cô, đầu gục xuống bàn vì mệt mỏi. Cô thở phào khi biết là mình chưa có chết. Cầm tấm chăn đắp qua vai cho Cá, rồi rón rén bước ra khỏi phòng.

*****

-Ma Kết! Tỉnh dậy đi Ma Kết!

Ma Kết bị những tiếng hét inh ỏi làm cho thức giấc. Anh bực mình mở mắt ra và trông thấy những gương mặt thân quen + đáng ghét đang kẻ sát lỗ tai anh mà hét.

-CÓ CHUYỆN GÌ? CÓ BIẾT TỐ ĐANG NGỦ KHÔNG HẢ?-Ma Kết không vừa hét lại gấp ba lần các sao (OMG).

“Cạch”

-Các anh chị đây nhỏ tiếng giùm tôi một chút, bệnh nhân khác còn đang ngủ đây!-Cô y tá lộ đầy vẻ khó chịu nói vào.

“Cạch”

Cửa đóng lại, các sao xoay đầu ra là lười với cánh cửa một cái rồi quay về với Ma Kết.

-Ma Kết à, có chuyện không hay rồi...Xử Nữ...Xử Nữ...

Nhân Mã áp áp ứng ứng làm Ma Kết hồi hộp không thôi:

-Xử Nữ sao?-Ma Kết lo lắng hỏi.

-Xử Nữ...cậu ấy đã...chết rồi!

Ngay sau câu nói đó, Ma Kết cảm thấy hình như đất dưới chân mình đang sụp xuống. Lỗ tai anh lùng bùng không còn nghe thấy các sao đang nói gì nữa. Anh lắc đầu liên hồi, miệng lắp bắp gọi tên cô...

-X...Xử...Nữ..

Ma Kết như mất hồn bỏ lại tất cả các sao mà chạy như bay ra ngoài rồi đập cửa, phóng thẳng vào phòng Xử Nữ. Anh không thể tin vào mắt mình khi thấy khăn trắng che phủ qua lớp đầu của cô. Ma Kết từ từ bước lại, run run gỡ khăn che mặt ra. Gương mặt ấy hiện ra trước mặt anh, xanh xao...trắng bệch như...người đã chết.

-Xử Nữ...cậu không thể chết!

Ma Kết thống khổ nói. Anh ôm đầu cô vào lòng...khóc...cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn. Bỗng nhiên, anh nhận ra được điều gì đấy...đó là, tim của Xử Nữ vẫn còn đập thình thịch trong vòng ngực anh. Anh đưa cô ra, ngạc nhiên xen lẫn vui mừng chuẩn bị mở miệng nói thì đã nghe giọng nói của cô trước.

-Tớ có chết đâu, cậu trù ẻo tớ à!

Xử Nữ nói, giọng nói trách móc mà ấm áp không thôi khiến trái tim Kết ta như được hồi tỉnh. Anh - với âm trạng tràn ngập niềm hạnh phúc vòng tay siết mạnh cô vào lòng...để cho cô không thể nào thoát khỏi cuộc đời anh được nữa...

Bỗng, tiếng ai đó ho lên khụ khụ cắt ngang giây phút lãng mạn của hai người. Kết và Xử đồng loạt nhìn ra cửa với cặp mắt đầy sát khí.

-Các cậu dám lừa tớ hả?

-Các cậu lâu quá không được giáo huấn rồi phải không?

-O...hi...hi...hi...bọn tớ thấy Ma Kết lâu tính quá nên mới dùng cách này để đánh thức cậu ấy thôi mà!-Song Tử biện minh.

-Đánh thức cũng có nhiều cách mà, có nhất thiết phải dọa tớ như thế không?-Ma Kết phẫn nộ nói.

-Không thể nào tha thứ được!-Xử Nữ tiếp nối anh.

Các sao thấy sống lưng mình hình như đang dần dần bị đóng băng thì phải. Sao mà lạnh ngắt vậy nè!

-Thôi mà, hai cậu tha cho bọn tớ đi! Một lần thôi mà!-Nhân Mã phui phui tay, nói. Bỗng, một giọng nói yếu ớt quen thuộc vang lên ngoài cửa:

-Thôi, tha cho các cậu ấy một lần đi!

-Cự Giải!-Các sao đồng thanh reo lên.

Từ sau cánh cửa, Cự Giải mỉm cười bước vào, trên người còn mặc nguyên bộ đồ của bệnh nhân. Cô loạng choạng bước tới và xém ngã, cũng may là có Bạch Dương đỡ lại.

-Cự Giải à, cậu còn chưa khỏe sao lại...-Cửu lo lắng nói.

-Khụ...tớ khỏe mà...

-Cậu đã đi thăm Thiên Yết chưa? Cậu ấy vì cậu mà bị đâm một nhát đó!

Sư Từ nói một câu như sét đánh ngang tai Cự Giải. Ngay lập tức, Xử Nữ, Bảo Bình và Bạch Dương ra ám hiệu cho cậu đứng nói tiếp nữa. Ba cô quá hiểu tính cách của Cự Giải mà, nếu cô nàng mà biết được sự việc này thì e là...

-Đúng vậy, từ đó tới giờ cậu ấy chưa từng cứu ai cả, ngay cả trẻ nhỏ và người già, phụ nữ cũng vậy, nhưng mà cậu...lại là trường hợp duy nhất đó!

Ma Kết điềm điềm đáp khiến cho Xử, Cửu và Bảo tức điên lên được, nhưng Ma Kết thì không quan tâm đến điều đó cho lắm. Anh nhớ lại lúc xưa, anh quen với Thiên Yết cũng do một lần đụng chạm tới cậu ấy. Cậu ấy rất tức giận và đã đánh cho anh một trận tơi tả nhưng cuối cùng thì hai người lại trở thành bạn thân. Mặc dù là bạn của Yết nhưng cũng có nhiều chuyện mà anh không thể nào hiểu được nơi cậu ấy. Cậu ấy đối với mọi người, trừ anh và các bạn ra thì luôn lạnh khốc. Cậu ấy chưa từng ra tay cứu giúp ai ngay cả những đứa trẻ ngây thơ, những người già cần qua đường hay những người phụ nữ yếu đuối. Ma Kết còn tưởng rằng suốt đời này cậu ta sẽ luôn như thế nhưng thật không ngờ là cậu ấy đã chịu bị đâm một nhát để cứu Cự Giải. Anh dùng một ánh mắt thán phục nhìn Cự Giải, có lẽ, cô ấy đã chiếm được một vị trí quan trọng trong lòng Thiên Yết rồi! Trở về với Cự Giải, cô nàng nhìn như vô hồn vào khoảng không trước mắt. Đầu óc trống rỗng...

“Cái gì, cậu ấy vì mình mà...”

-Tớ phải đi đây!

Cự Giải vụt chạy ra ngoài. Trong lòng rối ren vô vàn thứ cảm xúc phức tạp: Cảm động có, áy náy có, thương hại có, và cũng một chút là...mến yêu!

-THIÊN YẾT!

Cự Giải gọi tên Thiên Yết, cô ôm mặt mình không dám nhìn khi thấy Thiên Yết bị băng bó nhiều đến như vậy. Cô bước đến gần bên anh. Ngồi xuống giường, lấy tay vuốt má anh.

-Cậu thật là ngốc nghếch!

Cự Giải cười nói. Cô cười...nhưng cô lại khóc. Nước mắt cô rơi không ngừng mặc dù cô không hề muốn như vậy. Cô rất vui nhưng sao cô lại khóc chứ? Cự Giải sờ tay lên chỗ bị thương của anh “chắc hẳn là đau lắm đây” nghĩ tới đó, cô lại càng khóc nhiều hơn. Như Ma Kết nói, Thiên Yết từ trước tới giờ chưa từng cứu ai lần nào, kể cả trẻ nhỏ, người già và phụ nữ, vậy mà...cậu ấy lại vì cô mà bị đâm nặng như thế này...

Cự Giải quá xúc động, cô không biết nên nói gì hơn là ngồi nhìn anh mãi. Và, cô nghĩ...cô nghĩ có lẽ cô đã phải lòng anh mất rồi!

“Thiên Yết, chờ tới khi cậu tỉnh dậy, tớ sẽ cho cậu biết tình cảm của tớ dành cho cậu!”

Cự Giải tự mỉm cười với ý nghĩ của mình. Chính cô cũng không ngờ rằng lại có ngày cô biết thích một người, dù cho đó chỉ là lời nói ở trong tim.

Bỗng, Cự Giải cảm nhận được bàn tay mình ấm dần, là Thiên Yết, anh chàng đang nắm tay của cô. Giải Nhi vui mừng định mở miệng ra nói chuyện nhưng...Thiên Yết đã nói điều gì đấy, dù chi là nói mơ và nói rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe rõ rành rành, anh nói: Cự Tuyền, cậu đừng bỏ tớ mà! Tớ hứa sẽ không bao giờ từ chối cậu nữa! Cậu sẽ làm bạn gái của tớ mãi mãi, Cự Tuyền...

-Thì ra là như vậy!

Những lời nói vô tình của Yết đã đánh động vào trái tim Cự Giải. Cô đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài. Cô cầm đầu chạy, chạy mãi dù không biết là mình đang chạy đi đâu nữa. Trời tối, Cự Giải không nhìn thấy gì cả, cô vấp phải bậc thềm, nước mắt không ngừng rơi thấm đẫm cả quần áo. Thì ra là như vậy, thì ra Thiên Yết đã sớm có bạn gái rồi, vậy mà...vậy mà cô còn chờ mong khi anh tỉnh dậy thì sẽ thổ lộ với anh, cô còn tưởng anh cứu cô là vì anh mến cô, cô còn mơ mộng rằng cô là người đặc biệt quan trọng trong lòng anh...Tất cả những điều đó đều không đúng...KHÔNG ĐÚNG CHÚT NÀO!

*****

Trong phòng bệnh của Xử Nữ, mọi người vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ...

-Vậy Kết và Xử quen nhau hồi nào vậy?-Bảo Bình hỏi.

-Ồ...hôm bữa tiệc...-Cả hai người đáp, rồi lại nhìn nhau, đỏ mặt.

-Tớ còn tưởng ban đầu Xử Nữ ghét Ma Kết lắm mà, hồi đầu năm là Ma Kết được làm lớp trưởng, Xử Nữ đã tức giận lắm cơ!-Bạch Dương hồn nhiên.

-Thật vậy hả?

Ma Kết nhìn qua Xử Nữ. Cô nàng đang bối rối vô cùng. Hai ngón tay không ngừng chỉ chỉ vào nhau. Xử Nữ gật đầu một cái coi như đã đồng ý, trong lòng thì lo lắng không biết Ma Kết sẽ phản ứng thế nào đây nhưng, đáp lại câu trả lời của cô, anh chỉ cười rồi ôm cô. Các sao lập tức quay đi, mặt đỏ bừng. Cái tên Kết này, muốn bộc lộ tình cảm lúc nào không bộc mà lại bộc ngay lúc có nhiều người như thế này chứ.

-Không biết còn ai thích ai mà không dám nói không ta?

Nhân Mã lại giờ trò hăm ý, mắt liếc liếc qua Sư Tử còn Sư thì né tránh ánh mắt của anh, trong bụng không ngừng rủa Nhân Mã là đồ nhiều chuyện, lo chuyện bao đồng. Bỗng dưng, đang im đang lắng thì Song Tử reo lên, tay còn lại quàng qua vai Bảo Bình.

-Còn bọn tớ nữa nè!

-Cậu nói gì vậy!-Bảo Bình như bị điện giật nhảy ra khỏi Song Tử ngay. Bỗng, Thiên Bình như một bóng ma lặng lẽ bước vào phòng, mắt lạnh lùng nhìn cặp đôi Song và Bảo.

-Tớ đến không đúng lúc rồi, xin lỗi!

Cô lạnh lùng phán một câu rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Các sao trong phòng khó hiểu nhìn theo tấm lưng của Thiên Bình mà không biết cái chuyện quái gì đang diễn ra vậy? Bảo Bình ngay lập tức chạy đuổi theo cô.

End chap 22

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bạch Dương - Cuộc Tình Tan Vỡ

Chap 23: Bạch Dương - cuộc tình tan vỡ

Thiên Bình thống khổ nằm trên giường, đầu óc không ngừng suy nghĩ về hình ảnh của Song Tử và Bảo Bình thân mật với nhau. Không thể chịu được nữa. Quá lắm rồi!

-Aaaaa...mình không thể nhìn được nữa!

Thiên Bình ôm đầu, hét lên. Cô ném phăng chiếc gối xuống đất như muốn làm cho nó banh xác ra vậy. Biết làm sao bây giờ, tức quá thì chỉ còn cách là dùng đồ vật để xả giận thôi. Nhún người xuống khỏi chiếc giường êm ái, Thiên Bình đẩy mạnh cánh cửa phòng và bước thật nhanh xuống lầu.

Thấy con gái mình bước xuống với gương mặt không được bình tĩnh cho lắm, mẹ cô cũng phải bỏ dở công việc mình đang làm mà nhìn theo cô.

-Thiên Bình, con làm gì vậy? -Mẹ cô hỏi.

-Con cần phải lấy cái này! -Cô cố gắng cười với mẹ một cái.

-Thiên Bình à, con ổn chứ? Con cần vô căn phòng đó để làm gì? - Mẹ cô lo lắng nói.

-Dạ không có gì đâu! Con cần lấy một số nguyên liệu để chế mỹ phẩm thôi. - Cô nói, rồi đẩy cửa vào phòng. Seâu khi đã yên vị trong căn phòng bí mật rồi, nụ cười trên môi cô tắt ngay lập tức.

Thiên Bình bước tới giá sách rồi kéo nhẹ cuốn sách to nhất ra. Chiếc giá sách đột nhiên kêu lên tiếng bíp bíp rồi một ô vuông nhỏ xuất hiện.

-Xin nói mật khẩu và đặt xác nhận vân tay!

Giọng nói nhỏ như giọng của robot vang lên. Thiên Bình bình thần ấn tay vào ô vuông rồi đọc mật khẩu: “Thiên Bảo Bình Bình Xử Nữ Cự Nữ Bạch Giải Song Dương”.

Sau khi Thiên Bình đọc hết mật khẩu, chiếc giá sách bình thường bỗng xoay nghiêng lại lộ ra căn phòng ở bên trong. Căn phòng đó là một căn phòng khá nhỏ. Đồ vật trong phòng chỉ có hai thứ duy nhất: Kệ tủ và chai lọ mỹ phẩm.

Thiên Bình vốn là chủ tịch của công ty mỹ phẩm Brio nên đa số những loại mỹ phẩm ở đây đều do một tay cô điều chế. Mỹ phẩm không chỉ là mỹ phẩm, nó còn được chia làm hai loại: Mỹ phẩm bình thường và mỹ phẩm đặc biệt.

Mỹ phẩm bình thường thì là những loại có cấu tạo khá đơn giản và... bình thường. Còn mỹ phẩm đặc biệt thì đúng là đặc biệt, nó không chỉ có công dụng làm đẹp mà một số loại còn có thể làm hủy dung nhan của người sử dụng. Những loại mỹ phẩm như thế được điều chế rất tỉ mỉ và công phu, chúng được chế biến từ hơn một trăm loại thảo dược khác nhau. Những chai mỹ phẩm đặc biệt do Thiên Bình điều chế ra cho đến thời điểm hiện tại chỉ có đúng chín mươi bảy chai và được cô sắp xếp lên chiếc kệ này bí mật này.

Thiên Bình tay run run lấy xuống một chai có hình đầu lâu đỏ. Trong chiếc lọ này có chứa một loại kem mà chỉ cần đụng vào một chút xíu thôi thì ngay lập tức sẽ mẩn đỏ, qua ngày sau sẽ bị tróc lở, qua ngày sau nữa sẽ bắt đầu nổi những mụn nhỏ li ti... kéo dài suốt một tháng mới khỏi. Loại mỹ phẩm cực độc này Thiên Bình chỉ mới chế ra được từ tháng trước và còn chưa đặt tên dán nhãn. Chính cô cũng không ngờ mình lại phải dùng đến nó sớm như vậy.

-Chỉ cần Bảo Bình không đẹp nữa thì Song Tử sẽ không thích cô ấy!

Cô tự lầm nhảm nói với mình rồi cầm lọ mỹ phẩm bước ra.

-Xin nhập mật khẩu và đóng vân tay!

Một lần nữa, chiếc giá sách cất cái giọng robot khàn khàn của nó lên.

-Thiên Bảo Bình Bình Xử Nư Cự Nữ Bạch Giải Song Dương!

“Cạch”

Chiếc giá sách tự động trở về vị trí ban đầu, như là ở đó chưa có chuyện gì xảy ra cả.

*****

Vừa bước ra khỏi phòng, Thiên Bình chạy như bay về phòng ngủ của mình. Cô đóng cửa phòng lại rồi nằm phịch lên giường. Trong lòng mãi suy nghĩ xem ngày mai nên ăn nói với Bảo Bình ra sao...

-Thôi kệ đi, mai rồi tính!

Cô nhắm trong lòng rồi đi về phía chiếc tủ để đặt lọ mỹ phẩm vào học. Nhưng khổ nỗi, học tủ lại bị kẹt. Thiên Bình ra sức kéo mà kéo mãi cũng không ra. Cuối cùng, cô dùng hết sức...

-Aaaaaa...

Chiếc học bị kéo lia ra khỏi cái tủ kèm theo bao nhiêu là giấy tờ, hình chụp,... văng tung tóe.

Thiên Bình nhăn trán. Trời ơi, khổ ghê chưa! Giờ thì cô lại phải dọn cái đồng hồ hỗn độn này rồi. Cô vồ bồm bộp vào đầu vài cái rồi cũng cúi xuống mà kiên nhẫn nhặt từng thứ lên. Thật lộn xộn hết chỗ nói, tại sao cô lại dồn những thứ này vào cùng một nơi chứ, hậu đậu quá đi à! Thiên Bình tự trách chính mình trong quá khứ rồi lại tiếp tục xếp chúng thành một xấp trên tay, vừa xếp lại vừa đếm thầm trong bụng...

-Bảng trung học Zodiac, bảng chế luyện mỹ phẩm cấp cao, bài kiểm tra được hai điểm hỏi tiểu học, hình chụp cả nhà mình, hình chụp chung với Cự Giải, hình chụp lên Song Tử, à, đây là...

Thiên Bình giờ tám hình đến gần mắt hơn để nhìn cho rõ, để chắc rằng mình chỉ bị hoa mắt thôi. Nhưng không, cô không bị hoa mắt đâu...

Tám hình ấy đã cũ kĩ lắm rồi. Trong chiếc khung giả gỗ là hai cô bé xinh xắn đáng yêu. Cô bé có mái tóc nâu trà đang cầm chiếc ô thêu ren trông xinh vô cùng. Còn cô bé còn lại thì có mái tóc tím đồng màu với đôi mắt tròn xoe, đang khoác vai cô bạn của mình và giờ tay còn lại thành hình chữ V cute vô cùng.

Thiên Bình bấm môi, gỡ nhanh tám hình đó ra đằng sau rồi tiếp tục sắp xếp. Nhưng lạ thay, những tám hình kế của cô đều chỉ chụp mỗi hai cô bé ấy mà thôi... Thiên Bình cố gắng để không nhìn vào những bức hình ấy... nhưng... cuối cùng thì cô vẫn làm không được. Cô không chút thương tiếc ném văng xấp giấy tờ + hình chụp mà cô cất công sắp xếp nãy giờ tung lên trời. Chúng lần lượt rơi xuống nền đất lạnh giá. Một vài tấm gần chỗ cô đang ngồi bị những giọt nước mắt làm ướt hết cả. Phải, Thiên Bình chính là đang khóc, nhưng bạn có biết vì sao mà cô khóc không?

Flash back

Trong sân trường, dưới gốc cây sứ trắng, có một cô bé đang ngồi tựa vào gốc cây, khóc thút thít. Cô bé ấy có gương mặt bầu bĩnh đáng yêu cùng với mái tóc màu tím nhạt tự nhiên khiến cô cứ như một thiên thần bé nhỏ vừa giáng xuống trần gian vậy. Mái tóc bông bênh tung bay trong gió làm cho người ta có cảm tưởng, những lọn tóc ấy là những đám mây nhàn nhạt, trôi lơ lửng trên bầu trời. Một vài búi tóc nhỏ bị nước mắt làm ướt bết vào khuôn mặt cô. Cô ngồi khóc một mình, trên tay ôm những mảnh vỡ của chai lọ thủy tinh. Mặc cho tay bị chảy máu, nhưng cô bé cứ lăm lăm chúng trên tay, chẳng chịu rời. Thình thoảng, một vài cô, cậu bé đi ngang qua gốc cây ngửa miệng buộc lên vài câu chế giễu cô như là “Đồ mít ướt” hay “Đồ khóc lè nhè”, mà cũng không buồn đến để hỏi han quan tâm cô.

Con gió nhẹ nhàng thổi qua làm giọt nước mắt ở khóe mi cô khô lại. Lá cây xào xác trên cành rồi quuyền luyến lia bỏ cuống lá, rồi xoay xuống mặt đất một cách từ tốn. Những bông hoa sứ trắng như tuyết bắt đầu rơi, chậm chậm.

Một bóng người bước gần đến gốc cây, dang bàn tay nhỏ nhắn ra hứng lấy một bông hoa. Người ấy nhẹ nhàng cài bông hoa lên mái tóc tím của cô bé rồi

cát giọng nói dịu dàng mà trong sáng:

-Tớ là Thiên Bình, học sinh mới chuyển đến học ở lớp chồi. Tớ có thể ngồi đây được không?

Cô bé ngược nhìn chủ nhân của giọng nói ấy. Oa, là một cô bé cực kì đáng yêu. Mái tóc nâu trà được tết bím hai bên và cài lên đó hai chiếc nơ nhỏ màu tím. Nhìn qua cô ấy có vẻ thật đáng yêu và ngây thơ nhưng trong lời nói lại rất ư là chững chạc.

-Ừ...um...tớ là Bảo Bình.

Bảo Bình nói rồi đặt tay vỗ vỗ xuống chỗ đất trống bên cạnh mình để chỉ cho Thiên Bình ngồi vào chỗ đó. Thiên Bình bước lại, ngồi xuống cạnh Bảo Bình.

-Sao cậu lại khóc vậy?-Cô bé nói, lấy tay lau giọt nước mắt ở trên má cô.

-Tớ...hic...chай thí nghiệm của tớ bị bể rồi...hic...là do các bạn làm...các bạn nói tớ là đồ quái dị...ai cũng tẩy chay không thèm chơi với tớ...hic...hic...

Cô bé nói, câu nói bị ngắt quãng vì những tiếng nấc nhỏ nghẹn lại trong cổ họng.

-Tớ biết rồi. Cậu đừng có khóc nữa, khóc là xấu lắm đấy! Nếu không có ai chơi với cậu thì để tớ chơi với cậu há!

Thiên Bình cười rạng rỡ, tự tin vỗ vỗ vào ngực mình.

-Thật không?-Bảo Bình ngược nhìn cô.

-Đương nhiên là thật rồi!

Và cả hai cùng nín cười, dắt tay nhau chạy lon ton vào lớp. Có thể chắc chắn là trên thế giới này cũng sẽ không có tình cảm nào sâu sắc như tình cảm của đôi bạn thân “nhí” này. Hai cô bé ngây thơ đã ngoéo tay với nhau, thề hứa sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau, thề hứa trước “người” chứng giám là...cái cây hoa sứ!

Bốn năm sau, Bảo Bình và Thiên Bình đã học tới lớp ba và họ vẫn là bạn tốt của nhau. Có chuyện gì cũng cùng chia sẻ lẫn nhau. Lúc Bảo Bình buồn thì Thiên Bình an ủi. Lúc Thiên Bình bị bắt nạt thì Bảo Bình sẽ sẵn sàng tạt axit vào đứa nào dám bắt nạt bạn mình. Những ngày tháng học trò êm đềm trôi qua cũng như dòng thời gian vậy, không ngừng nghỉ một phút nào.

End flash back

Cầm những tấm hình nhàu nát tong tay, Thiên Bình ôm chúng vào ngực, bấm môi kìm cho nước mắt đừng rơi. Cuối cùng cô đang cố gắng làm cái việc tệ hại gì thế này! Sao cô nỡ lòng nào hủy hoại dung nhan cả bạn thân mình chứ!

-Minh...minh không thể làm như vậy...

Mặc dù muốn để lí trí lấn át đi cảm xúc đối với cô là rất khó khăn nhưng, cô vẫn không thể làm được cái việc đó. Thiên Bình nhìn lại lọ mỹ phẩm đang nằm lán lóc trên sàn nhà, rồi nhìn lại hai bàn tay của mình. Cô lắc đầu, đưa tay cầm lấy nó, ném thẳng vào sọt rác.

Lấy bàn tay quệt đi hàng nước mắt lăn dài trên má, Bình Nhi thở phào nhẹ nhõm khi đã vứt đi được gánh nặng trong lòng. Cô ngồi lại, sắp xếp những tấm hình về chỗ cũ. Chợt, một tấm hình bé tí xíu không chịu nằm yên mà bay ra ngoài. Thiên Bình nhanh chóng chụp nó lại rồi... gương mặt cô sau đó biến sắc khi thấy đây chính là bức hình mà cô đã vô tình chụp được Song Tử ôm Bảo Bình.

Ngon lửa của sự hận thù dần dần bùng phát, lớn mạnh hơn trong con tim bé nhỏ của cô. Trái tim cô, chỉ vừa được sưởi ấm, được tẩy sạch sự thù hận xấu xa thế mà bây giờ nó đã nguội lạnh, nguội lạnh đi chỉ vì một tấm hình mà làm cô nhớ lại những chuyện chẳng mấy tốt đẹp gì trong quá khứ. Giờ đây trong đầu cô, hai thứ suy nghĩ đối lập nhau đang chiến tranh dữ dội. Lương tâm của cô như chia làm hai phần: Nên hay không hãm hại Bảo Bình?

*****

Sáng hôm sau, Thiên Bình bước vào lớp với một đồng cảm xúc hỗn độn. Lọ mỹ phẩm hôm qua đã được dán nhãn và trang trí đẹp hơn, đang nằm chặt trong tay cô. Thiên Bình như một kẻ tội đồ đi từng bước tới chỗ bàn học, cứ cách hai, ba bước thì cô dừng lại, ngoác mắt, nhòm sau...

-HỦ!!!

-AAAAA...-Thiên Bình la làng lên, thật là khiếp vía mà. Cô nàng Song Ngư đứng sau lưng cô lúc nào vậy trời!

-Cậu làm gì mà như ma thế! Làm tớ sợ chết đi được!-Thiên Bình vẫn còn chưa hoảng hồn, hồn hển nói.

-Tớ thấy cậu mờ ám quá nên mới hù cậu một cái đó!-Song Ngư cười toe toét với thành tích của mình-Chiều nay tớ, Xứ và Giải sẽ đi shopping đó, cậu có muốn đi không?-Ngư đan hai bàn tay vào nhau, mắt long lanh nhìn Thiên Bình.

-Vậy thì không được rồi, chiều nay tớ có chuyện rồi!

-O ọ, tiếc quá đi! Từ sáng tới giờ tớ đi theo rừ Bạch Dương mãi mà cậu ấy hổng chịu đi! À, tớ cũng định nói với cậu chuyện này nè: Chiều nay, Bạch

Dương sẽ thổ lộ với anh chàng Trương Tử Thiên đó!

-Ồ... ủa mà hai người đó quen nhau lâu rồi mà?-Thiên Bình thắc mắc nhìn Ngư. Song Ngư hít lấy một hơi rồi kể một tràng dài:

-Ồ... thì quen lâu nhưng mà chỉ có Trương Tử Thiên thổ lộ thôi chứ cừu chưa có nói là thích anh ta. Cậu ấy nói như vậy cảm thấy cũng... hơi kì cho nên quyết định sẽ thổ lộ với anh ta vào tan học chiều nay. Vậy đó! A, Bảo Bình vô rồi kia, tớ phải đi rồi Bảo Bình thôi...

-Khoan đã!-Thiên Bình kéo áo Song Ngư lại- Chiều nay tớ với Bảo Bình có chuyện cần trao đổi, cậu ấy cũng không đi được đâu!

Song Ngư nghe cần nói vậy liền xệ mặt xuống, tiếc nuối về báo tin cho Xứ và cua biết, sau đó, ba người như ba kẻ tự kỉ ngồi chong hóc ở đó luôn! Riêng Bảo Bình, cô nàng xách cặp lại bàn như thường lệ, ngồi xuống. Bỗng, một mảnh giấy nhỏ được đặt xuống bàn cô. Chủ nhân của mảnh giấy ấy ngay lập tức quay lưng đi nhưng cô cũng thừa biết đó là ai rồi. Bảo Bình tò mò ngó vào hàng chữ ngay ngắn nằm giữa mảnh giấy.

“Bảo Bình, chiều nay tan học gặp tớ ở sân sau”

Vẫn là nét chữ thanh mảnh, ngay ngắn như ngày nào. Bảo Bình gấp mảnh giấy lại, bỏ vào túi rồi nhìn về phía Thiên Bình. Cô nàng đang ngồi chép bài tập ở bàn trên. Bảo Bình cười mỉm, dù cho Thiên Bình không thấy nhưng cô vẫn muốn cười. Cô vui lắm, thực sự rất vui khi Thiên Bình gửi bức thư nhỏ này cho cô. Bảo Bình vẫn còn nhớ rất rõ, từ bé cho tới giờ, mỗi khi hai đứa có chuyện hờn dỗi thì Thiên Bình luôn là người chủ động làm hòa trước. Thiên Bình là một cô gái rất dễ tính nên có giận cũng giận không lâu. Mỗi lần Bình Nhi làm hòa với cô đều luôn gửi cho cô một mảnh giấy như thế này và, cô tin chắc rằng, lần này cũng sẽ như vậy.

*****

Buổi học hôm nay quả là một buổi học đặc biệt nhất từ trước tới giờ. Bởi vì sao à? Hãy để cho cô giáo chủ nhiệm của chúng ta giải thích nhé!

-Cô có một chuyện muốn thông báo với cả lớp là hôm nay chúng ta sẽ không học. À, các em có biết tuần sau có gì đặc biệt không?

Cả lớp không cần suy nghĩ cũng biết đáp án...

-Tuần sau được nghỉ tết à!-Tất cả cùng đồng thanh reo lên.

-Đúng...một nửa. Không chỉ tuần sau mà tuần này và tuần sau tết cũng vậy. Nói chung là các em sẽ được nghỉ tết ba tuần và bây giờ thì các em có thể về!- Cô nói.

Cả lớp đứng hình vài giây rồi ngay sau đó như một cái chợ vỡ ủa nhau kéo ra cửa lớp mà quên cả chào cô giáo. Mấy học sinh lớp khác cũng ủa nhau hét lên vui sướng, mặt đứa nào đứa nấy vui như mở hội. Là học sinh, ai mà không muốn được nghỉ học cơ chứ! Nhưng trường Honour quả là trường đặc biệt chứa những học sinh cũng đặc biệt nốt. Trong khi các học sinh khác reo hò phấn khởi thì ở đây, Xứ Nữ và Ma Kết lại nhăn nhó ra mặt. Cả hai người xin cô chủ nhiệm cho học thêm vào mấy tuần nghỉ tết vì sợ nghỉ lâu quá sẽ quên hết kiến thức nhưng cô lại không đồng ý. Dù sao thì tết là thời gian nghỉ ngơi hiếm có trong năm, người ta cũng phải đi chơi chứ!

-Haizz, tiếc quá đi, tiếc quá đi!-Xứ Nữ không ngừng than vãn làm cho các sao nữ dở khóc dở cười. Cái cô nàng này, thật là lạ!

-Thôi mà Xứ Nữ, cậu than nãy giờ hơn một trăm lần rồi đó!-Cự Giải chán nản nói-Mà nãy giờ cậu có thấy Song Ngư ở đâu không?-Cô hỏi tiếp. Xứ Nữ lắc lắc đầu, tiếp tục than vãn.

Lại nói về Song Ngư, cô nàng hậu đậu này còn đang ở trong lớp tìm kiếm vài thứ đồ bỏ quên. Đến khi tìm thấy món đồ đó rồi thì mới phát hiện là trong lớp chỉ còn có mình cô. Song Ngư run như cây sậy, hết nhìn những ô cửa sổ và vào nhau lạch cạch lại rùng mình khi nghe thấy tiếng gió hú ngoài kia. Những hình hài ấy dần dần được tô vẽ trong đầu cô, cô lập tức chạy tán loạn ra ngoài, chạy nhanh hết sức để chống lại cảm giác sợ mà đang từ từ bùng phát trong cơ thể cho dù bây giờ là ban ngày. Trùng hợp chạy qua chỗ Bạch Dương đang đứng, cô đập vai cừu một cái.

-Hi Bạch Dương, tớ về trước nha!

Cô nói rồi chạy lại nhập hội với Xứ và cua.

Bạch Dương đứng nhìn theo Song Ngư, vẫn còn nghe thấy tiếng Xứ Nữ “giảng bài” ở phía xa. Cô mỉm cười khúc khích rồi quay qua anh chàng họ Trương. Anh ta lúc bấy giờ như người mất hồn, đứng như trời trồng nhìn theo phía xa...

Bạch Dương thấy cũng kì lạ, có chuyện gì mà chàng ta nhìn ghê vậy chứ?

-Nè, anh nhìn gì vậy?-Bạch Dương hou hou tay trước mặt anh chàng. Trương Tử Thiên chớp mắt một cái, rồi quay qua hỏi cô:

-Cô bé lúc nay là bạn em à? Cô ấy tên gì vậy?

-Ồ... cô ấy là Song Ngư. Mà nè, sao anh cứ nhìn theo cô ấy hoài vậy, bộ thích cô ấy rồi hả?-Bạch Dương trêu chọc làm anh chàng đỏ mặt. Cô biết là anh chỉ hỏi thế thôi chứ sao là thật được nhưng, có lẽ sau này cô không cũng không ngờ rằng điều cô nói đã trở thành sự thật. Anh ta thay đổi thái độ một cách nhanh chóng. Miệng nói với cừu nhưng mắt vẫn nhìn theo hướng Ngư.

-Cô ấy thật là xinh! Cô có thể giới thiệu cô ấy cho tôi không?

-HẢ?-Bạch Dương há hốc miệng ra -Anh...anh nói gì?-Cô hỏi lại một lần nữa.

-Tôi nói là cô ấy xinh, tôi thích cô ấy mất rồi!

-Cái gì, em tưởng người anh thích...là em cơ mà! Anh đùa em có phải không...A, em biết rồi, là do em nói đùa với anh cho nên anh mới...

-Không! Tôi nghiêm túc đấy! Từ trước tới giờ tôi chỉ xem cô như một thứ đồ chơi thôi, muốn bỏ lúc nào thì bỏ. Bộ cô không nghe người ta nói: “Hoboy Trương Từ Thiên ở khối mười hai là kẻ đào hoa, thay người yêu như thay áo” à? Haizz, cũng tại cô ngốc quá thôi...bla...bla...

Anh ta không thương tiếc mà nói ra những lời lẽ vô tình khiến Bạch Dương như không tin vào tai mình nữa. Cô lắc đầu liên hồi, phủ nhận hết những điều mà mình nghe thấy nhưng...

“Chát”

Bạch Dương dùng hết sức lực tán vào mặt tên đó làm hắn ta chao đảo rồi văng ra xa mười thước (OMG!!!).

-Anh dám lừa gạt tôi à. Được lắm!

Bạch Dương thò tay vào túi móc điện thoại di động ra. Hai phút sau, một nhóm lực sĩ mặc áo đen xông vào kéo tên Trương Từ Thiên đang nằm lăn lóc dưới đất ra, dẫn cho hắn một trận như tử. Riêng Bạch Dương cứ thế mà bước về cổng, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc nhưng, nào ai biết được đó chỉ là bên ngoài. Sâu thẳm từ trong trái tim cô, cô đang khóc.

“Không, không phải hắn bỏ mình mà là mình bỏ hắn!”

Cô tự nhủ trong lòng, rồi vẫn chung thủy bước đi. Cô phải cố gắng lắm mới kìm cho mình không khóc. Cô phải chứng tỏ với tất cả mọi người rằng, cô là một cô gái mạnh mẽ và cô sẽ không bao giờ khóc!

Vừa trải qua một cuộc tình tan vỡ, Bạch Dương không khóc, nhưng cô hận chính mình. Cô hận chính bản thân cô sao lại ngốc nghếch như thế, để cho hắn quay như chong chóng mà cũng không biết. Cô thật sự quá ngây thơ rồi.

-Bạch Dương, cậu chưa về nữa sao?-Nhân Mã từ đâu bước tới, cười nói với cô. Anh không biết là Bạch Dương đang rất buồn, buồn thê buồn thảm nữa là đằng khác.

-Tớ...và Trương Từ Thiên...chia tay rồi...-Bạch Dương nói nghẹn từng chữ.

-Ồ...cậu và Trương Từ Thiên chia tay...kh...khoan đã, cậu và Trương Từ Thiên chia tay?

Nhân Mã ngạc nhiên hết sức, anh hỏi lại một lần nữa như muốn chắc chắn là Bạch Dương không gạt mình. Đáp lại anh là một cái gạt đầu hết sức nặng nề của cừu. Mắt cô dán chặt xuống nền cỏ. Bỗng, một giọt nước nhỏ xuống má cô. Bạch Dương ngẩng mặt lên trời. Mưa rồi sao? Nước mưa...hay...nước mắt?

-Cậu đừng có như vậy! Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi! Đừng có gượng ép mình phải mạnh mẽ!

Nhân Mã đột nhiên la lớn khiến cô cũng phải chăm chú nhìn anh. Anh mỉm cười, nhún vai một cái. Thật sự mà nói, từ buổi đầu tiên khi tiếp xúc với Bạch Dương, anh đã có thể nhìn thấu tâm can cô. Quả thật, Bạch Dương cũng là một cô gái, một cô gái như biết bao cô gái khác nhưng, cô lại luôn gồng ép mình, luôn tạo ra cho mình một vẻ ngoài thật mạnh mẽ, cứng rắn để che đi sự yếu đuối ở bên trong. Anh cũng không biết tại sao cô phải làm như thế, anh chỉ biết một điều là: Anh rất đau lòng khi cô cố gắng không phải là chính mình. Vừa lúc này khi nghe Bạch Dương nói cô đã chia tay với Trương Từ Thiên, Nhân Mã vui lắm, rất vui...nhưng...anh lại thấy buồn khi nhìn cô như vậy. Anh chính là không thể cười trên những đau khổ của người khác.

Bạch Dương nghe Nhân Mã nói vậy, tuy có chút ngạc nhiên nhưng cô vẫn không thể nào kìm chế cảm xúc của mình được. Bạch Dương gục đầu vào vai Nhân Mã, khóc nức nở. Mặc kệ cho đây là trường học, mặc kệ cho biết bao người đang đi ngang và nhìn hai người với một ánh mắt kì thị. Cô khóc...đã bao lâu rồi cô mới lại được khóc đây? Cô luôn luôn chôn sâu những nỗi đau trong quá khứ. Cô không bao giờ để ai thấy mình rơi lệ bởi vì cô...không hề muốn khóc...nhưng giờ đây cậu ấy lại đến và nói những lời đó...cô...không...thể nào...không rơi lệ...

End chap 23

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tình Tay Ba Rắc Rối

Chap 24: Tình tay ba rắc rối

Cùng lúc đó, ở sân sau của trường, Thiên Bình đang ngồi dưới một gốc cây, trong tay cô là lọ mỹ phẩm đã được gói ghém cẩn thận.

Thiên Bình sốt ruột liên hồi. Cô đã ngồi đây chờ cả buổi rồi mà người cô đợi vẫn chưa thấy đâu. Cô chán nản nhìn về phía xa, cứ chốc chốc lại gãi tay lên xem đồng hồ.

Bỗng, một bóng người nhỏ nhắn chạy tới. Cô vẫy tay với bóng người đó!

-Phù... phù... tới... tới rồi!-Bảo Bình từ dãy hành lang chạy bịch bịch tới chỗ Thiên Bình, thở không ra hơi- Xin...

-À, không sao đâu! Tớ hẹn cậu ra đây là vì muốn hòa với cậu...đây...là lọ kem dưỡng da tớ mới chế, tặng cậu!-Thiên Bình nói, giơ ra một lọ kem có bao bì màu trắng hồng. Bảo Bình thích thú nhận lấy.

-Cám ơn cậu nha, tớ đã biết là cậu sẽ làm hòa với tớ mà!-Cô mừng rỡ nói.

-Va...vậy sao...

-Ừm, nhớ hồi tụi mình còn nhỏ, mỗi lần cậu muốn làm hòa với tớ đều viết ra mảnh giấy cho nên khi tớ nhận được mảnh giấy của cậu, tớ đã biết tổng hết rồi. A, hoa sứ nè!-Bảo Bình cười rạng rỡ, đưa bàn tay trắng nõn ra hứng lấy một bông, cô cười rồi cài bông hoa ấy lên tóc của Thiên Bình - Hi...hi..hi, giờ thì huề rồi nhé!

Nụ cười trong sáng của Bảo Bình như đang làm trái tim của Thiên Bình co lại. Bây giờ, cô chỉ muốn làm hòa thật sự với Bảo Bình thôi chứ không muốn tiếp tục thế này nữa. Cô không hiểu sao mình lại đi hăm hại cô bạn tốt của mình chứ...nhưng mà...cô ấy và Song Tử...Aaaa, Thật là đau đầu chết mất!!!

Thấy Thiên Bình đứng ngẩn ngơ, Bảo Bình lấy làm lạ, buộc miệng hỏi:

-Cậu làm gì mà đứng ngây ra thế...À quên, tớ xài thử lọ kem nha!

Bảo Bình nhanh chóng mở nắp lọ, lấy tay chấm một ít chất kem rồi đưa lên mặt...

-ĐỪNG!!!

Thiên Bình hét lên, nhanh như cắt, cô rời chỗ đứng của mình rồi chạy lại hất văng lọ kem trên tay Bảo Bình xuống đất. Bảo Bình kinh ngạc nhìn hành động của cô, nhưng rồi, một thứ cảm giác đau đớn dần xâm nhập vào trong cô. Tay của cô bắt đầu bông rã, mất màu...

-Tay...tay của tớ...

-Tớ xin lỗi cậu Bảo Bình, lẽ ra tớ không nên làm như vậy...

-Cậu...

-Cậu đúng là đồ độc ác!

Một giọng nam trầm vang lên trong không khí làm cho hai cô gái giật mình. Cả hai quay lại để nhìn người ấy, từ sau gốc cây, Song Tử bước ra với bộ mặt hầm hầm, hét nhìn Bảo Bình rồi lại quay qua Thiên Bình - Sao cậu nỡ làm như thế với Bảo Bình!-Anh bắt bình la lên.

-Là tớ sai...tớ...vì ghen tị với Bảo Bình được cậu quan tâm nên tớ mới làm như vậy...hic...tớ nghĩ là nếu Bảo Bình không xinh đẹp nữa thì cậu sẽ không...

-Cậu nghĩ làm như vậy là được sao?-Song Tử hét lên, cắt ngang câu nói của Thiên Bình.

-Tớ...

-Cậu nghĩ tớ quan tâm Bảo Bình chỉ vì cậu ấy đẹp thôi sao?

-Tớ...xin lỗi!

Cô nói rồi chạy vụt đi. Bảo Bình thấy vậy, trong lòng cô đau lắm. Cô vừa đau vì bạn thân nhất của mình hăm hại mình, nhưng cô càng đau hơn khi thấy cô ấy như vậy. Bảo Bình nhìn Song Tử với một ánh mắt trách móc, nhưng cô không nỡ trách cậu ấy. Cô xoay người, đuổi theo Thiên Bình ngay nhưng, Song Tử đã kịp thời giữ tay cô lại rồi...

-Cậu mau buông ra...

-Tớ không buông! Tớ thật không hiểu, cậu ấy hại cậu như vậy còn chưa đủ hay sao? Cậu còn chạy theo làm gì? Bộ cậu không nhận thấy là Thiên Bình rất độc ác hay sao?

-Cậu ấy không ác! Cậu ấy...là một cô gái tốt, chỉ là...cái tính tốt của cậu ấy bị tình yêu làm mù quáng mà thôi! Tớ biết vậy nên chỉ buồn, chứ không nỡ

giận! Buông ra!-Bảo Bình hét lên, hất mạnh cánh tay khiến bàn tay của Song Tử văng ra...anh đứng nhìn cô chạy xa mình...mà lòng nặng trĩu.

“Cuối cùng thì tớ đã làm gì sai?”

*****

Bảo Bình chạy ra ngoài cổng, cô thấy Thiên Bình đang ngồi chồm hổm ở đó, đầu dúi vào hai đầu gối, hai tay vòng lại ôm chặt lấy đầu mình. Cô nhẹ nhẹ tiến đến, ngồi xuống cạnh Bình Nhi.

-Bình Nhi...

Nghe tiếng Bảo Bình, Thiên Bình liền ngẩng mặt lên. Ôi, sao Bảo Bình lại đến vào lúc này chứ, cô chính là không muốn gặp Bảo Bình vào lúc này. Cô cảm thấy mình thật đáng chê trách, đáng xấu hổ, đáng chết.

-Bảo Bình, tớ...

-Đừng nói gì cả, tớ không để bụng đâu. Với lại lúc này cũng nhờ cậu mà tớ mới không bôi thứ kem đó lên mặt, nếu không thì chết rồi, hi hi hi.

-Cậu...chịu tha thứ cho tớ sao? Sau tất cả những chuyện mà tớ đã làm với cậu?

-Ừm!

-Cậu là một người bạn tốt, Bảo Bình...-Thiên Bình ôm chầm lấy Bảo Bình, khóc nức nở. Cô vừa thấy hổ thẹn lại thấy vui mừng. Cô không biết nói gì vào lúc này cả, chỉ biết khóc mà thôi.

-Thôi nào Thiên Bình, cậu nín đi, rồi mai tớ sẽ dẫn cậu đi gặp Song Tử nhé! Cậu cần thổ lộ với cậu ấy càng sớm càng tốt!-Bảo Bình nói khiến Thiên Bình hết sức ngạc nhiên:

-Hơ...cậu đang nói gì vậy? Tớ...sẽ bỏ cuộc...người cậu ấy thích là...c...

-Không! Thiên Bình, cậu nghe tớ nè, tớ - và - Song Tử - không có gì với nhau hết. Tớ...thực sự không thích Song Tử...-Bảo Bình nói, càng về sau càng nhỏ dần. Tim cô quặn đau khi nói những lời ấy. Những lời an ủi bạn cô nhưng...phải chăng, cô đang tự lừa dối trái tim cô?

-Thật sao?

Thiên Bình vừa cảm động lại vừa ngạc nhiên, người bạn thân của cô, sẵn sàng nhường người cô ấy thích cho cô ư? Cô thật không dám tin đây là sự thật! Thấy Thiên Bình nửa tin nửa ngờ, Bảo Bình đáp lại một lần nữa, như để chắc chắn rằng, cô không hề thích Song Tử.

-...thật...

-Oa, vậy là bấy lâu nay tớ trách lầm cậu rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm Bảo Bình! Được rồi, ngày mai tớ sẽ lấy hết dũng khí nói cho Song Tử biết. Vậy mai cậu đi với tớ nha! Tớ đi một mình thì không dám!

-...ừm...

*****

“Trời sáng chưa nhỉ?”

Đưa tay lên dụi mắt, nhìn vào đồng hồ báo thức...

-AAAA...trễ rồi...trễ rồi!

Bảo Bình hét toáng lên làm cho những mảnh kính cửa sổ rạn nứt, những tán cây bên ngoài rụng hết lá và những chai lọ đặt trên bàn thí nghiệm nát hết. Lại một lần nữa, cô nâng hết lên thảm khóc, thương tiếc cho số chai lọ của mình nhưng giờ thì không phải lúc để than thở, Bảo Bình còn có một nhiệm vụ quan trọng cần phải làm nữa!

Nghĩ thế, cô vội làm vệ sinh cá nhân rồi vớ lấy bộ đồ màu đen mặc vào, y chang một điệp viên nha! Bảo Bình bước nhanh ra ngoài rồi phóng xe thẳng tiến tới nhà Thiên Bình mà không cần nghĩ ngợi gì hết.

Cô chạy như bay vào nhà căn, gặp mẹ cô ấy. Haizz, xui xẻo thật, mẹ cô nói với Bình là từ sáng sớm căn đã thay đồ đẹp rồi chạy đi đâu đó rồi! Bảo Bình được một phen ăn dưa bở, quay đầu cầm cổ chạy tới nhà Song Tử. Từ trong xe, cô đã có thể nhìn thấy Thiên và Song đứng ở phía xa. Tệ thật, cô tới trễ mất rồi!

“Cạch”

Cô dừng xe ở một khoảng khá xa với chỗ hai người họ đang đứng cho chắc ăn, cô xuống xe, đi từng bước sát mép tường, tiến dần về phía cổng nhà của Song Tử. Tới khi đã đứng ngay vị trí thuận lợi có thể nghe tiếng nói của hai người, cô mới dừng lại rồi nấp đằng sau bức tường, vểnh tai lên lắng nghe cuộc

hội thoại của hai người họ.

-Xin lỗi Thiên Bình, tớ đã thích người khác rồi!

-Vậy...vậy sao? Ha, ban đầu tớ cũng biết trước rồi. Người đó...là cô ấy có phải không?

Bảo Bình thấy Song Từ gật đầu một cái, Thiên Bình nói tiếp:

-Cô ấy thật là may mắn...vậy, từ giờ tớ sẽ bỏ cuộc, tớ sẽ không đến quấy rầy cậu nữa...cảm ơn đã nói cho tớ biết nhé!

Thiên Bình cố mỉm cười rồi đi mất. Bảo Bình nhăn trán, lắc đầu nhìn Song và Thiên. Sao mọi chuyện lại trở nên thế này chứ...không đúng...

Cô xông ra khỏi chỗ ẩn nấp, tiến đến trách móc Song Từ:

-Cậu là đồ vô tâm, sao cậu lại từ chối cô ấy thẳng thừng như vậy? Cậu không biết Thiên Bình rất dễ bị tổn thương hay sao? Làm như vậy sẽ tổn thương đến cô ấy đó cậu có biết không? Tớ...sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!-Bảo Bình trách Song Từ rồi quay đầu chạy theo Thiên Bình nhưng anh đã kịp giữ cô lại:

-Cậu đừng đuổi theo nữa!-Song Từ hét lên rồi đột ngột ôm cô lại từ phía sau. Bảo Bình hoảng hốt, vội vàng gỡ tay anh ra nhưng anh lại xoay cô lại rồi ôm cô chặt hơn nữa, như thể, anh sợ cô sẽ chạy mất.

-Cậu không hiểu sao Bảo Bình? Tớ...chính là đã thích cậu!

Câu nói của Song Từ làm cô ngạc nhiên hết sức, cô ngược nhìn anh, anh nhìn lại cô, hai cặp mắt nhìn nhau đắm đuối. Bảo Bình như bị đôi mắt xanh thăm thẳm của anh làm mê hoặc, cô không còn phản kháng, vùng vẫy như trước nữa. Đôi bàn tay bé nhỏ của cô vừa lúc này còn đắm thềm thụp vào ngực anh, bây giờ đã từ từ hạ xuống, yếu dần...cô cảm thấy mình không còn chút sức lực nào nữa. Bất giác...cô quên đi bản thân đang làm gì...quên đi sự việc Thiên Bình vừa chạy mất...quên đi cả cô và anh đang đứng ở đâu...Bảo Bình ôm lại Song Từ, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe:

-Tớ...cũng...vậy.

*****

Thiên Bình đi từng bước nặng trĩu về phía hồ nước. Đôi mắt đỏ hoe. Cô ngồi xuống một băng ghế trống, úp mặt vào hai bàn tay. Cô khóc, khóc để quên đi Song Từ. Anh vốn đã không thuộc về cô, tại sao...cô cứ nhất định phải giành được anh ấy chứ? Ngay cả việc hại cô bạn thân của mình?

Bỗng, một anh chàng bước tới, ngồi xuống cạnh cô.

-Kim Nguu à...tớ đã thổ lộ với cậu ấy...và bị cậu ấy từ chối rồi...hic...tớ buồn lắm...

-Nhưng mà nói ra những điều trong lòng rồi thì sẽ thấy thanh thản hơn phải không?

-Ừm

-...Thiên Bình à...nếu cậu muốn...tớ lúc nào cũng sẵn sàng chờ đón cậu...

Kim Nguu cúi đầu, đáp lí nhí. Thực ra anh đã chờ mong giây phút này lâu rồi, giây phút cô chỉ...không thích bất cứ ai khác, anh sẽ thổ lộ với cô lần thứ hai. Nếu không được, anh sẽ nói với cô lần thứ ba. Không được, lần thứ bốn...anh sẽ kiên trì cho đến khi cô đồng ý thì mới thôi. Kim Nguu nhìn xuống mặt đường...chờ mãi...nhưng vẫn không thấy cô trả lời. Anh nhìn Thiên Bình.

-Tớ...xin lỗi, tớ không xứng đáng với cậu...Kim Nguu...

Cô nói, không chào mà chạy vụt đi. Từ khi Nguu thổ lộ với cô lần thứ hai...từ khoảnh khắc ấy...cô đã ngạc nhiên lắm, cô ngạc nhiên vì cô đã từng nghĩ cô từ chối anh lần đầu tiên cũng là lúc cô và anh không còn gì nữa nhưng, bây giờ thì anh lại nói với cô những lời ấy. Cô cứ mãi nghĩ suy, xem nên trả lời với anh làm sao cho đáng. Thiên Bình nói: "Tớ không xứng với cậu" thật sự là vì cô nghĩ như thế. Cô biết, cô đã nói những lời làm tổn thương anh, cô đã từ chối anh đến hai lần và anh thì lại luôn xuất hiện, ủi an vào những lúc cô buồn khổ nhất...những việc làm của cô làm sao có thể xứng với một trái tim nhân hậu như vậy chứ! Câu nói của cô, không phải chỉ là lời nói suông hay một cái cớ để từ chối anh cho rồi nhưng mà là lời nói xuất phát từ tận đáy lòng cô.

*****

Một tuần lễ trôi qua thật âm thầm, ai nấy cũng có những nỗi khổ riêng ở trong lòng mà không dám nói ra. Thế là, những ngày tết cũng đến, đem lại cho người ta cái không khí vui tươi hơn một chút, phấn khởi hơn một chút và đặc biệt là làm cho người ta già đi thêm một tuổi.

Những đứa trẻ tung tăng ngoài chợ tết. Đứa nào đứa nấy mặt mày rạng rỡ hẳn lên vì có nhiều tiền lì xì. Những người già được tụ họp bên con cháu, được viếng thăm, cảm thấy thật hạnh phúc hơn bất cứ thời điểm nào trong năm.

Nhưng rồi, ba ngày tết trôi qua nhanh chóng...mọi vật lại trở về với cái không khí rầu rĩ đến phát điên của nó. Ai cũng ở lì trong nhà, không xem ti vi thì cũng ngồi bấm máy tính, nếu không thì cũng làm việc nhà, xoay tới xoay lui cũng có bấy nhiêu chuyện. Mấy đứa học sinh tự hỏi nhà trường cho nghỉ làm gì mà tới ba tuần lễ để bây giờ chúng nó ở nhà chán như con gián. Trong khi ai cũng ước cho kì nghỉ tết trôi qua thật mau để còn đi học, thì ở đây, có một người lại

“vô tư”, “sảng khoái” khác hẳn với những người còn lại...chắc không cần giải thích các bạn cũng hiểu đó là ai nhỉ?

Cự Giải, cô nàng đang phơi đồ ở ngoài sân, gương mặt như cái bánh bao chiều vì buồn chán. Bỗng, cô trông thấy một chuyện rất ư là thú vị.

-Tét tét tét tét đến rồi, hớ hớ hớ hớ hớ hớ...

Cự Giải lác đác, chép miệng liên hồi khi thấy cảnh Nhân Mã vừa chạy, vừa hát, vừa tung hoa anh đào ở ngoài đường. Trong đầu nghĩ sao dạo này hay gặp nhiều tên điên thế không biết!

Trong khi đó, ở nhà bên cạnh, cô nàng Song Ngư đang ngồi vẽ tranh ở ngoài trời, chốc chốc lại tự cười lên như con ngó. Khoảng một lát sau, cô giờ bức tranh ra trước mặt Dương Dương rồi khoe đó là tranh của Sư Tử được cô vẽ theo kiểu...tranh trừu tượng! Cừu và Cá cùng cười to và liền bị Bảo và Thiên nhắc nhở ngay lập tức:

-Suyt, hai cậu nhỏ tiếng đi nếu không coi chừng lỗ tai của hai cậu ấy!

Ngư và Dương lúc này mới chợt nhớ, Xử Nữ và Ma Kết đang ngồi học bài ở gần đó, lỡ làm phiền “hai vị tiền bối” này chắc là lỗ tai của cả đám sẽ bị thủng mất! Thế là hai con ngó lẳng lặng cất bức tranh vô, chạy lẹ giúp Thiên Bình và Bảo Bình trồng hoa...trong im lặng.

Nhắc đến hai bạn Thiên Bảo, hai bạn này đã huề với nhau rồi kể từ khi Bảo Bình và Song Tử thành đôi. Thiên Bình cũng không còn theo đuổi Song Tử nữa mà theo đuổi một cuộc sống tự do, tự tại...tuy nhiên...trong lòng cô vẫn dấy lên một cảm xúc rất lạ mỗi khi gặp người ấy...

Sư Tử thì đang ở nhà Ma Kết quậy tung bùng với anh chàng Ngư. Hai người ở trong nhà bếp suốt, thi thố với nhau xem ai chế ra được món ăn lạ nhất trên đời. Thế là cả hai đứa vui đầu vô đồng nguyên liệu, bỏ cả đồng thứ vô rồi trộn trộn gì đó không biết mà đến khi Ma Kết về tới nhà, vừa bước vô cửa đã nghe thấy một tiếng “bùm” đến nổ cả tai. Linh cảm không lành, anh bước vô nhà bếp thì thấy hai đứa thủ phạm đang làm nhà bếp của anh trở thành bãi chiến trường. Trên tường đầu đầu cũng có vết nước sốt cà chua, bột...song, nôi, niêu, chảo rớt văng tùm lum xuống đất và mặt của hai thằng thì đen thui. Thế là một trận “khùng bố” ập lên đầu của hai đứa xui xẻo. Ma Kết bắt hai đứa tội nó phải lau chùi dọn dẹp cái nhà bếp này đến sáng bóng thì mới thôi và hiện tại là đứa nào cũng khóc không ra nước mắt.

Bỗng, tất cả mọi người, Bạch Dương, Kim Ngư, Cự Giải, Sư Tử, Xử Nữ, Thiên Bình, Thiên Yết, Nhân Mã, Ma Kết, Bảo Bình và Song Ngư, ai nấy đều dừng công việc của mình lại, đồng loạt chạy ra đường bởi một tiếng hét cực kì bành trướng của chàng Song Tử.

-Có chuyện gì vậy, cháy nhà hả?-Nhân Mã cầm sẵn xô nước trong tay, gấp gáp hỏi.

-Cháy nhà cái đầu của cậu ấy!

-Vậy chứ thực ra là có chuyện gì? Nói mau đề tớ còn về làm bài tập!-Xử Nữ mất kiên nhẫn nói khiến các sao méo mồm nhìn cô. Ai cũng hết cách với bà cô khoái học này rồi.

-Là cậu ấy muốn rủ chúng ta đi chơi!-Cự Giải nói thay cho Song làm cả anh lẫn mọi người đều hướng về phía cô, nhìn cô với một ánh mắt “sao biết hay vậy?”. Cự Giải mỉm cười, ôn tồn giải thích:

-Thì từ sáng tới giờ tớ đứng phơi đồ ở trong sân, trông thấy ngoài đường chỉ lảng vảng có hai người duy nhất thôi, đó là Nhân Mã và Song Tử. Nhân Mã từ sáng tới giờ cầm giỏ hoa tung đây đường...-Cự Giải nói giữa chừng rồi nhìn xuống lối đi bị chìm mất trong cánh hoa, Nhân Mã gãi gãi đầu, cười trừ - Còn Song Tử thì lết tới lết lui trên mặt đường, luôn miệng nói “chán quá, chán quá” nên tớ đoán cậu ấy chắc là chịu hết nổi rồi nên muốn rủ chúng ta đi chơi...

-Đúng rồi đó, cậu hay thật! Tớ đúng là muốn rủ chúng ta đi du lịch chứ ở đây mãi chắc tớ biến thành cái xác khô mất. Mà Cự Giải à, cậu cũng đâu cần nhất thiết phải nói tớ là “lết tới lết lui” đâu!-Song Tử bất bình kêu lên.

-Hoan hô...hoan...

-IM!!!-Cả bọn hét lên ngắt lời Mã làm anh chàng nín thin thít.

-Vậy chúng ta đi đâu bây giờ?-Cừu hỏi.

-A, hay là đi leo núi đi!

-Hông chịu đâu...đi biển cơ!

-Đi khu du lịch là tốt nhất!

-Thôi, khu du lịch chán lắm, tớ đề nghị chúng ta đi thăm viện bảo tàng!

-Thôi mà Xử, cậu tối ngày bảo tàng, bảo tàng, tớ thấy là nên đi sở thú!

-...

Vô số những ý kiến trái ngược nhau làm cho chỗ các sao đứng biến thành cái một cái chợ. Bỗng, một luồng sát khí nổi lên, càng ngày càng mạnh mẽ. Thiên

Yết đứng đã phía sau mười một đũa từ lúc nào, mặt anh tối sầm.

-Thôi! Đi thám hiểm rừng!

Anh phán một câu rồi biến vào “tòa lâu đài đen” của mình, y chang như một cái gì đó rất u ám ám mọi người có thể ngấm ngấm liên tưởng đến hồn ma. Các sao còn chưa hết hoảng hồn, nuốt nước bọt ừng ực.

-Đi thì đi chứ!

End chap 24

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lại Bắt Cóc?

Chap 25: Lại bắt cóc?

Bầu không khí rạng sáng thật làm cho người ta sảng khoái. Nhóm các sao đã đến đông đủ hết chỉ còn thiếu một người thôi. Mọi người đứng tụ tập quanh xe, vừa tranh thủ ăn sáng vừa đợi kẻ trễ giờ ấy. Mặc dù là thời tiết lạnh cóng nhưng nhiệt độ trong người các sao vẫn không ngừng tăng lên, mặt ai cũng đỏ bừng vì tức giận...

Khoảng mười lăm phút sau...

-Hộc...hộc...tờ...tới trễ...sorry...-Song Ngư chạy tới, chống hai tay lên đầu gối mà thở phì phò. Liên sau đó, cô nàng bị mama Xử giày vò cho một trận vì đây đã là lần thứ ba trăm chín mươi chín cô nàng tới trễ rồi.

Sau khi các sao đã đầy đủ, mọi người liền tranh nhau chui vào xe và tình hình hiện giờ là trong xe xảy ra một trận chiến ác liệt. Ngoài Thiên Yết chọn sẵn góc ở cuối xe và Ma Kết cầm lái, tất cả mọi người đều tranh nhau để được ngồi ghế gần cửa sổ. Cuối cùng, sau hơn mười phút giằng co, sơ đồ vị trí ngồi trên xe được Xử Nữ sắp xếp đầu vào đó. Không ai dám cãi lời cô cả, vì vậy, cho dù có hơi ảm ức nhưng các sao nam cũng phải ngồi vào đúng chỗ của mình. Sơ đồ vị trí ngồi như sau:

Ma Kết _ Xử Nữ

Song Ngư - Sư Tử _ Nhân Mã - Bạch Dương

Thiên Bình - Kim Ngưu _ Song Tử - Bảo Bình

Cự Giải _ Thiên Yết

Xe bắt đầu lăn bánh, mọi người (nhất là Mã) phấn khởi hò hét um lên làm cho mấy người lái xe bên cạnh ai cũng thấy khó chịu và chửi mắng các sao nhưng họ thì bận hơi đầu mà quan tâm chứ...bây giờ, họ đã bắt đầu đặt chân vào thám hiểm một khu rừng bí ẩn mà trước giờ chưa từng có ai dám vào. Một cuộc thám hiểm thú vị trong một khu rừng bí ẩn...phải công nhận ý tưởng này của Thiên Yết thật là tuyệt vời!

Lúc đầu thì đưa nào đưa nấy phấn khởi ra mặt, phấn khởi tới nỗi hò hét hết mình nhưng bây giờ, niềm phấn khởi ấy đã tắt xuống, chán rồi, ai nấy lết ra một góc mỗi người một việc.

Đầu tiên phải nói đến Xử Nữ, cô nàng luôn bận rộn hết đi đi lại lại phân phát đồ ăn cho các sao lại phải tốn nước bọt vì những vụ đồ đồ ăn lên ghế, đến khi không còn việc gì nữa, cô quay trở lại chỗ của mình và ngồi nhìn Ma Kết lái xe. Nhắc đến Ma Kết, anh chàng này đúng là một tay lái cừ khôi nha! Xe chạy từ nãy giờ, băng qua các đoạn đường gồ ghề mà không hề thấy như vậy chút nào. Ngồi trên xe do Ma Kết lái cảm giác giống như đang nằm trên nệm vậy, làm cho người ta chỉ muốn ngủ mà thôi, và ở đây thật sự đã có bảy người đã ngủ ngon lành, đó là: Ngư, Dương, Mã, Bảo, Thiên và Ngưu. Riêng anh chàng Song Tử vẫn ngồi bấm điện thoại suốt, chốc chốc lại quay qua ngắm cô nàng Bảo Bình đang gục trên vai mình. Sư thì không biết từ lúc nào đã ngủ gật Song Ngư. Còn hai anh chị Giải và Yết thì ngồi im như tượng. Cự Giải lúc này có dấu hiệu buồn ối, cô cứ chốc chốc lại bặm miệng, vuốt vuốt cổ, rồi lấy đầu xức liên miên. Thiên Yết ngồi kế bên thấy vậy không thể không lên tiếng được:

-Sức khỏe không tốt sao không lên trên ngồi? -Anh hỏi, giọng nói pha chút lo lắng.

Cự Giải thấy Yết quan tâm mình như thế thì rất vui, cô cố gắng trả lời:

-Tớ...nhường chỗ cho các bạn ngồi...ợc..tớ ngồi đây được...

-Cô thật là cứng đầu! -Thiên Yết trách móc cô, còn Cua chỉ biết cười trừ.

Bây giờ...

Xe chạy tới bìa rừng. Mọi người đã chìm vào giấc ngủ, chỉ tội cho Ma Kết phải lái xe suốt mà không được nghỉ ngơi. Xứ Nữ ngồi cạnh anh túc trực chăm lo cho Kết nên anh cũng thấy vui hơn một chút.

“Kết”

Xe thắng đột ngột làm mọi người tỉnh giấc. Song Ngư liền đang ngủ thì bị đập đầu vào thành ghế. Bực mình, cô nàng liền tiện miệng nguyên rủa kẻ đã làm cô tỉnh giấc vì cô nàng đang mơ một giấc mơ rất đẹp, một giấc mơ mà ngoài đời sẽ không bao giờ xảy ra...

-Aaaaa...Ma Kết chết tiệt, Ma Kết chết bầm...chỉ còn một chút nữa thôi...

-Haizz, Song Ngư à, cậu có xuống xe không thì bảo?

Tiếng ai đó vọng vào làm Song Ngư tỉnh giấc mộng, trong xe hiện giờ chỉ còn có mình cô thôi, cô vội vã chui ra ngoài rồi đi theo các bạn.

-Eo oi, sao lại là buổi tối chứ!-Cự Giải và Song Ngư ôm chầm lấy nhau, run cầm cập.

-Vậy bây giờ chúng ta ngủ ở đâu đây? Đáng lẽ phải canh giờ mà đi chứ!-Song Tử kêu ca.

-Thôi, chúng ta đã lỡ tới đây rồi thì cầm lều ngủ luôn đi! Lều để ở sau xe ấy, chúng ta chia làm hai nhóm: Nữ và nam dựng hai lều...bla...blap...blap...

Xứ Nữ bắt đầu phân phó công việc cho mọi người. Chẳng mấy chốc, hai chiếc lều xinh xắn đã dựng ngay trước mắt. Các sao nữ vào một lều còn các sao nam thì một lều riêng.

Công việc hoàn thành nhanh hơn dự tính một chút, mọi người liền kéo nhau ra bờ suối để rửa mặt cho thỏa thích. Xong, Xứ Nữ đi một vòng phát cho mỗi người một phần ăn.

Lúc này Thiên Bình để ý thì không thấy Kim Ngư ở đâu hết, cô mới vội bỏ lại chỗ ngồi mà đi tìm anh. Đi xa một chút, cuối cùng cô cũng bắt gặp Kim Ngư đang ngồi chồm hổm ở một gốc cây. Thắc mắc, cô nàng liền bước lại gần thì phát hiện anh đang chăm sóc cho một chú thỏ bị thương ở chân. Thiên Bình cũng ngồi xuống với Ngư và nhẹ nhàng hỏi:

-Mọi người bắt đầu ăn tối rồi kia, cậu không đói sao?

Kim Ngư không trả lời mà lại tiếp tục băng bó cho thỏ con, cho đến khi chú thỏ hồi phục lại, anh mới ôm nó vào lòng, rồi ngược đôi mắt trong veo như trẻ thơ lên nhìn cô hạnh phúc nói:

-Thỏ con cuối cùng cũng băng bó xong rồi, tớ sợ nó bị đau nên cẩn thận một chút. A đúng rồi, Thiên Bình, cậu có thể bế nó giùm tớ được không, tớ chạy đi lấy thức ăn cho nó a!

Nói xong, anh chàng trao lại con thỏ cho cô rồi chạy đi, trong ánh mắt không giấu nổi niềm hạnh phúc. Thiên Bình cảm động nhìn theo anh...Thật ra, Kim Ngư là người như thế nào? Chẳng phải bình thường anh rất thích đồ ăn sao mà hôm nay lại sẵn sàng từ bỏ để cứu lấy chú thỏ nhỏ này? Bây giờ cô đã hiểu..

”Kim Ngư, cậu là một chàng trai thật tốt bụng!”

Tối. Ai nấy lưng thưng đi vào lều của mình, đôi mắt không còn có thể mở nổi nữa vì mọi người ai cũng buồn ngủ lắm rồi.

Nửa đêm...

Phía lều nam mọi người đều đã ngủ say chỉ trừ Nhân Mã bị đánh thức bởi những tiếng la ó ở lều bên cạnh. Anh thắc mắc tại sao mấy người kia lại có thể ngủ ngon lành được trong khi lỗ tai cứ lũng bùng những âm thanh khó chịu này chứ! Bực mình thật, anh quăng cái chăn ra rồi đi qua lều của các sao nữ xem có cái chuyện tày trời gì mà la ó om sòm như thế.

Vừa bước vào trong, Nhân Mã lập tức bị một chiếc gối phang thẳng vào mặt, tiếp theo là một cảnh tượng kinh khủng khiếp hiện ra trước mắt anh: Thiên Bình và Xứ Nữ đang nắm tóc, trùng mắt với nhau. Quần áo của cả hai đều xộc xệch và tóc thì rối bù xù. Cự Giải nằm ở một góc quần chân kín mít chỉ chừa có đôi mắt. Còn Bạch Dương và Bảo Bình thì mỗi người một bên giữ tay Thiên và Xứ lại, nhìn bộ dạng cũng thể thâm không kém. Có lẽ, trong cả cái lều này chỉ có mỗi Song Ngư là bình thường nhất thôi, vì cô nàng đang nằm ngủ say như chết mà không hề biết là chân tay của mình bị muỗi cắn tùm lùm tã la.

Nhân Mã hỏi mới biết, thì ra là Thiên Bình bị muỗi cắn nên hóa điên, cô nói là không thể chịu được cái việc da của cô bị tổn thương, nên tức giận la ó lên và làm cho Xứ thức giấc. Xứ ta bực mình liền giáo huấn Thiên một trận và đã gây ra cái cơ sự như bây giờ.

Vì cũng hiểu hết mọi chuyện nên Nhân Mã cũng bỏ qua và về lều của mình với một điều kiện là không được làm phiền anh ngủ nữa.

Một tiếng sau...

-Aaaa...muỗi cắn tở!!!

Nhân Mã giật giật mắt, dậm chân đùng đùng qua lều nữ. Nhân Mã hét lên làm cho tất cả các sao (trừ Song Ngư) thức giấc. Ai nấy lườm anh một cái rồi cũng ngóc đầu xuống mà ngủ tiếp.

-Tụi...tụi tớ xin lỗi nha, tụi tớ không làm ồn nữa đâu!!!-Xử Nữ và Thiên Bình hối lỗi.

-Thôi được rồi, hai cậu ngủ đi đừng có cãi cọ nữa!

Mã nói, rồi cũng quay về lều của mình mà ngủ...nhưng...chỉ được hai tiếng sau, anh lại bị đánh thức bởi những tiếng xào xạc ở bên ngoài. Nhưng lần này Nhân Mã mặc kệ, coi như mình không nghe thấy gì hết và nằm xuống ngủ ngon lành...

Sáng...

“Ồ ồ ồ”

Tiếng gà rừng gáy vang trời đánh thức các sao. Mọi người vươn vai, ngáp dài một tiếng rồi đi ra khỏi lều. Đến một bờ suối, họ ngồi xuống với tay rửa mặt, cảm nhận được làn nước trong lành...thật là dễ chịu!

-Vậy hôm nay chúng ta làm gì đây?-Sư Tử lên tiếng hỏi.

-Ăn sáng đi rồi tính!-Kim Ngưu nhanh miệng.

Thế là, cả bọn đưa mắt nhìn Xử Nữ. Cô nàng thờ dài, thật hết cách với mấy cái đũa làm biếng này. Bước vào lều để lấy thức ăn, cô vén cửa lều ra, ánh mặt trời chói chang soi vào gương mặt của con lười đang nằm kia. Xử Nữ thờ dài, mặc kệ cái tên mê ngủ đó để đến lấy bánh mì. Bỗng, cô nhận thấy một điều bất thường ở đây.

“Không đâu”

Xử Nữ tự an ủi mình rồi đi ra chỗ các sao, phân phát bánh mì cho họ rồi bắt đầu điểm danh từng người.

-Bạch Dương có, Nhân Mã có, Thiên Yết có, Ma Kết có, Sư Tử có, Cự Giải có, Song Tử có, Bảo Bình có,

Kim Ngưu có...mình...và Song Ngư đang ngủ ở trong lều...vậy còn...Thiên Bình đâu?-Cô ngỡ ngàng nhìn quanh hỏi các sao. Mọi người lúc này mới để ý, từ này đến giờ ở đây đều đủ cả chỉ còn thiếu mỗi Song Ngư và Thiên Bình thôi, mà Song Ngư thì còn ngủ vậy...Thiên Bình đâu?

-Cái gì? Từ sáng tới giờ hông có ai thấy Thiên Bình đâu hết hả?-Kim Ngưu làm rớt cả mẩu bánh mì, hoảng loạn nói.

Các sao lắc đầu.

-Vậy cô ấy đâu? Chúng ta vào lều xem lại thử đi!

Bảo Bình đề nghị rồi tự giác đi về phía lều. Mọi người cũng chia ra vào trong lều kiểm tra Thiên Bình. Bên lều của các sao nam thì đương nhiên là không có rồi vì Thiên Bình thì có chuyện gì mà cần qua đó chứ, nhưng, bên lều nữ...cũng không có. Các cô gái tìm mọi góc ngách trong lều, cũng không thấy đâu hết. Điểm đáng nghi hơn nữa là giày của Thiên Bình vẫn còn đây. Mà Thiên Bình là một người nổi tiếng về khoản ở sạch, cô nàng rất sợ da mình bị tổn thương nên chuyện đi chân đất là không – bao – giờ - xảy – ra. Thế mà bây giờ lại...

Song Ngư đang ngủ thì nghe có tiếng động lạ, cô liền mở mắt thức dậy.

-A, các cậu...có chuyện gì vậy?-Cô nàng Ngư mơ mộng hỏi.

-Thiên Bình mất tích rồi Ngư ơi!-Bảo Bình sợ hãi nói làm cho Song Ngư cũng sợ theo, cô nàng tá hỏa lên:

-Hả? Cái gì? Thiên Bình mất tích rồi? Thiên Bình mất tích? Cô ấy mất tích hồi nào vậy? Sao bây giờ các cậu mới tìm? Sao không nói với tớ? Tại sao...

-Song Ngư, bình tĩnh đi! Cậu mau tìm chúng với tụi tớ!

Bạch Dương lác vai Song Ngư khiến cô nàng cũng không dám nói thêm lời nào nữa. Cô nhập bọn cùng mọi người tản ra tìm Thiên Bình ở khắp nơi trong khu vực gần đó nhưng mãi đến trưa vẫn không thấy cô đâu. Cả đám mệt phờ người, ngồi dựa lưng vào nhau. Bỗng nhiên, Bạch Dương từ trong lều nữ hốt hải chạy ra, trên tay còn cầm theo một lá thư.

-Các cậu ơi, xem này!

Nghe thấy tiếng Bạch Dương, các sao quay đầu lại thì thấy dáng vẻ hoảng hốt của cô nàng và cả bức thư trên tay. Linh cảm không hay, ai cũng chụm đầu vào một góc để đọc. Thôi rồi, lại là thư bất cóc...và còn kèm theo chiếc nhẫn của Thiên Bình...

-Cái tên Mặt Xạ này quá quái lắm!-Kim Ngưu, Bạch Dương và Sư Tử tức giận hét lên.

-Không đúng, hẳn đáng lẽ đang ngồi bóc lịch kia mà!-Song Tử suy xét.

-Cũng có thể là hấn đào tẩu!-Xử Nữ đưa ra câu trả lời cho các bạn. Cả bọn ồ lên, không ngờ cái tên ấy cũng hay thật. Nhà ngục Zodistar đã là nhà ngục tối tàn, hiện đại và an toàn nhất của đất nước Horoscope này. Hấn mà cũng thoát được ư?

-Nhưng vấn đề là hấn bắt Thiên Bình từ lúc nào và chúng ta phải tìm cậu ấy ở đâu đây?

Kim Ngưu sốt ruột hỏi nhưng...đáp lại anh là cái lác đầu của mọi người. Anh thực sự lo lắng cho tính mạng của Thiên Bình. Anh sống trên đời này là vì cô ấy, nếu mà cô ấy xảy ra chuyện gì có lẽ anh cũng không sống nổi nữa.

-Kim Ngưu, cậu đừng có như vậy! Cậu làm bọn tớ cũng sốt ruột theo cậu luôn rồi nè...Mà nhắc mới nhớ, tối qua tớ đang ngủ thì nghe có tiếng động lạ ở bên ngoài, có lẽ là Thiên Bình bị bắt vào lúc đó. Trời ạ, phải chỉ lúc đó tớ ra coi thì được rồi!

-Chuyện đó cũng không thể trách cậu được, lúc đó là nửa đêm ai mà có thể tỉnh dậy nổi rồi lết ra ngoài được chứ, có trách cũng trách cái tên ấy quá thông minh...Hay là như vậy, ngày mai, tất cả chúng ta sẽ chia nhau ra tìm Thiên Bình. Được chứ?-Ma Kết hỏi các sao.

-Chắc chắn rồi!!

Thế là sau đó, mọi người đi về lều của mình với tâm trạng nửa lo âu nửa phấn khích nhưng có lẽ...nỗi lo âu áp ủ trong lòng các sao càng ngày càng gia tăng mãnh liệt và nhất là Kim Ngưu, anh chàng thức trắng đêm vì lo cho Thiên Bình.

Sáng hôm sau...

-A, mau thức dậy Song Ngưu, chúng ta còn đi tìm Thiên Bình, cậu lúc nào cũng ngủ nướng được thế, thiệt tình...blap...blap...

Song Ngưu thấy lưng bùng lổ tai, cô đưa ngón tay xoáy xoáy vào nó rồi mở đôi mắt ti hí của mình ra. Cô hơi chóng mặt, lấy tay dụi dụi mắt, Song Ngưu cố giương tròn trắng tròn đen ra mà nhìn, bóng dáng quen thuộc ấy dần dần hiện ra...

-Tớ dậy liền, Xử Nữ ơi tha cho tớ!-Song Ngưu meo meo nói, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi lều.

Xử Nữ nhìn theo Ngưu rồi tăng hăng với các sao, như muốn khoe rằng, khả năng thanh âm của cô vẫn còn rất tốt. Mọi người lại được một phen khiếp sợ, rùng mình, ớn lạnh.

Sau khi Ngưu rửa mặt cho tỉnh táo, cô chạy đến nhập hội với các bạn. Nhóm các sao có Ma Kết làm nhóm trưởng và cho dù vậy thì anh vẫn không hài lòng chút nào. Ma Kết lúc đầu biểu tình dữ lắm, anh chàng nói là phải để Thiên Yết làm nhóm trưởng mới đúng nhưng Yết thì khoái gì ba cái vụ này cơ chứ. Thế là Ma Kết dù không muốn cũng phải cố gắng để làm tốt công việc của mình. Hiện tại thì anh đang phân các sao ra làm nhóm.

-Ở đây chúng ta có mười một người, vậy tớ sẽ chia làm ba nhóm: Nhóm một gồm tớ, Xử, Thiên Yết và Cự Giải. Nhóm hai gồm: Sư Tử, Nhân Mã, Song Ngưu và Bạch Dương. Nhóm ba gồm những người còn lại. Các cậu thấy vậy được chưa?

Anh nói rồi dò hỏi các sao. Ngay lập tức một làn sóng biểu tình ập lên đầu anh, ở đây hình như có hai người không chịu chung nhóm thì phải. Đầu tiên là Ngưu, cô nàng khóc òa lên đòi được đổi nhóm với cô bạn của mình, với lại cô cũng không muốn phải ở cùng với tên Sư Tử đáng ghét và Sư thì cũng không ưa gì cô cả. Cả hai người một người khóc, một người thét làm cho các sao phải bịt hai lỗ tai của mình lại thật chặt để bảo vệ màng nhĩ. Trời ơi, hai cái người này mà hợp lại có lẽ còn kinh khủng hơn Xử Nữ kia. Ma Kết lúc này rối bời cả lên, anh không biết phải làm gì để Song Ngưu nín đây, còn Sư Tử nữa, thật là bó tay với hấn luôn rồi, hãy đừng vô là hét lên inh ỏi.

Thấy Ma Kết khó xử, Thiên Yết liền đứng ra giải nguy cho anh:

-Ha cậu mau im lặng đi, nếu không coi chừng thú dữ tới đó!

Anh nói...hay đúng hơn là ra lệnh cho Sư và Cá. Không biết có thần giao cách cảm hay là gì không mà cả hai đứa đồng loạt nín thin, chỉ là nhìn có hơi rầu rĩ một chút.

Ma Kết thở phào, trong lòng thầm cảm ơn Thiên Yết.

“Thiên Yết, cậu thật là tuyệt vời!”

-Vậy bây giờ chúng ta chia ra tìm nhé. Nhóm một đi theo hướng Tây, nhóm hai đi theo hướng Bắc, nhóm ba đi theo hướng Đông và tối chúng ta tập hợp tại đây. Sáng mai tìm tiếp sẽ đi theo hướng Nam!

Anh phân phó mọi việc xong xuôi rồi tự động dẫn Xử Nữ đi trước. Các sao còn lại đằng sau đứng chếp miệng, nhìn cái cảnh thân mật của đôi tình nhân kia.

Rồi, mọi người cũng lần lượt tản ra hết. Đầu tiên hãy đến với nhóm của Ma Kết, theo kế hoạch, họ đang đi về hướng Tây và càng ngày càng tiến sâu vào lãnh địa của khu rừng. Ma Kết dẫn đầu nhóm, anh và Xử Nữ vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh. Thiên Yết đi cuối cùng, mắt hết ngó Đông rồi lại ngó Tây, đề phòng khi có kẻ địch xuất hiện và bảo vệ an toàn cho hai cô gái ở đây, nhất là Cự Giải.

Cả bốn người đi này giờ cũng đã lâu, nhưng chẳng ai nói với ai câu nào, họ bước đi trong nỗi lo âu tột cùng. Xử Nữ đã bắt đầu thấm mệt, những giọt mồ hôi cứ thi nhau rơi xuống trán cô. Xử Nữ đưa tay lau mồ hôi, ngược nhìn lên bầu trời. Chao ôi, cô không thể nhìn thấy bầu trời rồi, những tán cây to lớn,

um từm đã che mắt bầu trời trong xanh, lấy đi những tia nắng cuối cùng, trả lại nơi đây một vẻ u ám kì lạ. Dựa vào đồng hồ đeo tay, cô có thể xác định bây giờ chỉ mới chín giờ sáng thôi. Xử Nữ tự hỏi mình tại sao thời gian lại trôi đi nhanh quá!

Và nhìn kìa, một bụi cây gần chỗ cô đứng đang phát ra những tiếng động “xột xoạt” mờ ám. Xử Nữ thấy tò mò lắm, cô không nói không rằng tiến đến chỗ bụi cây một cách thật chậm rãi. Bỗng, một con rắn lục to tướng bò ra. Xử Nữ đến nỗi toàn thân bất động và xém chút nữa là bị nó cắn, cũng may là Ma Kết kịp thời ôm cô lại và nhảy lùi ra xa.

Con rắn bị mất miếng mồi ngon, nó chuyển sự chú ý đến Cự Giải - một cô gái đang cực kì sợ hãi, run cầm cập. Con rắn bò thật nhanh về phía cô. Cự Giải hoảng sợ, vội nhảy lên người Thiên Yết ngay mà không cần suy nghĩ lắm cho anh chàng đó cả mặt. Anh giận cá chém thớt đập một cái thật mạnh lên đầu con rắn làm nó dẹp lép. Xử và Kết trở mặt ra nhìn Thiên Yết như người ngoài hành tinh, rồi lại nhìn qua cua vẫn còn run rẩy bá cổ Yết và cái điệu bộ lúng túng của anh chàng. Hai người thì thầm to nhỏ với nhau, rồi nở một nụ cười nham hiểm.

-Ê, hai cậu đi đâu vậy?

-À, bọn tớ đi trước...

Xử Nữ nói rồi cùng với Ma Kết đi trước. Hai người thầm cười trong lòng với dụng ý của mình. Thiên Yết thấy vậy liền bỏ Giải xuống rồi tức tốc chạy theo họ. Thật là muốn nổi khùng với hai người này mà, bình thường thì thấy nghiêm túc lắm mà bây giờ lại...

Xử Nữ và Ma Kết đã cắt đuôi được hai người kia, họ đứng lại để nghỉ ngơi.

-Ha ha, nhìn cái bộ dạng của thằng Yết mắc cười quá! Lâu lắm rồi tớ mới thấy cậu ta như vậy đấy!-Ma kết cười hả hê.

-Ừm, đúng rồi, cả Cự Giải nữa...hi...hi...-Xử Nữ cũng không kém Ma Kết. Bỗng, cô nhìn lại phía sau...

-Mà sao hai người họ lâu thế nhỉ?

-Tớ cũng không biết nữa, hay chúng ta thử quay lại tìm xem!

Nói xong, Kết dẫn tay Xử Nữ đi. Hai người trở lại chỗ khi nãy nhưng...kì lạ lại không thấy Giải và Yết đâu hết. Hai người cố tìm lại một lần nữa nhưng...kết quả lại là con số không, chẳng lẽ, cả Yết và Giải cũng bị bắt cóc?

-Cự Giải và Thiên Yết đâu rồi? Có khi nào họ trốn để trả đũa chúng ta không?-Xử Nữ lo lắng hỏi.

-Tớ nghĩ với tính cách của Thiên Yết và Cự Giải thì sẽ không đâu. Có lẽ, họ đã đi theo một hướng khác rồi?

-..Cũng có thể, thôi, chúng ta đi tiếp thôi.

-Ừm

Ma Kết và Xử Nữ đi tiếp, tuy nhiên, họ không biết rằng, có một chuyện khủng khiếp đã xảy ra với hai người Giải và Yết...

End chap 25

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mất Tích?

Chap 26: Mất tích?

Kim Ngưu đi chung với Bảo và Song, cảm thấy mình thật lạc lõng. Họ đều đã có đôi hết rồi, chỉ còn anh thôi. Anh thấy nhớ Thiên Bình quá, nhớ lắm từng đường nét trên gương mặt ấy, từng cử chỉ, từng câu nói của cô...Bây giờ, anh chỉ ước sao cho mình có thể đổi với Thiên Bình, để anh có thể bảo vệ cho cô ấy...

Bỗng, anh dừng bước theo Song Tử và Bảo Bình, khó hiểu nhìn Song Tử đứng ngây ra như đang cố làm một việc gì đó và anh đã để ý được, Song Tử chính là đang lắng nghe tiếng động. Phải rồi, tiếng động...nãy giờ anh cũng có nghe thấy nó mà...chỉ là...mãi suy nghĩ nên không chú ý mà thôi.

“Xột xoạt”

Những bụi cây gần chỗ ba người phát ra những tiếng xột xoạt bất thường và hình như...chúng biết di chuyển?

-Ai?-Cả ba người đồng loạt nói, mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

-Ha...ha...ha, bị phát hiện rồi.

Một giọng nói vang lên, giọng nói mà Bảo Bình chỉ vừa nghe thấy thì đã nhận ra người ấy là ai rồi. Nhưng mà, cô cũng không ngờ...

-Ha ha, tụi bây không ngờ chứ gì!

Hắn nói rồi bước ra khỏi bụi cây, những tên thuộc hạ khác cũng theo đó mà bước ra, nở nụ cười đắc thắng với những khẩu súng lục trên tay, lập tức, chúng nó nhắm vào Song Tử, Bảo Bình và Kim Ngưu. Cả ba người còn chưa kịp làm gì đã nhận được một cơn mưa đạn không hồi kết. Ba người như ba con rôi chỉ biết tránh, né, cúi lằm sao để không bị trúng đạn nhưng nếu cứ tiếp tục tình hình này, chỉ e là cả ba sẽ không thể nào sống sót.

Song Tử là người nguy hiểm nhất vì vừa phải né đạn vừa phải để mắt tới Bảo Bình. Anh bình thường rất nhanh nhẹn mà sao hôm nay lại đột nhiên trở nên chậm chạp như thế. Ngay cả một viên đạn đang bay tới chỗ Bảo Bình mà anh cũng không kịp đỡ cho cô ấy, chỉ biết hét lên một tiếng để cảnh báo cho cô.

Bảo Bình đang đứng thì nghe thấy tiếng Song Tử cảnh báo, theo phản xạ tự nhiên, cô cúi xuống thật thấp và đã thành công khi viên đạn ấy chỉ lướt qua đầu cô thôi.

Kim Ngưu nãy giờ âm ức lăm lăm. Anh ước phải chỉ anh có đem đồ ăn theo thì tốt rồi nhưng mà...đòi lại không như mong muốn...

Bỗng, Ngưu mở mắt to hết cỡ, anh hét lên “Song Tử, bên trái!”. Song Tử nghe thấy tiếng Kim Ngưu, anh quay qua bên trái thì một viên đạn đã xuyên vào vai anh. Song Tử ngạc nhiên nhìn vào vết thương, rồi gục xuống, tay ôm chỗ máu đang bắt đầu chảy ra.

-Song Tử!

Bảo Bình hoảng hốt bỏ hết tất cả mà chạy lại chỗ anh thật nhanh. Cô cầm hận nhìn tên Cóc Ghè kia...

-Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó. Sao hả? Đau lòng vì người yêu bị thương à? Ha...ha...ha...Nếu mày muốn, tao sẽ kết liễu mày luôn. Để hai đứa mày làm ma cũng được ở bên nhau hén...ha...ha...ha

Hắn nói rồi nở nụ cười độc ác. Bảo Bình thấy hắn mạnh bạo cướp lấy cây súng của một tên thuộc hạ. Hắn cười nửa miệng rồi đưa súng về phía cô và anh. Bảo Bình nhắm mắt lại, coi như, đòi cô tới đây là hết rồi. Cô thật thấy tiếc cho những loại thuốc cô đã ghi công thức nhưng còn chưa kịp điều chế, Cô thấy tiếc khi mình còn chưa kịp trở thành một tiến sĩ giống như ba mẹ mình. Nhưng, cô vẫn tiếc nhất là còn chưa kịp hẹn hò chính thức với anh lấy một lần... Tuy vậy, cô và anh được chết cùng nhau, chỉ một điều ấy thôi cũng đủ bù đắp hết những tiếc nuối trong đời cô rồi. Có lẽ, Song Tử cũng đọc được suy nghĩ này của cô? Mà cô thấy anh quay qua mỉm cười, rồi vỗ lên mu bàn tay cô như để trấn an. Cô cũng đặt tay mình lên tay anh, rồi cả hai cùng nhắm mắt lại, chờ đợi từ thần đến đón mình đi...nhưng...

Một phút trôi qua...

Từ thần...sao lâu tới vậy?

Song và Bảo đồng loạt mở mắt, đồng loạt bàng hoàng khi thấy Kim Ngưu đã đứng trước mặt hai người, ngực anh đầm một màu máu.

Cả hai người như không tin vào mắt mình nữa...

-KIM NGU!!! Sao cậu...

-Hai cậu mau chạy đi, đừng để tớ hi sinh vô ích.-Kim Ngưu nói, lồng ngực anh phập phồng những hơi thở yếu ớt.

-Không, cậu vì bọn tớ mà...hic...bọn này sẽ không đi đâu hết...-Song Tử và Bảo Bình cùng nắm tay Kim Ngưu, nói trong tiếng khóc.

-Không, tớ là kẻ cô độc, tớ...chết cũng không sao. Nhưng còn hai cậu...là...một đôi...khụ...hai cậu...mau chạy...-Kim Ngưu nói, giọng càng ngày càng nhỏ dần.

Cả Song Tử lẫn Bảo Bình đều rất bối rối, hai người vẫn nán lại với Ngưu...cho tới khi Bảo Bình thấy tên Cóc Ghè chìa súng vào Song Tử, cô không cần suy nghĩ mà kéo Song chạy đi ngay. Hai người vừa chạy vừa né những viên đạn ở phía sau. Mạng sống này, là do một người bạn tốt dùng tính mạng để đánh đổi, cả anh và cô...sẽ không bao giờ để nó bị tổn hại thêm lần nào nữa...

“Kim Ngưu, chúng tớ sẽ không bao giờ quên cậu”

Bảo Bình và Song Tử chạy nhanh như bay, càng tránh xa chỗ nguy hiểm đó càng tốt. Thế rồi, hai người gặp được một hang động khá nhỏ nằm ẩn sau khu rừng. Cả hai cùng quyết định vào trong ẩn náu, cho tới khi vết thương của Song Tử lành hẳn.

Trở lại với Kim Ngưu, anh đang bị bọn thuộc hạ của tên Cóc Ghè lôi đi trên mặt đất không thương tiếc, tính mạng của anh trong mắt bọn chúng còn chưa bằng một hạt bụi nữa là. Chúng có thể giết anh bất cứ lúc nào chúng muốn nhưng không, chúng chỉ muốn hành hạ anh thôi, hành hạ cho thỏa cơn tức giận của chúng vì đã để Bảo Bình và Song Tử chạy mất.

Đi này giờ đã khá xa và trời thì cũng tối rồi. Kim Ngưu đã chìm vào giấc ngủ, anh bây giờ không còn biết đau là gì nữa bởi lẽ cái dây thần kinh đó của anh đã bị...chai lún rồi (bị kéo lê mấy tiếng mà). Mặc dù không thấy gì hết nhưng Ngưu có thể cảm nhận bầu không khí xung quanh anh đang âm dần, khác

hắn với cái lạnh thấu xương khi này. Anh bây giờ có thể đoán chắc rằng, mình đang ở trong một ngôi nhà!

*****

“Ồ...ó...o”

Tiếng gà rừng gáy vang một khung trời, Bạch Dương và Nhân Mã choàng tỉnh dậy. Hai người vươn vai cho thư giãn gân cốt. Thật là mệt mỏi chết đi được. Cả đêm qua, bốn đứa con cừu, con ngựa, con cá với con sư đều phải dựa lưng vào cái gốc cây này đỡ. Đường đường là tiểu thư công tử con nhà danh giá mà lại phải đi dựa gốc cây để ngủ sao? Ít ra cũng phải có một cái gối...nhưng mà...nơi đây là rừng hoang dã kia à, lấy đâu ra chăn nệm với cả gối chứ. Thế là suốt đêm, cả bốn người đều phải ngủ ngồi - cái tư thế ngủ làm cho người ta cảm thấy rất mệt mỏi và uể oải, và đó cũng là lí do vì sao mà cừu và ngựa phải ngồi đây để thư giãn gân cốt.

Hiện tại, Nhân Mã và Bạch Dương đang đi tới bờ suối một cách rất là khó khăn. Hai người đưa tay xuống làn nước mát, cảm giác mát lạnh luân qua da thịt làm cho người ta quên đi hết mệt mỏi ưu phiền. Thật là sảng khoái!

Nói về hai bạn sư và cá. Hai kẻ lười chầy thây này đang ngủ say như chết, nhất là cá ấy, ngủ không biết trời đất trăng sao gì luôn. Một tia nắng nhỏ xuyên qua kẽ lá, chiếu vào mặt Sư Tử làm anh chàng thức giấc. Anh khẽ cựa mình rồi mở mắt ra...

“Chà, Nhân Mã và Bạch Dương thức sớm nhỉ?”

Anh trầm nghĩ trong lòng, mắt nhìn theo hướng dòng suối. Bỗng, anh nghe được tiếng bò rừng kêu lên ở đâu đó...Chắc chắn rồi, là tiếng bò rừng không sai!

-Nh...Nhân Mã à, cậu có nghe thấy tiếng bò rừng không?-Bạch Dương hỏi anh.

Nhân Mã lập tức nhắm mắt lại, cảm nhận từng thứ âm thanh đang lớn vồn xung quanh...tiếng suối róc rách chảy...tiếng lá cây xào xạc...tiếng gáy đều đều của Song Ngư và...tiếng bước chân của một binh đoàn bò đang ngày càng lớn dần.

-Nguy rồi, chúng ta mau...

Nhân Mã còn chưa nói hết câu thì một đàn bò rừng khổng lồ đã đứng trước mặt cả bọn. Cặp mắt đen của chúng điên tiết nhìn chằm chằm vào cả bốn người.

Bạch Dương ngay lập tức cởi chiếc áo khoác của mình ra, quăng xuống suối. Mấy con bò xoay chiếc cổ mập mạp của chúng, nhìn như thôi miên vào chiếc áo nhưng rồi lại nhanh chóng quay lại với các sao. Từ lỗ mũi của chúng phả ra một làn khói trắng chứng tỏ là chúng đang rất tức giận. Thử hỏi, hông tức giận sao được khi mà ở đây có bốn người, mà một người đội nón kết đỏ, một người mang giày đỏ, một người mặc áo khoác đỏ còn một người thì mặc nguyên bộ đồ đỏ! Các sao lúc này run như người bị rét vậy, thật tình, sao gặp con gì không gặp lại gặp bò chứ, mà ở đây lại còn là bò rừng nữa cơ!

Trở lại với lũ bò, chúng đã tức giận lắm rồi, màu đỏ là màu mà chúng ghét nhất trên đời! Chúng dậm chân rồi chạy hết tốc lực về phía bốn người. Các sao hoảng sợ chỉ kịp hét lên một tiếng “A” rồi chạy tán loạn.

Bạch Dương nắm chắc tay Nhân Mã, dùng võ thuật của mình nhảy những bước cách xa mặt đất rồi tiếp tục cắm đầu mà chạy. Nếu trời cho hai người chết tại khu rừng này với lí do bị bò đá thì hai người sẽ không cam tâm chút nào đâu!

-Hộc...hộc...chúng ta thoát rồi!-Nhân Mã nói trong tiếng thở hổn hển - Chân của cậu bị sao vậy? - Anh lo lắng hỏi khi nhìn thấy Bạch Dương ôm chân, có vẻ như cô đang đau lắm!

-Tớ không biết nữa, có lẽ bị trật chân rồi.-Cô nói một cách khó khăn rồi lấy tay xoa xoa chỗ chân đau.

Nhân Mã rồi lên:

-V...vậy...bây giờ làm sao đây...làm sao...hay là để tớ cõng cậu!

Bạch Dương đáp:

-Thôi khỏi, tớ...

-Trời ơi, giờ không phải lúc để khách sáo, chúng ta cần phải tìm những người khác nữa. Nào, cậu leo lên đi!-Anh nói, rồi khom người xuống để Bạch Dương leo lên. Cừu ban đầu cũng không định làm phiền Mã, nhưng thấy anh tận tình như vậy, cô cũng không miễn cưỡng mà nhắc chân tới, leo lên tấm lưng rộng của anh.

Nhân Mã đứng dậy, bắt đầu đi từng bước chậm rãi. Anh thật sự cảm thấy rất vui vì được cõng cô ấy trên lưng. Nhân Mã ước sao cho khoảnh khắc này trôi qua thật chậm, thật chậm thôi, để anh có thể tận hưởng được niềm hạnh phúc ấy. Còn Bạch Dương thì sao? Cô vừa ngượng lại có một chút gì đó...vui vui. Nhân Mã không biết cô có cảm giác giống anh không nhưng anh cảm nhận được, cô đã vòng nhẹ tay lên cổ anh và...đang mỉm cười.

-Không biết Sư Tử và Song Ngư thế nào rồi?-Cả hai đồng loạt hỏi nhau.

*****

Quay trở lại quá khứ, lúc này...

Khi đàn bò bắt đầu tấn công, Bạch Dương ráo riết dắt Nhân Mã chạy trước bỏ lại Sur và Ngư ở đó. Đầu óc Sur Từ đang rối lung tung ben hết lên. Anh phải làm sao đây, Song Ngư còn ngủ như thế chẳng lẽ anh phải bỏ lại cô sao? Không! Anh không phải là kẻ hèn hạ!

Sur Từ nghĩ vậy, anh liền không chút do dự tiến tới bế Ngư trên tay rồi chạy lấy mạng. Vì phải bế thêm một người nên tốc độ của Sur cũng dần suy giảm, anh bắt đầu mệt và chạy chậm lại. . .Thật xui xẻo cho anh là một con bò đã bắt kịp hai người và đá vào chân phải của Sur. Anh đau đớn la lên một tiếng khiến Song Ngư tỉnh giấc. Cô nâng đầu nhìn lên thấy đàn bò ở trên không trung, nhìn lên thì thấy Sur Từ đang bế mình. Song Ngư tức giận định quát tên này một phát vì cái tội dè xỏm nhưng trông thấy đàn bò ở phía sau, cô không còn tâm trạng để mà quát tháo gì nữa. Ngay lập tức, Song Ngư hoảng sợ kéo Sur Từ chạy như điên khiến anh bị cô lôi lê trên mặt đất.

Khi đã chạy được một khoảng khá xa và cắt đuôi được với đàn bò, cô mới dừng lại, thở như chưa từng được thở.

-Phù, mệt chết đi được...cậu bị sao thế?-Ngư nheo mắt nhìn Sur.

-Cậu còn nói nữa hả! Tớ bị cậu lôi đến chết rồi đây nè!-Anh tức giận nói.

-Hơ...sorry nha...tớ không để ý...Mà chân cậu bị bầm hay gì vậy?-Cô nói, nhìn chăm chú vào vết bầm ở chân phải của Sur -Thôi, dù sao cũng là lỗi của tớ...

Ngư nói giữa chừng rồi bước tới gần, để một cánh tay của anh choàng qua vai cô. Cô bắt đầu dìu anh đi từng bước, từng bước một. Sur Từ ngạc nhiên lắm, anh nhìn Song Ngư chăm chăm, trong lòng thầm cảm kích cô. Bỗng, Song Ngư cảm thấy hình như có ai đang nhìn mình, cô quay qua thì thấy Sur Từ đang nhìn cô đắm đuối. Bất giác, cô đỏ mặt, ngượng ngùng quay đi chỗ khác.

-Ha...ha...cậu mắc cỡ nhìn dễ thương ghê!

-Còn nói nữa là tớ vứt cậu xuống đó!-Ngư nói, mặt cô bây giờ đã đỏ bừng như quả gấc chín rồi. Nghĩ sao mà nhìn cô như vậy, rồi còn nói với cô bằng cái giọng sến súa đó chứ! Làm sao mà cô chịu nổi!

Sur Từ nghe Song Ngư nói thế, anh chẳng không tin là Song Ngư nỡ vứt một người đã vì cứu cô mà bị thương xuống đất. Cô ấy dù sao cũng là một cô gái, cũng biết thương hại người khác chứ bộ! Nghĩ là làm, anh đột ngột cười phá lên.

-Ha ha ha...

“Phịch”

Sur Từ nằm chổng quèo dưới mặt đất chỉ trong nháy mắt.

*****

Thiên Bình mở mắt ra sau một giấc ngủ dài, giấc ngủ dài nhất mà từ trước tới giờ cô có. Theo thói quen, Thiên Bình cục cựa tay để lấy chân ra khỏi người nhưng, hình như ở đây có điều gì đó không đúng, là, tay của cô...đã bị xích lại!

Thiên Bình hoảng hốt vội nhìn kỹ lại nơi cô đang đứng...là một cái hang tối...chẳng lẽ, cô lại bị bắt cóc lần nữa sao? Không phải chứ!

-Ai đó, làm ơn cứu tôi với!

Thiên Bình dùng hết sức bình sinh hét lên thật to, với hi vọng có ai đó nghe thấy và cứu cô ra khỏi chỗ này. Thiên Bình im lặng một chút để lấy hơi, cũng là để lắng nghe xem có ai không. Cô vui mừng hết sức khi nghe thấy tiếng một người vang lên, người đó ở rất gần cô và giọng của người ấy...rất đỗi quen thuộc.

-Thiên...Bình?-Một giọng nói yếu ớt vang lên khiến cô có thể xác định được nơi mà chủ nhân của giọng nói ấy đang đứng, là ở hang bên cạnh.

-Kim Ngưu, tớ ở đây, cậu ở hang kế bên phải không?

-Ừm...tớ...Aaaa...

Tìm cô thất bại khi nghe thấy tiếng anh la thảm thiết ở hang bên cạnh. Linh cảm có chuyện gì đó không hay đang diễn ra, cô sốt ruột định mở miệng hỏi anh xem có chuyện gì thì bỗng nhiên, một bóng người bước tới gần hang của cô. Ánh nắng chiều chiếu vào cái bóng ấy, cái bóng với tướng đi thô kệch mà cô đã từng thấy qua một lần trước đây, và cô không sao quên được hình bóng ấy. Nó ám ảnh cô suốt từ khi cô bước chân vào trường, từ khi cô bị bắt cóc lần đầu tiên cho tới tận bây giờ. Thiên Bình biết cô nghĩ gì, cô căm ghét cái người đó và cô biết cô muốn làm gì, đó là: Sự - trả - thù!

-Ha...ha...ha...-Mặt Xèo bước vào hang, hần đang đứng trước mặt Thiên Bình, bằng xương bằng thịt. Cái giọng cười quen thuộc, hần nói tiếp:

-Chắc cô không thể ngờ chứ gì? Cô cứ tưởng ta đã bị nhốt vào nhà tù Zodistar? Cô cứ tưởng cô sẽ không bao giờ phải chạm mặt ta nữa? Ha ha ha, sai hết rồi, cô sai hết rồi, ha ha ha...

Hắn, một lần nữa tự cười với chính mình. Thiên Bình liếc hắn một cái rồi khinh bỉ nói:

-Làm gì có nhà tù nào nhốt được ông!

Nghe qua câu nói, chúng ta có lẽ sẽ nghĩ rằng cô đang khen hắn, nhưng nếu xét kỹ về giọng điệu thì rõ ràng là cô đang mỉa mai hắn ta, và điều đó làm cho tên Mặt Xẹo tức điên lên. Nhưng rồi, hắn cũng kịp thời bình tĩnh lại mà hạ con giận của mình xuống. Thiên Bình cứ tưởng hắn sẽ nhào tới đánh cô chứ, cô không ngờ hắn lại có thể kìm nén cảm xúc nhanh như vậy. Có lẽ, Mặt Xẹo đã lợi hại hơn trước rất nhiều!

Trở lại với Mặt Xẹo, hắn chỉ đứng cười một mình, hắn làm cho Thiên Bình tưởng hắn bị phát điên hay tự kỷ hay sao ấy mà cứ đứng cười một mình mãi. Bỗng, Mặt Xẹo vỗ tay vài cái. Từ từ, bóng người cao lớn ấy tiến vào hang. Thiên Bình xém chút nữa là hét lên khi thấy một tên lạ hoắc đang đẩy Kim Ngưu vô. Kim Ngưu...cậu ấy thật là thâm hiểm. Trên ngực Ngưu dính đầy máu. Chiếc áo sơ mi màu trắng bây giờ đã nhuộm đỏ, sắc mặt anh xanh xao yếu ớt, có lẽ là không trụ nổi nữa rồi.

Tên lạ mặt ấy dùng chân đạp Kim Ngưu quỵ xuống trước tên Mặt Xẹo rồi lui ra đằng sau.

Mặt Xẹo thỏa mãn nhìn Kim Ngưu, rồi quay qua Thiên Bình:

-Giới thiệu với cô, đây là em trai ta tên là Yao, cũng nhờ nó mà ta trốn tù được đây!

Hắn quay lại nháy mắt với Yao và bảo tên đó lui ra trước. Sau đó quay lại tiếp tục nói chuyện với Thiên Bình:

- Thằng nhóc này là do ta kiếm được, thật tiếc là đã để hai đứa kia chạy thoát, ờ...hình như chúng tên là Song Tử và Bảo Bình...những đứa con cưng của các thập đoàn hàng đầu có phải không? -Hắn cười với cô.

Thiên Bình nghe hắn nói tới đó, thật sự trong lòng cảm thấy mừng cho hai người bạn của mình nhưng trên hết, cô quả thật rất đau lòng cho Kim Ngưu. Thiên Bình mặt lạnh nhìn hắn, nghiêng răng nói:

-Ông thả cậu ấy ra, thù này chỉ có tôi và ông. Đừng kéo người khác vào chuyện này!

Mặt Xẹo nghe Thiên Bình nói thế, làm như có cái gì mắc cười lắm hay sao mà hắn cười lên ha ha:

-Ha ha ha...thả? Cô đùa à? Chờ tới khi ta bắt được mười hai đứa, ta sẽ xử chúng bay một thể. Còn mày? Bây giờ ta tạm tha cho! Nhớ kỹ, cái lời ta là chết! Biết chưa? -Mặt Xẹo nói, trợn mắt lên nhìn Kim Ngưu, nhưng, anh không thèm trả lời cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, tỏ ý khinh bỉ.

-Biết chưa?

Hắn nhấn mạnh hai từ đó rồi hỏi lại một lần nữa, Kim Ngưu vẫn không chịu nói. Tức giận, hắn lấy chân đạp mạnh đầu Kim Ngưu xuống đất rồi nhảy lên lưng anh mà đạp đúng ngay chỗ anh bị bắn. Kim Ngưu mặc dù đau lắm, lại ngộp thở, nhưng anh cũng cắn răng mà chịu đựng, anh nhất định sẽ không khuất phục trước tên độc ác này.

Anh nhìn qua Thiên Bình, cô đang khóc rất nhiều, miệng liên tục xin Mặt Xẹo tha cho anh. Kim Ngưu cười với cô và nghe thoang thoang tiếng Thiên Bình hét lên “tới giờ nào rồi mà cậu còn cười được!”. Phải, giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn cười được, nhưng, sự thật không thể phủ nhận là anh cảm thấy vui hơn bao giờ hết khi nghĩ là Thiên Bình có chút gì đó...là thương hại anh. Chỉ bấy nhiêu thôi là đã đủ vui rồi. Một niềm vui trong nỗi đau thân xác...

Sau khi hành hạ anh chán chê rồi, hắn ta bước xuống khỏi người anh, hừ lạnh một tiếng rồi khuất bóng. Lúc bấy giờ, Thiên Bình mới thôi khóc mà hỏi han anh đủ điều, nhưng Kim Ngưu không nói gì cả, anh mệt lắm rồi và anh thực sự không muốn nói thêm câu nào hết, chỉ muốn nhìn thấy gương mặt thiên thần này của cô mãi.

Thấy Kim Ngưu như thế, Thiên Bình càng đau lòng hơn nữa. Cô ứa nước mắt nhìn anh lết từng chút một đến chỗ cô, trông thật đáng thương. Cuối cùng thì cũng tới được chỗ Thiên Bình, anh run run với tay lên, tháo dây trói tay và chân cho cô...

*****

“Cách”

Cự Giải lại một lần nữa đụng đầu vào tầng hầm, cô xoa đầu rồi rít rồi vừa cầu xin Chúa vừa ngó qua Thiên Yết. Mặt anh lúc này đã đỏ au lên vì tức giận.

Flash back

Thiên Yết bỏ Cự Giải xuống đất và tức tốc chạy theo cặp đôi Xử Nữ Kết. Cự Giải cũng nhanh chóng chạy theo anh. Hình như, khoảng cách của họ với hai người ở phía trước ngày càng xa thì phải, Xử Nữ và Ma Kết chạy quá nhanh, anh và cô không thể nào đuổi kịp. Biết có chạy nữa cũng vô ích, Thiên Yết liền dừng lại để nghỉ ngơi rồi sau này tính tiếp.

Cự Giải đang chạy tới từ phía sau thì thấy Yết dừng đột ngột. Do đang có đà, cô không thắng kịp nên cứ tiếp tục chạy tới và hậu quả là tông vào Thiên Yết khiến cả hai cùng ngã xuống một cái hố sâu.

End flash back

Thiên yết liếc Cự Giải bằng một ánh mắt như muốn ăn thịt người khiến cô nàng rùng mình.

”Người ta biết tội rồi mà, người ta đã xin lỗi rồi mà tại sao cứ làm những hành động như thế chứ”

Giải Nhi uất hận trong lòng nhưng cũng ráng nhịn để làm hòa với Thiên Yết.

Để thay đổi bầu không khí căng thẳng này, cô mở miệng bắt chuyện với anh:

Chùng nào chúng ta mới ra khỏi đây nhĩ?-Cua giương cặp mắt to tròn ngây thơ vô số tội nhìn anh, hi vọng là có thể đánh bại Thiên Yết bằng cái chiêu còn con này. Nhưng, anh là anh đã rút kinh nghiệm hồi hôm bữa tiệc rồi, anh không thèm nhìn cua mà trả lời:

-Không biết!

End chap 26

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Truy Tìm Tung Tích

Chap 27: Truy tìm tung tích

-Vậy chẳng lẽ cứ đi tiếp hoài sao? Chúng ta sẽ chết đói mất!

-Vậy cũng tốt!-Yết thân nhiên nói.

Đến đây thì Cự Giải không thể chịu nổi nữa, cô hét lên vào mặt anh, suýt làm những viên đá trên đầu hai người rơi xuống:

-Cậu nói như vậy mà nghe được à? Mạng sống của cậu là do cha mẹ cậu ban cho, cậu nói muốn bỏ là bỏ hay sao? Cha mẹ cậu đã bỏ công khó nhọc mà nuôi dưỡng cậu, chỉ hi vọng là cậu sẽ bình an mà tiếp tục sống. Vậy mà bây giờ cậu nói những lời đó, cậu không nghĩ chút gì tới tâm trạng của cha mẹ cậu hay sao?

Cự Giải mất hết bình tĩnh. Quả thật cô không thể chịu được thái độ đó của Thiên Yết. Người khác như thế nào thì cô không biết, nhưng cô là cô rất kính trọng cha mẹ mình. Cô không phải là lo chuyện bao đồng hay là giả đạo đức, chỉ là không thể chịu được những lời lẽ cay nghiệt như vậy cho dù có sâu xa đi chăng nữa.

Cự Giải thờ hồn hèn, và cô bỗng nhớ lại từ đầu năm tới giờ mình đã giáo huấn người khác bao nhiêu lần vì chuyện này rồi! Hai lần duy nhất! Một là khi Song Tử bỏ ý định muốn tìm lại bản thân và hai là lúc này đây. Cua lúc bấy giờ mới kịp định thần trở lại. Cô nhận thấy mình có hơi quá đáng khi nói những điều đó với anh, bởi vì, anh...từ lâu đã không còn cha mẹ...Cự Giải mở miệng định xin lỗi anh nhưng anh chỉ khoác tay cho qua rồi đi tiếp. Lúc này đây, cô sợ lắm, cô sợ có khi nào anh đã giận cô rồi không? Nghĩ vậy, Cự Giải liền chạy theo anh. Lại một lần nữa, Thiên Yết dừng lại đột ngột khiến mặt Cự Giải đâm sầm vào lưng anh. Cô ôm mũi của mình, nói như trách móc:

-Nếu lần sau cậu có dừng lại thì cũng phải báo cho tớ một tiếng chứ!

Cô nói, nhưng Yết lại có vẻ không để tâm cho lắm. Anh bước gần lên phía trước, sờ soạng xung quanh...

-Chúng ta...đi vào ngõ cụt rồi!

Sau một hồi phán đoán, Thiên Yết cũng nói ra điều mà mình đang suy nghĩ trong lòng cũng khiến cho cua được một phen kinh ngạc + lo sợ.

-Kh...không phải chứ?

*****

Cũng trong một hang động khác. Bảo Bình vừa đi vừa trò chuyện với anh. Đã hai ngày nay, anh và cô không ăn uống gì cả. Những lọ thức ăn dạng lỏng mà cô mang theo đã hết. Cô thì không sợ rồi nhưng còn anh lại bị thương nghiêm trọng như thế này, có thể nào vừa nhịn đau vừa nhịn đói? Song Tử thật sự là rất đau, viên đạn xuyên qua xương thịt anh, ghim vào trong cơ thể, người bình thường, có lẽ nào lại không đau? Thế nhưng, Bảo Bình lại khó để nhận ra được Song Tử có đau hay không bởi vì anh cứ cười suốt. Hết mỗi lần cô quay qua thì anh lại cười với cô, cố làm ra vẻ như mình không đau cho cô đỡ lo lắng nhưng thật chất là anh rất rất là đau.

Song Tử vẫn vừa đi vừa dựa vào Bảo Bảo, cứ chốc chốc lại quay qua ngắm nhìn khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của cô. Chắc có lẽ là cô nàng rất lo lắng cho anh đây. Nghĩ vậy, Song Tử vui quá nên không kiểm chế được, anh đột ngột cười to lên khiến Bảo Bình giật cả mình.

Bỗng, hai người dừng chân lại, vênh tai lên nghe một thứ âm thanh đang phát ra đâu đó xung quanh... nếu để ý kĩ thì đó là tiếng doi.

-Tiếng doi...thôi chết, có lẽ tiếng cười của cậu đã đánh động vào lũ doi trong hang rồi!-Bảo Bình quay sang nói với Song Từ.

Vừa dứt câu thì một đàn doi từ phía trước hang bay tán loạn vào cả hai. Bảo và Song hét lên khiếp đảm rồi co giò chạy. Vết thương của Song có lẽ bị nổi sọ làm cho hết đau luôn rồi. Anh hiện giờ chạy còn nhanh hơn cả Bảo Bình. Hai người chạy nước rút tận nửa tiếng sau thì mới cắt đuôi được với lũ doi. Cả hai cùng chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Bảo Bình chống tay lên đầu gối, thở gấp:

-Học...học...học...cậu có sao không?-Cô nói rồi nhìn qua Song Từ, anh chàng lúc này cũng đang thở gấp y như cô.

-Không...sao...

-Cậu chắc chứ? Vậy còn vết thương của cậu?

-Vết...thương?...Aaa...-Song Từ như nhớ ra được điều gì đó. Anh té nhào xuống đất, ôm lấy vai.

“Chuyện quái quỷ gì thế này, lúc này rõ ràng đã hết đau rồi mà?”-Song Từ khỏ sở trong bụng.

Thấy Song như thế, Bảo Bình bước tới dìu anh đi tới trước một đoạn rồi nói:

-Hay chúng ta ngồi nghỉ một chút nhé!-Cô đề nghị và đỡ Song Từ ngồi xuống, dựa lưng vào tường đất - Cậu đã đỡ hơn chưa?

-Tớ đỡ hơn rồi.-Anh cười.

-Cậu thật sự có thể chịu được sao? Này, cậu đừng giấu tớ nhé! Nếu cậu đau, cứ thể hiện ra cho tớ biết. Cậu không cần phải giấu tớ điều gì cả.

-Tớ...thôi được, sau này tớ sẽ không giấu giếm cậu bất cứ điều gì hết, bởi vì cậu là người mà tớ yêu nhất, Bảo Bình à!-Song Từ nói, rồi kéo đầu cô lại gần anh, anh hôn một cái chụt vào hai gò má của cô làm cho nó cũng từ đó mà ửng hồng lên, khiến cô càng thêm đáng yêu hơn nữa. Song Từ cười hiền nhìn cô - người con gái mà anh yêu nhất trên đời.

-Đừng nhìn tớ nữa, có lẽ lỗi đi ở phía trước, chúng ta đi tiếp thôi!-Cô nói, đỡ Song Từ đứng dậy rồi dìu anh đi tiếp trong căn hầm tối với hi vọng, cô và anh sẽ tìm được lối ra và gặp lại các bạn mình càng sớm càng tốt.

*****

Cách đó không xa, Xử Nữ và Ma Kết đang dựa lưng vào một gốc cây. Những giọt sương sớm bắt đầu nhỏ xuống cành lá, cung cấp nguồn năng lượng tươi mới cho cây cối trong rừng sau một ngày làm việc mệt nhọc. Một vài giọt theo chiều lá rơi xuống mặt Xử Nữ khiến cô tỉnh giấc.

Xử Nữ vươn vai thức dậy sau một đêm ngon giấc. Đêm qua cô ngủ thật là sảng khoái, có lẽ là vì Ma Kết đã chịu làm nệm cho cô. Xử ngồi dậy khỏi đùi Ma kết, rồi nhìn anh đang ngủ say. Oa, thật là dễ thương nha! Không tự chủ được, cô cúi xuống hôn anh một cái. Bỗng, bụng của Kết réo lên làm cho Xử Nữ giật mình, cô vội ngồi dậy, phì cười.

“Mình phải đi kiểm đồ ăn sáng cho Kết mới được”

Nghĩ là làm, cô đứng dậy, hôn gió Ma Kết rồi bắt đầu đi loang quanh tìm trái cây.

Mặc dù nói đây là rừng nhưng theo Xử nhận thấy thì ở đây có rất ít cây ăn trái nếu không muốn nói là chẳng có lấy một cây. Ở đây thì cũng có rất nhiều loại cây nhưng toàn là cây gỗ, cô dại gì không thôi khiến Xử cũng hơi bức mình, nhưng vì Ma Kết, cô đành cố gắng nhẫn nại tìm tiếp.

Bỗng, một lũ chim rừng bay xỏ ra từ một cây cổ thụ làm cho Xử hoảng hồn hoảng vía. Khi đã kịp định thần lại, đó, chỉ à một lũ chim vô hại thì cô mới từ từ đi tiếp.

Không biết đi như thế nào mà cô tới được chỗ vách núi. Xử Nữ tò mò nhìn xuống dưới...

“Thật làm người ta chóng mặt quá đi!”

Cô nghĩ. Bỗng, ánh mắt cô sáng rực lên, mở to hết cỡ khi nhìn thấy một cảnh đào đang vươn ra từ trong khe núi cách chỗ cô đứng tầm một mét. Điều đặc biệt là cảnh đào ấy là một cảnh đào rất quý có tên gọi là Gorian peach. Nó là loại đào cực kì hiếm chỉ mọc ở những vách núi cao. Người nào may mắn ăn nó vào thì có thể lấy lại sức lực mau chóng và trở nên khỏe mạnh cực kì. Cô cũng khá là ngạc nhiên khi cây Gorian peach ấy có thể phát triển khỏe mạnh và có nhiều trái đến vậy khi nó mọc ở một nơi toàn đá là đá. Thật kì lạ!

Xử Nữ đi từng bước chậm đến chỗ vách núi - nơi cảnh đào ấy đang vương ra. Cô quỳ xuống rồi chồm tới để lấy trái đào...vẫn chưa tới...Xử Nữ cố vươn cánh tay ra xa hết cỡ...một chút thôi, chỉ một chút thôi là được rồi! Cô đánh liều chồm người tới trước nữa...bỗng, Xử bị mất thăng bằng nên rơi xuống núi. Cô nhanh chóng nắm chặt lấy cành đào ấy nhưng, sức nặng của một con người so với một nhánh cây yếu ớt thì quả là chênh lệch quá lớn. Cô lộn nhào xuống vực trước cặp mắt kinh hoàng của Ma Kết.

Anh vội vàng chạy như bay về phía vực thẳm rồi nhìn xuống dưới, cố tìm lại hình bóng của cô.

Một ít sương...khói, và mây mù...

Một cảnh đào sai trái...

Nhưng, Xử Nữ của anh thì đã hoàn toàn biến mất.

Ma Kết không thể nào tin được, Xử Nữ..thật sự đã rơi xuống dưới rồi. Sáng nay, chỉ mới sáng nay thôi cô ấy còn nói chuyện với anh, còn hôn và mỉm cười với anh, cho dù đó chỉ là cảm giác trong lúc mơ ngủ thôi nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm của cô ấy truyền sang. Anh cảm nhận được giọng nói dịu dàng của cô ấy, từng nhịp đập của trái tim...vậy mà bây giờ, đến nhìn cô ấy, Ma Kết cũng không thể làm được nữa...

Thiệt nghĩ phải chi anh cố dậy sớm hơn...dù chỉ một phút, cố đi theo sau cô dù chỉ một giây, và phải chi anh tới được nơi này sớm hơn thì đã không...

Hai chân của Ma Kết bủn rủn, anh không thể nào đứng vững được nữa, Ma Kết quỳ sụp xuống đất, hai bàn tay chạm đất để cả thân người mình tiến về phía vách núi. Anh hét lớn:

-AAAAA...Xử Nữ!!!

*****

Trong khi đó, Song Ngư vẫn dìu Sư Tử đi suốt quãng đường, còn anh chàng thì như đang mở hội trong lòng, vui tới nỗi cứ chốc chốc lại ngán nga vài câu khiến Song Ngư muốn đấm cho hắn một phát vậy. Nhưng, thỉnh thoảng thì cô cũng có vài ý nghĩ “điên rồ” khi khen Sư hát hay. Thế là cả hai người cười rộn lên khiến chim chóc trong rừng bay tán loạn. Bất giác, Sư Tử đưa tay sờ lên má cô:

-Song Ngư, cậu cười nhìn dễ thương lắm đó!-Anh nói.

Bỗng dưng, như nhớ ra điều gì đó, Sư tử vội rút tay về. Song Ngư ngạc nhiên nhìn anh. Mấy hôm nay cô thấy Sư lạ lắm à nha, cậu ta không còn kiểm chuyện cãi cọ với cô như trước nữa, cũng không thêm chê cô này nọ mà ngược lại có những hành động kì quặc làm cho cô cũng không hiểu được chàng ta đang nghĩ gì nữa. Nhưng mà thú thật thì nghe Sư Tử nói như vậy, cô vui lắm.

-Cám...cám ơn cậu!-Song Ngư đáp lí nhí, mặt đỏ bừng.

*****

Cùng lúc đó, Nhân Mã và Bạch Dương đang đi với nhau về phía Tây Bắc. Bạch Dương bây giờ đã có thể tự đi lại được, đó là niềm vui của cô nhưng cũng là điều mà Nhân Mã đang tiếc hùi hụi. Hiện tại, cả hai đang vừa đi vừa cười với nhau rất vui vẻ. Nguyên nhân là Nhân Mã cứ chọc Bạch Dương làm cho cô nằng cười suốt, vì anh đâu muốn nụ cười biến mất trên gương mặt ấy đâu.

-Bạch Dương này, cậu nghĩ sẽ như thế nào nếu đầu tớ là đầu vịt và tớ mọc ra hai cái cánh?

-Ha...ha...ha...sẽ buồn cười lắm đấy!-Cô cười thật sảng khoái.

-Ha...ha...ha...còn nữa, sẽ như thế nào nếu đàn ông để tóc hai bên và mặc áo đầm còn đàn bà thì mọc râu, cạo đầu và mặc quần nhí?

-Ha...ha...ha...-Cừu lại tiếp tục cười, cười như chưa từng được cười vậy. Anh chàng Nhân Mã này vui tính thật!

-Cậu có thấy tớ hài không?-Nhân Mã đột nhiên trở nên nghiêm túc khiến cừu cũng khá là ngạc nhiên. Chuyện gì vậy chứ? Đang vui mà!

-Ừm-Cô gật đầu.

-Vậy...cậu có thích tớ không?...Tớ nghiêm túc đấy!

Mã dồn hết can đảm cùng niềm tin của mình để thốt ra câu đó. Nhưng, một câu nói đối với Nhân Mã là chuyện vô cùng dễ dàng nhưng đối với cừu thì lại không. Bạch Dương hết sức ngạc nhiên, đến nỗi chỉ biết ấp úng“Cậu...cậu...tớ...tớ” mà vẫn chưa đưa ra câu trả lời cho anh. Từ trước tới nay, chưa bao giờ cô phải rơi vào tình huống khó xử này. Nhân Mã...là nghiêm túc ư? Vậy ra từ trước tới giờ anh chàng đã thích cô sao? Điều đó đến với cô quá đột ngột, cô không biết phải trả lời anh như thế nào cho đúng nữa. Cô cũng đang rất phân vân về tình cảm cô dành cho Nhân Mã. Tình cảm ấy...hình như đã vượt trên mức tình bạn rồi?

Bạch Dương mở miệng định trả lời anh nhưng, cô bỗng nhìn thấy một vật thể thấp thoáng ở phía xa...trông giống như...một con người!

-Nhân Mã, đằng kia có ai kia!-Cừu vô tư nói rồi chạy lại đó làm Mã nhà ta được một phen ăn dưa bở. Anh há miệng ra tới nỗi muốn rớt cả quai hàm. Không phải chứ? Đây là lần thứ hai rồi đấy!

Mặc dù rất rất là bức bối, nhưng Nhân Mã cũng phải chạy theo Bạch Dương để xem xem cái người nằm đằng kia là ai. Nếu là một kẻ vô duyên nào đó dám phá rối chuyện tốt của anh, anh sẽ băm hắn thành vạn mảnh. Nhưng, khi đến gần người ấy rồi thì Nhân Mã suýt chút nữa lòi cả hai tròng mắt, người đang nằm ở đây đó chính là...Xử Nữ!

Ngay cả Bạch Dương cũng có cùng tâm trạng với anh, cô ngạc nhiên hết sức, ngạc nhiên quá đôi, ngạc nhiên không thể nào nói lên lời. Cô vừa ừng lại vừa lo. Mừng vì gặp được bạn mình, còn lo là lo vì bạn ấy lại nằm đây, àm điều tệ hại nhất là cái đáng nằm...y như một cái xác.

Dương Dương bước tới gần, ngồi xuống, lay lay Xử Nữ...nhưng...cô nàng vẫn bất động...

Một lát sau...

Xử Nữ mở mắt ra...và...điều đầu tiên mà cô nhìn thấy là một cô gái rất đẹp, cô có mái tóc màu xám tro cùng với đôi mắt xanh biếc như bầu trời. Cạnh cô ấy là một chàng trai cũng đẹp nốt, chàng ta cao ráo và có một mái tóc thật đẹp. Cả hai người này là ai? Cô đều không biết! Cô cũng không biết mình là ai và đang ở đâu nữa! Cô chỉ biết rằng: Đầu cô bây giờ đang rất đau.

-Mấy người là ai vậy? Tôi đang ở đâu?-Xử Nữ vừa hỏi vừa lấy tay xoa đầu. Một lần nữa, Bạch Dương và Nhân Mã há hốc miệng ra, cả hai lắp bắp hỏi lại:

-X...Xử Nữ...cậu đùa gì ác vậy? Bọn tớ đương nhiên là Bạch Dương và Nhân Mã rồi?

-Xử Nữ? Là tên của tôi hả?

Cừu và Ngựa ngã rầm xuống đất sau khi nghe xong câu nói của nàng Xử. Hai người tự nghĩ chắc lỗi tai của mình có vấn đề rồi. Hay là...

-Xử Nữ! Cậu bị gì vậy, tớ là Bạch Dương, còn đây là Nhân Mã. Chúng tớ đều là bạn của cậu mà! Có phải cậu bị đói quá nên đầu óc trở nên lú lẫn không?-Bạch Dương nắm hai vai Xử Nữ, lắc mạnh.

-A...đau...

Xử ôm lấy vai, kêu lên. Bạch Dương lúc này mới buông Xử Nữ ra, nhưng cô vẫn không thể tin là Xử Nữ đã quên hết như vậy. Điều gì đã khiến một cô nàng thông minh trí tuệ như Xử lại có thể quên đi hết tất cả kí ức chỉ sau ba ngày? Cô quả thật không thể tin được.

Bỗng, Nhân Mã quay qua khều Bạch Dương rồi chỉ tay lên trên, nơi có một vách đá rất là cao...vách đá...cao...

-Nhân Mã, tớ hiểu rồi, Xử Nữ bị té từ trên trần xuống cho nên mới mất trí nhớ!-Bạch Dương như vỡ được vàng vui mừng nói với Nhân Mã, anh cũng gạt đầu với cô.

-Thì đó, tớ tính nói với cậu như vậy. Bây giờ...chúng ta phải làm sao đây? Chuyện này nếu để Ma Kết biết được cậu ấy chắc sẽ nổi điên lên mất.

-Chúng ta phải dẫn Xử Nữ theo luôn...ừm...phải vậy thôi!-Cô nói, rồi cả hai cùng tiến ,lại phía Xử Nữ, Bạch Dương giơ bàn tay ra với cô nhưng cô nàng lại có vẻ sợ sệt, thụt lùi lại.

-Đừng lo, tớ và Nhân Mã là bạn của cậu!-Bạch Dương cười với Xử Nữ.

-Bạn?-Xử Nữ hỏi, có vẻ như cô nàng vẫn chưa tin cho lắm.

-Ừm!-Nhân Mã và Bạch Dương và nhìn cô với một ánh mắt cực kì áp áp, cả hai cùng đáp khiến Xử đã phần nào an tâm hơn trước. Cô nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay của Bạch Dương rồi được cô ấy kéo đứng dậy. Cả ba không nói gì cả, cùng thẳng tiến tới phía trước.

*****

Trong hang động, Cự Giải và Thiên Yết đã đi tới đường cùng, hai người ngồi phịch xuống, không buồn nói với nhau lấy một câu. Bỗng, Cự Giải quay qua Thiên Yết, nhìn anh thật lâu làm cho Yết cũng phải sợ. Anh xua tay trước mặt cô rồi hỏi:

-Nè, cô nhìn gì mà ghê vậy?

Cự Giải gạt mình, quay đầu lại. Nhưng, giờ đã là lúc nào chứ...

-Thiên Yết, chúng ta sớm muộn gì cũng...chết. Vậy, trước khi chết, cậu hãy nói cho tớ biết một điều này nhé...Cậu...có bạn gái chưa?

Cự Giải lấy hết can đảm ra hỏi Yết. Anh chàng neho mắt tức nhìn cô một cách kì lạ xen lẫn ngạc nhiên, nhưng rồi, anh cũng đáp lại câu hỏi của cô bằng một cái gạt đầu thay cho câu nói, và điều đó y như là một mũi dao đâm vào tim Cự Giải vậy... lần thứ hai.

-Là Cự tuyến, có phải không?

Cự Giải nói, cười buồn. Cô...đáng lí ra đã biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn thích hỏi và muốn hỏi vậy đó! Cô đã từng nghe Thiên Yết nói mớ trong bệnh viện...tên người con gái mà cậu ấy yêu quý...không phải cô...Cho nên, cô không tin vào những điều đó. Dù sao thì đó cũng là nói mớ mà thôi, cô chỉ là muốn tận tai nghe Thiên Yết nói, tận mắt thấy Thiên Yết gạt đầu, cô mới dám tin.

Hì vọng càng nhiều thì mất mát càng nhiều hơn.

-Phải!

-...

Một khoảng không gian im lặng trôi qua. Hai người ngồi gần nhau...nhưng lại như ở hai điểm cách xa nhau. Cự Giải đã trở nên vô hình trước Thiên Yết và anh cũng không còn nhìn thấy cô nữa. Là hai trái tim...cách xa nhau. Bỗng, Cự Giải khóc òa lên.

-Hu hu hu, tớ xin cậu mà đừng lạnh lùng với tớ nữa có được không? Tớ biết lỗi rồi mà! Hic...

Nhìn thấy Giải khóc, Thiên Yết cũng rất hoảng vì không biết phải làm sao nữa. Con gái khóc là điều mà anh sợ nhất từ trước tới giờ...

-Aaaa...chết tiệt!

-Oa oa oa...-Giải cần khóc to hơn.

-Th...thôi nín...nín...đi Yết nói, trong lòng thì cực kì xấu hổ. Cô nàng Cự Giải này, thật là...

-Hic...vậy sau này đừng xưng hô với tớ bằng tôi - cô nữa có được không?

-Sao cũng được, miễn là cô...cậu nín đi là được rồi!

Anh nói, nhưng thấy Cự Giải vẫn còn rung rung. Thiên Yết thở dài, được rồi, một...hai...ba, anh cố nở ra một nụ cười tự nhiên nhất để cho Cự Giải an tâm. Thật là ngượng chết đi, Yết ta từ trước tới giờ có biết cười là gì đâu, mà nếu có cười cũng cười trong lòng, vậy mà bây giờ...Xem như, công sức anh bỏ ra để tạo nên cái vỏ bọc lạnh lùng suốt mười mấy năm trời đến đây đã tiêu tan thành mây khói.

Riêng Cự Giải, cô nàng nhìn Thiên Yết cười một cách thật là...chăm chú. Phải công nhận Thiên Yết có nụ cười rất đẹp, có thể hớp hồn người khác ngay cho dù người đó là nam hay nữ. Chỉ tiếc là số lần anh chàng cười thì quá ít.

Thấy Thiên Yết nhìn mình như người ngoài hành tinh, Cự Giải thả hồn trở lại, rồi cười toe với anh.

“Ha ha, Yết à cậu mắc bẫy rồi”-Giải đắc chí với âm mưu của mình.

Bỗng, những viên đá sau lưng hai người chuyển động không ngừng, cả hai không hẹn mà cùng lùi về phía trước. Lốp đất đá ấy rung chuyển dữ dội hơn, rồi sụp đổ. Một lỗ hổng từ từ hiện ra trước mặt Thiên Yết và Cự Giải, hai người vui mừng hết sức khi nhìn thấy gương mặt của Song và Bảo ở bên kia lỗ hổng ấy.

-Cự Giải, Thiên Yết/ Bảo Bình, Song Tử!!!-Cả bốn người đồng thanh reo lên.

Nhanh như chớp, Thiên Yết lách mình chui qua lỗ hổng ấy trước, kế tiếp là Cự Giải. Bây giờ, cả hai đã an toàn ở trong một hang động khác, lại gặp được hai người bạn của mình, Yết và Giải vui lắm, cả hai rồi rít hỏi han Song - Bảo đủ thứ chuyện.

-Hai cậu làm sao biết tụi này ở bên đây?-Cự Giải hỏi- Mà tay của cậu sao vậy?-Cô nhìn vào vết thương của Song, Bảo Bình thấy thế, liền trả lời thay cho anh:

-Tụi tớ bị bọn Cóc Ghê đuổi bắt, Song Tử bị bắn nên chúng tớ vào trốn tạm ở đây. Đạn đi thì nghe thấy tiếng hai cậu ở vách đá này nên mới ra sức đục cậu những viên đá này ra đó. Mà hai cậu cũng bị chúng đuổi bắt sao?

-Không, tụi này bị rơi xuống hố!-Yết nói, mắt liếc xéo qua cô nàng Cự Giải - Mà các cậu đi cùng Kim Ngưu mà. Cậu ấy đâu?

Bảo Bình và Song Tử nghe tới đó, liền khóc òa lên:

-Hu...hu...hu, Kim Ngưu...cậu ấy vì bọn tớ mà đã...bị bắt rồi...hu...hu...hu...

-Thật là quá quất! Cái tên Mặt Xạo ấy, tớ nhất định sẽ giết hắn!-Thiên Yết nổi trận lôi đình.

Thấy vậy, cả ba người Song Tử, Bảo Bình và Cự Giải cũng an dạ hơn, vì ở đây, họ đã có Thiên Yết rồi mà lo gì. Thiên Yết có thể nói là đại ca của trường Hounor, cậu ấy là người giỏi võ thuật nhất trong trường, mà lúc tức giận thì “võ công” còn cao hơn nữa, cho nên, cái tên “trùm hắc ám” ấy nhất định sẽ tiêu dưới dưới tay Yết.

-Vậy, chúng ta mau đi cứu Kim Ngưu và Thiên Bình, nhưng mà, trước tiên là phải thoát khỏi cái hang động này như thế nào đây?-Cua lo lắng hỏi.

-Đằng kia có một lối đi bí mật mà tớ và Song Tử vừa phát hiện ra hồi nãy, tớ nghĩ có lẽ lối ra ở đằng đó!

-Ừm, vậy chúng ta đi thôi!

*****

-Mọi chân quá à, hic...

-Trời ạ, cậu than vãn hơn nửa tiếng rồi đó Song Ngưu!-Sur chán nản nói mà không biết là một trận ngập lụt dữ dội sắp sửa đổ lên đầu anh.

-Tớ không biết...tớ không biết...oa...oa...oa...

Cô nàng Song Ngu bướng bỉnh khóa òa lên làm cho Sur Từ điếc tai chết được. Đối với anh, được đi với Song Ngu vừa là vinh hạnh vừa là bất hạnh. Từ hôm qua tới nay, cô nàng đã khóc không biết bao nhiêu lần rồi, mà điều làm cho anh bức nhất ở đây là Song Ngu khóc toàn vì những lí do...không chính đáng...Nhưng nói gì thì nói, anh vẫn thích ngắm Song Ngu nhõng nhẽo hơn vì những lúc như vậy, nhìn cô trông rất là đáng yêu.

Sur từ bị Song Ngu đánh bay ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô nàng đang nắm cánh tay Sur lay mạnh làm cho anh nhém chút nữa té nào xuống đất. Anh nhắm mắt quay qua định mắng cho cô nàng một trận, nhưng lời nói còn chưa kịp thoát ra thì Song Ngu đã kéo anh lôi đi trong khi Sur Từ còn chưa kịp hiểu chuyện gì. Ngu lôi anh đến chỗ một người con trai đang quỳ dưới đất...A, thì ra là Ma Kết. Sur Từ vui mừng chạy theo Ngu đến chỗ người bạn của mình.

-Ma Kết!

Song Ngu và Sur Từ đồng thanh gọi lớn và vui mừng lay tay anh nhưng, Ma Kết cứ quỳ đó như người vô hồn, không thèm quay lại trả lời cả hai dù chỉ một lần. Thấy Ma Kết có biểu hiện kì lạ, Sur Từ đánh mạnh vào vai Kết một cái nhưng, anh chàng vẫn quỳ mãi mà không thèm nhúc nhích.

-Cậu bị sao vậy Ma Kết?-Sur Từ khó hiểu nói với anh.

Ma Kết không trả lời Sur, anh lắc đầu, quay người lại với cả hai, nhìn họ với ánh mắt vô cảm...trống rỗng...không còn gì...

Bỗng, Sur và Ngu hoảng hốt cả lên khi thấy kết quay trở lại, bước từng bước tới vực núi. Anh nhìn xuống vực rồi nhắm mắt lại, dang hai tay ra. Song Ngu chợt nhớ tới hành động này trong một bộ phim mà cô đã từng xem. Hành động này...là chuẩn bị nhảy xuống dưới kia mà...chẳng lẽ, Ma Kết muốn tự tử hay sao?

Ngay lập tức, cô cùng Sur Từ đồng loạt xông tới, kéo giữ Ma Kết lại. Ma Kết bị hai người khống chế, liền vung văng, đá chân đá tay loạn xạ.

-Đề tớ chết! Xừ Nữ chết rồi thì tớ cũng không muốn sống nữa!-Ma Kết hét lên.

Song Ngu và Sur Từ đứng hình trong vài giây. Cái gì...Xừ Nữ...

-Cậu mới nói cái gì? Xừ Nữ...Xừ Nữ...

Song Ngu lắc đầu liên hồi, nước mắt cô đã bắt đầu tuôn ra nhưng Sur Từ lại không đồng ý với điều đó, anh phản bác lời Ma kết nói rồi ra sức kéo anh về phía sau trong khi Kết cứ lăm lăm nhào trời trước đòi tự tử. Bỗng, Song Ngu nghe như có tiếng Bạch Dương gọi, cô quay đầu lại và thấy ba người bạn thân đã lâu không gặp của mình: Bạch Dương, Nhân Mã và...Xừ Nữ. Song Ngu lập tức thông báo với Sur và Kết.

-Ma Kết! Xừ Nữ chưa chết đâu, cậu ấy kia!

End chap 27

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cuộc Chiến Trong Hang Động

Chap 28: Cuộc chiến trong hang động

Nghe Sur nói thế, Ma Kết dù không tin lắm nhưng vẫn quay đầu lại, với tất cả niềm hi vọng đặt vào lời Sur Từ nói, anh quay lại...và trông thấy cô...Xừ Nữ của anh.

Ma Kết vui đến nỗi rơi nước mắt, anh chạy như bay về phía cô, cảm thấy mình hạnh phúc hơn bao giờ hết, nhưng... còn cô thì sao? Cô không vui, cũng không buồn, cô chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn Ma Kết, Sur Từ và Song Ngu với một ánh mắt xa cách, đến nỗi Ma Kết phải dừng lại, nhìn cô đầy ngạc nhiên.

-Xừ Nữ.

Anh ôm chầm lấy cô, mừng rỡ nói, có thể được chạm vào cơ thể này một lần nữa, anh vui biết bao nhiêu.Nhưng, Ma Kết bỗng thấy lồng ngực mình đau như bị ai đó đâm vào. Anh vội buông cô ra, và vô cùng ngạc nhiên khi thấy Xừ đứng thật lùi lại, nép sau lưng Bạch Dương và Mã Mã.

-Xừ Nữ?-Ma Kết nheo mắt nhìn cô.

-Anh là ai? Đừng tới gần đây!-Xừ Nữ có vẻ sợ hãi, lo lắng nhìn anh nói. Ma Kết mở tròn mắt nhìn cô, rồi nhìn sang hai đứa bạn của mình đang run như cây sậy.

Kết cảm thấy như trái tim mình có một lỗ hổng, một lỗ hổng to đùng. Anh thấy mắt mình sao cay quá...như đang có ai xất hành ở bên cạnh vậy. Nhưng,

vẫn cố gắng để không phải khóc trước mặt Xử Nữ.

-Chuyện này là sao vậy?

Sur Từ và Song Ngư chạy đến hỏi. Hai người ngạc nhiên lắm, khi một Xử Nữ tự tin dạn dĩ thường ngày bấy nhiêu thì hôm nay lại rụt rè ít nói bấy nhiêu. Xử Nữ ngày thường rất thân thiện với mọi người mà sao hôm nay lại có vẻ xa cách đến thế, nhất là đối với Ma Kết nữa.

-Đề bọn tớ giải thích cho. Xử Nữ, cậu ấy... bị mất trí nhớ...

Bạch Dương e dè nói. Cậu nói như gáo nước lạnh đổ lên đầu Ma Kết. Anh như mất hồn, nhìn Xử. Nói mất là mất hay thế sao? Khó khăn lắm Ma Kết và Xử Nữ mới thành một cặp, nói mất là mất nghe dễ vậy sao?

-Tại sao lại như vậy?-Sur và Ngư đồng thanh.

-Vì cậu ấy rơi từ trên vực xuống có phải không?-Ma Kết lẳng lẳng nói làm Ngư và Sur cùng ngạc nhiên quay qua anh. Bạch Dương và Nhân Mã gật đầu tán thưởng.

-Sau cậu biết hay vậy?

-Đừng bận tâm!-Anh nói cộc lốc rồi bước tới dẫn Xử Nữ đi, nhưng, cô nàng liền rút tay mình lại rồi lo sợ nhìn Ma Kết, cô...không tin người lạ.

-Tớ...là Ma Kết đây. Bạn trai cậu...-Anh xúc động nói.

Xử Nữ lắc đầu. Cô không tin, cô không tin một người lạ mà cô chỉ mới gặp lần đầu tiên lại là bạn trai của cô, nghe có vẻ hơi phi lý. Ma Kết như đọc được suy nghĩ của cô, anh nắm chặt hai vai Xử - Nhìn vào mắt tớ! - Anh nói. Xử Nữ dù sợ, nhưng vẫn theo lời anh nhìn vào đôi mắt ấy và, cô cảm thấy một cái gì đó thật ấm áp, thật thân quen, nhưng..

-Tôi không tin, buông ra!-Cô lạnh lùng nói, rồi hất tay Ma Kết ra đoạn đi về phía trước.

Ma Kết thờ dài, buồn rầu đi theo sau Xử Nữ. Đến lúc nào thì anh và cô mới trở lại như trước được đây? Tại sao ông trời lại cho anh và cô gặp nhiều trắc trở như vậy?

Bốn người còn lại, Song Ngư, Sur Từ, Bạch Dương và Nhân Mã lẳng lẳng đi bên nhau. Thấy hai người Ma Kết và Xử Nữ như vậy thì cũng thấy buồn lây, nhưng có cái họ cảm thấy mình thật may mắn. Vì chưa yêu, cũng không bị mất trí nhớ cho nên cũng không phải đau khổ như vậy. Bỗng Bạch Dương đột nhiên nhớ lại lời tỏ tình của Nhân Mã lúc nãy, cô đỏ mặt...

Cả bốn người cứ đi mãi, đi suốt ngày đêm không ngừng nghỉ cho đến khi họ gặp được một hang động nhỏ nằm ẩn trong đám dây leo lằng nhằng. Bốn sao cùng hội ý với nhau, rồi quyết định đi vào cái hang nhỏ bé ấy.

*****

Ở nơi giam giữ...

Kim Ngư đang nằm bất tỉnh dưới đất, vừa rồi, tên Yao lại đến và đánh anh một trận rất lâu. Đây đã là lần thứ năm rồi kể từ khi chúng bắt anh về đây. Dù biết anh bị thương ở ngực, nhưng chúng cũng không kiêng dè mà ra tay đánh đập anh, đặc biệt là ở phần ngực. Mấy ngày qua, không thức ăn, không thức uống, Kim Ngư cố gắng chịu đựng những lần bị hành hạ đánh đập dã man và tới giờ phút này đây, anh không thể chịu nổi nữa. Anh đã cố gắng hết sức nhưng dù sao anh cũng là con người, cũng biết cái gì gọi là đau!

Thiên Bình lúc này ngồi cạnh Ngư, khóc rất thảm thiết. Cô khóc vì Kim Ngư đã năm lần bảy lượt đứng ra chặn những đòn roi bọn chúng quất vào cô. Cô, mặc dù đã được thả xích ra nhưng vẫn không thể làm gì được, vẫn trơ mắt mà nhìn anh như thế. Cô...đau khổ lắm!

-Kim Ngư, cậu tỉnh dậy đi!-Thiên Bình nức nở cầu xin nhưng Kim Ngư có lẽ không nghe thấy những lời cô nói. Anh...vẫn nằm bất tỉnh nhân sự.

-Tớ xin cậu, tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy nhìn tớ đây này, Kim Ngư!

-...

Anh vẫn im lặng...Thiên Bình...cười đau khổ. Tại sao, khoảnh khắc này đối với cô lại vô cùng chật vật như vậy. Sao anh không thử mở mắt ra một lần, để cho cô yên tâm hơn chứ? Nếu vậy, tại sao lại cố gắng bảo vệ cô làm gì? Cô không cần anh bảo vệ, mà chính là cô muốn bảo vệ anh! Bình Nhi lại một lần nữa cầu xin, nhưng, Ngư vẫn không lên tiếng. Chính lúc này đây, cô cảm thấy như trái tim mình đang bị ai đó bóp nghẹt lại. "Tại sao?" Cô tự hỏi trái tim mình. Tại sao, nó lại đập nhanh như vậy khi đứng trước anh, còn hơn cả Song Từ. Tại sao, nó lại thất chặt mỗi khi nhìn thấy anh đau đớn. Trái tim đập thình thịch, như để trả lời câu hỏi của cô. Nó nói: "Nó đã thuộc về anh rồi!"

-Kim Ngư, cậu tỉnh dậy đi mà...tớ yêu cậu!

Thiên Bình khóc, rồi như không kiềm lại được, cô tự giác nói lên hết cảm xúc trong lòng. Nhưng, bây giờ cô không cần phải e lệ gì nữa, Kim Ngư sắp chết đến nơi rồi và cô muốn mình có thể cho anh biết những chuyện ở trong lòng...trước khi quá muộn.

-Cậu nói cái gì cơ? -Kim Nguu bỗng ngồi bật dậy, vờ đưa tay mình áp chặt vào tai như thể, anh không nghe thấy điều cô vừa mới nói vậy.

-Tớ yêu cậu. . Kh. . khoan đã, cậu không có bất tỉnh sao? -Thiên Bình tròn mắt nhìn anh, Kim Nguu cười hiền, lắc đầu – Tớ có thể chết tốt mà, cậu quên rồi sao? -Nguu cười.

-Cậu. . .dám gạt tớ! Đáng ghét!

Cô mắng yêu, rồi đâm thùm thụp vào ngực anh, làm anh chàng ho khan mấy tiếng. Thiên Bình thấy vậy rồi rít xin lỗi rồi ôm chăm lấy anh, khóc nức nở trong lòng. Cảm giác hạnh phúc mà lần đầu tiên cả hai có được đang ập đến, nhất là Kim Nguu vì cuối cùng cũng được người mình yêu chấp nhận, anh vui lắm! Nhưng. . .niềm vui ấy chưa kéo dài được bao lâu thì Mặt Xạ và em trai hắn - Yao lại bước vào, và lần này là mang theo một con dao. Kim Nguu nhìn con dao đặt trên khay gỗ, nhìn không chớp mắt.

-Lần này mấy người đối dụng cụ rồi sao? - Nguu nhướn mày hỏi. Tên Mặt Xạ không trả lời, hắn chỉ mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống một mồm đá. Sau đó, hắn ra lệnh cho Yao cầm con dao ấy lên và tiến về phía một người, mà lần này, người ấy không phải là Kim Nguu.

Nguu thấy thế thì biết là chúng đang mưu đồ hãm hại Bình Nhi. Anh lờm tên Yao đến cháy mặt, nhưng hắn hình như không để ý đến anh, vẫn thủy chung tiến gần đến cô. Bỗng, Kim Nguu chạy ra khỏi chỗ đứng, anh dang tay ra che chắn trước mặt Thiên Bình trong khi cô thì cứ ra sức mà đẩy anh ra. Mặc dù vậy, nhưng Kim Nguu vẫn không lùi bước chút nào, anh không cho phép bất cứ ai làm tổn hại đến Bình Nhi của anh.

-Tránh ra! - Yao nói rồi đẩy Kim Nguu ra, đoạn chém luôn vào tay anh một nhát.

Anh mất thăng bằng khuỵu xuống đất. Kim Nguu đã yếu sẵn rồi nay lại bị đẩy mạnh bạo như thế. Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc, anh sẽ bảo vệ cô cho tới hơi thở cuối cùng. Nguu lồm cồm bò dậy rồi lết tới chỗ cô. Nhanh như cắt, tên Mặt Xạ lao ra khỏi chỗ ngồi rồi tiến đến khống chế Nguu lại, không cho anh chạy đi đâu nữa.

-Buông tôi ra! Aaa, đáng ghét! -Kim Nguu vùng vẫy hết sức có thể, chân liên tục đá vào tên Mặt Xạ, nhưng hắn có vẻ không đau và còn cười to hơn nữa:

-Ha ha ha, Yao, mau kết liễu nó đi!

Lập tức, Yao phóng con dao về phía Thiên Bình. Mắt Kim Nguu mở to ra hết cỡ, Thiên Bình không thể chết!

Anh ước, giá như bây giờ mình có phép thần thông thì anh đã có thể hạ tên Yao này như chơi rồi, nhưng đây là thế giới hiện đại chứ đâu phải cổ tích. Lúc bấy giờ, Nguu lại mơ mộng đến kì tích, hi vọng rằng lúc này có kì tích xảy ra, sau đó, anh và cô sẽ được giải thoát. . .

*****

Nhóm của Thiên Yết đã đi được nửa đường. Lối đi trong động hình như càng ngày càng rộng ra thì phải. Điều đó cũng là một điều tốt khi mà nó hạ được cơn bức bối của Thiên Yết xuống, bởi vì lúc này, cả bốn người phải chui rúc, hộp mình thật chật để có thể lách qua được cái đường. . .à không, phải nói là cái kẻ nhỏ xíu ấy. Đường mở rộng ra, dẫn họ đến trước một cái hang khác. Bốn sao nhìn vào đó và thấy có ánh sáng mờ mờ nên nghĩ đó là lối ra, họ quyết định liều một phen vào đó thử xem sao. . .có thể có hi vọng. . .

Cả bốn người cùng đi vào cái hang ấy và điều mà họ thấy được đầu tiên đồng thời cũng làm cho họ bất ngờ đó chính là cảnh Thiên Bình run sợ trước một tên cầm dao và còn cả Kim Nguu, anh đang bị một tên khống chế. . .và, các sao đương nhiên nhận ra cái bản mặt ấy, cái ban mặt vô cùng khó ưa mà họ đã từng liềm một phen sống chết với hắn. Hắn - chính là Mặt Xạ.

Tên Mặt Xạ đang khóa chặt hai tay Kim Nguu ra đằng sau, hắn trông rất khoái chí với việc mình đang thực hiện. Bỗng, Mặt Xạ nghe có tiếng động ở bên ngoài, và nhìn qua thì thấy mười con người đang đứng đấy, cảm giận nhìn mình. Yao cũng trông thấy điều đó, hắn lấy làm kì lạ và quay qua hỏi Mặt Xạ phải làm gì đây? Hắn còn hỏi anh mình mười người đang đứng ở kia là bạn hay thù nữa. Mặt Xạ nghe Yao nói vậy thì cười rú lên như thể chuyện Yao hỏi là một điều rất thừa thãi vậy.

-Mười con người đang đứng ở kia, không những là kẻ thù. . .mà còn là kẻ thù không đội trời chung của ta, em trai yêu quý ạ.

“Cái gì, em trai?”

Cả chín sao (trừ Xứ Nữ) ngạc nhiên nhìn Yao chăm chăm. Cái tên đẹp trai này mà là em trai của Mặt Xạ ư? Thật không thể tưởng tượng nổi!

-Sao? Ngạc nhiên lắm chứ gì? Ha. . .ha. . .ha. . .có nhiều điều tụi bây còn chưa hiểu hết đâu. . .

-Hiểu hay không là chuyện của chúng tôi! Ông mau thả bạn chúng tôi ra! -Sur Từ hùng hổ quát lời hắn. Mặt Xạ quay qua nhìn anh nghiêng rãnh, nhưng rồi, hắn lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu và cười phá lên như một tên điên (chính hiệu).

-Ha ha ha, ta còn chưa xong việc thì làm sao mà thả chúng được.

-Thực ra, ông bắt chúng tôi có mục đích gì? -Bạch Dương lên tiếng.

-Chẳng gì cả, ta chỉ muốn trả thù thôi.

-Ông đừng như vậy nữa, ông hãy từ bỏ thù hận đi! Hãy tha thứ cho kẻ thù của ông, có như vậy, ông mới sống một cách thanh thản được!

Các sao ngạc nhiên quay qua Cự Giải, cả tên Mặt Xạ, hẳn nghe cô nói vậy thì một lần nữa cười phá lên (lại cười ==”) khiến Cua cảm thấy vô cùng bức bối. Song Ngư nhìn thấy Cự Giải - người bạn thân nhất của mình bị người ta chế nhạo như thế thì rất tức giận. Cô nàng lớn tiếng quát vào mặt hắn:

-Nếu không muốn nghe thì thôi, đừng cười như vậy!

-Im miệng đi cái con nhỏ ngốc kia...

“Bốp”

Một cục đá to tung phang thẳng vào đầu mặt Xạ khiến nó bị chảy máu. Hẳn ta ngạc nhiên ngược nhìn vào thủ phạm đã gây ra thương tích đó - một thằng con trai tóc bạc mắt đỏ hết sức là khó ưa. Và nếu nhớ không lầm thì hắn tên là Sư Tử thì phải - một tên CEO kiêu ngạo.

-Ha...ha...ha...

Mặt Xạ tuy bị chảy máu mà vẫn không đau. Hắn lượm cục đá, tung nó trên tay rồi từ từ đứng dậy, vừa trừng mắt nhìn các sao vừa cười:

-Ha ha ha, nếu như tại bây giờ quyết muốn thả hai đứa này ra, thì hãy bảo đảm là mạng mình còn trước cái đã!

-Y...ý...ông là gì?-Xử Nữ lộ đầy vẻ hoảng sợ, cô hỏi hắn.

-Ý ta là như thế này...tại bây giờ! Xong lên!

Hắn nói, rồi chậm rãi ngồi xuống tán đá. Vừa dứt lời, một tiếng động ầm ầm vang lên nối theo sau là một đám du côn chạy đến trước mặt cả bọn. Các sao nam lập tức tiến lên phía trước để bảo vệ cho các sao nữ. Mọi người nhìn quanh như để tìm xem có thứ gì có thể dùng làm vũ khí không, và họ vô cùng thất vọng khi trong hang động này chỉ toàn đất, đá và dây leo mà thôi, ai nấy đều rầu rĩ, thờ dãi một tiếng.

Những tên du côn thấy vậy thì chỉ vào mặt các sao rồi hùa nhau cười phá lên. Chúng nghĩ, chúng đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi bởi vì kẻ địch của chúng ở đây chỉ có mười đứa mà phải đấu với hơn mấy chục tên như thế này, lại còn cầm vũ khí nữa chứ!

-Tại bây giờ hàng đi là vừa!-Yao khinh khỉnh nói.

-Đừng có nằm mơ!-Tất cả cùng đồng thanh.

Ngay lập tức, từng người từng người một tiến lên phía trước, đầu tay không với lấy tên du côn. Đầu tiên, gần phía cửa hang nhất chính là Nhân Mã, anh chàng đang phải né tránh những đòn gây của tên du côn một cách nhanh nhất có thể, trong khi hai tay thì không có lá một thứ vũ khí nào cả. Gần đó, Bạch Dương cũng vừa hạ một tên xuống đất, lập tức, một tên khác nhanh chóng tiến vào thế chỗ tên vừa rồi. Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mà lại còn thấp bé đang đứng trước mặt, hắn tỏ thái độ chế giễu, mỉa mai cười cợt cô:

-Oa, sợ quá đi, mình phải đánh với một cô gái...ha...ha...ha...cho cô biết nhé, trước đây ta từng được đại diện đây!

-Đại diện hả? Trời, thường thôi! Bạch Dương ta đây là đại diện màu này có chơi không?

Cô cười nửa miệng, rồi tiến đến đánh hắn một đòn chí mạng vào vai khiến tên đó ngã xuống đất bất tỉnh mà trong khi còn chưa kịp biết vì sao mình bị như vậy.

Ở phía sau, Song Tử đang ngồi trên một mỏm đá, nhìn cảnh chiến đấu của các bạn mình trong bất lực. Anh cảm thấy mình thật vô dụng, với cánh tay và một bên vai bị thương như thế này, anh không thể làm gì để giúp họ được cả. Bảo Bình hiểu nỗi lòng của anh, cô đến và ngồi xuống cạnh anh, cô cười với anh và nói anh đừng tự trách mình. Nhưng cho dù vậy thì anh vẫn không thể không trách mình được. Bỗng, Song thấy một tên đang giờ gậy sau lưng Bảo Bình. Nhanh như cắt, anh ôm chặt lấy cô rồi lăn qua một bên làm cho tên kia vồ ếch vào mỏm đá. Bảo Bình lúc bấy giờ mới hoảng hồn, cô tức giận, móc trong túi ra một lọ thuốc, rồi ném vào miệng tên kia một cách thật chuẩn xác. Ba giây sau, hắn quần quai ôm bụng mình rú lên rồi lao như điên về phía đồng bọn khiến bọn chúng ngã theo hàng như quân Domino vậy.

-Ha ha, biệt sự lợi hại của ta chưa? Hô hô...-Bảo Bảo thích thú cười vang.

Trong khi đó, Sư Tử đang vừa đâm một tên ở phía sau vừa đá một tên ở phía trước.

-Cẩn thận đấy, Sư Tử!-Ma Kết hét lên cảnh báo.

Nhưng không kịp nữa, tên ấy đã thừa lúc Sư không đề ý mà nện một đòn gậy vào bụng anh, khiến anh mất đà ngã nhào ra phía sau và đồng thời cũng va phải Song Ngư.

Ma Kết ở gần đó cũng vừa bị tấn công, ngã gục xuống đất...

Kế tiếp là Nhân Mã bị khống chế...

Có vẻ như, các sao của chúng ta đã thua cuộc...

-Xin ông hãy tha cho họ, tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà ông muốn!-Thiên Bình bặm môi, nói trong nước mắt.

-Không!-Kim Ngưu vội vàng hét không để cho hắn có cơ hội đồng ý. Gì chứ Thiên Bình không thể hi sinh như vậy được. Mặt Xạ khá là tức giận, hắn nháy mắt với Yao một cái, tức thì, anh ta chạy đến cước một phát vào bụng Ngưu khiến anh ngã lăn ra, đau đớn.

Mặt Xạ ngồi đấy xem các sao đánh đấm này giờ, đột nhiên nghe Thiên Bình lên tiếng cầu xin khiến hắn cũng có phần thích thú. Hắn từ từ quay qua cô, nhìn cô và cười một cách rất ghê rợn...

-Được thôi...

“Bộp”

Lời còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì một cảm giác ê buốt ập đến. Hắn lấy tay sờ vào chỗ ê buốt đó, rồi đưa lên trước mắt, nhìn chăm chú vào vết máu trên tay mình.

“Thì ra là con nhỏ ngốc Cự Giải lấy đá chọi vào đầu ta”

-Ha...ha ha ha, cô, đi theo ta!-Mặt Xạ nói rồi siết chặt cổ tay Thiên Bình và kéo cô đứng dậy, đoạn, hắn quay qua bọn thuộc hạ của mình – Tụi bây hãy đánh chết bọn nó cho ta, nhất là con nhỏ tóc hồng!-Rồi kéo Thiên Bình đi mất.

-Thiên Bình!-Các sao hét lên, nhìn theo hướng cô vừa đi. Thiên Bình chỉ vừa nhìn lại các bạn mình một lần cuối, đôi mắt cô ngấn lệ.

-Tụi bây còn đứng đó làm gì!-Yao đột ngột nói phá tan bầu không khí im lặng.

Lập tức, những tên thuộc hạ kia đứng dậy, xếp thành hàng trước mặt các sao. Mọi người hiện giờ đều không biết phải làm sao cả, ở đây chỉ có bốn nam một nữ biết võ thuật, mà đa số đều đã bị trọng thương, phải làm sao?

Do đại ca đã đặc biệt ra lệnh là “phải đánh con hỏ tóc hồng” cho đến chết, nên lần này, mục tiêu chính của bọn chúng là nhắm vào cô.

Nhanh như cắt, một tên to con chạy tới xô ngã của xuống đất rồi đá như máy vào người cô. Thiên Yết đứng cạnh Cự Giải, thấy vậy liền chạy tới, túm tên to con ấy quăng ra xa rồi tiến đến bế Cự Giải lại chỗ Song Ngưu và Xử Nữ:

-Hai cậu chăm sóc cậu ấy giùm tớ!

-Cứ giao cho bọn tớ!-Hai cô nói.

Thế rồi, Thiên Yết đứng phắt dậy, lao như bay vào mấy tên du côn, đánh bọn chúng chết lên chết xuống. Thật sự là anh chưa thấy mình như thế này bao giờ. Lúc này, khi nhìn thấy Cự Giải bị ức hiếp, anh thấy trong người mình như đang bị lửa thiêu đốt vậy. Cảm giác tức giận mà không biết vì sao mình lại giận nữa. Có phải, anh đang tức giận thay cho cô không?

Về phần các sao, họ trở mắt ra nhìn Thiên Yết với một vẻ sững sờ không thể nào tả nổi. Một Thiên Yết dè dặt nhất che giấu cảm xúc mà cũng có lúc tức giận như thế ư?

Và chỉ sau một phút ba mươi giây, tất cả mấy chục tên lâu la đã nằm rạp dưới chân Yết. Quả không hổ danh là thần chết nha!

-Thiên Yết, cậu lợi hại quá đi!-Cự Giải cảm động giờ ngón cái lên.

-Giờ không phải lúc để nói mấy chuyện này!-Yết lạnh lùng nói với cô, rồi chạy lại đỡ Kim Ngưu đứng dậy. Tuy nhiên, ít ai biết rằng, sau cái dáng dấp lạnh lùng đó là gương mặt đã ửng đỏ từ lúc nào.

-Vậy bây giờ chúng ta tìm Thiên Bình ở đâu đây?-Kim Ngưu hỏi.

-Cứ tìm trước đã!-Bảo Bình sốt ruột nói. Cô dìu Song Tử đi ra khỏi hang và các sao cũng lần lượt theo sau hai người. Nhưng, họ không để ý rằng, từ này giờ trong hang, ngoài Mặt Xạ, các sao và bọn lâu la ra thì còn có một nhân vật cũng không kém phần quan trọng nữa, đó là...

-Phải báo lại cho anh mình!

*****

Trong khi đó, mười một người đã tới chỗ cắm lều. Ai nấy mệt rã người, chân tay gì đều bủn rủn cả vì phải đi bộ quá lâu. Bảo Bình nhẹ nhàng đỡ Song Tử ngồi xuống đất, nghỉ mệt, rồi chăm lo cho vết thương của anh.

-Không biết Thiên Bình có sao không?-Song Tử hỏi Bảo.

-Suyt, cậu đừng nói...

-Hu...hu...hu...oa...oa...oa...Thiên Bình!!!!..

Câu nói Bảo Bình bị ngắt giữa chừng bởi tiếng khóc như mưa gào của cá. Bảo Bình lờm Song một cái, thật là... Khó khăn lắm cả bọn mới dỗ Ngư nín được, vậy mà bây giờ...

-Thôi, Song Ngư ngoan, nín đi nào. Thiên Bình cô ấy sẽ không sao đâu!-Sur Từ ngồi cạnh cô dỗ ngọt. Song Ngư nghe vậy, liền nín ngay. Cô ngước lên hỏi Sur Từ “có thật vậy không”, và nhận được cái gật đầu của anh, cô nàng cười híp mắt.

-Giờ trời cũng tối rồi, chúng ta vẫn chưa tìm được Thiên Bình, và lại vết thương của Song Từ và Kim Ngư chưa lành hẳn. Vậy tớ đề nghị ở lại đây nghỉ ngơi. Sáng mai, chúng ta hãy tìm tiếp.-Ma Kết đưa ra ý kiến.

-Không, Thiên Bình đang trong lúc nguy hiểm mà các cậu lại đi ngủ à!

-Kim Ngư, cậu bình tĩnh đi! Nếu bây giờ cậu ra ngoài đó, cậu có chắc là tìm được Thiên Bình hay không? Và lại tên Mặt Xạ đã bắt giữ cô ấy làm con tin, thế nào ngày mai hắn cũng đem Thiên Bình lại đây thôi. Tới lúc đó, chúng ta mới bàn kế cứu cô ấy. Được chứ?-Sur Từ nói.

-Ừm...thôi...được...

-Vậy bây giờ chúng tớ đi ngủ đây!

Như vậy, từng sao đều nhanh chóng quay về lều của mình. Riêng Ma Kết tranh thủ kéo tay Xử Nữ lại.

-Cậu đi với tớ ra đằng này một lát!

End chap 28

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Game Over

Chap 29: Game over

Cùng lúc đó, ở một nơi khác rất là xa chỗ cắm lều của các sao, Thiên Bình đang trong một trạng thái cực kì hoảng sợ. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt hắn, gương mặt đầy vết sẹo ấy...nó làm cho cô cảm thấy rất rất là sợ. Tên ấy vẫn lôi cô đi mãi...một cách đầy thô bạo. Nhưng Thiên Bình cũng không cách nào khác là phải phục tùng mà đi theo hắn. Nhưng cô miễn cưỡng, cô uất ức. Cô - đã nhiều lần có ý định chạy trốn nhưng biết rằng với sức lực của mình cũng không thể chạy được bao xa cả, cộng với việc đã nhiều ngày chưa được lót bụng, Thiên Bình đáng lí ra đã ngất xỉu từ lâu rồi.

Mặt Xạ lôi cô đến một gốc cây to, rồi ép cô vào đó. Cô không dám nhìn hắn nữa, hắn...thật là kinh tởm!

Như đọc được ý nghĩ của cô, Mặt Xạ hung hăng nắm hai vai của cô, rồi nhìn cô bằng một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Nhìn thẳng vào mắt ta!-Hắn ra lệnh.

Thiên Bình miễn cưỡng ngẩng mặt lên, nhìn hắn...Ánh mặt trăng chiếu vào gương mặt ấy...làm cho nó đã đáng sợ nay lại càng đáng sợ hơn nữa.

-Thật ra ông muốn gì?- Bình Nhi run giọng hỏi.

-Ta - muốn - cô!

*****

Ma kết kéo Xử Nữ tới xa xa bờ suối, cả hai ngồi xuống cạnh nhau. Im lặng một hồi, cuối cùng, Xử Nữ là người lên tiếng trước:

-Anh gọi tôi ra đây có chuyện gì?

Ngay cả lời nói và thái độ xưng hô cũng trở nên xa cách hơn lúc trước. Ma Kết nhìn Xử Nữ bằng một ánh mắt đượm buồn, làm cho cô cảm thấy cũng buồn theo anh. Thế rồi, Kết nói với cô:

-Tớ...lúc trước, tớ và cậu đã từng quen nhau...

-Có sao? Tôi và anh từng quen nhau à?-Xử Nữ tỏ thái độ ngạc nhiên, cô xoe mắt nhìn anh. Ma Kết cười, bảo:

-Ừm, ban đầu khi mới vào niên học, cậu hình như rất là ghét tớ. Lúc đó, cậu muốn làm lớp trưởng nhưng cuối cùng chỉ là lớp phó mà thôi bởi vì chức lớp

trường cô đã giao cho tớ rồi...

Ma Kết đang nói giữa câu, bỗng, Xử Nữ tức giận, quay qua anh, nghiêng răng trèo trẹo:

-Tôi không biết cô gì gì đó mà anh nói là ai, nhưng tôi không hiểu nổi tại sao cô ấy lại cho anh làm lớp trưởng. Tôi thì có điểm nào thua anh chứ! Từ khi học mẫu giáo tới giờ tôi luôn làm lớp trưởng mà! Nhưng...tại sao tôi lại biết chuyện này vậy? -Xử hỏi.

Như có một tia hi vọng đang bùng sáng, Ma Kết vừa vui mừng vừa ngạc nhiên quay qua cô, cầm tay cô và hồ hởi nói:

-Cậu gần nhớ ra rồi đấy! Cậu hãy cố nhớ lại xem, chuyện...

-Khoan đã - Xử Nữ rút tay mình ra khỏi anh - Anh đừng có ép tôi, đầu tôi hiện giờ đau lắm, tôi không có nhớ gì đâu, đừng ép tôi! -Cô nói, đứng dậy rồi chạy về lều của mình.

Cô nói là thật mà! Đầu cô đau như búa bổ nhưng cô lại không biết vì sao đầu cô lại đau như vậy nữa. Cô thắc mắc lắm vì sao người con trai lúc nãy lại mang đến cho cô cảm giác thân quen mà an toàn. Tại sao lúc cô vừa tỉnh dậy thì đã nhắc tới cái tên “Ma Kết” đầu tiên. Và điều quan trọng: Có thật là trước đây, cô và anh đã từng quen nhau?

-Hơ...anh...

Xử Nữ quay lại ngạc nhiên nhìn Ma Kết bị một người đàn ông kẻ dao sát vào cổ. Ông ta...là người mà cô đã gặp qua trong hang động mà! Tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây?

-Mau dẫn ta đến chỗ các bạn cô, nếu không thì ta sẽ giết chết tên này!

-Tôi...không biết.

Xử Nữ lắc đầu, lại nhìn cả hai với một ánh mắt hoang mang. Mặt Xạ nhận ra ánh mắt ấy: Ánh mắt trộn lẫn giữa những nỗi lo âu, sự sợ hãi và cả ngạc nhiên. Ông ta cười thích thú, kẻ sát con dao vào cổ Ma Kết.

“Chết thật, mình lại không biết võ”

Ma Kết nghĩ thầm trong bụng. Anh biết, một khi đã rơi vào tay tên này thì sớm muộn gì cũng chết thôi. Anh chết thì không sao chứ Xử Nữ thì không được phép chết! Ma Kết động đậy tay, cố gắng ra ám hiệu cho Xử Nữ “Chạy đi”. Và thật may cho anh là Xử Nữ cho dù bị mất trí nhớ nhưng vẫn còn thông minh. Cô nhanh chóng hiểu ý anh, nhưng...bản thân cô lại không muốn. Không hiểu vì sao mà Xử Nữ có ý nghĩ muốn cứu anh...cho dù phải hi sinh hết tất cả những người khác.

-Tôi biết! -Xử Nữ nói với Mặt Xạ. Hắn ta hài lòng lấy dao ra, nhưng vẫn kẹp chặt tay Ma Kết lại phòng khi anh có ý định bỏ trốn.

Theo chân Xử Nữ, hắn - Mặt Xạ đi theo Ma Kết đi từng bước như một tù nhân. Riêng Ma Kết trong lòng phức tạp: Vừa vui vì Xử Nữ muốn cứu anh lại vừa buồn cho các bạn của mình, hi vọng họ có cảnh giác...

“Mà khoan đã, một mình Mặt Xạ thì làm được cái gì chứ. Ha ha”

Kết ta cười thầm trong bụng với ý nghĩ của mình, nhưng...niềm vui ấy còn chưa tồn tại được bao lâu thì bao nhiêu là du côn ập đến từ phía sau. Mặt Xạ dùng một tay ngoắc chúng lại phí mình, rồi bảo hai tên giữ Ma Kết, còn hắn thì đi sau lưng Xử Nữ. Haizz, thật làm cho người ta cụt hứng à!

Xử Nữ dẫn Mặt Xạ tới lều của các sao, trong lòng cô bỗng dấy lên một cảm giác tội lỗi nhưng...biết làm sao được, cô chỉ muốn cứu người con trai ấy thôi.

“Pằng pằng”

Hai tiếng súng nổ vang trời đánh thức các sao dậy. Bên lều nữ, các cô gái của chúng ta đang rất hoảng hốt khi nghe tiếng súng nổ. Họ đã dự đoán được chuyện này, chỉ là...không ngờ rằng tên ấy, hắn lại đến nhanh như thế.

Bạch Dương vợ vội cây súng mà cô lấy được từ bọn du côn. Khoác áo vào, cô quay lại nói với ba người bạn của mình:

-Các cậu ở lại đây đi, để tớ ra đó coi sao!

-Tớ đi nữa! -Một âm vang nhẹ nhàng vang lên, Bạch quay lại, mỉm cười với nhà bác học trẻ tuổi - tớ có thể tấn công bằng cái này - Cô nói rồi giơ hai lọ hóa chất lên.

-Được, vậy...còn Cự Giải và Song Ngư, hai cậu không biết võ lại không có vũ khí, hay là hai cậu cứ ở lại đây đi. Có gì tớ và Bảo Bình sẽ quay lại thông báo.

Cua và Cá nghe tới đó liền buông nhau ra (ôm từ lúc nào vậy?), mắt rung rung nhìn Cừu và Lọ:

-Tụi tớ sợ lắm...nhưng, tụi này cũng không thể bỏ mặc các bạn của mình được.

-Vậy tất cả chúng ta cùng đi!

Bảo Bình nói, rồi cả bốn người bước ra khỏi lều, cùng chứng kiến cảnh các sao nam bị trói, Ma Kết bị hai tên khổng chế và còn Xử Nữ đang đứng bên cạnh tên đầu sỏ Mặt Xạ, hẳn hình như đang nói gì với cô nàng, sau đó gọi thêm hai tên đến trói cô lại. Xử Nữ lúc bấy giờ khóc lóc rất là thương tâm.

Cả bốn người nhìn thẳng vào hắn, còn hắn thì cười ngao nghể.

-Cười cái gì mà cười, ông bị điên hay gì mà cười suốt ngày vậy? -Bạch Dương bực bội nói.

Lập tức, Mặt Xạ chuyển sự chú ý vào cô - cô gái mạnh nhất trong các sao nữ.

-Bắt con nhỏ đó đi! -Hắn ra lệnh.

Mấy tên du côn nhanh chóng thi hành mệnh lệnh. Một vài tên bước tới gần cô. Bạch Dương cảnh giác với bọn chúng, rồi giơ chân lên cước một đòn karate hạ gục một lúc cả bốn tên. Một tên còn lại thấy thế thì có vẻ hơi sợ sệt, chúng quay đầu lại với Mặt Xạ, nhìn hắn ta như xin cầu cứu “Đại ca ơi, cứu em với!”

Mặt Xạ thờ dãi thườn thọt với cái đám ăn hại của mình. Hắn ra lệnh cho thêm hai chục tên nữa xông lên. Số lượng bỗng tăng lên gấp nhiều lần so với trước, làm cho Bạch Dương cũng không thể nào xoay sở kịp, bây giờ chỉ còn cách là...Bảo Bình xuất chiêu!

Cô nàng Bảo Bình xông lên phái trước, nở nụ cười ác quỷ với những lọ hoa chất trong tay. Cô mở nắp lọ ra, rồi tạt một đường vào bọn chúng. Thuốc có hiệu quả tức thì, khi những tên ấy chưa kịp làm gì đã lăn đùng ra đất, ngất xỉu.

-Hi hi hi, cậu lợi hại thật đó Bảo Bình! -Bạch Dương quay qua cô, cười toe toét, ngay cả Song Tử đang bị thương mà cũng cười tự hào với mọi người “bạn gái tôi đó” - Mà cậu còn nữa không?

-Còn? Ý cậu là hóa chất hả?

Gật đầu.

-Hi...hết rồi, sorry nha! -Bảo Bình gãi gãi đầu, làm cho cả bọn cảm thấy như đang có một cục đá to tướng đè lên đầu mình vậy. Thật là chịu hết nổi!

-Ha ha ha, bây giờ hết cách rồi phải không? -Hắn mỉa mai cô cùng các sao, ai nấy đều vừa lo vừa sợ, mồ hôi rịn ướt đầm cả áo.

-Chưa chắc!

Cửu cười nửa miệng, cây súng từ trong túi áo cô dần dần xuất hiện, giơ thẳng vào Mặt Xạ. Đúng vậy, hẳn cho dù bị cửu uy hiếp, nhưng vẫn bình thản như không...Hắn...định giờ trò gì nữa đây?

Mặt Xạ cười ha hả rồi giơ súng chĩa vào đầu Ma Kết - Nếu cô dám động đây, ta sẽ làm gì...cô biết mà phải không?

Không đợi hắn nói thêm câu nào nữa, Bạch Dương buông thông hai tay, thả cây súng xuống đất.

“Pằng”

Cây súng vẫn nhắm vào đầu Ma Kết, bắn một phát nhưng...đích đến của nó không phải đầu Ma Kết, nhưng mà là ngực trái của anh - là nơi quyết định sự sống của con người. Máu văng tung tóe, bắn vào mặt anh đỏ tươi. Các sao hoảng hốt quay qua sang Ma Kết.

-Này, rõ ràng ông nói...

-Ta nói đâu có nghĩa là ta sẽ giữ lời!

-Ông...-Các sao căm giận nhìn hắn. Thật là đáng ghét, bỉ ổi, vô liêm sỉ, hạ lưu.

Các sao nam thì bị trói, còn các sao nữ thì bất lực. Họ chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì được.

Xử Nữ lúc này nhìn Ma Kết với một ánh mắt phức tạp, cô cảm giác đầu mình lại lên cơn đau, nhưng vẫn cố nhìn cho rõ gương mặt của anh: Gương mặt vừa xanh xao vừa trắng bệch, lại bị đầm máu, máu văng lên mặt anh, xung quanh khu vực của đôi mắt tạo thành một hình thù...như...một chiếc mặt nạ...

Máu...

Mặt nạ...

-Xử Nữ, tớ không thể giữ lời hứa với cậu được nữa rồi! -Ma Kết quay qua nói với cô bằng một giọng yếu ớt.

Xử Nữ mở to mắt ra, nhìn anh...

...Tớ không thể giữ lời hứa với cậu được nữa...

...Cậu định trù ẻo tớ à...

...Sao tên đó lại làm lớp trưởng chứ...

...Tớ yêu cậu, Xử Nữ...

Cô thờ người ra, mọi thứ dần tái hiện trong đầu cô như một thước phim được tua nhanh. Cô nhớ rồi, cô đã nhớ lại tất cả rồi! Ma Kết...

...Nhưng, vừa lúc cô đã nhớ lại mọi chuyện, thì anh cũng không còn sống được bao lâu nữa...

-Ma Kết!-Xử Nữ vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhìn gương mặt đang càng ngày càng biến sắc của anh.

“Không thể như vậy...không thể...”

-Mặt Xạ, ông quá đáng lắm, ta sẽ liều chết với ông!-Một giọng nói vang lên giữa khoảnh khắc im lặng ấy. Hấn giật mình, nhìn qua chỗ các sao nam

-T...tụi bây được mở trời từ khi nào vậy?

Hấn khá là ngạc nhiên khi nhìn thấy toàn bộ dây trời đã được mở ra hết, Mặt Xạ từ từ quay lại phía Cụ Giải, nhìn lấy đồng dây nhỏ trên tay cô rồi nhìn thẳng vào cô.

-Bắt hết bọn nó lại, nhất là con nhỏ tóc hồng!-Hấn hô lớn.

Lập tức, tất cả bọn du côn ở phía sau cùng xông lên, tấn công các sao, mà tập trung nhất là vào Cụ Giải. Giải Nhi sợ lắm, cô nghĩ mình đã làm một việc vừa đúng đắn, vừa ngu ngốc khi cời trời cho các bạn. Thảm rồi! Cái tên ấy bấy giờ càng ghét cô đến tận xương tủy. Cua đứng như trời trồng khi một tên đang xông tới, chuẩn bị đánh vào cô. Cô lấy hai tay bịt chặt mắt mình lại.

“Hu...oa”

“Rắc”

Một tiếng gãy vang lên...

Là cô bị gãy xương rồi sao...nhưng sao lại không thấy đau nhỉ?

Lập tức, Cụ Giải mở mắt ra và thấy người đã chắn đòn tấn công ấy cho cô. Thiên Yết đang đứng trước mặt cô, bẻ gãy tay một tên côn đồ. Trong khi đó, các sao khác cũng chia ra để bảo vệ cho các sao nữ: Song Tử bảo vệ Bảo Bình. Sư Tử bảo vệ Song Ngự. Nhân Mã và Bạch Dương phối hợp với nhau rất ăn ý. Riêng Kim Ngưu không biết làm gì thì liền chạy tới xem tình hình vết thương của Ma Kết. Xem ra khá là nghiêm trọng đây. Cô nàng Xử lúc bấy giờ ngồi cạnh Ma Kết khóc nức nở.

-Ma Kết, tớ nhớ ra rồi, cậu mau tỉnh dậy đi...mau tỉnh dậy mà nhìn tớ đây này! Ma Kết!!!!...

-Cậu khóc cũng vô dụng thôi! Ma Kết hiện giờ thiếu máu rất trầm trọng, cần phải đưa cậu ấy đến bệnh viện gấp!-Ngưu khuyên bảo cô. Anh thờ dài. Một khi còn chưa hạ được Mặt Xạ, thì làm sao có thể rời khỏi đây, có thể đưa Ma Kết tới bệnh viện được.

Trở lại với các sao nam. Họ lúc này đã bắt đầu đuối sức, không còn khả năng bảo vệ các sao nữ nữa. Nhưng không chỉ họ, mà cả những tên thuộc hạ của Mặt Xạ cũng bị đánh gần hết, cả hai bên đều bị thương, ngã lăn ra đất. Bạch Dương, Bảo Bình và Cụ Giải bị ba tên trời lại. Kim Ngưu, Ma Kết và Xử Nữ cũng không may mắn hơn là bao. Hai bên bây giờ ngang tài ngang sức, chỉ còn hai người đứng vững trên mặt đất mà không bị thương tích gì thôi, đó là: Mặt Xạ vs Song Ngự.

Một trận đấu kịch liệt, một chọi một...

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngự Ngự. Song Ngự - với một ánh mắt đầy sợ hãi, run rẩy hét nhìn mọi người rồi lại nhìn Mặt Xạ.

-Kết thúc hấn đi Song Ngự!-Bạch Dương hét lên.

-Phải đó, hạ hấn tiêu từng luôn đi!-Song Tử cũng không kém

...’’Ức’...nh...nhưng...tớ...phải...phải...làm sao?-Song Ngự sợ tới mức nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, cô hỏi lại các bạn của mình, nhìn qua Sư Tử đang cố gắng thoát khỏi sự khống chế để chạy lại với cô - Tớ đâu có súng đâu?-Cô nói tiếp.

“Lạch cạch”

Một cây súng rơi lạch cạch xuống chân cô. Song Ngự ngạc nhiên nhìn Mặt Xạ, hấn...đang cười nhạo báng cô.

-Ta cũng muốn đấu một trận một chọi một với cô...Ha...ha...để xem, cô có bản lĩnh tới đâu.-Hấn nói, nhưng trong lòng thì đã nắm chắc phần thắng.

Song Ngư cúi xuống nhặt cây súng lên, nuốt nước bọt cái ực. Cô run rẩy đưa súng ra phía trước, trong đầu cầu xin “thần linh ời, thần linh hỡi, hãy cho con được sống qua trận này”.

Quả thật là cô rất sợ, từ trước đến giờ, cô có bao giờ đụng vào mấy thứ vũ khí này đâu mà biết dùng. Tại sao không phải là Bạch Dương hay Thiên Yết mà lại là cô chứ!

Lúc bấy giờ, Ngư ví mình lúc này cũng giống như Nobita đấu tay đôi với Jaien vậy! Thua chắc rồi... nhưng vẫn cứ phải làm...

Ba...

Hai...

Một...

“Pằng pằng”

Hai tiếng súng nổ vang lên cùng một lúc làm cho người ta cũng khó lòng mà phân biệt được ai bắn trước ai bắn sau nữa.

Sau làn khói bụi mịt mờ... là một bóng người ngã xuống. Xui xẻo thật, người ấy... chính là cô...

-Song Ngư!!!-Các sao hét lên sợ hãi. Song Ngư đã... rồi sao?

-Tớ không sao, tớ chỉ là sợ quá nên ngã xuống thôi!-Ngư mỉm cười.

“Xử”

-Vậy có nghĩa là...

Đúng vậy, từ phía bên kia làn khói, Mặt Xạ buông súng, quỳ sụp xuống đất, rồi ngã hẳn ra...

-Yeahh, chúng ta thắng rồi, hoan hô, Song Ngư muôn năm!

Các sao ngay lập tức reo hò lên phấn khích. Mấy tên côn đồ thấy đại ca mình bị thảm, liền sợ hãi vứt súng chạy lấy người. Mọi người tụ tập lại quanh Ngư, cùng vui mừng chiến thắng với cô. Sư Tử đột ngột nắm tay cô, mỉm cười - Cậu giỏi lắm!-Anh khen cô, làm cho Cá nhà ta đỏ mặt hết cả lên.

Bỗng, một âm vang trầm đục vang lên cắt ngang bầu không khí vui vẻ đó... chính là...

-Anh...ta xin lỗi, ta...tôi tẽ một bước rồi!

Vâng, đó chính là Yao.

Các sao quay mặt lại trông thấy Yao và Thiên Bình đang đứng đối diện.

-Các người dám giết anh ta!-Yao phẫn nộ nói, rồi nhanh như cắt siết chặt lấy cổ Thiên Bình - Các người phải đền mạng!

End chap 29

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cự Giải, Tớ...đã Hiểu Lòng Cậu

Chap 30: Cự Giải, tớ...đã hiểu lòng cậu

Yao nói, rồi nắm đầu Thiên Bình đập thật mạnh vào một cái cây, khiến nó chảy máu dài xuống gương mặt thiên thần của cô.

Các sao đau xót nhìn Thiên Bình. Thật ra họ cũng rất muốn cứu cô, nhưng tên Yao lại dùng cô để uy hiếp, họ còn có thể làm gì hơn. Nhưng, có một người...

Bất chấp việc Thiên Bình bị không chế. Bất chấp cái chết đang cận kề với mình. Bất chấp cả việc đang phải gánh chịu một vết thương nặng trĩu trên thân...người ấy, bất chấp tất cả để lao vào cứu cô. Ngoài Kim Ngưu ra, thì còn có ai dám liều mạng vì Thiên Bình cơ chứ?

Kim Ngu không màng nguy hiểm hùng hổ xông vào hắn. Yao trông thấy Ngu xông tới liền bấu tay vào cổ Thiên Bình mạnh hơn khiến nó bắt đầu r rỉ máu. Hắn đe dọa anh, là sẽ giết cô nếu anh dám bước tới gần thêm một bước. Kim Ngu đứng khựng lại trong giây lát, mắt nhìn cả Thiên Bình và hắn... không rời.

Lúc bấy giờ, Yao cúi xuống lượm xác anh trai mình ôm vào một bên tay, còn tay còn lại thì vẫn nắm cổ Thiên Bình, đi về phía trước.

Các sao lẳng lặng đi theo cả ba. Thoảng, Song Ngu có linh cảm không lành, trái tim cô đánh thốc dồn dập và đau nhói. Ngay lập tức, cô quay qua nói điều mình đang suy nghĩ trong lòng với các bạn. Đây đúng là điều không hay chút nào vì từ trước đến giờ, mọi linh cảm của Song Ngu... đều trở thành sự thật.

Yao dẫn Thiên Bình và Mặt Xạ đến vực núi, và khi đã đứng trước miệng núi rồi, hắn thẳng tay đẩy anh ruột của mình xuống dưới.

-Anh bị điên à, đó là...

-Anh trai, ta và cả con nhỏ này sẽ chết cùng nhau.

Yao ngắt lời Cụ Giải. Xong, hắn ôm Thiên Bình và nhảy xuống dưới chỉ trong chớp mắt. Thiên Bình cảm thấy như gió ở hai bên tai mình đang thổi ngược lên, cô hốt hoảng hết sức khi thấy mình đã không còn đứng vững trên mặt đất. Thiên Bình vội bám tay vào một tảng đá to gần đó để trụ lại trong khi Yao thì nắm chặt chân cô, cô gắng làm cho cả cô và hắn đều phải chết.

Ngay lập tức, các sao chạy về phía vực thẳm. Kim Ngu là người chạy đến trước tiên, anh chồm người xuống cố gắng nắm chặt tay cô, khiến cho anh cũng bị kéo xuống theo không ít.

-Buông tay tớ ra đi, cậu sẽ bị kéo xuống đấy!-Bình Nhi hét lên.

-Nếu như bị kéo xuống, tớ cũng hài lòng được chết bên cậu!-Anh nói, rồi mỉm cười với cô.

“Sao cậu lại ngốc như vậy? Tại sao lại không buông tay?”

Thiên Bình – chính là vừa vui vừa cảm động vừa không cam tâm. Cô lắc đầu liên hồi, mắt rơm rớm lệ. Tới nước nào rồi mà anh vẫn còn cười được.

Bỗng, Ngu cảm thấy tay mình như đang bị ai đó lôi đi, nhìn xuống dưới, thì ra tên Yao đang vùng vằng thân người... .

“Chết rồi”

Kim Ngu hoảng hốt, tay cố bám vào vực núi nhưng... không được nữa, anh đã bị kéo xuống theo Thiên Bình và Yao.

Ngay lập tức, Song Từ chạy đến nắm chân Ngu lại, nhưng phải giữ một lúc tới ba người chỉ với một cánh tay thì quả là không dễ dàng chút nào! Không lâu sau đó, cả anh cũng bị kéo xuống theo. Bảo Bình thấy Song Từ nguy hiểm liền chạy tới giúp anh, kế đó là Song Ngu, Sư Tử, Nhân Mã, Bạch Dương, Xử Nữ và Cụ Giải nhưng có lẽ mọi người ở đây đều quá yếu so với trọng lượng của những người ở dưới kia. Thế là cả một đám nhanh chóng bị lôi xuống.

-Thiên Yết!- Cụ Giải quay qua Thiên Yết hét lớn –Đến lúc nào rồi mà cậu còn ngồi đó được hả!-Cô tức giận nói.

Đúng vậy, Thiên Yết, chính là đang bình thản, khoan thai ngồi ở một mỏm đá gần đó. Nghe Cụ Giải trách móc, anh nhún vai, rồi tự động đứng dậy, theo các bạn mình đến chỗ vực núi. Anh quỳ xuống cạnh Cụ Giải, thì thầm nho nhỏ điều gì đó vào tai cô rồi nắm chân Cụ Giải nhẹ nhàng quật lên, liền sau đó, cả đám mười một người bao gồm những người ở dưới núi đều bị Thiên Yết lôi lên trên mặt đất.

Cụ Giải thở hổn hển và mỉm cười với Yết. Cô biết, Thiên Yết có khả năng cứu mọi người mà chứ không phải là vô tâm hay ra vẻ gì. Thật ra, anh không chỉ có hư danh mà thật sự là rất bản lĩnh và điều đó làm cho cô càng thêm mến mộ anh. Cụ Giải giờ ngón cái ra về phía Yết - Cậu hay quá đi! - Nhưng sau khi được cô khen, Thiên Yết lại lạnh lùng quay đi không thèm đáp lại cô lấy một lời khiến Cụ Giải rất buồn. Anh quay đi làm cho cô không biết là biểu cảm gương mặt của anh như thế nào. Chẳng lẽ nghe cô khen là một điều tệ hại lắm đối với anh hay sao, mà lần nào cũng quay đi không nói như thế?

“Cậu vô tâm quá đáng rồi!”- Giải mỉm môi nhìn theo bóng Thiên Yết.

Thôi nói chuyện khen ngợi Thiên Yết, quay trở về với thực tại. Lúc này, khi nói rằng Thiên Yết lôi cả mười một người lên cũng đồng nghĩa với việc Yao cũng được cứu! Hắn lúc bấy giờ cảm thấy rất bức bối, hắn kinh tởm vì đã được Thiên Yết cứu sống. Bỗng chốc, Yao ngo qua Thiên Bình và đột nhiên nhớ đến lời mà anh trai mình đã dặn.

“Hãy giữ con ngọc này làm tin, sau đó thì giết sạch bọn chúng. Nếu như không giết hết được, thì dù giá gì cũng phải giết con nhỏ này!”

“Phải giết bằng được con nhỏ đó”

Yao tự lẩm bầm một mình, rồi trong phúc chốc, hắn như mất hết lí trí nhảy bổ tới chỗ Thiên Bình trong khi mọi người đang xoay quanh Thiên Yết. Như đọc được ý nghĩ của hắn, Kim Ngu nhanh chóng chạy lại chỗ cô dùng tay kéo một tay Thiên Bình lại phía mình đúng lúc Yao cũng vừa tới. Cả hai giằng co kịch liệt, quyết giành cho bằng được cô gái ấy về phía mình, nhưng, do bị thương ở ngực, nên sức lực của Kim Ngu cũng giảm đi đáng kể, anh nhanh chóng thua tên Yao và bị hắn cướp mất Thiên Bình. Sau đó, Yao lôi cô trở lại núi.

-Không! Thiên Bình là của ta!

Bảo Bình bỗng đứng hết lớn, rồi cùng với Song Tử lao về phía cô và Yao. Bảo Bình nhanh chóng giựt lại Thiên Bình về phía mình, còn Song Tử thì đá bay cái tên ác ôn đó xuống núi.

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng đã bị rơi xuống vực

-AAAA...-Yao hét lên khiếp đảm

Cự Giải rút vai, nhắm mắt lại.

-Amen- Cô chấp hai tay vào nhau, nói.

“Xiu”

-Đã là lúc nào rồi hờ Cự Giải?- Bạch Dương hét cách với cô nàng.

Thế là, cả bọn sau đó được một tràng cười đến no bụng. Cuộc sống đã trở lại bình an như trước. Các sao vui đến rớt nước mắt, nhảy tung tung. Thiên Yết là người bình tĩnh nhất trong đám, anh đang phải trốn Cự Giải vì cô nàng cứ quay qua cười với anh mãi. Thiên Bình và Kim Ngưu lúc này quần lấy nhau không rời, sau khi biết Kim Ngưu liều mạng vì mình như vậy, cô vui lắm cơ, bây giờ cô mới biết rằng người mình cần là anh và cô càng yêu anh hơn lúc trước. Bạch Dương cũng rất vui, lần thám hiểm này tuy rằng có nguy hiểm nhưng đã để lại cho cô nhiều bài học quý giá và còn cả Nhân Mã. Nhân Mã thì lại không vui chút nào, anh vừa vui lại vừa buồn, nói chung là mặt mày bí xị không giống ai. Cũng phải thôi, lời tỏ tình còn chưa nhận được câu trả lời làm cho anh cứ thấp thòm không yên. Song Ngư thì vui còn hơn đón tết, trong đầu nghĩ “Yeahh, vậy là từ nay khỏi bị quấy rối giấc ngủ rồi!” (bó tay). Trong khi Cự Giải thì lại có vẻ như đang giận ai đó. Xử Nữ đang cùng vui với các bạn mình, bỗng đứng đứng khựng lại, cô mới nhớ ra được một điều, Ma Kết vẫn còn...

-A! Còn Ma Kết, mau đưa Ma Kết đến bệnh viện!-Cô hoảng hốt nói với các sao và bảo Sư Tử cùng Nhân Mã đến phụ mình một tay, công Ma Kết lên.

Cả đám người lại thở dài thườn thượt, có lẽ...lần này phải cước bộ đến bệnh viện rồi.

Và sau nửa tiếng đồng hồ chạy vật vã, cuối cùng, họ cũng đến bệnh viện Cự Giải - Bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố. Các sao nam còn lại và các sao nữ phụ đưa Ma Kết, Kim Ngưu, Song Tử và Thiên Bình vào phòng cấp cứu gấp.

Viễn cảnh này lại tái hiện...lần thứ hai.

Năm giờ chiều cùng ngày...

-Bác sĩ, các bạn ấy có sao không ạ?

Các sao quây xung quanh vị bác sĩ trẻ tuổi. Bà ấy - chính là mẹ của Cự Giải. Bà vừa đi ra khỏi phòng bệnh của Ma Kết thì bị những đứa trẻ này quấy nhiễu và cũng có chút bức mình vì chúng dám đi chơi trong rừng mà không thèm xin phép cha mẹ gì cả, nhưng...bà cảm thông và cũng hiểu được nỗi lo của chúng. Cầm bảng thống kê trên tay, Hằng Nga nâng gọng kính của mình lên, rồi chậm rãi nói:

- Bệnh nhân Thiên Bình, chỉ bị xây xát nhẹ ở đầu, có thể xuất viện ngay bây giờ. Bệnh nhân Kim Ngưu, bị thương ở ngực phải và bị đói quá lâu, e là phải chờ thêm một tuần nữa. Bệnh nhân Song Tử, bị thương nặng ở phần vai và cánh tay, cần phải bó bột trong một thời gian và tạm thời có thể xuất viện. Riêng bệnh nhân Ma Kết...-Nói tới đây, bà lại có vẻ hơi do dự không biết có nên nói ra điều đó không, nhưng...nếu không nói, chỉ e là cô bé Xử Nữ đứng ở kia sẽ hồi hộp đến chết mất, nếu vậy thì...- Xin lỗi, nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức.

“Cái gì?”

Xử Nữ nắm mạnh cánh tay vị bác sĩ, cầu khẩn trong tiếng khóc.

-Xin bác sĩ, hãy cứu bạn ấy...

-Chúng tôi đã hết cách rồi, bệnh nhân Ma Kết bị một viên đạn có kích thước khá to ghim vào giữa tim, lại không kịp đưa đi cấp cứu sau hai mươi bốn tiếng nên...

-Đừng nói nữa!

Xử Nữ hét lên, nước mắt đã giàn giụa. Cô nhìn vị bác sĩ như oán trách “tại sao, tại sao lại không cứu bạn ấy” rồi xoay mặt, chạy vụt vào phòng của Ma Kết...

Vị bác sĩ cũng buồn ây, nhưng...biết sao bây giờ, bà cũng đầu muốn đưa trẻ ấy chết.

Xử Nữ đã vào phòng bệnh của Ma Kết, chậm rãi đến bên giường của cậu ấy, nhìn cậu ấy nhắm mắt xuôi tay, ngồi xuống hôn cậu ấy một lần cuối và gục xuống ngực cậu ấy, khóc thật ai oán...

Cái gì, đã cướp cậu ra khỏi cuộc đời tớ?

Tớ...không cam tâm!

*****

-Mẹ, tại sao lại như vậy? Từ trước đến giờ mẹ rất giỏi chữa bệnh mà!

-Cự Giải à, mẹ cũng không còn cách nào khác...-Hằng Nga nói, đau xót nhìn con gái của mình. Bà biết, con bé rất có lòng thương người, nghe tin bạn của mình như vậy, có lẽ...

Cự Giải như không tin đó là sự thật, cô lắc đầu liên hồi, rồi nhận thấy nước mắt đã bắt đầu rơi, cô chạy...lao ra khỏi bệnh thất.

Song Ngư thấy vậy, liền đuổi theo Cự Giải...nhưng...Thiên Yết đã chặn cô lại. Anh nhìn theo hướng Cự Giải vừa đi khỏi, đã biết là trong lòng cô đang nghĩ gì.

-Đề tứ khuyên cô ấy!

-Nhưng...

-Song Ngư à, cứ để cậu ấy đi!

Sư Tử kéo tay Song Ngư lại rồi nói với cô. Không biết vì sao mình lại như thế, nhưng Song Ngư lập tức rút chân về, im lặng đứng bên cạnh Sư Tử - Mong cho mọi chuyện đều tốt đẹp.

-Ừm

*****

Buổi chiều, trời đổi sắc. Ánh hoàng hôn buồn thắm thắm trải dài rọi xuống mặt đất. Cự Giải ngồi khoanh tay trên bậc cầu thang, đôi mắt buồn nhìn về phía chân trời, nơi một quả bóng lửa đỏ rực đang lặn dần sau những mái nhà lợp ngói.

Thiên Yết chạy ra khỏi cổng bệnh viện thì bắt gặp Cự Giải đang ngồi khóc tức tưởi. Anh biết, Cự Giải là một cô gái có lòng thương người, nhưng cũng không ngờ cô vì người khác mà lại khóc nhiều đến như vậy. Không biết vì sao, nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe cùng gương mặt ướt đầm nước mắt ấy, anh cũng thấy buồn lây, như là...anh và cô có cùng một cảm xúc vậy.

-Hm...tớ ngồi đây được chứ?- Thiên Yết lên tiếng, rồi bước lại ngồi kế cô mặc dù Cự Giải vẫn chưa đồng ý. Thiên Yết ngồi xuống, và cũng khoanh tay, bắt chước cô ngắm nhìn mặt trời lặn.

Thật đẹp, nhưng cũng thật là buồn...đã bao lâu rồi, anh mới có cảm giác lòng mình thanh thản như thế này. Cứ tưởng sau khi cha, mẹ và Cự Tuyền qua đời...anh sẽ không bao giờ cười lại được nữa, cũng không thể bình thản mà ngồi ngắm hoàng hôn, cũng không thể tức giận, buồn, vui hay khóc...Tất cả những thứ đó, Cự Giải đã mang lại cho anh. Chính cô là người đầu tiên khiến anh phải khóc sau ngàn ấy năm đã từng không bao giờ rơi lệ. Chính cô là người đầu tiên khiến anh biết tức giận, biết vui, biết cười sau ngàn ấy năm cứ chôn vùi cảm xúc mãi trong lòng. Có thể nói, Cự Giải chính là ân nhân lớn nhất của Thiên Yết.

Thiên Yết chưa từng cảm thấy hạnh phúc như thế...nên dường như đã quên mất cảm giác đó...Trước khi gặp được Cự Giải...anh...đã như thế nào...

-Này, sao cô...cậu cứ im lặng vậy?

Yết quay qua nói với Cự Giải, nhưng cô không trả lời. Lúc bấy giờ, khi đã nhìn cô ở một khoảng cách rất gần, anh mới nhận thấy một điều: "Từ trước tới giờ anh đã không hề biết, cô ấy thật là xinh đẹp". Hèn gì, mấy ngày nay ở gần cô, anh lại cảm thấy bối rối như vậy, lại còn đỏ mặt nữa chứ. Chính khoảnh khắc này đó đã làm cho trái tim Thiên Yết rung động, và lúc này đây, anh chỉ muốn làm một điều thôi, đó là ôm chặt cô vào lòng. Nhưng...chỉ là anh không có đủ dũng khí để làm được điều đó.

Và thế là sau một hồi quyết định không lên tiếng, Cự Giải đã quay lại với anh.

-Nếu cậu không muốn gọi là "cậu - tớ" thì đừng gọi. Tớ không cần miễn cưỡng.

-Không, tớ...

-Tớ hỏi cậu một câu nhé! Cậu nghr tớ khen, tớ cười với cậu cậu cảm thấy rất khó chịu à?

-...

-Ha, tớ ngốc thật...

Cô nói với anh, lần đầu tiên...bằng một âm sắc lạnh nhạt và xa cách, rồi quay mặt đi không nói thêm một lời nào nữa. Tâm trạng của cô bây giờ rất phức tạp, và cô không muốn nói chuyện với bất cứ ai trong hoàn cảnh này. Kể cả anh.

-Cự Giải!-Thiên yết gọi lớn, nhưng thấy Cự Giải vẫn bước đi như không nghe thấy gì hết, anh lập tức chạy theo và ôm cô từ phía sau, như để an ủi. Còn

Cự Giải, cô nàng bị ôm đột ngột liền hất tung tay Thiên Yết ra, rồi qua lại nói với anh:

-Đừng có ôm tởm như vậy, cậu sẽ làm Cự Tuyền buồn đó!-Cô nói như trách mắng.

-Cô ấy sẽ hiểu, Cự Tuyền, cô ấy là một cô gái tốt, Cự Tuyền...

-Cự Tuyền, Cự Tuyền, Cự Tuyền, cậu suốt ngày chỉ nhớ đến cô gái đó, vậy cậu có khi nào đã quan tâm tới tớ hay chưa? Trong trái tim cậu, thật ra tớ đứng ở vị trí thứ mấy? Thứ nhất, thứ hai, hay thứ ba? Ha, tớ cảm thấy mình không có lấy một góc nhỏ trong tim cậu. Cậu thấy tớ ngốc lắm đúng không? Tớ suốt ngày lái nhái bên tai cậu cảm thấy phiền lắm chứ gì? Được! Vậy sau này, tớ hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa! Tớ...ghét cậu, Thiên Yết!

Cự Giải nói, đoạn chùi vệt nước mắt đang lăn dài trên má. Cô xoay người chạy vụt đi, chạy một cách nhanh nhất có thể để không phải nhìn thấy Thiên Yết nữa, để anh không thể bắt kịp cô cũng là để...anh hãy quên cô đi...hãy xem như cô chưa từng tồn tại...

Thiên Yết đứng như trời trồng. Vì quá ngạc nhiên mà không kịp đuổi theo Cự Giải. Lúc này, cô nàng nói “trong tim cậu, tớ đứng ở thứ mấy” có nghĩa là ám chỉ cô thích anh hay sao?

“Không được, mình...phải đuổi...”

Đầu muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa, cô - Cự Giải đã chạy trước anh cả một đoạn rồi. Bất lực, Thiên Yết đành quay trở lại bệnh viện, đợi khi có cơ hội sẽ nói với cô sau.

*****

Khi trở về chỗ hành lang, Thiên Yết không thấy mặt các bạn mình đâu nữa. Anh đoán chắc họ đã vào thăm Ma Kết rồi. Nghĩ vậy, anh liền tiến tới phòng bệnh của Ma Kết, rồi đẩy cửa vào trong...

Trong phòng là một cảnh tượng rất ư là phức tạp: Xứ Nữ ngồi gục đầu lên ngực Ma Kết, đôi mắt đỏ hoe, nhìn như vô hồn vào khoảng không trống rỗng. Nhân Mã và Bạch Dương đứng ở phía cửa sổ, đôi mắt buồn nhìn xa xăm. Bảo Bình thì đang loay hoay với đồng thuốc, chắc là đang tìm cách cứu Ma Kết đây. Còn Song Tử, anh chàng ngồi cạnh xem Bảo Bình làm. Sư Tử thì đang vừa vỗ về cô nàng Song Ngự mít ướt, lại phải bịt tai mình thật chặt.

Thiên Yết...lúc này cũng buồn không kém gì các bạn mình. Vì...Ma Kết là bạn thân duy nhất của anh. Nay cậu ấy lại ra nông nỗi này, mà chính bản thân anh cũng không cách nào giúp được.

Mọi người đều trong cơn bế tắc giống như nhau. Bỗng, Song Tử reo lên:

-Có cách rồi!

Thế là anh chàng không nói không rằng chạy tới nhắc bổng Ma Kết lên.

-Cậu đem Ma Kết đi đâu?-Xứ Nữ vội ôm Ma Kết lại, không cho Song Tử đem đi.

-Xứ Nữ, tớ đã có cách rồi, cậu cho tớ mượn Kết nhé!

-Cách gì? Cậu có thể làm cho cậu ấy sống lại sao?

-Tớ cũng...không chắc...nhưng tớ phải giữ bí mật!

Nói xong, anh bế Ma Kết lên và chạy ra ngoài trong khi những người kia vẫn không hiểu gì cả. Tuy vậy, họ vẫn phải để cho Song Tử đem Ma Kết đi, vì họ tin rằng, cậu ấy...chắc chắn sẽ có cách!

End chap 30

P/s: Chap này không hay cho lắm, hơi bị dẹt nên không vui, nhưng mình đã làm cho Cự Giải lạnh lùng hơn rồi, đúng ý các bạn rồi nhé

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lựa Chọn Của Song Ngự

Chap 31: Lựa chọn của Song Ngự

Cự Giải ngồi bên ô cửa sổ, nhìn xuống sân cỏ nhà mình. Đã mấy ngày trôi qua nhưng kì nghỉ tết vẫn chưa kết thúc. Ngoài đường, những tiếng cười rộn ràng đã không còn, những bóng dáng trẻ thơ nô đùa với cặp sách trên tay, những ông bố bà mẹ tất bật chăm lo cho con cái... tất cả, đều đã biến mất. Bên ngoài cửa sổ, tất cả khu phố đều chìm trong một màu trắng của tuyết. Tuy nói rằng bây giờ đã hết đông hưng mùa xuân ở thành phố này trời vẫn còn rất lạnh nên cũng không có ai dám lết xác ra ngoài cả. Đó cũng là lí do vì sao con phố ở đây lại tẻ nhạt đến như vậy.

Một bầu không khí thật âm đạm và buồn tẻ... nhưng Cự Giải lại thích thế. Cô thả cho ở một góc, thu mình trong sự cô đơn. Thà cho không được gặp lại bạn bè của mình, cô vẫn không muốn đến trường... để không phải gặp mặt... hần...

“Tại sao trước đây mình lại thích hần nhỉ? Thỏ con ơi, hãy nói cho chị biết đi, chị phải làm sao?”

Cự Giải ôm chặt con thú bông, nhìn nó như để tìm một sự an ủi nào đó. Con gấu mỉm cười khích lệ cô.

“Chị đừng lo lắng, mọi việc rồi cũng sẽ ổn thôi”

Chú thỏ mỉm cười với cô, làm cho cô cũng cảm thấy rất ấm lòng. Nhẹ nhàng đặt chú thỏ xuống giường. Cự Giải lôi ra từ trong học bàn một cuốn tiểu thuyết rồi bắt đầu đọc... đọc cho vui đi nỗi buồn. Tuy rằng mắt cô đọc nhưng đầu cô lại không ngừng suy nghĩ về hần. Đã hai lần, hần chối bỏ cô chỉ vì một cô gái đã chết. Đã hai lần, hần không thèm đáp lại sự khen ngợi hay quan tâm của cô, ngay cả đến một cái gật đầu hay mỉm cười cũng không có. Cho nên, cô quyết định là sẽ bỏ cuộc. Ngay từ đầu, hần chính là đã không thèm để ý đến cô dù chỉ một chút thôi. Thiết nghĩ tại sao trên đời lại có một người vô tâm đến như thế chứ? Cô, chính là muốn quên hần đi cho rồi, nhưng điều khó nói là tại sao cô vẫn không làm được...

-Cự Giải, Cự Giải, Cự Giải... CỰ GIẢI!!!

-Hơ... mẹ, mẹ vào đây từ lúc nào vậy?-Cự Giải ngơ ngác nhìn mẹ mình đã đứng trước cửa từ lúc nào, cô ngạc nhiên đến nỗi quyền sách đang cầm trên tay cũng rơi xuống đất.

-Mẹ đứng ở đây gọi con này giờ mà con không lên tiếng. Cự Giải, con...-Mẹ cô nói giữa chừng rồi lo lắng đặt một tay lên trán của cô - Trán không nóng, vậy con bị sao hờ Giải Nhi?

-Con không sao, tại vì con đang đọc sách, chắc là do chú tâm quá nên mới vậy thôi, mẹ đừng lo.

-Thì ra là vậy...à, mẹ có giỏ bánh này muốn đưa sang nhà cô Hai, con qua nhà cô ấy đưa giúp mẹ có được không?

-Dạ!

Cự Giải cười ngoan, rồi không đợi mẹ nói thêm, cô nằng đứng dậy lấy chiếc giỏ đang nằm ngay ngắn trên tay mẹ rồi chạy vụt ra ngoài. Chỉ còn lại mẹ cô ở đó, bà nhìn theo bóng cô mà cười thầm “mình thật có phúc khi sinh ra một đứa con ngoan hiền như vậy”

Cự Giải cầm giỏ bánh chạy ra khỏi sân, vụt qua hàng cổng sắt. Cô chạy...thật ra là để cho tâm hồn thư thái hơn một chút, đồng thời cũng có thể dùng cái lạnh mà xua đi những phiền muộn trong lòng.

Đúng lúc chạy ngang qua bãi sân trống, cô đứng lại trong giây lát nhìn bọn trẻ đang chơi ném tuyết với nhau mà trong lòng thầm ghen tị. Tại sao? Tuổi ấu thơ lại hồn nhiên và vui tươi đến thế? Không giống cô chút nào.

“Thôi trẻ rồi, mình phải đi nhanh lên mới được!”

Cự Giải tự gạt gạt đầu, rồi cầm giỏ bánh tiếp tục chạy. Nhưng, xui xẻo là khi chạy qua đồng tuyết đang bắt đầu tan ra, cô bị trượt ngã và vồ ếch vào một người đang đứng gần đó. Giải Nhi hậu đậu đứng dậy và xin lỗi người đó rồi rít.

-Cậu có sao không, Cự Giải?-Người đó cũng đứng dậy và nói. Chất giọng trong veo như tiếng suối reo này, Cự Giải vừa nghe thì đã biết ngay người đó chính là Song Ngư.

-Tớ không sao, còn cậu...sao lại ở đây vậy?

-Tớ đi mua đồ với Bảo Bình và Bạch Dương...nhưng bị lạc đường rồi!-Song Ngư nói, mặt cô nằng ỉu xịu.

-Haizz, cậu mấy tuổi rồi mà hể cứ đi ra ngoài bao nhiêu lần là bị lạc đường bấy nhiêu vậy?-Giải lắc đầu mắng yêu, còn Ngư thì cười xuề xòa.

Thế là, hai cô nằng bạn thân cùng ngồi xuống một băng ghế trống rồi tâm sự với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ chuyện Thiên Bình vẫn chưa xuất viện, đến việc mai là nhập học rồi mà Song Ngư vẫn chưa chuẩn bị bài... hai cô nói chuyện với nhau đến nỗi quên mất cả thời gian. Bỗng, Cua hoảng hốt đứng bật dậy, rồi vừa nhìn đồng hồ vừa trợn mắt:

-Chết rồi, bây giờ tớ phải đi đưa đồ cho cô nữa, vậy gặp cậu sau nha Ngư!

-Ồ...cậu đi nha...mà còn nữa, cậu đừng có giận Thiên Yết, cậu ấy thật sự rất lo cho cậu đó!

Song Ngư nói, rồi hồn nhiên chạy đi mất để lại Cự Giải đứng thần thờ giữa phố.

“Lo...sao?”

Giải nghĩ tới đó thì lại buồn. Cô bạn thân của cô – Song Ngu thường suy nghĩ rất đơn giản, cô nàng làm sao biết được trong lòng Thiên Yết nghĩ cái gì. Nhiều khi cậu ấy nói là lo rất lo nhưng trong lòng thì chẳng bao giờ thêm ngó đến người ta cả. Cô nghĩ, người cậu ấy lo...trên đời này chỉ có ba người, nhưng ba người đó thì đã không còn trên đời nữa...

Cự Giải cố gắng không nghĩ về Thiên Yết nữa, cô lắc đầu thật mạnh rồi cầm giỏ bánh chạy gấp. Đột nhiên lại cảm thấy sao mình cô đơn quá! Cô bước đi giữa muôn người mà như cả con phố này chỉ có mình thôi vậy...Đã bao giờ, cô lại thấy cô đơn như thế?

Kể từ khi không còn có anh

“Thôi, không nghĩ ngợi lung tung nữa, mình phải đến nhà cô ngay và nhanh!”

Nghĩ là làm, Cự Giải bước thật nhanh về trước phố, hướng thẳng đến nhà người cô của mình.

*****

Song Ngu sau khi chào tạm biệt Cự Giải thì chạy đi loanh quanh mong tìm được hai người bạn thân của mình, nhưng, cô nàng đáng trí này lại càng đi thì càng lạc...cho đến một con hẻm tối thui, Song Ngu mới chân quã, cô ngồi chồm hồm vào một góc rồi khóc như mưa. Ước gì bây giờ có một chàng bạch mã hoàng tử cười ngửa đến và sau đó đưa cô về lại ngôi nhà của mình.

“Ôi tuyệt thật!”

Ngư thầm cảm thán trong lòng rồi cười thích thú với ý nghĩ hơi “viển vong” của mình. Nhưng hiện thực vẫn là hiện thực, chưa được ba giây sau, cô nàng lại ngồi khóc hu hu...

Flash back

Bạch Dương, Song Ngu và Bảo Bình đang ở quầy thu ngân của siêu thị. Bỗngưng, Bảo Bình chợt nhớ là mình chưa mua nhãn dán nên quay lại mua và dặn Bạch Dương rằng “Cậu nhớ trông chừng Song Ngu cho cẩn thận đó”. Sau đó chỉ còn lại Bạch Dương và Song Ngu. Một phút sau, Bạch Dương nói cô phải đi vệ sinh một chút nên đã căn dặn Song Ngu “Song Ngu à, cậu phải đứng yên ở đây không được đi đâu nha!” rồi chạy biến vào nhà vệ sinh trong khi Song Ngu thì gật đầu rồi rít.

Đợi...

Vào khoảng mười giây sau khi Bạch Dương rời khỏi, Ngư ta thấy bụng mình biểu tình dữ dội, lại nhìn vào đồng hồ ăn mình mua trong giỏ hàng mà phát khở. Đứng rồi, ở trong siêu thị chưa thanh toán thì đâu có được ăn! Và không biết là may mắn hay trùng hợp mà đúng lúc có một xe bán xúc xích nóng hổi vừa thôi vừa ăn chạy ngang. Thế là Song Ngu bỏ hết tất cả ,lao ra ngoài đuổi theo cái xe xúc xích ấy. Không biết đuổi thế nào mà lại chạy đến tận đây. Thật là bó tay chấm com!

End flash back

-Hu hu...biết vậy mình nghe lời Bạch Dương là được rồi! Aaaa...sao mình ngốc thế không biết!-Ngư đập đầu vào tường than khổ. Cô đúng là hậu đậu, đáng trí và ngốc nghếch quá đi mà!- Hic hic...

Song Ngu đang ngồi khóc thì bỗng có một chàng trai bước đến trước mặt cô. Nghe tiếng bước chân, Song Ngu ngược mặt lên nhìn...Oa, người ấy thật cao to và cực kì handsome. Anh mặc y phục màu trắng như bạch mã hoàng tử. Ánh hào quang chiếu rọi trên đầu anh trông như một thiên thần. Anh lại còn cười với cô nữa chứ. Và cô nhớ không lầm thì anh ta là hotboy của lớp mười hai = bạn trai cũ của Bạch Dương = Trương Tử Thiên!

“Haizz, là anh ta”

Song Ngu thở dài rầu rĩ khi đã nhớ được tên của anh chàng ấy. Ai thì cô không nói chứ Trương Tử Thiên thì không được, tuyệt đối cũng không được. Bỗng, Ngư nheo mắt nhìn anh, cô tự hỏi tại sao anh lại đứng ngẩn ra nhìn cô rồi cười một mình vậy! Trong phút chốc, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ: Anh ta đã bị lây Mật Xẹo!

Trong khi cá còn loay hoay chưa kịp nghĩ xem phải nói gì, thì Trương Tử Thiên bất ngờ quỳ một gối xuống và cầm tay cô, giống như nghi lễ cầu hôn vậy.

-Song Ngu, gặp được em ở đây thật là tốt quá! Anh đang có chuyện muốn nói với em đây. Anh thích em!

“Đùng đùng đùng”

Chính là lúc này, Song Ngu cảm thấy như đầu mình sắp bị nổ ra luôn rồi. Mặt cô nàng nóng ran và cô nhanh chóng rút tay mình lại.

Gì chứ? Tại sao? Từ lúc nào?

Hàng loạt những câu hỏi cứ lần lượt bay xung quanh đầu cô làm cho Ngư loạn hết cả lên. Song Ngu nhìn người đứng trước mặt mình chằm chằm. Thật sự bây giờ cô rất hoảng loạn và không biết mình phải làm sao nữa, cô cảm động và cũng rất ngạc nhiên nhưng...cô tuyệt đối không thể nhận lời.

Song Ngu, bình thường là một cô gái cực kì lãng mạn, nên khi có người dùng kiểu quỳ gối này để tỏ tình với cô, cô chắc chắn sẽ rất cảm động và nhận lời ngay lập tức. Trương Tử Thiên chính là đã biết điều này và áp dụng nó với cô. Nhưng, anh ta vẫn còn sót một điều cũng quan trọng không kém: Song Ngu - còn là một cô gái có lòng thương người. Vì vậy nên cô sẽ không bao giờ chấp nhận kẻ phụ tình như thế, nhất là khi hắn đã phụ tình Bạch Dương - người bạn thân nhất của cô.

-Xin lỗi anh, nhưng tôi...có người yêu rồi!

Song Ngu dứt khoát đi qua mặt Trương Tử Thiên, dù cho anh ta vẫn còn ngỡ ngàng và không hiểu tại sao cô lại không đồng ý. Cứ tưởng đã điều tra kỹ về cô lắm hóa ra lại thành như vậy. Hắn có chút bực mình sau đó liền tức tốc chạy theo cô.

-Cô đúng là có mắt như mù, tôi là hotboy mà cô dám từ chối. Cô cứ chờ đó!

“Mình làm vậy có quá đáng không ta? Chắc...là hông đâu...Thôi kệ!”

Song Ngu nghĩ thầm rồi đi tiếp không thèm ngoái đầu lại nữa. Bỗng, một bóng đen to tướng chạy về phía cô với một tốc độ nhanh đến chóng mặt rồi nắm tay cô chạy vèo về phía trước.

Song Ngu khá bất ngờ nên chỉ biết chạy theo, nhưng...nhìn qua mái tóc ánh bạc thấp thoáng qua chiếc áo trùm đen, cô có cảm giác hình như mình đã gặp qua người này rồi thì phải nhưng lại chưa nhớ ra là ai. Bóng đen ấy kéo Song Ngu đến vườn kính của thành phố rồi cởi áo trùm ra cùng lúc đó khiến Song Ngu rất đỗi ngạc nhiên. Người đó - Chính là anh chàng Sur Tử.

Song Ngu mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại không biết phải nói ra làm sao. Thấy Ngu lóng ngga lóng ngóng, Sur Tử đánh lên tiếng thay:

-Tớ kéo cậu tới đây để làm rõ một việc...lúc này khi đứng với Trương Tử Thiên cậu nói là cậu đã có người yêu rồi. Có thật vậy không?-Sur chao mào hỏi, nhìn mặt anh chàng lúc này chả vui tí nào.

Song Ngu nghe Sur Tử noi thế thì được một phen há hốc miệng. Cô cười và nói:

-Lúc này tớ nói vậy chỉ là để từ chối thôi, nhưng mà cậu dám theo dõi tớ nha! Còn nữa, chuyện tớ có người yêu hay không thì liên quan gì đến cậu chứ?-Ngu Ngu bĩu môi.

-Vậy là tớ yên tâm rồi! Phù...-Sur Tử thở hắt ra một tiếng làm cho Ngu lại càng thấy khó hiểu hơn.

-Nè, liên quan gì tới cậu?-Ngu hỏi lại lần nữa.

-Tớ...

-Mau nói cho tớ biết đi!

-Tớ...không nói đâu...Ê cậu đói bụng không? Đi ăn bánh tráng trộn với tớ nh...

-Cậu đừng hòng đánh trống lảng, mau nói cho tớ biết đi!

-Đã nói không là không!

-Nói mau!

-Không

-Nói!

-Không

-Nói chưa?

-Không bao giờ!

-Vậy thôi tớ về!-Ngu nói tỉnh bơ rồi quay lưng lại đi về bỏ lại Sur vẫn còn đứng như trời trồng.

Sur Tử nhanh chóng hoảng hồn lại rồi chạy theo Ngu, nếu để cô về thế này thì công sức của anh sẽ tiêu tan thành mây khói. Mặc dù chuyện này đã được anh sắp xếp sẵn nhưng tới khi thực hiện thì mới biết nó khó làm đến mức nào. Thường thường nói dễ hơn làm mà. Anh - là người có lòng tự tôn cao ngất chín tầng mây, nên nếu bắt anh nói ra điều đó thì còn khó hơn là con lạc đà chui qua lỗ kim nữa. Nhưng thật sự nếu không nói mau thì Song Ngu sẽ đi về mất!

-Ê! Song Ngu, cậu nói về là về thật hả? Ê...Song Ngu!- Sur Tử nhanh chóng chạy theo Ngu và kéo ta cô lại - Cậu muốn biết tại sao không? Tại vì tớ thích cậu, nên khi nghe cậu nói là mình đã có người yêu, tớ rất lo có phải mình đã chậm chạp quá không. Nhưng bây giờ thì tớ an tâm rồi, vì cậu - là người đầu tiên chinh phục được tớ đây. Song Ngu ạ!

Sư tự tin nói. Ba từ tố - thích - cậu nói ra thật là khó nhưng khi đã nói ra rồi thì mới thấy trong lòng thanh thản, và cũng bởi đã nói ra rồi thì không thể rút lại được. Song Ngư nghe Sư Từ nói thế, ban đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó có phì cười và hất tay anh ra.

-Ha ha ha, cho cậu mà thích tố thì còn khó hơn lên trời ấy...

-Tớ nói thật mà, tớ thích cậu!

Sư Từ chắc chắn khẳng định lại lần nữa. nhưng có lẽ Song Ngư vẫn chưa tin điều anh nói là thật. Cô nàng cười đến những năm phút, rồi khi đã từ từ bình tĩnh lại, Ngư mới nhìn Sư Từ một cách đàng hoàng và nhìn thẳng vào mắt của anh. Cô cảm thấy anh lúc này nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào ở bên cạnh cô làm cho cô thấy hơi nghi ngờ...Song Ngư bậm môi và hỏi thử hỏi lại:

-Cậu...cậu...nói gì?

-Tớ - thích - cậu!

*****

Sau khi đưa đồ cho cô, tâm trạng của Giải Giải có lẽ đã đỡ hơn một chút. Cụ Giải chào cô mình, rồi đi bộ về nhà vừa suy nghĩ vụ vợ. Bây giờ, đối với cô mà nói, tình yêu đích thật mà cô thường đọc trong những câu chuyện cô tích là một thứ ảo tưởng của con người, nó vốn là không hề tồn tại trên thế giới này. Trong một quyển tiểu thuyết, cô nhớ mình đã đọc được một câu như thế này: “Chỉ cần bạn thật lòng yêu người đó, cho dù bạn đơn phương thì bạn vẫn cảm thấy hạnh phúc” Bây giờ nghĩ lại, cô mới thấy mình thật ngốc vì lúc trước đã tin vào câu nói này. Cái gì mà hạnh phúc? Hạnh phúc - kể từ bây giờ đã không nằm trong từ điển của cô nữa rồi. Nhưng mặc dù đã cố quên đi, hay là cảm hận người đó tới mức nào thì cô vẫn không sao quên được những hình ảnh và những kỉ ức ấy.

Đó là một khoảng thời gian tốt đẹp, khi cô vô tình phải làm nô lệ cho người đó, nhưng cô biết anh không có ý muốn cô làm nô lệ cho mình thật. Anh - là một người cứng rắn và giàu tình cảm, nhưng khổ nỗi lại không biết cách để thể hiện tình cảm của mình ra bên ngoài, cho nên mọi người thấy ghét anh và dần dần xa lánh anh và anh cũng vậy, cũng xa lánh và lạnh lùng hơn với tất cả. Nhưng cô lại là ngoại lệ. Cô - đã từng đến bên cạnh và an ủi, làm lành vết thương lòng của anh, biến anh từ một người vô cảm trở thành một người dần có tình cảm với mọi thứ xung quanh. Rồi khi biết mình được anh cứu sống, cô đã thích anh từ lúc nào không hay. Đó đúng là một cảm giác hạnh phúc mà cô không sao quên được, nhưng cùng lắm nó chỉ kéo dài trong một phút sau khi anh nói tên người con gái anh thích mà lại không phải là cô. Nhưng cô mặc kệ người con gái đó, cô tin tưởng rằng mình sẽ cảm hóa và làm cho anh thích mình, nhưng...cô đã sai. Biết bao lần cô cố để thân với anh hơn nhưng lại luôn bị anh đẩy ra bên ngoài vòng chần của chính mình tạo nên. Cô mặc dù là không hiểu tại sao nhưng cô biết là mình rất buồn...cho đến khi cô không thể chịu nổi cảm giác hoang mang, lo âu và bất lực đó nữa...cô đã từ bỏ, và quyết tâm sẽ không bao giờ quay lại.

Bước đi trên con phố vắng, Cụ Giải cứ nhìn những đôi tình nhân mà thấy tủi thân. Đáng lẽ, cô cũng sẽ được như vậy.

“Haizz, nhìn họ thật là vui...aaa”

Cụ Giải kêu một tiếng nhỏ khi va vào người đi đường. Sau đó cô nhận được một câu mắng là đi đường mà không nhìn ai hết. Giải xin lỗi người đó rồi rút cho tới người đó đi. Lúc đó, có một người khác đến, nắm tay và kéo cô đứng dậy. Cụ Giải ngược lên và nhìn thấy Thiên Yết. Cô tự trách tại sao Trái đất lại tròn đến thế này. Cua rút tay ra thật nhanh và tránh không để cho Thiên Yết thấy mặt mình. Nhưng, anh đã kịp nhận ra cô một cách nhanh chóng và giữ tay cô lại. Vẫn bằng cái giọng trầm và lạnh ấy, anh nói với cô:

-Cụ Giải, hôm qua cậu nói như vậy là có ý gì?

Thiên Yết giữ chặt tay Cụ Giải, hỏi. Nhưng cô nàng lại không trả lời cũng không lên tiếng. Cô chỉ lặng lẽ nhìn xuống mặt đường và trong đầu thì đang rối tung lên.

-Phải, là tớ thích cậu!

-Quả nhiên...

-Nhưng bây giờ tớ thấy thật uống khi mình đã thích cậu.

-Cụ Giải...

-Bây giờ tớ phải đưa đồ về cho mẹ gấp. Hi vọng cậu đừng nói thêm gì sau câu nói này của tớ nữa!

Cụ Giải nói dứt khoát rồi hất tay ra khỏi anh. Xong, cô một mực đi mà không nói thêm câu nào nữa. Nhưng thật ra cô vẫn đang chờ xem Thiên Yết có phản ứng gì không...không gì cả. Phải, anh chính là không đuổi theo, không giữ cô lại cũng không nói với cô thêm gì nữa...Thật yên lặng...không thể nhận được nữa, Giải Nhi quay đầu lại và thấy Thiên Yết vẫn lặng lẽ đứng nhìn cô. Hai ánh mắt chạm nhau với vô vàn cảm xúc.

*****

-Tớ - thích - cậu!

Cuối cùng thì Sư Từ cũng đã thổ lộ với Song Ngư. Anh hùng dũng đứng ưỡn ngực trước mặt cô, tự tin và chắc rằng cô sẽ nói “tớ cũng vậy” nhưng thật ra trong lòng thì đang run như cây sậy. Chỉ hi vọng người đứng đối diện với anh chỉ cần nói hai chữ “cảm ơn thôi cũng đủ rồi” Lúc này anh thấy, mình thật là

mẫu thuẫn.

Về phần Song Ngư thì như hóa thành tượng gỗ. Cô mờ to mắt nhìn anh rồi không biết tiếp theo mình phải làm gì nữa. Thì ra, mấy hôm nay, những hành động kì quái đó của Sur Từ là vì nguyên nhân này sao? Tại sao cô lại không biết cơ chứ? Với lại, bây giờ cô cũng không biết mình có nên tin hay không tin đây? Nên đồng ý hay không đồng ý? Nếu bây giờ mà nói “cám ơn cậu, tớ cũng vậy” thì không được vì cô không thích anh, từ trước đến giờ cô chỉ xem anh như một người bạn nam thân thiết và cũng là kẻ thù của mình. Nhưng nếu mà nói “Không, tớ không thích cậu” thì lại càng tồi tệ hơn, Sur Từ chắc chắn sẽ bị cô làm tổn thương mất, và dám chừng anh chàng sẽ vì xấu hổ quá mà đánh cô nữa cơ. Hic...phải làm sao?

Hai người, như hai bức tượng đá đứng, và yên lặng chờ. Sur Từ chỉ mong Song Ngư trả lời anh, dù là bị từ chối đi nữa thì vẫn đỡ hơn là cứ thấp thỏm trong nỗi âu lo. Riêng Song Ngư thì lại mong muốn có ai đó chạy đến cứu nguy cho cô thì tốt biết mấy. Và điều ước của cô đã trở thành sự thật khi hai người đang “án binh bất động” thì Bạch Dương và Bảo Bình chạy đến. Cả hai cô nàng vừa lo lắng nhìn Song Ngư vừa chống tay lên đầu gối thở hồng hộc.

-Song Ngư! Cậu đi đâu vậy hả? Có biết là bọn này tìm cậu mệt lắm không? Mau đi theo bọn tớ!

Bạch Dương và Bảo Bình cùng đồng thanh, sau đó mỗi người một bên dắt tay Song Ngư và lôi cô khỏi vườn kính, để lại anh chàng Sur Từ đứng bơ như cây cơ. Song Ngư bị lôi đi mà còn ngoái đầu lại với Sur, cô nàng cười một cái như để tạ tội “sorry nha!”

End chap 31

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Học Sinh Chuyển Trường

Chap 32: Học sinh chuyển trường

Sau khi bị hai bà chị giáo huấn cho một trận nhớ đời, cô nàng Song Ngư lết về nhà với tâm trạng mệt mỏi chán chường. Cô uể oải bước chân về phòng trong một thứ cảm xúc vu vơ không diễn tả được. “Tớ - thích - cậu”. Vừa rồi là ba từ đó làm cô bị ám ảnh đến tận bây giờ. Từ lúc Sur Từ nói ra thì cô không thể nào không nhớ đến được. Cho dù cố gắng để tránh né nhưng đó chỉ là trong một lúc thôi, rồi ngày mai, ngày mốt, ngày mốt nữa...lẽ nào cô lại không gặp mặt anh nữa sao? Mai lại là ngày nhập học rồi, và nó cũng là một ngày địa ngục đối với Song Ngư khi mà cô lại đụng mặt Sur Từ ở trường, và điều quan trọng nhất là cô vẫn chưa nghĩ ra được câu trả lời thích đáng cho anh.

Suy đi nghĩ lại nhiều lần, cuối cùng, Song Ngư đã chọn phương án “ngày mai tính tiếp” rồi nằm phịch xuống gối đánh một giấc dài không nghĩ thêm gì nữa, cũng không thèm xem lại tin nhắn trong điện thoại - một thói quen mà cô thường làm mỗi tối trước khi đi ngủ.

Và ngày nhập học đã đến...

Tại nhà Bạch Dương...

Trong phòng riêng của mình, Bạch Dương đang tắt bật thay quần áo lại vừa buồn rầu cô nàng Song Ngư hậu đậu. Nguyên do là vì hôm qua cừu đã nhắn tin cho Song Ngư là nhớ đến rủ cô đi học, vậy mà tới sáng thì không thấy bóng ma nào cả.

Chuẩn bị xong, Bạch Dương chạy vào xuống mấy bậc tam cấp rồi lên xe, phóng thẳng tới trường.

Nghỉ mấy tuần tết rồi bây giờ mới đi học lại cảm thấy thật là vui, cứ như cô chỉ vừa vào niên học mới thôi vậy! Bạch Dương chào mím cười với mái trường thân thuộc, mím cười với lũ học trò xung quanh. Lại nói về học sinh, họ bây giờ đứng xung quanh Bạch Dương xếp thành hai hàng dài, mà chủ yếu là những người trong Ari - b - fan club - hội những người thần tượng cô nàng đáng yêu Bạch Dương.

-Oa, cô ấy dễ thương quá đi!

-Cute nhất trường luôn ấy chứ!

...

Những học sinh ấy hết miệng dành cho Dương Dương những lời khen có cánh, khiến cô cảm thấy mình bước đi ở giữa mà có chút kiêu ngạo. Cô cứ đi như thế, cho đến khi vấp phải đồng là cây và suýt té...nếu không có một anh chàng ra tay giúp đỡ, trở trêu thay, hẳn lại là cái người mà cô ngày ngày căm hận.

Cất giọng nói nhỏ nhẹ và cũng cùng một câu như lúc trước, Trương Từ Thiên nói:

-Em có sao không?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Bạch Dương tự mình xê ra khỏi anh ta, rồi đứng dậy ngay ngắn.

-Không phải việc của anh!-Cừu nói, hất Trương Từ Thiên qua một bên rồi đi mất, xong, cô đi được một đoạn thì quay đầu lại với hắn - À, còn nữa, sau này đừng giả tạo trước mặt tôi nữa!

Nói xong, cô bực mình đẩy cửa vào lớp thật nhanh. Trương Từ Thiên ở lại đứng nhìn theo bóng Dương Nhi mà trong lòng cảm thấy có một chút hối tiếc, hối tiếc vì sao lúc trước mình lại ngu ngốc mà đi bỏ một cô gái dễ thương như vậy.

“Đúng là xui xẻo quá đi mà! Phá hết tâm trạng của mình!”-Bạch Dương chống hai tay lên má phụng phịu.

Bỗng, Nhân Mã chạy lon ton vào lớp. Anh vút cặp lên bàn rồi mở miệng định chào Xử Nữ, nhưng thấy cô nàng buồn rầu không thèm ngó ngang đến ai nên anh cũng đành thôi. Thế là, Nhân Mã vui vẻ chạy lại vỗ vai Bạch Dương:

-Hey Bạch Dương, cậu vào lớp sớm ta!

-Hi Nhân Mã, cậu cũng sớm chứ thua gì! Cơ mà cậu biết tình hình Thiên Bình thế nào không?

Bạch Dương tò mò hỏi, còn anh chàng thì ra vẻ suy tư:

-Cậu ấy hình như được xuất viện rồi, nhưng không biết hôm nay có đi học không. . .

-Đương nhiên là có rồi!

Tiếng Thiên Bình đột ngột vang lên làm Nhân Mã và Bạch Dương giật cả mình. Cả hai quay đầu ra cửa lớp thì thấy Thiên Bình từ đằng xa chạy lại vẫy tay với hai người, đi bên cạnh cô còn có Bảo Bình và Song Tử đang nắm tay nhau trông rất là tình cảm. Bạch Dương, Nhân Mã và Xử Nữ thấy vậy liền chạy lại với cả ba:

-Thiên Bình, cậu đỡ chưa? Còn Song Tử nữa, cậu đem ma Kết đi đâu vậy? Bảo Bình, cậu có thể nghĩ ra cách chữa trị cho Ma Kết không?-Xử Nữ nắm tay cả ba, hỏi gấp còn không kịp cho ai nói câu nào. Thiên, Bảo và Song thấy thế liền vỗ vai an ủi cô:

-Hi hi, cậu cứ yên tâm đi, Ma Kết đã được đem ra nước ngoài điều trị rồi!

-Cậu chắc là cậu ấy sẽ không sao chứ?-Xử Nữ lẳng.

-Tớ chắc chắn mà!-Song Tử nói, rồi cười như để an ủi. Cô nàng Xử Nữ đứng là lo cho người yêu mình quá rồi.

Chuông báo hiệu reo lên cắt ngang cuộc đối thoại của cả nhóm, và mọi người lần lượt đi vào lớp. Như thường lệ, Xử Nữ đứng lên báo cáo tỉ số học sinh với cô, và lần này cô nàng hậu đậu Song Ngư vẫn đến lớp trễ.

Cô chủ nhiệm mở sách ra, bắt đầu một buổi dạy mới sau những tuần dài xa cách các học trò của mình. Bài học hôm nay là một bài toán khó, khiến cả lớp cũng điên đầu mà không tài nào giải được. Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đều ước phải chỉ có Ma Kết ở đây thì tốt biết mấy, vì cậu ấy luôn là người đầu tiên giơ tay để trả lời những câu hỏi khó nhằn của cô. Tiết toán kéo dài bốn mươi lăm phút rồi chuyển sang tiết Anh văn - là giờ mà Song Ngư tỏ ra hết tài lẻ của mình. Tiếp đó là tiết công dân - tiết học mà đối với Xử Nữ là tiết học thú vị nhất bởi vì cô được nói nhiều nhất, còn đối với các sao khác thì đúng là một cực hình. Nhưng rồi, tiết công dân cũng trôi qua mau chóng thay thế vào đó là tiết học ngoài trời duy nhất và cũng là tiết cuối cùng trong ngày - Thể dục.

Ngoài sân, tất cả các sao đứng xếp thành hai hàng một nam một nữ. Cô thể dục lúc này đứng đối diện với các học sinh và cất tiếng hô to:

-Bây giờ lần lượt từng em lên nhảy cao, mức xà quy định của cô là hai mét. Rồi, có em nào xung phong không?- Cô hỏi, nhưng sau đó thì khá thất vọng khi nhìn xuống chỉ thấy có một người duy nhất giơ tay. Thở dài một tiếng, cô giáo hỏi lại một lần nữa - Có em nào xung phong không? - Và ngó xuống cũng chỉ có một người duy nhất. Cô nhìn cả lớp một cách thất vọng - Lớp ta có tới mười hai học sinh mà chỉ có một em dám giơ tay thôi sao? Thôi được rồi, Bạch Dương, em hãy nhảy cao cho các bạn xem. Còn các em, chống mắt lên mà nhìn bạn này!

Cô bực bội nói rồi lùa đám học trò đứng nép qua một bên, còn mình thì đứng bên còn lại. Xong, cô ra hiệu cho Bạch Dương tiến ra phía trước để chuẩn bị nhảy. Lúc này, Bạch Dương mới đứng dậy, cô nhanh chóng bước đến vị trí xuất phát. Nghe tiếng còi một, hai, ba...cô bắt đầu chạy những bước chân đầu tiên. Tuy Bạch Dương là một cô gái có đôi chân không mấy dài nhưng những bước chân của cô cứ y như là bay khỏi mặt đất vậy. Cô nhảy, và từ từ tiến tới chiếc xà. Dốc toàn sức lực lên bàn chân dậm nhảy, Bạch Dương dậm xuống một phát và nảy mình lên không trung, cách mặt xà những ba mươi cm. Mọi người ở dưới trầm trồ khen ngợi. Họ không ngờ cô lại có thể nhảy vượt qua cả tiêu chí của cô giáo, ai nấy đều thán phục cô. Trở lại với Bạch Dương, cô nhảy lên và đang từ từ rơi xuống, nhưng...chiếc nệm từ lúc nào đã bị kéo ra xa khỏi thanh xà.

-Bạch Dương!!!-Các sao hét lớn, đồng thời chạy lại phía cô thật nhanh, nhất là Nhân Mã, anh chàng đang cố gắng để có thể đỡ được cô nhưng...mọi việc lại nằm ngoài tầm kiểm soát.

-A - A - Aaaa!!!-Cừu hét lớn lên đau đớn rồi bất tỉnh. Liền sau đó, Nhân Mã bế cô lên tay và dồn hết sức lực chạy đến phòng y tế.

Mọi người còn lại đứng nhìn theo mà thấy thương thay cho cừu. Nghĩ kỹ lại, ban đầu chiếc nệm được đặt đúng vị trí, sau đó, mọi người nhìn lên phía trên lúc Bạch Dương nhảy lên không trung, rồi khi nhìn xuống thì nệm đã bị kéo ra xa.

Cô thể dục lúc này vừa lo lắng vừa tức giận. Cô nghiêm nghị nhìn các sao, hỏi:

-Ai đã làm ra chuyện này?

Xử Nữ thấy thế, vội phân trần:

-Chúng em tuyệt đối không làm, bởi vì Bạch Dương là bạn thân của chúng em mà có lí nào nỡ làm hại bạn ấy. Vội lại, khi nãy cô đều nhìn thấy tất cả tội em đứng một bên xem bạn ấy nhảy mà!

-Vậy...

-Khi nãy, Tiểu Thanh và Mai An sau khi Bạch Dương bị thương thì chạy ngang qua đây một cách rất gấp gáp và khả nghi. Có thể là tội nó làm!- Thiên Yết phân tích. Nhưng, cô chỉ lắc đầu và bảo:

-Nếu chúng ta chưa tận mắt thấy thì không thể nói lung tung được, nhưng cô sẽ gọi hai em ấy đến văn phòng sau. Thôi, các em mau về đi!

Cô nói, rồi quay đi, chỉ còn lại các sao thì đứng nhìn nhau đầy ngờ vực. Nhưng rồi, họ cũng giải tán hết, ai về nhà nấy.

*****

Tại phòng y tế...

Sau khi cô y tá rời khỏi, Nhân Mã ở lại và ngồi bên cạnh Bạch Dương. Trán anh ướt đầm mồ hôi vì phải lo cho cô ấy. Bạch Dương thật là đáng thương phải không? Bình thường hay suy nghĩ đơn giản, lại vô tư và hồn nhiên nên thường bị người ta chơi xấu. Bạch Dương ngã từ độ cao tầm ba mét nên cũng rất nặng. Nhưng, may cho cô là sân thể thể dục là sân cỏ chứ nếu không thì cô tiêu chắc rồi.

-Aaaa...tớ mà biết đứa nào dám làm ra chuyện này thì tớ nhất định sẽ không tha cho kẻ đó. Cậu yên tâm đi Bạch Dương, có tớ ở đây thì không đứa nào dám làm gì cậu đâu! Haizz...sao cậu lại ra nông nỗi này chứ! Bạch Dương ơi là Bạch Dương, cậu mau mau tỉnh dậy nói chuyện với tớ đi! Chán chết được...hm...Bạch Dương à, chuyện lúc trước tớ đã thổ lộ với cậu rồi mà sao tới giờ cậu vẫn chưa trả lời, cậu cứ làm tớ lo đến sốt ruột...balp...blap...blap...

Cứ như vậy, Nhân Mã ngồi bên cạnh Bạch Dương và tự nói chuyện một mình. Anh dám nói như vậy là vì anh biết Bạch Dương đã bất tỉnh và không nghe thấy gì cả. Nhưng, vì có thể chất tốt do luyện võ nên thật ra cừu đã tỉnh dậy từ lâu rồi và đã nghe hết những câu nói ấy của anh. Cô chỉ nghe...và thầm nờ nụ cười mẫn nguyện ở trong lòng.

*****

Sáng hôm sau...

Nhờ bàn tay “phù thủy” của cô y tá cộng thêm lọ cao tự chế của Bảo Bình, Bạch Dương đã đỡ hơn rất nhiều. Sáng nay, cô bước vào lớp với bàn tay và một bên chân bị bó bột, xong, nụ cười rạng rỡ mọi ngày trên môi cô vẫn không hề ngấm tắt. Dương Dương bước vào, đứng giữa lớp vẫy tay chào mọi người và khoe rằng mình đã đi lại được, nhưng, mọi người chỉ nói chúc mừng có mấy câu rồi lại thờ dài ngao ngán.

Dương Dương chau mày nhìn các bạn của mình. Vừa bước vào lớp mà phải hít thở cái bầu không khí ê chề này rồi. Cô tự hỏi mọi người hôm nay bị làm sao mà mặt mày ai cũng bí xị, lại còn mỗi kẻ một nơi nữa. Như bàn của Cự Giải và Thiên Yết, hai người ngồi chung mà lại quay ra hai hướng ngược nhau, không thèm nhìn mặt nhau luôn. Còn Song Ngự thì như đang tìm cách tránh mặt Sư Tử ngược lại anh chàng càng cố gắng để tiếp cận cô. Xử Nữ mặt mày như đi ăn đám tang, chắc là đang lo lắng cho Ma Kết...

Thấy mọi người không vui, Bạch Dương nhảy vô làm trò hề để chọc mấy đứa bạn nhưng chẳng ai chịu cười dù chỉ là một cái nhếch mép. Đúng lúc đó, Thiên Bình, Kim Ngưu, Song Tử và Bảo Bình bước vào lớp, cả bốn người dừng chân lại, khó hiểu hết nhìn mấy đứa kia thì lại nhìn những hành động của cừu.

Kim Ngưu bỏ dở cốc nước mà mình đang uống, liền gom mấy đứa bạn lại hỏi nhỏ:

-Có chuyện gì trong lớp vậy?

Cừu nhún vai:

-Tớ đâu biết đâu, mới vô lớp đã thấy tội nó như vậy rồi.

-Không chỉ hôm nay mà ngay ngày hôm qua đã như vậy rồi, tại các cậu không để ý đấy thôi...Hay là tội mình thử chọc cười bọn họ đi!-Bảo Bình đề nghị, nhưng sau đó cô nhận được một cái lắc đầu chán nản của Bạch Dương:

-Tớ thử rồi nhưng không hiệu nghiệm...

-Bỏ tay!-Cả bọn đồng thanh.

Chuông reo vào lớp, ai nấy về chỗ ngồi của mình thật nhanh. Và lần này lại có một điều đặc biệt: Song Ngự không phải là người đi trễ nữa mà lại là Nhân Mã. Trong khi Bạch Dương còn loay hoay định tìm Mã thì anh chàng hốt hải chạy vô đứng giữa lớp, rồi hô hào thông báo:

-Có tin hot nè! Hôm nay có học sinh mới chuyển trường đây! Nghe nói là học chung lớp chúng ta!

Nhân Mã hô lên xong rồi gục xuống bàn thờ dốc. Ngay lập tức, cả lớp mười A (trừ Xử Nữ và Thiên Yết) ai cũng xúm lại tra hỏi anh làm Mã Mã muốn điên cả đầu. Nào là trai hay gái? Xấu hay đẹp? Học giỏi hay không? Còn nhà giàu hay nghèo?...v...v...Nhân Mã nghe mà cảm thấy bắt đầu lòng bùng nổ tai liền đập tay xuống bàn thật lớn và đứng phất dậy:

-TÓ KHÔNG BIẾT!!! Hồi nãy, tớ đi ngang phòng ông hiệu trưởng nghe lén thôi, làm sao mà biết hai người đó như thế nào! Haizz...

Mã thờ dài sau khi nói một câu đến khản cả cổ. Anh lớn tiếng nói mà không hề nghĩ tới việc bà cô chủ nhiệm có thể vào lớp bất cứ lúc nào, và sự thật là cô đã đứng ngay trước cửa lớp. Nhân Mã bỗng thấy đám bạn của mình tự dưng có biểu hiện kì quái: Mặt xanh lè và mắt thì căng tròn hết cỡ nhìn về phía trước cửa. Mã có linh cảm không lành, anh vừa quay lại vừa cầu trời cho đừng có ai đứng đó hết nhưng...Sự thật phũ phàng, Nhân Mã bị cô chủ nhiệm bắt quỳ gối đang tay ngoài cột cờ.

Quay trở lại với lớp, cô chủ nhiệm bước lên bục và gọi hai học sinh kia vào lớp. Hai học sinh nữ bước vào, một người thấp, có dáng vẻ thông minh và linh hoạt. Còn người còn lại thì cao và có nét gì đó dịu dàng.

Thấy hai học sinh mới còn đứng đơ ra đấy, cô chủ nhiệm vội nhắc khẽ:

-Sao các em không giới thiệu về mình đi!

Nghe lời cô, cô gái có dáng người thấp hơn lên tiếng trước:

-Chào các cậu, tớ là Tiểu My. Rất vui được làm quen!

Cô gái còn lại cũng từ tốn nói:

-Tớ tên là Phuong Anh. Hân hạnh được làm quen với các bạn!

-Tốt lắm, bây giờ hai em cứ tùy ý chọn một chỗ mà mình thích!

Cô chủ nhiệm nói, mắt nhìn chăm chú hai đứa học trò mới của mình. Hai cô gái lúc bấy giờ mới ngó xuống lớp để tìm chỗ ngồi. Tiểu My thấy có một chỗ trống bên cạnh Bạch Dương nên vào đó ngồi, trong khi cừu lại có vẻ không hài lòng chút nào. Riêng Phuong Anh thì tùy nghi chọn đại bàn của Sư Tử và Song Ngư. Sau khi lớp đã ổn định, cô chủ nhiệm về lại sơ đồ lớp, đồng thời đổi Kim Ngưu qua ngồi với Bảo Bình, còn Song Tử thì ngồi với Thiên Bình với lý do là kèm cho cô học tập. Lớp đã sắp xếp lại xong, cô và tất cả học sinh cùng mở sách ra chuẩn bị vào buổi học mới...

Tan học...

Vừa khi nghe tiếng chuông reo, học sinh từ các dãy phòng mạnh ai nấy đua nhau chạy ùn ùn ra ngoài, giành nhau lấy xe để được về trước...Chỉ trừ một lớp duy nhất...

Tại phòng một của lớp mười A, cô giáo lúc này đang phát hỏa lên vì anh chàng Nhân Mã dám trốn về trong thời gian bị phạt. Thế nên cả lớp mới phải nghe cô than vãn, trách mắng gần mười lăm phút mà còn chưa được về, cũng may là có Xử Nữ kịp thời đứng ra giải cứu.

Giờ ra về, các sao chia nhóm ra mà đi cũng không chịu đi cùng với hai người bạn mới bởi vì họ vẫn chưa quen cho lắm. Thậm chí là Bạch Dương còn tỏ ra vô cùng khó chịu với Tiểu My vì cô nàng cứ luôn miệng hỏi về anh chàng bị phạt ngoài cột cờ ấy, còn nói cái gì mà giống người quen. Bạch Dương không hiểu sao cô lại có cảm giác như mình đang ghen, hay đang lo, nhưng dù sao cô vẫn càng lúc càng không ưa nổi cái người tên Tiểu My này.

Phuong Anh thì lại có vẻ nhút nhát hơn. Cô nàng đi một mình và không dám nói chuyện với ai cả. Tuy vậy, cô vẫn cố gắng thân thiện với mọi người hơn bằng cách cười thật tươi mỗi khi có ai đó nhìn về phía mình. Thấy vậy, Cự Giải và Song Ngư cũng chạy tới lần la bắt chuyện làm quen.

Ở gần đó, bốn người Kim Ngưu, Thiên Bình, Song Tử và Bảo Bình đang cùng đi và trò chuyện với nhau. Song Tử bị Bảo Bình bắt về giúp cô làm thí nghiệm, nhưng anh lại lấy cớ phải học nhóm với Thiên Bình vì cô là partner mới của anh cho nên đã cùng Bình Nhi chạy đi trước, để lại Kim Ngưu và Bảo Bình ở đằng sau. Kim Ngưu thấy Song Tử dẫn Thiên Bình đi thì cảm thấy lo lo nên định đuổi theo, nhưng Bảo Bình đã cản anh lại và nói là không sao đâu, Thiên Bình sẽ không còn dính dáng gì với Song Tử nữa. Bảo Bình tự tin nói vì cô biết mình chính là người hiểu Thiên Bình nhất. Nhưng mặc dù vậy, cô vẫn thấy hơi tiếc với thí nghiệm của mình vì nó đã gần xong rồi chỉ cần việc thử nghiệm nữa thôi. Nhưng rồi, cô nàng chợt nhớ là Kim Ngưu có thể chất còn tốt hơn cả Song Tử. Thế là cô dùng mọi cách từ câu xin van, lạy, cho đến hăm dọa...đù kiêu, làm mọi cách để Kim Ngưu nhận lỗi thì mới thôi.

Sư Tử thì đang cho Thiên Yết một lời khuyên để làm hòa với Cự Giải, nhưng Yết nhà ta không thèm nghe cũng không thèm quan tâm mà lạnh lùng bỏ đi về. Vì anh nghĩ, mình tự có cách để giải thích cho cúa chứ không cần phải nhờ đến bất cứ ai cả. Sư Tử cũng đành hết cách.

Chỉ còn lại Xử Nữ không đi theo nhóm mà lẳng lặng đi một mình. Cô vừa đi vừa suy tư nghĩ ngợi rất nhiều thứ. Mỗi tình đầu của cô: Ma Kết...bây giờ đang ở một nơi rất xa xôi. Chỉ mới cách nhau có mấy ngày mà cô đã bắt đầu thấy nhớ...Nhưng, cô không còn sự lựa chọn nào khác là để anh ra đi, chỉ hi vọng anh có thể khỏe mạnh để trở về bên cô, chờ bao lâu, cô cũng làm được.

Xử Nữ chợt dừng bước, cô ngẩng lên nhìn ánh đỏ đang từ từ biến sắc mà trong lòng không kìm được cảm xúc đau buồn. Cô đưa hai bàn tay lên, ấn chặt vào trái tim mình mà tự hỏi...

“Hiện giờ anh đang ở đâu?”

*****

Khác với sự ảm đạm buồn tẻ ấy, bên phía Bảo Bình và Kim Ngu lại có vẻ náo nhiệt. Ngoài đường, mọi người đều có thể dễ dàng bắt gặp cảnh một cô gái xách cặp rượt đuổi một tên còn trai đang luôn miệng than vãn. Nhưng, chạy thế nào cũng chạy không thoát vì hình như cô gái ấy chạy nhanh hơn chàng trai, thế là, mọi người đành lắc đầu tiếc rẻ cho số phận của chàng trai ấy mặc dù trong đầu cũng không hiểu giữa họ có chuyện gì xảy ra.

Bị Bảo Bình bắt được, Kim Ngu sau một hồi cũng đành gật đầu đồng ý với cô vì cô nàng cứ năn nỉ mãi. Xong, cả hai cùng bắt tay vào làm việc cho đến chập chờn tối mới kết thúc. Trước khi Ngu Ngu khi đi về, Bảo bình còn tặng cho anh một lọ ống nghiệm miễn phí kèm theo câu nói:

-Tớ chọn cậu quả là không sai! Cảm ơn cậu nhiều nha! Ngày mai nhớ rủ Thiên Bình rồi hai người qua rủ tớ, sau đó ba người chúng ta cùng qua nhà Song Tử.

Kim Ngu cười khỏ, anh cầm lấy cái lọ rồi đáp:

-Dạ con biết rồi, thưa giáo sư!

*****

Trên phố, Song Tử và Thiên Bình cùng đi về nhà của anh. Vốn dĩ cả hai chỉ định giả học để làm cái có cho Song Tử thoát nạn thôi. Nhưng dè dặt giữa chừng lại gặp bà chủ nhiệm của lớp mình. Thế là, hai người từ giả mà thành thật, phải học nhóm với nhau cho đến tối mà không được nghỉ ngơi.

Cũng cùng lúc đó, hai đứa Mai An và Tiểu Thanh vừa từ trường trở về. Đứa nào đứa nấy mặt mày đều ủ rũ vì đã bị tra ra là làm cho Bạch Dương ngã và bị đuổi khỏi trường. Thế nên, chúng nó đã hận nay lại càng hận các sao hơn. Tiểu Thanh và Mai An đi về trong sự tức giận đến tột cùng. Bỗng, cả hai đi ngang nhà Song Tử và thấy chiếc xe của Thiên Bình đậu trước cửa liền sinh nghi ở trong lòng.

Tiểu Thanh vội lấy điện thoại ra tra khảo. Một lúc sau, cô ta đưa nó cho Mai An và cười ên một cách thích thú:

-Chiếc xe màu hồng này chắc chắn là của Thiên Bình không sai. Mà con nhỏ ấy cặp với Kim Ngu mà, tại sao đêm hôn khuya khoắt thế này lại đến nhà Song Tử nhỉ? Chẳng lẽ là nó phản bội Kim Ngu?

-Không cần biết là cô ta định làm gì. Nếu phản bội thì tốt, còn nếu không thì...ha ha, tao có một kế hoạch. Mày nghĩ...chúng ta nên làm thế nào?

Mai An nham hiểm nói rồi đưa hai vật thể ấy ra trước Tiểu Thanh. Cả hai cô gái cười lạnh và chia ra mỗi người cầm một cái. Xong, hai người bước vào trong. Tiểu Thanh bấm chuông cửa trước, chỉ việc chờ đợi người giúp việc ra thôi.

Đúng như hai người dự đoán, chỉ chưa đầy ba giây sau, một cô gái mặc đồng phục đen bước ra. Cô cất tiếng hỏi:

-Hai cô muốn tìm ai? Ông chủ và bà chủ đã đi vắng rồi, chỉ còn cậu chủ ở nhà thôi...

-À, chúng tôi là bạn của Song Tử. Chúng tôi muốn gặp cậu ấy để hỏi một số việc.- Tiểu Thanh thay mặt nói.

Liền sau đó, cô giúp việc dẫn hai người đi nhưng, trước khi đi, Mai An đã chặn cô ta lại với lý do là tự mình đi vào được không cần phải thông báo. Cô giúp việc tin những lời ấy và lui xuống không phải nghi ngờ gì cả. Kế hoạch đã thành công được một phần, cả hai đứa hí hửng núp sau phòng Song Tử và nghe lén cuộc trò chuyện của anh với Thiên Bình.

Trong phòng, Thiên Bình và Song Tử cùng vờn vai và đóng tập sách lại. Cả hai mặt mày gục đầu xuống bàn.

Thiên Bình mở lời trước:

-Oa, cuối cùng cũng làm xong rồi...mà Song Tử này, xin lỗi vì hồi chiều tớ lỡ nói với cô là tại mình học nhóm...

Song Tử nghe vậy thì cười tí mắt. Anh ngước mặt lên, đáp lại:

-Không có gì đâu, bài thi cũng làm xong hết rồi. Thiên Bình, tớ cũng xin lỗi vì lúc trước đã nói cậu là đồ độc ác...

Thiên Bình vội xua tay:

-Chuyện đó lâu rồi mà, bỏ đi. Cơ mà cậu với Bảo Bình...bla..bla...

...

Thiên Bình và Song Tử cứ thế trò chuyện quên cả thời gian, đồng thời cũng làm cho hai đứa núp ngoài kia đứng ngồi không yên vì không có cơ hội thực hiện kế hoạch. Trong khi Tiểu Thanh và Mai An còn loay hoay để tìm cách thì hai người nghe Thiên Bình nói khát nước, và sau đó cả cô ấy và Song Tử đều ra khỏi phòng để đi lấy nước đá.

Bây giờ trong phòng không còn một bóng người. Cơ hội đã đến, Mai An và Tiểu Thanh nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ nấp. Hai người rón rén vào phòng

Song Tử, lấy ra hai viên thuốc ngủ đã chuẩn bị sẵn trong túi áo rồi bỏ vào chai coca đã đặt sẵn trên bàn. Tiếp đó, Tiểu Thanh cầm nó lên lắc nhẹ rồi để lại như cũ, cẩn thận không sót một chi tiết nào. Sau khi kế hoạch đã đâu vào đấy, cả hai chậm chậm bước ra khỏi phòng và ẩn nấp thật kĩ sau bức tường.

Tiếng bước chân lớn dần, thân ảnh hai người một nam một nữ cùng bước vào phòng một cách thoải mái. Song Tử ngồi xuống trước và đặt hai ly nước đá cùng một chai nước suối lên bàn. Bỗng, anh ngó thấy có chai nước ngọt để kế bên thì dẹp chai nước suối qua một bên và rót nước ngọt vào cốc của mình. Sau đó chuẩn bị rót cho Thiên Bình thì cô ngăn lại:

-Thôi tớ uống nước suối được rồi, nước ngọt dễ nóng trong người lắm, mà nóng trong người thì lại dễ nổi mụn. ...- Thiên Bình vừa phân tích vừa tự rót nước vào ly. Xong, cô ngó một hơi dài để xua tan đi sự khô khan nơi cổ họng.

Thiên Bình đặt nhẹ ly nước xuống bàn rồi quay qua nói lời cảm ơn với Song Tử nhưng... cô hoảng hốt khi thấy anh đã nằm gục xuống bàn từ lúc nào. Những tưởng cậu bạn của mình bị ốm, Thiên Bình liền đứng dậy và chạy ra khỏi phòng với ý định là tìm người giúp việc đến xem sao.

-Có a...

Cô còn chưa kịp nói hết câu thì cảm thấy đầu mình đau nhói, tiếp đó là mắt lơ lơ và tâm thần không ổn định. Trong phút chốc, cô ngã nhào xuống đất bất tỉnh không còn biết trời đất trăng sao gì nữa...

Giờ thì Mai An, Tiểu Thanh mới bước ra khỏi chỗ trốn. Mai An quỳ xuống, lay mạnh tay Thiên Bình để chắc chắn rằng cô đã hoàn toàn bất tỉnh. Xong, cô ta đưa cái hộp bút đã dùng để đập đầu Bình Nhi cho Tiểu Thanh, rồi ra sức kéo cô vào phòng Song Tử. Cả hai đóng cửa lại để bảo đảm an toàn rồi mới bắt tay tiến hành toàn bộ kế hoạch đen tối của mình.

Năm phút sau...

Mai An và Tiểu Thanh bước xuống lầu với gương mặt hớn hơ hơn bao giờ hết. Hai đứa cùng bước lại chỗ cô giúp việc nói thêm vài câu nữa rồi xin phép ra về. Riêng cô giúp việc chỉ tiếp tục công việc lau nhà của mình.

“Hai bạn ấy học rất chăm. À, Thiên Bình bạn ấy nói lại là hôm nay không về nhà được nên ngủ nhờ ở đây... Còn nữa, em nghe đồn là Thiên Bình và Song Tử hai bạn ấy đang quen nhau... Hèn gì khi nãy Song Tử nói lại với em là chị và các người người khác trong nhà đừng có làm phiền họ. Hết rồi, vậy tụi em về đây!”

Người giúp việc bỗng nhớ lại lời nói của cô gái lúc nãy nhưng... hơi ngờ vực bởi vì từ trước đến giờ cậu chủ chưa bao giờ nhắc đến có bạn gái tên là Thiên Bình cả. Vì thế, cô quyết định sẽ lên phòng cậu ấy xem sao. Nghĩ là làm, cô bỏ cây lau nhà xuống rồi đi từng bước nhẹ lên cầu thang và cố gắng không gây ra tiếng động dù là nhỏ nhất. Khi đã đến trước cửa phòng cậu chủ của mình, cô giơ tay định gõ cửa nhưng lại nhớ tới lời nói của cô gái kia nên thôi. Cẩn thận vẫn là trên hết, cô quý thấp người xuống một chút và đưa mắt nhìn vào trong ổ khóa.

“Là... thật rồi!”

Cô giúp việc ấy đưa tay lên bịt miệng mình. Cô đã hoàn toàn tin rồi... khi nhìn thấy cảnh tượng như thế đó. Cô phân vân không biết có nên nói cho ông bà chủ không nhưng... nghĩ lại đầu sao cũng không phải việc của mình, cô nhún vai rồi lẳng lặng bước xuống cầu thang, tiếp tục thực hiện công việc.

End chap 32

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hiểu Lắm

Chap 33: Hiểu lắm

-Buổi sáng tối tệ!

Câu nói được phát ra từ nơi cô gái tóc tím đang ngồi ở cầu thang, cô ấy - tức Bảo Bình vừa khỏ sở lượm tập sách vào cặp vừa than vãn đủ thứ điều. Chả là sáng nay cô thức dậy và làm vệ sinh cá nhân, mặc đồng phục, chải tóc,... nhưng xúi quẩy thế nào mà chiếc nơ cột tóc cô yêu thích nhất lại bị đứt giữa chừng. Bảo Bình vừa tiếc lại vừa lo lắng, bởi vì đó là món quà kỉ niệm mà Song Tử đã tặng cô nhân ngày sinh nhật, và cô rất rất là trân trọng. Nhưng, vật thì hư thì cũng đã hư rồi, Bảo Bình đành cắt nó vào ngăn kéo rồi lấy cặp xách chạy xuống lầu, và lần này, cô nằng tiếp tục gặp xui xẻo khi bị vấp cầu thang làm cặp xách văng ra ngoài tung tóe.

Bảo Bình vịn tay thật chắc vào thành cầu thang, cô nhăn nhó đứng dậy và ra trước cửa để chờ hai người bạn của mình.

Sáu giờ mười lăm phút rồi, nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu của Kim Ngưu và Thiên Bình đâu hết, Bảo Bình đành phải quay vào trong và tranh thủ thời gian làm tiếp thí nghiệm. Nhưng hôm nay thật kì lạ, những chai lọ mà cô cẩn thận làm từng chút đều bị nổ tung sau mỗi lần pha chế.

“Ngay cả hóa chất cũng không tha cho mình. Haizz, không biết hôm nay mình còn phải gặp thêm bao nhiêu rắc rối nữa...”

Bảo Bình nghĩ. Bỗng, cô chợt nghe tiếng chuông cửa ngoài sân. Bảo Bình nhanh chóng lấy cặp sách của mình và đi ra ngoài... Nhưng, chỉ có mỗi mình Kim Nguru thôi, Thiên Bình đâu, cô đều không thấy.

Kim Nguru trong một dáng vẻ gấp gáp chạy tới. Không nói không rằng, anh kéo Bảo Bình chạy một mạch làm cho cô nàng ngạc nhiên hết sức. Cô liền vội ngán tay Nguru lại rồi hỏi anh:

-Thiên Bình đâu? Cậu ấy không đi chung với cậu à?

Nguru đáp:

-Sáng nay tớ qua nhà Thiên Bình và được biết là suốt đêm hôm qua cô ấy không về nhà...

Bảo Bình nghe nói tới đó thì bắt đầu cảm thấy hoang mang, nhưng, cô vẫn cố gắng bình tĩnh và hỏi lại:

-Sao lại có chuyện đó được... vậy... cậu có biết cậu ấy ở đâu không?

-Tớ không biết, bây giờ tớ định qua nhà Song Tử, vì chiều hôm qua cậu ấy về cùng Song Tử mà, chắc là sẽ có chút hi vọng.

-Ừm!

Bảo Bình trả lời Kim Nguru, sau đó, cả cô và anh cùng cất lực chạy tới nhà Song Tử, mặc cho giờ học vẫn đang đến rất gần.

*****

Ở trường...

Xử Nữ đến trường sớm hơn mọi khi. Cô vào lớp, ngồi xuống và lấy tập vở ra ôn bài. Sở dĩ từ khi Ma Kết đi thi cô đã được cô chủ nhiệm giao cho chức lớp trưởng, nên trong mọi việc, nhất là học tập thì càng phải chăm chỉ hơn. Nếu là lúc trước, có lẽ cô sẽ vui đến ngất ngây rồi. Nhưng bây giờ, trong lòng cô, để lấy cái chức vụ này so sánh với việc Ma Kết có thể bình phục và trở về thì quả thật là chênh nhau quá lớn.

Nhớ đến Ma Kết là không thể không nhớ đến những kỉ niệm đẹp của cả hai. Lúc trước khi vào niên học cô còn không nghĩ mình có thể yêu một người. Từ bé đến lớn, cha cô chỉ vui vào đầu cô học, học và học. Nên càng ngày cô càng trở nên khô khan, nghiêm khắc đối với tất cả mọi thứ. Kể cả khi cô gặp được anh thì mọi chuyện vẫn cứ tiếp tục như vậy, không một chút rung động nào cả, thậm chí có phần hơi ngược hướng. Nhưng, không hiểu sao... bắt đầu từ buổi văn nghệ, hay là buổi tiệc... mà cô nhận thức được trong trái tim mình dấy lên một cảm xúc mới mà từ trước đến giờ mình chưa hề biết, cũng như chưa bao giờ hình dung ra. Đó là cảm xúc xao xuyến... mà anh lại là người đem đến cho cô. Anh chính là người đã thay đổi tất cả: Tính cách, thói quen, cảm xúc... và cả định mệnh của cô.

“Ma Kết, tớ bây giờ cô độc như thế này là do cậu. Ma Kết, chờ tới khi cậu trở về... tớ... nhất định sẽ...”

“Bịch... bịch”

-Không hay... không hay rồi Xử Nữ ơi...

Tiếng Cự Giải văng vẳng bên tai làm Xử Nữ giật mình. Cô vội gấp cuốn sách lại rồi quay qua Cự Giải:

-Có chuyện gì vậy Giải Nhì?

Ngay lập tức, Cự Giải liền dẫn Xử Nữ chạy ra khỏi lớp vì cô đang rất gấp nên cũng không kịp để mà giải thích nữa. Xử Nữ thì dù có hơi khó hiểu nhưng vẫn chấp nhận đi theo sau.

Cự Giải dẫn Xử Nữ đến trước cổng trường nơi có hai người con gái đang cãi nhau kịch liệt, bên chín lạng, người nửa cân. Hai người mặc kệ những ánh mắt tò mò cũng như những lời bàn tán ồn ào của dư luận. Có thể dễ dàng để đoán ra, hai cô gái ấy chính bé cừu và cô học sinh mới: Tiểu My. Nhưng mà, Xử Nữ cũng không ngờ rằng suy nghĩ của mình lại đúng phóc như vậy. Không đợi thêm giây nào nữa, Xử Nữ liền chạy đến chỗ Bạch Dương và ngăn cô lại:

-Bạch Dương, cậu đừng cãi nhau nữa, nếu không giám thị...

Xử Nữ đang nói giữa câu, bỗng dưng, Tiểu My ở phía bên kia ngao mạn ngắt lời cô:

-Nói gì thì nói, tôi vẫn là vị hôn thê của anh ấy, tôi là vợ chưa cưới của anh ấy. Nếu cô vẫn chưa chịu tin thì cứ đi hỏi anh Mã đi!

Tiểu My lớn tiếng nói mà không tỏ ra một chút gì gọi là ngại ngùng, và điều này càng làm cho Bạch Dương thêm phần nổi giận. Xử Nữ thì đưa mắt nhìn Cự Giải đang rối cả lên, rồi nhìn sự nổi giận của Bạch Dương mà càng thêm khó hiểu. Vì sao, Tiểu My cùng tuổi với Nhân Mã lại xưng hô với cậu ấy là anh - em? Điều đặc biệt hơn nữa là cô ấy tự nhận mình là... vị hôn thê của cậu ấy? Bạch Dương vì sao lại nổi giận với Tiểu My?...v...v... Thật là càng nghĩ càng rối.

Thấy Xử Nữ cùng như mình, Cự Giải cũng không biết làm sao hơn là nói lời ngon ngọt cho Bạch Dương bớt giận và lựa lời để hỏi Tiểu My về những

chuyện mà cô ấy nói ra khi này.

*****

Trong khi đó, ở một nơi khác trong sân trường, Sur Tử đang chạy loanh quanh khắp nơi tìm Ngư Ngư. Bất ngờ, anh gặp cô đang từ phòng cô chủ nhiệm bước ra. Ngay tức khắc, Sur Tử liền chạy tới chỗ cô.

-Song Ngư, cậu vào đó làm gì vậy?

Song Ngư đang đi bỗng trông thấy Sur Tử liền trở nên bối rối và lúng túng. Không tránh né được, Song Ngư quay lại và mỉm cười:

-Hôm qua tớ đi mua đồ ở nhà Nhân Mã, cậu ấy nhờ tớ xin phép giùm vì bị bệnh...Ừm, mà cậu tìm tớ có việc gì không?

Song Ngư căng thẳng hỏi, dù đã biết mục đích của Sur Tử nhưng cô vẫn hỏi. Thực ra từ hôm qua cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, câu trả lời ấy...rất khó nói. Cô cũng là người rất khó xử bởi vì còn chưa phân định được cảm giác của mình dành cho anh nên không thể đưa ra câu trả lời. Nhưng bởi vì không muốn làm Sur Tử buồn hay bị tổn thương, cô cũng đành chịu thôi.

-À...ừm...chuyện lúc trước...cậu nghĩ thế nào?-Sur Tử hỏi sau vài phút chần chừ.

Song Ngư nhắm tịt mắt lại, cô hít một hơi thật sâu và lấy hết can đảm nói:

...Ừm...tớ...thật ra tới qua tớ đã suy nghĩ kỹ rồi...cậu...hãy cho tớ một thời gian nữa...Sur Tử, tớ xin lỗi, nhưng bây giờ tớ vẫn chưa xác định rõ chuyện này nên cậu hãy cho tớ thêm một thời gian để suy nghĩ. Có được không?

Ngư nói, cô sợ đến nỗi không dám mở mắt ra để nhìn anh. Cô càng thấy bất an hơn khi đợi mãi mà vẫn chưa thấy câu trả lời, nhưng nghĩ rằng anh còn đang suy nghĩ nên cô tiếp tục chờ đợi. Sau đó...một giây, hai giây rồi một phút trôi qua mà Sur Tử vẫn chưa lên tiếng làm cho Song Ngư lo lắng liệu có phải mình đã làm cho cậu ấy thất vọng lắm không?

Song Ngư từ từ mở mắt ra và nhìn thấy ở trước mặt cô hầu như không còn một ai cả. Sur Tử đã đi từ lúc nào mà cô còn chưa hay, chỉ thấy một khoảng không trống rỗng và hoàn toàn yên lặng.

“Cậu ấy...bỏ đi rồi...giận?”

*****

-Cô lôi tôi đi đâu vậy?

Sur Tử bực mình hỏi gấp, đồng thời đứng khựng lại làm cho người ở phía trước cũng đứng lại theo. Không hiểu vì lý do gì, lúc này khi anh đang đứng nói chuyện với Song Ngư thì Phương Anh đột nhiên chạy tới và kéo anh đi mất trong khi còn chưa kịp nghe Ngư nói gì cả. Anh đoán rằng giờ này chắc cô nàng ấy đang rất giận...Sur Tử thờ dãi, anh cảm thấy thật tiếc vì phải mất công lắm mới làm cho Song Ngư chịu nói ra...vậy mà...

Thấy Sur Tử có vẻ như đang thất vọng, Phương Anh cuối đầu hỏi lỗi:

-Xin lỗi vì đã phá rối hai cậu, nhưng tớ muốn cho cậu xem một thứ...Tớ sợ nếu cho Song Ngư xem cô ấy sẽ chịu không nổi...

Phương Anh nói rồi mở điện thoại ra đưa cho Sur Tử. Sur cầm lấy điện thoại và xem...thật là kinh vía! Trong điện thoại, một tấm hình không mấy rõ ràng được đăng trong một bài báo, có tựa đề: Tiểu thư tập đoàn Brio đã có bạn trai. Và dù bức ảnh ấy được chụp không rõ nét cho lắm, nhưng anh vẫn dễ dàng nhận ra hai người nằm chung trên một chiếc giường (còn nguyên quần áo) ấy chính là hai đứa bạn cùng lớp với mình. Điều đáng ngạc nhiên hơn khi hai đứa ấy lại chính là Song Tử và Thiên Bình.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên về những gì mình đang nhìn thấy trong điện thoại, Sur Tử lại tiếp tục ngạc nhiên thêm một lần nữa khi thấy hai người Bảo Bình và Kim Ngưu cùng nhau đi tới chỗ anh, rồi còn Thiên Bình chạy theo sau với vẻ mặt rất khùng hoảng.

Ngay lập tức, Sur Tử cầm theo điện thoại và chạy đến chỗ cả ba để làm cho rõ sự việc hiểu lầm này. Anh biết, tất cả đây chỉ là hiểu lầm.

Sur Tử đến trước mặt Bảo Bình, Thiên Bình và Kim Ngưu, sau đó đưa cho họ xem tấm hình trong điện thoại:

-Có ai làm ơn giải thích cho tớ chuyện này có được không?

Sur hỏi, nhưng phản ứng của ba người kia lại có vẻ như không muốn trả lời. Nhìn thấy hình ảnh ấy, Kim Ngưu không thể chịu nổi nữa liền đẩy Sur qua một bên rồi chạy đi mất, Bảo Bình mỉm môi, mặt cô rung rung như muốn bật khóc ngay lập tức, cô ném lại mọi người cái nhìn vô cảm rồi chạy theo Kim Ngưu để lại Sur ở đấy với một đồng khó hiểu.

Đúng lúc đó, các sao còn lại cũng từ từ tụ họp lại chỗ Sur Tử. Ai nấy đều tròn mắt ngạc nhiên và nhìn Thiên Bình với ánh mắt khó hiểu lẫn khó tin...Thiên Bình...không thể như vậy được...

-Bảo Bình và Kim Ngưu đã biết chưa?- Xứ Nữ hỏi.

Sư Tử và Thiên Bình cùng gật đầu. Bỗng, Song Ngư từ phía văn phòng chạy đến, cô thấy Sư Tử đang đứng đó thì cảm thấy áy náy trong lòng. Nhưng tạm gác chuyện Sư Tử qua một bên, cái làm cho cô ngạc nhiên nhất bây giờ chính là bức ảnh ở trước mặt. Không tin, Song Ngư quay qua nắm chặt vai Thiên Bình và hỏi:

-Thiên Bình à, bức ảnh đó là thế nào vậy? Cậu giải thích cho tớ có được không?

Bình Nhi vội chùi nước mắt, cô ngược nhìn mọi người với ánh mắt tràn đầy sự uất ức:

-Tớ không biết! Tớ thật sự không biết! Lúc sáng thức dậy thì tớ đã thấy cậu ấy nằm cạnh, tớ...tớ không biết tại sao lại như vậy nữa...tớ không phản bội Kim Ngư, cũng không làm chuyện gì tổn thương Bảo Bình cả...mọi người hãy tin tớ!

Thiên Bình uất ức nói, cô vội mặt vào hai bàn tay mà khóc nức nở. Tại sao,mọi chuyện lại trở nên như thế? Cô không biết, nhưng...

Thiên Bình nhớ lại chuyện lúc sáng...sáng nay, khi thức dậy, quả thật cô cũng rất ngạc nhiên khi thấy nơi mình đang nằm không phải là căn phòng quen thuộc. Lúc đấy đầu cô đau đến mức không thể nhớ ra hết mọi chuyện tối qua, chỉ biết là mình cần đánh thức Song Tử dậy và hỏi cho rõ ràng mọi chuyện...nhưng...vào giữa lúc ấy thì Bảo Bình và Kim Ngư lại đột nhiên xuất hiện. Một nỗi kinh hoàng mà từ trước đến giờ cô thậm chí còn chưa nghĩ đến, là cô đã bị mọi người hiểu lầm, nhất là Kim Ngư. Ngay lập tức, cô lao ra ngoài để giải thích cho Bảo Bình và Kim Ngư, nhưng dường như họ có vẻ lưỡng lự và khó xử...Tức thì, Bảo Bình đau khổ chạy đi mất, còn Kim Ngư lắc đầu thất vọng và cũng bỏ đi theo. Chỉ còn Song Tử ở đây, cô liền đánh thức anh dậy và hỏi cho rõ chuyện này, nhưng anh chàng lại tỏ vẻ như không biết gì cả, còn nói tại sao cô lại ở đây. Sau đó, khi đã nghe Thiên Bình kể lại hết mọi chuyện, Song Tử như người mất hồn liền chạy một mạch ra đường, còn cô thì rốt cuộc vẫn không thông suốt và không biết làm sao để giải thích cho mọi người hiểu.

Quay trở lại sân trường, trong lúc mọi người đang đau đầu suy nghĩ thì Thiên Yết từ đâu đi tới và nói với các sao là Song Tử có chuyện cần làm nên xin phép nghỉ học. Mọi người thờ dãi.

Trong giờ học, Bảo Bình, Kim Ngư và Thiên Bình chán nản đến mức không học được một chữ vô đầu. Còn Xử Nữ và Thiên Yết thì lo suy nghĩ tìm cách gỡ rối cho bốn người họ. Cự Giải lo lắng nhìn các bạn mình, dù vậy, cô vẫn không học được một chút nào. Ngay cả Bạch Dương cũng có vấn đề với Tiểu My. Song Ngư thì có vẻ không vui, Theo cô thấy, trong lớp này ngoài Nhân Mã ra ai cũng có chuyện không vui cả.

Giờ tan học đến là cơ hội để cho Thiên Bình giải thích, và cô nhanh chóng bắt được Kim Ngư.

-Kim Ngư, cậu không tin chuyện đó phải không?-Thiên Bình nắm một cánh tay của anh, hỏi.

Kim Ngư đứng lại, anh tuy không nhìn Thiên Bình nhưng vẫn không giấu được cảm xúc bên trong. Anh gạt nhẹ tay cô ra và nói:

-Tớ...không phải là không muốn tin cậu, nhưng mà...cậu có cái gì để chứng minh là mình hoàn toàn trong sạch không? -Anh quay lại nhìn cô - Bây giờ đầu tớ rối lắm, hãy cho tớ một thời gian để suy nghĩ lại.

Kim Ngư nói, xong, anh bước đi để lại Thiên Bình ở đằng sau. Cô tuyệt vọng nhìn theo tấm lưng của anh...không thể nào...

*****

“Mọi chuyện dần trở nên rắc rối”

Cự Giải vừa nghĩ thầm vừa lê bước chân về nhà. Hôm nay nhà cửa vắng hoe không một bóng người.

“Chắc ba mẹ lại làm thêm rồi!”

Cự Giải nghĩ. Cô ngồi xuống thềm, còi đôi giày đã dính đầy bùn đất do không cẩn thận bị ngã xuống cống, xong, nhẹ nhàng đặt nó vào nhà tắm. Sau khi đã dọn dẹp cặp vợ, Cự Giải leo lên ghế sofa đánh một giấc. Bỗng, tiếng chuông reo lên làm cô tỉnh mộng. Cửa một môi bước xuống và ra mở cửa cho vị khách ấy. A, thì ra là Bảo Bình, Bạch Dương và Song Ngư...họ...còn cầm theo mấy chai rượu nữa.

“Chẳng lẽ...”

Chưa kịp nghĩ xong, cả hai cô gái (trừ Bạch Dương) bỗng khóc thút thít và nhào vào lòng Cự Giải.

-Cự Giải à...hic...hic...hic... Song Ngư và Bảo Bình khóc òa lên. Cự Giải bối rối vội đỡ các bạn mình dậy và nói:

-T...từ từ đã, các cậu vô nhà đi có chuyện gì từ từ nói!

Thế rồi, bốn cô gái cùng dúi nhau vào trong. Cự Giải nhanh chóng đem ra một cái bàn tròn và thế là cả bốn người ngồi quây quần quanh đó. Song Ngư mở ra một chai rượu và rót cho mọi người một ly, sau đó tự mình uống sạch. Cự Giải mở to mắt lo sợ nhìn Ngư, và cả Bảo nữa...trong cả đám, hai cô này là uống rượu kém nhất, vậy mà...

“Thôi kệ đi, hôm nay các cậu ấy có chuyện buồn mà”

Cự Giải nghĩ thầm. Xong, cô để ly rượu của mình qua một bên và nhìn các bạn mình: Một người thì tức giận, một người thì chán nản còn người kia thì vô cùng tuyệt vọng như sắp chết đến nơi. Đúng vậy, từ trước đến giờ, hề có chuyện gì không vui thì năm người bạn của cô đều xách rượu đến đây kể khổ. Cô

không biết từ lúc nào mình đã bị cả đám xem như một bà bảo mẫu, nhưng, nếu có thể làm chút gì đó để an ủi mọi người, thì muốn cô làm gì cô cũng sẽ làm.

Lúc này, Cự Giải mới quay qua Bạch Dương - người nãy giờ vẫn không ngừng tức giận mà hỏi:

-Vậy cậu vẫn còn giận chuyện của Nhân Mã à?

Bạch Dương nghe nhắc tới Nhân Mã không hiểu tại sao tự nhiên lại đỏ mặt. Cô lắc đầu, vội xua tay:

-Không, không phải Nhân Mã. Tất cả chuyện này đều là do Tiểu My. Cái gì mà vợ chưa cưới? Các cậu nghĩ thử xem, một học sinh còn chưa học hết lớp mười mà đòi lấy chồng là sao?

Song Ngư và Cự Giải nghe tới đó thì phì cười:

-Cậu đang ghen đấy à?

Ngay lập tức, Cừu vội đứng dậy phản bác:

-Làm gì có!

Cừu lớn tiếng nói, còn Cự Giải thì khẽ cười đoạn đỡ Cừu ngồi xuống luôn. Xong, cô nhẹ nhàng nói:

-Đợi đến khi Nhân Mã đi học lại cậu cứ hỏi cậu ấy là rõ mà!

Giải nhẹ mỉm cười và an ủi Bạch Dương, còn cô thì uống một hớp rượu và gật đầu đồng ý. Tuy vậy, trông cô nàng vẫn chưa có vẻ là bớt giận chút nào. Quay qua Song Ngư, cô nàng lúc này đang uống tới tấp. Thấy vậy, Cự Giải liền ngăn cản cô lại không cho uống nữa.

-Còn cậu thì sao vậy?-Giải hỏi Song ngư.

-Tớ há? Tớ thì cảm thấy có lỗi với Sư Tử. Chả là cậu ấy có một câu muốn hỏi tớ mà tớ vẫn chưa trả lời làm cho cậu ấy phải lo lắng. Tớ biết thế nên sáng nay đã nói ra điều ấy cho cậu ấy nghe...nhưng...cậu ấy tức giận và đã bỏ đi mất. Tớ sợ mình đã làm cho cậu ấy tổn thương rồi...hu hu hu...

Giải nghe tới đó thì thông cảm cho Ngư. Cô vỗ vai an ủi Cá và nói:

-Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi!- Xong tự mình hớp một ly rượu.

Lúc bấy giờ, Bảo Bình từ nãy giờ im lặng không nói liền ngóc đầu lên khỏi bàn để lộ một đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhiều. Nãy giờ cô đã uống hơn hai chai rồi, nhưng nó cũng chẳng thấm vào đâu cả, chẳng làm cho cô quên được cú sốc ấy. Cô quay qua Bạch Dương, Song Ngư và Cự Giải, tự cười hờ hờ một cách vô thức rồi gục đầu xuống bàn. Cừu, Cá và Cua thấy vậy thì lo lắng thay cho Bảo Bình. Cả ba định mở miệng hỏi Bảo Bình, nhưng cô nàng bỗng nhiên lên tiếng:

-Chuyện của các cậu vẫn còn nhẹ lắm. Ít ra các cậu còn có cơ hội để giải thích rõ ràng...nhưng...còn tớ thì sao?...

-Bảo Bình...

-...Trước giờ tớ cứ tưởng Thiên Bình là bạn tốt của tớ. Tớ cứ tưởng là có thể hoàn toàn tin tưởng cậu ấy...cả Song Tử nữa...Các cậu biết không bây giờ đầu tớ rối lắm. Lúc nãy có mấy đứa lớp bên...họ nói là...có thể Thiên Bình vẫn chưa dứt được tình cảm đối với Song Tử. Lúc đi trên đường tớ còn gặp Tiểu Thanh và Mai An, hai đứa nó nói một kẻ đào hoa như Song Tử chuyện như vậy là chuyện bình thường...Các cậu nghĩ đi, tớ có nên giận Thiên Bình và Song Tử không? Tớ...không muốn giận hai cậu ấy, nhưng...hic...hic...

Bảo Bình nói, không kìm được cảm xúc, cô gục đầu xuống bàn khóc, sau đó vì quá mệt mỏi mà ngất xỉu.

-Tôi cậu ấy quá!-Cự Giải lên tiếng.

-Nhưng tớ thấy Thiên Bình cũng rất tội nghiệp mà, cậu có tin được là Thiên Bình làm chuyện như vậy không?-Bạch Dương hỏi.

Cự Giải lắc đầu. Xong, cô liền bảo Bạch Dương đưa Bảo Bình và Song Ngư về, vì cả Song Ngư cũng đã ngất rồi còn đâu.

Sau khi các bạn của mình đã về hết, Cự Giải mới lật đật dọn dẹp bàn ghế, các vỏ chai và đi vào trong. Lúc này, cô mới ý thức được là mình đã uống rượu. Cự Giải liền tự trách mình vì ngay từ ban đầu cô đã tự nhủ không được uống mà cuối cùng vẫn uống. Cô say rồi.

Cự Giải đi ngang qua phòng ba mẹ để vô phòng mình. Bất chợt, cô nhớ tới một căn phòng...căn phòng ấy...là căn phòng bí mật nằm trên tầng hai. Sở dĩ nó được gọi là “bí mật” vì từ trước đến giờ cha mẹ đã cấm tuyệt không cho cô được bước chân vào căn phòng ấy. Cự Giải tuy là cũng có chút tò mò nhưng vì nghe lời cha mẹ nên cũng không dám bén mảng bước vào.

Bây giờ, cha mẹ cô đều đi vắng hết rồi. Tính tò mò + đang say rượu đã làm cho cô có can đảm hơn. Cô loạng choạng bước vào phòng mẹ, lấy cắp chìa khóa rồi bước từng bước lên tầng hai. Khi đã đứng trước căn phòng rồi, nhưng cô vẫn không thể hết run rẩy.

“Rốt cuộc trong đó có gì nhỉ?”

Cự Giải tự thắc mắc trong lòng, thế rồi, cô lấy hết can đảm mà mở nắm đấm cửa ra...

Trước mặt cô, là hình ảnh của một căn phòng trống: Trên sàn vương vãi những hạt bụi. Những tấm rèm cửa lâu năm đã rách nát. Những món đồ chơi...búp bê nằm la liệt...Cô nghĩ, đây có lẽ là một căn phòng bị bỏ hoang. Và, điều làm cho Cự Giải chú ý nhất đó chính là những bức ảnh trên tường. Dù cho mắt đã mờ do say rượu, nhưng cô vẫn mập mờ nhận ra hình ảnh của một cô bé, mà cô bé ấy trông...rất quen...

“Cự Tuyền?”

Cự Giải khó hiểu lại gần một bức ảnh và xem kỹ hơn...không sai, chính là Cự Tuyền không sai.

“Nhưng, tại sao?”

Bất giác, cô bước đến trước một chiếc hộc cũ kĩ, ngồi xuống, mở nó ra. Cô ngạc nhiên khi thấy bên trong đó là một mảnh giấy đã rất rất là cũ. Qua làn ánh sáng mờ nhạt của căn phòng, cô nhận ra, dòng chữ đầu tiên được ghi rõ ràng trên mảnh giấy ấy: Giấy chứng tử.

End chap 33

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chap 34

GIẤY CHỨNG TỬ

...

Họ và tên: Cự Tuyền. Giới tính: Nữ.

Ngày, tháng, năm sinh: 22 - 6 - 1990.

Đã chết: 22 - 6 - 2000.

Nơi chết: Đường Plavito thuộc thành phố Zodistar.

Nguyên nhân chết: Tai nạn giao thông.

Người đi khai tử: Cự Hoàng, Hằng Nga.

...

Đọc tới đây, Cua bắt đầu nhăn mày vì sao giấy chứng tử của Cự Tuyền lại nằm trong nhà mình, nhưng cái đó không quan trọng. Cái quan trọng là vì sao tên cha mẹ cô ấy lại giống cha mẹ cô đến một cách khó tin. Lại còn ngày sinh và ngày mất y như lời mà Thiên Yết đã nói...

“Hôm nay là sinh nhật và cũng là ngày mất của cô ấy”

“Cũng vì tớ mà Cự Tuyền bị chiếc xe ấy đâm trúng”

“...Và cha mẹ mình...chính là Cự Hoàng và Hằng Nga...”

-Không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được - Cự Giải thốt lên - Phải rồi, mình...chính là Cự Tuyền!

Cự Giải chợt nhiên nói rồi, như có ma lực điều khiển, cô vui chặt mảnh giấy lại trong tay và từ từ đứng dậy, đi ra khỏi căn phòng.

Bao nhiêu năm nay sống trong căn nhà này, cô đã không biết là có một nơi như vậy, và nếu cô can đảm mà bước vào căn phòng này sớm hơn thì cô đã sớm tìm ra được sự thật rồi. Cô cũng hoàn toàn không nhớ là lúc nhỏ mình đã từng gắn liền với cái tên Cự Tuyền, mình là Cự Tuyền chứ không phải Cự Giải...Cô thật không quan tâm, cô không quan tâm vì sao đến bây giờ mình vẫn sống hoặc tại sao cha mẹ lại giấu mình, cô chỉ cần biết một điều - rằng - cô chính là Cự Tuyền.

Bao nhiêu thứ cảm xúc chợt đổ ào tới, vui, buồn lẫn lộn đều có trong khi Cự Giải chỉ biết khóc mà thôi, cô không thể làm gì khác...bởi vì nó quá bất ngờ

và đột ngột. Bất chợt, Cự Giải nghĩ tới việc mình phải nói ra điều này cho ai đó... và, cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là Thiên Yết.

*****

Mặc dù đang là buổi tối, nhưng đối với Cự Giải, cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là phải kể lại hết mọi chuyện cho anh, phải nói cho anh biết rằng, người mà đã mấy năm qua anh đều một lòng yêu mến, người đầu tiên mà anh thích, người đầu tiên đã làm anh rơi lệ, cô - chính là người ấy.

Nghĩ vậy, Cự Giải cầm mảnh giấy và lao ra phố, một mạch hướng thẳng đến nhà Thiên Yết. Cô vui quá, đây là lần đầu tiên cô thấy tâm trạng mình phấn khích đến như vậy. Thì ra cô là Cự Tuyên, vậy mà lần trước cô còn giận hờn Thiên Yết chỉ vì cô gái này ấy chứ. Không ngờ phải không, cả hai người... đều là một.

Những cơn gió hai bên tai ủa vào khiến cô có cảm giác như mình đang chạy với một tốc độ cực nhanh. Bước chân cô mệt mỏi vì say rượu, nhưng cô vẫn cố gắng tới cùng và không biết đã chạy bao lâu và bằng cách nào mà Giải Nhi đã đứng trước cửa nhà Thiên Yết. Cô vui sướng bấm chuông cửa, trong lòng chỉ một mực nghĩ tới việc sẽ kể cho anh nghe. Xong, Cự Giải loạng choạng bước vào, nhắm chút nữa là ngã vì say. Thấy Thiên Yết bước ra, cô liền chạy nhào tới chỗ anh làm cho Yết rất ngạc nhiên. Anh vội đỡ cô lại rồi hỏi:

-Cậu tới đây làm gì?- Anh hít thở bầu không khí xung quanh và nhận thấy mùi rượu toát ra trên người Giải- Cậu... vừa uống rượu à...

Không đợi Thiên Yết nói hết câu, Giải liền ôm chặt lấy anh trong một niềm vui tột độ. Thiên Yết đương nhiên là rất ngạc nhiên, anh có ý nghĩ muốn đẩy cô ra, nhưng hai tay lại tự động ôm lấy Giải mà chính anh cũng không thể hiểu nổi tại sao.

Một lát sau, Cự Giải buông Thiên Yết ra và gục đầu vào ngực anh:

-Thiên Yết, tớ vui quá...hic...tớ...tớ...là...

-Khoan đã, cậu giải thích đi! Tại sao lại...chẳng phải cậu đang giận tớ sao?- Yết nắm hai tay của Giải và hỏi. Cự Giải ngược lên nhìn anh đầy hạnh phúc:

-Tớ không còn giận cậu nữa...

Thiên Yết nghe Cua nói vậy thì cười rạng rỡ:

-Vậy thì tốt quá, tớ sợ sẽ không có cơ hội giải thích cho cậu hiểu, Cự Giải. Lúc trước là tớ sai, xin lỗi về tất cả mọi thứ!

Cự Giải phát tay, nói:

-Không sao mà Thiên Yết, tớ có chuyện muốn quan trọng muốn nói. Tớ là Cự Tuyên!

“Cuối cùng cũng nói ra được”

Cua nghĩ thầm. Cô vui sướng nhìn Thiên Yết, sau đó ôm chặt lấy anh. Giây phút này cô đã chờ đợi rất lâu rồi. Cuối cùng thì cô cũng đã được Thiên Yết chấp nhận. Cự Giải ngược lên nhìn Thiên Yết, vì câu nói vừa rồi của cô phải làm cho anh sốc lắm. Đúng vậy, Thiên Yết đã sốc toàn tập, anh đứng bất động một hồi để nhìn cô, rồi lục lại trong kí ức của mình. Anh không tin Cự Giải là cô ấy, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì hai người quả thật rất giống... nhưng...không thể...vì Cự Tuyên đã chết lâu lắm rồi.

Thấy Thiên Yết như vậy, Giải liền lấy mảnh giấy ấy cho anh xem.

Đứng bất động một hồi, cuối cùng anh cũng đã hiểu ra được vấn đề. Thiên Yết cười, nhẹ nhàng gấp mảnh giấy vào trong tay Cự Giải và vỗ vai cô:

-Không, cậu không phải.

Nhận được câu trả lời ấy, Cự Giải vừa ngạc nhiên lại vừa đau lòng. Cô nói:

-Tớ là chính Cự Tuyên! Mỗi đêm ngủ tớ đều nằm mơ thấy hình ảnh ấy, tớ bị mất trí nhớ vì tai nạn và ngoại hình của cô ấy giống hệt tớ! Vội lại, mảnh giấy này nữa...

Nhưng Thiên Yết cắt ngang câu nói của cô:

-Không, cậu say rồi Cự Giải, cậu nên về nhà thi hon.

-Không, tớ không muốn về!- Cự Giải hét lên - Hôm nay tớ phải làm cho rõ chuyện này!

Thiên Yết khổ tâm với Cua. Anh bước đến đỡ cô nhưng Cự Giải lại gạt phát tay anh ra rồi lùi lại. Thiên Yết cũng không biết làm sao bây giờ, Cự Giải thật sự say rồi, có thể mảnh giấy này là do cô ấy tự tạo nên, và khi say thì con người ta đâu nhận thức được rằng mình đang nói về cái gì hay điều đó quan trọng như thế nào.

Thiên Yết lắc đầu với cô, rồi khi anh mở miệng định nói thì Cua đã đáp trả lại:

-Tại sao...đến cuối cùng cậu vẫn không chấp nhận tớ, cho dù tớ là Cự Tuyên hay Cự Giải cậu đều không quan tâm hay sao? Thiên Yết, cậu...

Cự Giải nói tới đó thì cảm thấy cổ họng mình nghẹn ứ lại, tim cô đau như bị ai đó chà đạp. Cô...có muốn nói cũng không nói được thành tiếng.

Cự Giải đã bắt đầu khóc...và điều đó làm cho Thiên Yết rất hoang mang. Bất chợt, cô quay mặt đi và bỏ chạy. Thiên Yết ngay lập tức đuổi theo cô.

Điều anh không muốn, là viễn cảnh mười năm trước lại tái hiện một lần nữa...

Đột nhiên một chiếc xe máy chạy đến, và Cự Giải mãi miết chạy mà không hề hay biết. Nghe tiếng xe, cô giật mình quay đầu lại và chỉ kịp la lên một tiếng khi chiếc xe ấy tông thẳng vào người cô, trước khi Thiên Yết kịp chạy đến cứu.

“Két...đùng”

Điều đó lại xảy ra...

Thiên Yết không tin vào mắt mình, anh lập tức chạy về phía Cự Giải nhưng...đầu anh bỗng trở nên đau nhói, đau tới mức muốn nổ tung. Thiên Yết vật vờ ngã lăn xuống đất, tay ôm đầu cố gắng làm cho nó đừng đau nữa, nhưng không được...và...những kí ức kia bỗng hiện lên trong đầu anh như một thước phim quay chậm, từng cái một...

Thiên Yết cố gắng nhìn về phía Cự Giải, và, anh nhận ra rằng, cô ấy giống một ai đó thật thân quen.

Anh đã nhớ lại tất cả...

Thiên Yết tự nhủ muốn cứu Cự Giải, và rồi, anh nhanh chóng đến được chỗ cô, lách vào đám đông đen nghịt mà bế cô lên tay.

“Tớ sẽ cứu cậu, bằng mọi giá”

*****

Cách đó khoảng một cây số, Song Tử đang chết rét mà trông nằm trước cửa nhà Bảo Bình. Anh đã phải bỏ công cả một ngày để đi điều tra, nhưng đến cuối cùng kết quả thu được vẫn là một con số không.

Song Tử ngồi bệt khoanh tay trước cổng nhà cô. Trời đang rất lạnh, nhưng anh vẫn ráng chịu đựng để chờ Bảo Bình về. Bên ngoài, dòng người đen nghịt và Song Tử bỗng chốc trở thành trung tâm của biết bao sự dòm ngó. Một số kẻ thấy thương cho anh, một số đang đọc báo bỗng dừng ném cho anh một cái nhìn cay nghiệt và những lời bán tán xôn xao bắt đầu nổi lên:

-Thấy tên đó không, giống người trong bài báo quá!

-Ồ phải ha, nhìn mặt mày sáng láng vậy mà...

...

Mặc kệ những lời bàn tán đó, song, anh lấy hai tay mình bịt tai lại rồi quay vào góc tường. Bây giờ là lúc nào rồi để anh còn có thể cãi vã với người khác, vì trong lòng anh bây giờ đang phải gánh chịu một tâm trạng u uất hơn mọi lời sỉ vả. Song Tử lo lắng, anh lo rằng không biết Bảo Bình có chịu tin những lời anh nói không? Cô có chịu nghe không? Có giận không?...Tất cả những thứ đó làm cho đầu anh như muốn nổ tung lên, và cho dù không muốn tin, nhưng anh không thể không nghi ngờ rằng chính Thiên Bình đã làm ra chuyện đó.

Nhưng, anh lắc đầu để gạt cái mớ suy nghĩ đó ra, rồi đưa tay lên xem đồng hồ. Bỗng chốc, một người phụ nữ lớn tuổi đi ngang, bà ta ngồi xuống cạnh Song Tử và ngó anh chăm chăm...một lát sau, bà ta đứng dậy và nói điều gì đó mà anh loáng thoáng nghe được là “một tên lằng nhằng trơ tráo, bạn gái hẳn chắc cũng là một kẻ điên không có đầu óc”. Câu nói “bạn gái ấy chắc cũng là một kẻ điên không có đầu óc” khiến cho Song Tử nổi giận thật sự. Người khác nói về anh như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được nhục mạ Bảo Bình. Nghĩ vậy, Song Tử đứng phắt dậy rồi gờ nắm đấm lên toan đi theo bà ta...Bỗng, một giọng nói vang lên đằng sau. Song Tử tha cho bà ta để quay lại thì...Bảo Bình đã đứng đó, ngay trước mắt anh. Anh nửa muốn tiến lại gần cô nửa muốn đi cho rồi, vì anh trông thấy sắc mặt của cô tệ hơn bao giờ hết, và hình như là...cô đang say?

“Bảo Bình, cậu giận tớ đến mức này sao?”

Song Tử nhìn cô bằng một ánh mắt đau lòng, rồi anh nhìn sang phía Bạch Dương – người đang cố hết sức để giữ cho Bảo Bình khỏi té ngã:

-Cậu có thể để bức thư...và bó hoa này trong phòng cô ấy không?

Bạch Dương nhận lấy lá thư và bó hoa hồng một cách khó khăn. Cô nói:

-Được rồi, tớ cũng hi vọng hai cậu làm lành với nhau. Cố gắng lên!

Song Tử gật đầu mỉm cười, rồi chào Bạch Dương, anh tự cước bộ về nhà trước đôi mắt ngạc nhiên của Cừu.

“Mình...chỉ có thể hi vọng”

*****

Sáng hôm sau...

Ở trường học xem ra rất náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt ấy xem ra vẫn không ảnh hưởng mấy đến bầu không khí nặng nề của lớp mười A. Chỉ trừ Nhân Mã, thì những người còn lại không mất tâm trạng thì cũng là nột nhạt như người bệnh sắp chết. Họ đi đi lại lại trong lớp với một đám ấy đen trên đỉnh đầu kèm theo sấm sét và mưa giông, đến cả Bạch Dương vui tươi nhất mà cũng u ám thế. Không dám đụng tới những người kia, Nhân Mã liền rón rén đến chỗ Bạch Dương:

-Chào buổi sáng, Bạch Dương!

Bạch Dương đang chống cằm bỗng bị trật tay và điều đó làm cô bị lạnh thêm một cục u khác trên gương mặt. Sau khi nghe tiếng Nhân Mã, cô như có thêm một chút nguồn sinh khí liền quay qua phía anh chào lại.

Nhân Mã vui vẻ ngồi xuống cạnh Cừu rồi bắt đầu trò chuyện với cô làm cho cừu cũng dần dần vui tươi trở lại. Cô kể cho anh nghe về sự việc của Bảo Bình, Song Tử, Thiên Bình và Kim Ngưu mấy ngày qua, rồi kể lại hôm qua mình đã phải chăm sóc Song Ngư và Bảo Bình vất vả như thế nào.

Bỗng, có một người từ đâu chen vào giữa Nhân Mã và Bạch Dương, cô gái ấy ngay lập tức khiến cho Bạch Dương bức bối vì tự tiện nhào vào ôm Nhân Mã. Về phần Nhân Mã, anh nhanh chóng đẩy cô ta ra và rất bức mình về cái “tự nhiên” quá mức ấy. Nhưng rồi, anh trấn tĩnh lại và há hốc mồm ra khi đã nhận thức được cô gái ấy là ai.

-Tiểu My, cô...sao cô...

Không đợi Nhân Mã nói hết câu, Tiểu My liền bay vào cướp lời anh:

-Anh Nhân Mã! Em đến với anh nè hi hi hi...

Tiểu My nói, đoạn ôm Nhân Mã càng chặt hơn nữa. Bạch Dương thấy Nhân Mã đã bắt đầu có dấu hiệu nghệt thờ liền nắm tay Tiểu My lôi ra, còn các thành viên trong lớp nhìn Tiểu My với một ánh mắt chứa đầy hàm ý: “Cô ta thật trơ trẽn”.

Tiểu My bị Cừu ta đẩy ra ngoài, cô nàng bức bối quát mắng nín cừu, rồi, như vừa nảy ra một ý gì đó, cô tiến lại gần Nhân Mã và vòng qua cánh tay anh.

-Anh nói cho cô ấy biết đi!

Nhân Mã ngu ngơ nhìn Tiểu My, hỏi:

-Nói gì...là nói gì?

Tiểu My đáp:

-Thì quan hệ giữa hai chúng ta đó! Có phải anh là vị hôn phu của em không, Nhân Mã?

Tiểu My nhấn mạnh hai từ “hôn phu”, rồi nhìn Bạch Dương với một vẻ mặt đắc thắng, rằng “cô cứ chờ mà xem”. Đúng như vậy, Bạch Dương hiện giờ đang hồi hộp hơn bao giờ hết. Tim cô đập nhanh như đánh trống, và mắt cô không nhìn sang chỗ nào khác ngoại trừ Nhân Mã đang ngồi ở trước mặt. Xem ra, anh chàng cũng có vẻ rất lúng túng, anh đẩy tay Tiểu My ra, rồi bối rối gật đầu.

Đúng lúc đó tiếng trống trường vang lên làm cho Dương Dương không có cơ hội nói câu nào cả. Tuy vậy, cô cảm thấy rất tuyệt vọng và có cảm giác như mình là thứ đồ chơi để cho người ta đùa giỡn. Nhân Mã đã có hôn ước với Tiểu My rồi, thế mà anh vẫn nói lời yêu cô...”Chẳng lẽ...chẳng lẽ mình bị người ta đùa giỡn tới hai lần sao?” -Dương Dương nghĩ, và cảm thấy uất ức cho chính mình, cô cũng có lòng tự trọng, cô không phải là thứ con gái rẻ tiền như vậy để cho người ta xoay tới xoay lui, và đặc biệt lại là anh - người con trai mà cô thích.

Nghĩ vậy, nên Bạch Dương rất tức giận lại vừa đau lòng. Cô bước những bước chân nặng trĩu về phía bàn, ngồi xuống và thở dài. Nhìn qua phía Nhân Mã, cô thấy Tiểu My cứ dính sát lấy anh không buông. Và hình như Nhân Mã định nói với cô một điều gì đó, thì Tiểu My kia lại ngăn anh lại. Suốt cả tiết học đều như thế.

Không chịu nổi nữa, Bạch Dương đứng phắt dậy và xin cô đi ra ngoài.

“Mình phải đi rửa mặt cho bớt nóng mới được”

Nghĩ vậy, nên cô một hướng đi thẳng tới vệ sinh.

Bạch Dương lấy tay hứng một ngụm nước và vỗ vỗ vào mặt mình. Nghĩ thầm tại sao mình lại luôn bị người ta lừa dối, cô cảm thấy hận chính mình.

Đúng lúc ấy, Song Ngư cũng đi đến sau cô và bắt đầu rửa mặt.

Bạch Dương thấy vậy liền hỏi:

-Cậu cũng ra đây hả Song Ngư?

Song Ngu đáp:

-Ừm, tớ chịu hết nỗi rồi, Phương Anh với Sur Từ ấy, hai người ấy cứ làm như tớ là không khí vậy, tớ không biết mình ngồi đó để làm cái gì nữa, làm cảnh chết?

Bạch Dương tỏ vẻ cảm thông với Ngu Ngu, liền vỗ vai cô. Song Ngu cười khổ. Thật vậy, từ khi hai học sinh mới chuyển về lớp thì y như rằng mọi chuyện trong lớp đều xáo xào cả lên. Cô cũng không phải là muốn trách cứ ai, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e rằng quan hệ của mọi người sẽ không còn tốt đẹp như trước nữa.

Đang miên man suy nghĩ thì điện thoại của Song Ngu reo lên. Cô nhún vai với Bạch Dương, rồi đưa tay vào túi lấy điện thoại và bắt máy. Từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Thiên Yết...chiếc điện thoại của cô liền rơi xuống đất.

Song Ngu trong một vẻ mặt hết sức hoảng loạn, cô quay qua Bạch Dương cuống cuống nói:

-B...Bạch Dương...Thiên Yết nói Cự Giải bị...đang ở bệnh viện...kêu chúng ta...cậu ấy sẽ...mau tới nhanh lên...hu hu hu...

-Cậu nói cái gì vậy Song Ngu? Từ từ, nói chậm chậm rõ ràng lại nào!

-Cự Giải đã...

Song Ngu nói tới đây liền khóc òa lên làm cho Dương Dương cũng thất thần. Cô không tin, hỏi lại:

-C...Cậu nói...Cự Giải...chết rồi sao? Sao...

Song Ngu nghe thấy liền hét lên:

-Không phải! Hic...Cự Giải...cậu ấy bị xe cán... hu hu hu...

-Trời ạ! Con Cá ngó này cậu làm tớ tưởng là Cự Giải đã chết rồi chứ! – Bạch Dương hét lên – Mau mau, vào lớp thông báo với mọi người đi!

Nói xong, cô và Song Ngu (đang khóc bù lu bù loa) chạy hết tốc lực vào lớp và nói cho mọi người biết. Sau đó, cả đám liền bỏ mặc cô chủ nhiệm mà chạy ào ào ra khỏi lớp mặc dù cô vẫn chưa cho phép lời nào cả. Cô thì dù tức giận nhưng vì tội nó đã làm chuyện này thành thói quen rồi nên cũng đành mặc kệ. Trong phút chốc, cả lớp trông không còn một bóng người.

*****

Ở phòng bệnh...

Cự Giải lúc này đang hôn mê nằm trên giường, bên cạnh là mẹ cô - bác sĩ Hằng Nga đang túc trực chăm sóc. Bên cạnh cửa sổ, Thiên Yết đứng lặng người với một vẻ mặt rất u buồn. Anh bỏ điện thoại vào túi rồi đi đến bên Cự Giải, ngồi xuống im lặng nhìn cô. Sắc mặt xanh xao ấy thật làm cho người khác đau lòng.

-Thiên Yết, cậu có thể ra ngoài với tôi một chút được không?- Mẹ Cua đột ngột lên tiếng.

Thiên Yết nhìn bà, không lưỡng lự gật đầu.

Thế rồi, cả hai cùng đứng lên, mẹ Cự Giải lấy một tấm chăn mỏng đắp lại cho cô, rồi cùng Thiên Yết ra khỏi phòng.

-Thiên Yết, bây giờ chắc cậu cũng nhớ lại hết rồi phải không?- Mẹ Cua nói, và Thiên Yết lẳng lặng gật đầu - Vậy chắc cậu cũng biết Cự Giải nhà tôi và người đó phải không? - Bà nói tiếp, và nhận thêm một cái gật đầu nữa của anh - Tôi muốn nhờ cậu một chuyện.

Thiên Yết ngược nhìn mẹ cô, im lặng.

-Tôi muốn cậu giải thích lại tất cả cho con bé. Tôi chỉ sợ nó sẽ không tin nếu tôi kể cho nó, nên...

-Được, cô không nói thì cháu cũng sẽ làm mà!- Yết nói rồi gật đầu với mẹ cô.

Cả hai im lặng một hồi, mẹ Cua thở dài, rồi nói với anh là có việc cần làm nên đi trước. Chỉ còn anh ngồi lại trên băng ghế.

Thiên Yết ngẫm nghĩ, việc Cự Giải gặp tai nạn đều là do anh gây ra, cho nên nếu mẹ cô ấy không nhờ vả thì anh cũng sẽ tự động giải thích cho cô chuyện này. Anh thấy rất có lỗi, vì bấy lâu nay đã lạnh lùng với cô, vì đã từ chối tình cảm của cô lúc trước và vì đã không kịp giải thích cho cô mọi chuyện. Anh không hi vọng cô sẽ tha thứ cho mình nếu kể ra chuyện của lúc trước, chỉ cần cô khỏe mạnh lại thì đã tốt lắm rồi!

Thiên Yết đứng dậy, định trở vào phòng bệnh của Cua thì đúng lúc một tiếng động ruỳnh ruỳnh vang lên. Anh quay lại thì thấy tập thể lớp mười A đã chạy đến nơi. Thấy Thiên Yết, cả đám chạy ào lại chỗ anh và dồn dập hỏi tình hình của Cự Giải:

-Cự Giải sao rồi Thiên Yết? Cô ấy có nguy hiểm đến tính mạng không? Cô ấy đang ở đâu?...v...v...

Nhận được hàng đồng câu hỏi như vậy khiến Thiên Yết không khỏi bức mình, anh đứng lên, rồi nói với cả bọn:

-Nhỏ tiếng chút đi, các cậu đang làm phiền người khác đấy! Cự Giải hiện giờ không sao. Các cậu ngồi đây, để tớ vào thăm cô ấy!- Anh nói, xong rồi tự động đẩy cửa vào phòng và ngăn không cho bất cứ ai chen vào nữa. Vì anh nghĩ, nếu để cả đám ồn ào này vô, Cự Giải thế nào cũng nằm bệnh mấy hôm nữa cho xem!

*****

Bên ngoài, các sao của chúng ta chỉ còn nước sốt ruột mà ngồi đợi. Song Ngự vẫn còn khóc và hiện đang được Xử Nữ dỗ dành.

-Ngoan nào Ngự Nhi, Cự Giải sẽ không sao đâu!-Xử Nữ nhỏ nhẹ ủi an.

Nhưng có vẻ Cá mít ướt vẫn đang tự trách và đòi xông vô phòng bệnh của Cự Giải.

-Đứng đây, cậu bình tĩnh đi Song Ngự, đợi khi Cự Giải tỉnh lại, chúng cùng vô thăm cậu ấy, có được không?

Giọng Sư Tử từ đâu vang lên khiến Ngự Ngự nín khóc. Cô dụi nước mắt, nhìn kỹ thì thấy anh đang ngồi trước mặt cô. Giật mình, Song Ngự đứng dậy rồi chạy qua chỗ Bạch Dương làm cho Sư hết sức ngạc nhiên. Anh đứng nhìn cô từ phía xa, trong ánh mắt có gì đó buồn bã. Nhưng, cả hai người đều không biết rằng có một người đã chứng kiến tất cả những phản ứng của cả hai từ nãy giờ, và người đó lại khám phá ra được một bí mật.

“Thì ra là cậu thích Song Ngự”

End chap 34

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Liệu Chân Thành Có Được Thấu Hiểu?

Chap 35: Liệu chân thành có được thấu hiểu?

Trong thời điểm này, khi mọi người còn đang chờ đợi, thì Nhân Mã liền nhân cơ hội chạy qua chỗ Bạch Dương:

-Bạch Dương! - Nhân Mã tươi cười - Lúc nãy tớ nói vậy là không phải thật đâu, cậu đừng nghĩ lung tung nha!

Bạch Dương nghe thấy tiếng anh, liền quay mặt đi chỗ khác:

-Đi đi, đi mà nói với hôn thê của cậu ấy!

Bị Dương Dương từ chối thẳng thừng, Nhân Mã bỗng dưng cảm thấy giận. Anh không giận Bạch Dương hay Tiểu My mà là giận chính bản thân mình đã không giải thích với cô sớm hơn, hoặc nếu anh can đảm mà từ chối Tiểu My từ trước thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay. Nhân Mã anh không còn cơ hội nữa rồi.

Thấy người mình yêu đau khổ vì một người khác, Tiểu My còn nổi cơn tam bành còn hơn cả Dương Dương nữa. Cô bỏ chiếc ghế mình đang ngồi và tiến lại chỗ Nhân Mã:

-Nhân Mã, trong lúc chờ tụi mình đi ăn đi!

Tiểu My nghiêng răng nghiêng lợi nói và nhìn Bạch Dương trừng trừng. Không đợi Nhân Mã trả lời, cô choàng tay qua tay anh và kéo anh đi mất, ngay trước mặt mọi người ở đó và cả Bạch Dương.

*****

Trong lúc đó, Thiên Yết vẫn ngồi bên cạnh ngắm nhìn Cự Giải ngủ say. Trong cô ngủ nhưng hai đường chân mày vẫn nhăn lại. Thiên Yết nghĩ rằng có thể, cô nàng đang gặp phải ác mộng mà anh cũng có thể chính là nguyên nhân của cơn ác mộng ấy.

Anh nhẹ nhàng lấy tay lau mồ hôi trên trán cho cô, rồi ngồi chấp tay chờ đợi. Anh nghĩ thật là uổng phí khi anh đã có thể giải thích cho cô mà lại không làm. Thật vậy, Thiên Yết có hàng đồng thời gian để ở bên Cự Giải, nhưng lại không chịu nói một lời nào với cô cả. Anh thờ dãi.

Một lúc sau, Thiên Yết đứng lên và đi ra khỏi phòng để gọi mọi người vào. Bất ngờ, tiếng động rục rịch khiến Cự Giải tỉnh dậy, cô khó khăn để ngồi lên và gọi Thiên Yết đứng lại.

Nghe giọng nói yếu ớt của cô, Thiên Yết vội vàng quay trở lại và đỡ cô nằm xuống:

-Cậu mới tỉnh dậy cứ nằm đó đi!

Cự Giải gạt tay anh ra. Cô khẽ nhắm mắt khi đụng vào vết thương, cho nên liền theo ý anh nằm xuống giường trước rồi mới nói:

-Tớ rất muốn nghe cậu giải thích, vì sao cậu lại khẳng định tớ không phải là Cự Tuyền cho dù tớ đã có chứng cứ rõ ràng như vậy.

Thiên Yết nhìn thẳng mắt cô, để chắc chắn rằng người ở trước mặt anh đây đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe câu trả lời ấy. Anh nói:

-Cậu không phải cô ấy, tớ chắc chắn. Bởi vì cô ấy là người chị đồng sinh của cậu!

-Cái gì...- Cự Giải ngạc nhiên ngồi bật dậy, ánh mắt không tin nổi hiện ra rõ ràng - Tớ...tớ không tin!

Thiên Yết nghe cô nói thì thở dài. Anh đã biết trước điều này rằng cô sẽ không tin những gì anh nói. Mà này, nói cách khác thì anh có giải thích rõ ràng cho cô đâu, chuyện cô không tin được là chuyện bình thường thôi mà.

-Cậu nằm xuống trước đi. Không cần phải nói gì đâu, cứ để tớ giải thích là được rồi!

Thiên Yết vừa nói vừa đặt cô nằm xuống một lần nữa. Cự Giải thấy vậy cũng ngoan ngoãn nằm theo, nhưng trong lòng thì đang nóng lên như lửa đốt. Lúc này, cô thật sự rất cần một lời giải thích, vì sao cô lại có cùng máu mủ ruột thịt với cô gái ấy? Vì sao cô gái ấy không phải là chính cô mà lại là chị em song sinh của cô?

Thiên Yết như đọc được những suy nghĩ của cô. Anh nhanh chóng giải thích để không làm cô rối trí hơn nữa:

-Sở dĩ tớ nhớ ra chuyện này là do tớ đã chứng kiến chuyện cậu bị tai nạn hôm trước. Thật ra, cậu và Cự Tuyền là hai chị em song sinh cho nên mới có cùng cha mẹ. Cậu còn nhớ những bức ảnh treo trong phòng tớ không? Nếu không để ý thì có thể chỉ thấy rằng, những bức ảnh ấy đều chụp xung quanh hai nhân vật là một cô bé và một cậu bé mà thôi. Nhưng trên thực tế đó là những bức ảnh chụp xoay quanh tới ba người. Lúc nhỏ hai cậu thường qua nhà tớ chơi nên tớ thường chụp ảnh lại coi như làm kỉ niệm, nhưng vì tớ đã từng có một quãng thời gian mất trí nhớ, nên mọi bức ảnh có chụp cả hai đều bị tớ làm hỏng hết rồi...

Cự Giải nghe anh giải thích không những không thông suốt được thêm tí nào mà ngược lại càng thấy khó hiểu hơn gấp bội, cô nhăn mày hỏi:

-Vậy tại sao trước đây tớ không nhớ gì hết về Cự Tuyền?

-Là vì còn đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện - Một giọng nói vang lên sau hai người. Thiên Yết và Cự Giải cùng quay đầu lại thì trông thấy bác sĩ Hằng Nga - mẹ cô đang đi tới với một chén canh nóng trên tay, mẹ cô nói tiếp - Hay nói cách khác, con và Thiên Yết đều thấy con bé chết vào thời điểm đó...- Nói tới đây, giọng nói bà bỗng nghẹn lại. Hằng Nga đặt chén canh xuống bàn, rồi đi tới ngồi bên cạnh Cự Giải - Cả hai con đều bị mất trí nhớ cùng một lúc. Nhưng điểm khác nhau và kì lạ là, Thiên Yết vì nghĩ mình đã làm Cự Tuyền chết nên tự dẫn vật bản thân, dần dần đến quên hết tất cả mọi người xung quanh mình mà chỉ nhớ mỗi mình Cự Tuyền. Riêng con vì phải chịu một cú sốc quá lớn nên đã bị mất trí nhớ. Con đã quên hết mọi người còn từng gặp, quên cả cha mẹ... Mẹ đã phải mất công lắm mới làm cho con nhớ lại cha mẹ, nhưng mọi chuyện dưới lúc mười tuổi còn đều quên hết. Lúc chị con chết con đã khóc rất nhiều Cự Giải à...

Cự Giải càng nghe mẹ mình nói thì càng cảm thấy buồn. Một cảm giác buồn tê lương ập đến, và cô cảm thấy nước mắt của mình bắt đầu rơi...Mẹ cô thấy vậy cũng bắt đầu khóc theo. Nhưng, Cự Giải không cho phép mình khóc...đến khi cô thật sự không kìm chế được nữa...một cơn đau đầu ập đến trước khi cô kịp ngẩng lên ra bất tỉnh...

...Cự Giải thấy mình đang đứng ở một bãi đất trống, chung quanh là vô số những tán cây to che mát. Theo như cô biết thì đây hẳn là một vườn cây của một căn nhà nào đó. Bỗng, cô phát hiện toàn bộ cảnh vật nơi đây đều không có màu sắc, tất cả chỉ chìm trong một mảng đen trắng không rõ rệt. Cô cảm thấy kì lạ và định bước đến gần một cái cây để quan sát, bỗng dưng, những tiếng cười đùa của trẻ con vang lên thu hút sự chú ý của Cự Giải.

Xoay bước chân, cô nâng căn cứ vào những tiếng cười đùa để đi đến nơi phát ra những tiếng động ấy, cho tới khi gặp được một nhóm ba đứa trẻ đang chơi đùa rất vui, hai cô bé và một cậu con trai. Nhưng, kì lạ là hai cô bé ấy giống hệt nhau, chỉ là một người thì hoạt bát còn một người lại có vẻ hiền lành. Cô bước tới gần và lên tiếng hỏi thăm, nhưng thật lạ, cả ba đứa vẫn tiếp tục chơi đùa mà không có vẻ quan tâm mấy đến sự hiện diện của cô. Vẫn còn đang thắc mắc tại sao thì đột nhiên cảnh vật xung quanh cô dần dần biến mất, và một vườn cây khác lại hiện ra. Lúc này, Cự Giải mới để ý đến một cậu bé đang ngồi trên hai chiếc rễ cây nổi, và nếu như cô nhớ không lầm, thì cậu bé này chính là người đã chơi đùa cùng với hai cô bé lúc này.

Cậu bé khoảng chừng mười tuổi, và là một đứa trẻ kì lạ với một gương mặt tự nhiên lạnh lùng, nhưng trông cậu lại không có vẻ lạnh lùng một chút nào cả. Cô bước tới gần để quan sát. Có vẻ như cậu ta đang chờ ai đó, nhưng trong một khoảng thời gian dài cậu gần như là im lặng không nói mà cứ thỉnh thoảng lại đưa tay lên để xem đồng hồ. Thấy lạ, Cự Giải ngồi xuống cạnh cậu bé và hỏi:

-Em đang chờ ai hả?

Cô nhìn đứa trẻ ấy chăm chú như để chờ đợi một câu trả lời. Nhưng, cậu bé không lên tiếng, cũng không thèm ngó qua cô lấy một cái. Cự Giải nhẫn nại hỏi lại một lần nữa, nhưng cậu bé vẫn phớt lờ như không hề nhìn thấy cô...Một cảm giác kì lạ dâng lên, lúc bấy giờ, Cự Giải mới hiểu rằng cậu ta thật sự không thấy cô, hay nói cách khác...thật kì quái, cô chính là đang vô hình trước mặt những người có ở đây.

Cùng lúc ấy những tiếng chạy bịch bịch vang lên, Cự Giải nhìn ra phía trước và trông thấy một cô bé cũng trạc mười tuổi đang hối hả chạy về phía cả hai. Nhìn thấy cô bé, cậu bé ấy liền đứng dậy và chạy lại phía cô, miệng gọi to cái tên "Cự Tuyền".

“Thì ra cô bé tên Cự Tuyền... ờ... kì lạ, tại sao mình lại thấy quen quen nhỉ?”

Cự Giải ngốc nghếch tự thắc mắc bản thân, rồi lại tiếp tục quan sát hai đứa trẻ trước mặt.

-Cự Tuyền! Cậu hẹn tớ ra đây làm gì vậy?- Cậu bé hỏi to.

Cô bé có cái tên “Cự Tuyền đưa tay vuốt vuốt ngực để lấy lại hơi thở, rồi mới bắt đầu trả lời:

-Cả nhà tớ gần đi rồi, nên tớ có một số chuyện phải nói cho cậu biết.

Cự Giải thấy cô bé đỏ mặt lên khi đưa cho cậu bé ấy một lá thư. Cậu bé tò mò nhận lấy và mở ra đọc. Bỗng, cô để ý thấy đằng xa cả hai lấp ló một cô bé khác nữa đang núp đằng sau gốc cây nhìn lên, chốc chốc lại giơ tay lên bịt miệng cười thích thú.

-Tiểu Hồ Cáp, tớ thích cậu!

Giọng nói của Cự Tuyền vang lên, Cự Giải nhìn lại thì thấy cô bé ấy đang xấu hổ he mặt lại...

Bỗng, cô thấy đầu mình hơi ong ong, cô đưa tay lên vỗ vỗ đầu rồi theo dõi tiếp diễn biến câu chuyện. Hình như cậu bé kia vừa nói với Cự Tuyền điều gì đó, Cự Giải không biết nhưng chỉ thấy cô bé ấy chạy đi, vừa chạy vừa khóc...

Cảm giác đầu cô càng đau hơn dữ dội. Cự Giải lắc đầu thật mạnh, rồi cố chạy theo Cự Tuyền lẫn cậu bé Tiểu Hồ Cáp đang đuổi theo...

...Cô nhìn thấy Cự Tuyền bị một chiếc xe tải đâm nát, thật cô bé trở nên bầy hầy, và đoạn đường ấy trông phứt chốc bỗng nhuộm một màu máu.

Thật sự là lúc này đây, chính là lúc này, đầu của cô đau như một cách kinh khủng, cơn đau nặng nề nhất mà cô từng có. Cự Giải cố gắng chịu đựng, cố gắng mở mắt để nhìn rõ: Một hiện trường đầy máu, một cậu bé chết lặng khi trông thấy cảnh tượng ấy, và cô bé nhìn lên lúc này thì đang khóc như mưa.

Không... cô cố gắng mở mắt ra, nhưng đôi mắt cô dần trở nên nặng trĩu. Cô không thể mở mắt ra nổi nữa, cô cảm thấy buồn ngủ...

... Và khi tỉnh lại, Cự Giải nhận thấy mình nằm giữa phòng bệnh, xung quanh là tập thể lớp mười A đang đứng nhìn. Những tiếng khóc ai oán vang lên bên tai, cô quay qua thì thấy Song Ngư đang gục bên cô mà khóc sụt sùi, còn bên kia thì Thiên Yết đang nắm chặt lấy tay cô.

Cự Giải không bận tâm đến họ, cô vút tẩu chân qua một bên rồi chạy về phía mẹ mình:

-Mẹ ơi, mẹ nói đúng, Cự Tuyền là chị của con... người chị mà con yêu nhất...

Nghe cô nói, mẹ cô ngạc nhiên đến độ làm vỡ cả ly cà phê xuống sàn. Bà hết sức vui mừng, đến nỗi chỉ biết nhìn cô chăm chăm mà không nói thành lời, ngay cả tập thể lớp mười A cũng vậy. Một lúc sau, như đã bình tĩnh trở lại, bà cầm lấy hai tay cô và hỏi gấp:

-Cự Giải, con đã nhớ lại rồi sao?

Cự Giải gật đầu:

-Dạ, con đã nhớ lại rồi. Vừa lúc này con đã nằm mơ thấy một giấc mơ, trong mơ con thấy chị Cự Tuyền, con và còn Thiên Yết lúc nhỏ nữa. Lúc nhỏ cậu ấy tên là Hồ Cáp phải không mẹ? Nhưng con có một thắc mắc... tại sao cha mẹ không cho con biết về chị ấy? Tại sao lại giấu con? Còn nữa, căn phòng ấy có phải là phòng của chị ấy lúc trước không?

Mẹ cô băn khoăn một lúc, rồi gật đầu nói:

-Ừm, vì cha mẹ không muốn con bị đau đầu liên tục, và cũng không muốn con nhớ về những kí ức đau thương đó nữa...

Cự Giải nhăn trán, cô nói:

-Không phải bây giờ con đã nhớ lại tất cả rồi sao?

Mẹ cô khẽ lắc đầu, bảo:

-Không giống nhau! Bây giờ con đã lớn rồi, con đủ mạnh để chống lại những kí ức đó. Con cũng có quyền được biết về chị của con đúng không?- Cự Giải ngẫm nghĩ lại thấy mẹ mình nói đúng, cô gật đầu, và bác sĩ Hằng Nga - mẹ cô nói tiếp - Bây giờ trí nhớ con đã được hồi phục rồi, nhưng vết thương của con thì vẫn chưa. Vậy nên mẹ yêu cầu con phải trở lại giường dưỡng bệnh. Còn các con, mau ra ngoài để cho Cự Giải nghỉ ngơi... Thiên Yết, con có thể ở lại nếu con muốn!

Hằng Nga nói, xong, bà nháy mắt với Thiên Yết rồi lùa những người khác ra ngoài. Trả lại cho hai người bầu không khí thật tĩnh lặng. Thiên Yết ngay lập tức kéo một cái ghế lại ngồi gần giường bệnh. Còn Cự Giải thì leo lên giường ngồi như lời mẹ dặn. Xong, cô mở lời trước:

-Thiên Yết... thật tình xin lỗi cậu vì tớ đã bùng bình như vậy, không chịu nghe cậu nói, lại còn quở trách cậu nữa. Tớ xin lỗi!

-Không sao đâu Cự Giải, dù sao bây giờ hai chúng ta hồi phục lại được kí ức thì tốt rồi, chúng ta sẽ không bị nhức đầu nữa, cậu cũng sẽ không bị giấc mơ đó ám ảnh nữa- Cự Giải gật đầu, ra hiệu cho anh nói tiếp - Tổ cũng có chuyện này muốn nói...Ồ...tớ thủ nhận là tớ thích cậu, Cự Giải!

Cự Giải ngạc nhiên đến không thốt thành lời, cô nhìn anh chông chọc và thật sự không tin được những gì anh vừa nói. Điều này quá sức tưởng tượng của cô rồi. Bây lâu nay, Cự Giải luôn tìm cách để làm cho Thiên Yết thích mình, nhưng không những không thành công ảm anh lại ngày càng xa lánh cô hơn nữa. Nhưng bây giờ chính miệng Thiên Yết lại nói ra điều này khiến cô vui mừng đến mức không tin. Tuy vậy nhưng cô vẫn hỏi lại:

-Cậu nói là thật sao?

Thiên Yết gật đầu trả lời:

-Ừm, thật là tớ thích cậu trước. Cự Giải cậu có biết vì sao tớ lại từ chối Cự Tuyền lúc trước không?- Cự Giải lắc đầu - Đó là vì lúc đó tớ đã thích một người khác rồi, và người đó là cậu đấy. Thật ra lúc ấy tớ thích cậu không phải do ngoại hình, mà là tâm lòng của cậu. Tuy cả ba chúng ta đều chơi chung, nhưng cậu lại là người quan tâm tớ nhiều nhất. Khi biết tin cha mẹ tớ qua đời, cậu từ lúc đó luôn luôn kề cận chia sẻ, lắng nghe tớ, và đến bây giờ vẫn vậy...ơ...Cự Giải, cậu sao vậy?

Thiên Yết bối rối nhìn hai giọt nước mắt sắp trào ra khỏi khóe mi. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, rồi ân cần nhìn cô. Cự Giải hít mũi một cái thật mạnh, cô quay qua Thiên Yết và cố gắng nặn ra một nụ cười với anh:

-Không có gì đâu, tớ vui lắm, ha ha...chỉ là...chỉ là tớ thấy có lỗi với chị tớ thôi...Thiên Yết cậu đừng hiểu lầm! Tớ rất vui khi nghe cậu nói thích tớ, nhưng tớ lại cảm thấy xấu hổ khi biết mình chính là nguyên nhân khiến chị ấy đau khổ...không...có khi nào tớ mới là người gây ra cái chết cho chị ấy...

Thiên Yết vội gơ tay lên ra dấu cho cô đừng nói nữa, rồi anh bảo:

-Không đâu, tớ chắc chắn chị cậu sẽ rất vui khi nhìn thấy cậu vui vẻ hạnh phúc. Chị ấy không muốn nhìn thấy cậu như vậy đâu cho nên cậu đừng tự trách mình nữa! Nếu cậu muốn thì ngày mai hai chúng ta sẽ cùng đi thăm mộ chị Cự Tuyền, có được không?

Anh nói rồi lại lau nước mắt giùm cô. Cự Giải mỉm cười và gật đầu. Sau đó, cô chậm rãi nằm xuống giường. Thiên Yết đắp chăn lại cho cô và cả hai cùng ngắm mặt trời lặn buông xuống qua cửa sổ của phòng bệnh. Sắc đỏ đậm thắm như báo hiệu rằng: Mọi chuyện giờ đây đã kết thúc.

*****

Bên ngoài, các sao đứng tụ họp thành đám trước phòng bệnh. Mọi người đông đến nỗi các y tá phải luôn miệng than phiền khi cứ phải đựng một đám học trò trong những lúc đang có chuyện gấp hay gì đó.

Lúc bấy giờ, Song Ngự tức tối kêu lên:

-Không công bằng chút nào! Tại sao Thiên Yết lại được ở với Cự Giải, còn chúng ta thì bị đuổi đi chứ!

Nhưng, cô nàng cũng không nói gì thêm khi mọi người, nhất là Xử Nữ ra sức kéo cô đi về.

Trong hành lang bây giờ chỉ còn lại Thiên Bình, Bảo Bình, Song Tử và Kim Ngưu. Cả bốn người căng thẳng ngồi trên ghế và chơi trò trùng mắt với nhau. Song Tử liếc nhanh qua Kim Ngưu và Thiên Bình, rồi lại liếc qua Bảo Bình. Cô nàng không thèm nhìn anh đến một cái mà chỉ đắm đắm ngó xuống lối đi lát gạch men. Rồi cô liếc qua Thiên Bình trong khi Thiên Bình thì đang nhìn Kim Ngưu chăm chú. Bỗng, Kim Ngưu đứng bật dậy, anh chàng vò đầu bức tóc như khùng và hét lên:

-Tớ chịu hết nổi cái trò này rồi, Thiên Bình, chúng ta đi!

Rồi anh nắm lấy tay Thiên Bình đoạn kéo cô đi trong sự ngạc nhiên lẫn vui sướng của cô. Thấy vậy, Bảo Bình cũng đứng dậy và nói với Song Tử:

-Họ đi rồi, chúng ta cũng mau đi thôi!

Song Tử hiểu ý liền đứng dậy ngoan ngoãn đi theo cô. Anh vui mừng hết sức khi nghĩ chắc rằng Bảo Bình đã tha thứ cho anh. Cả hai đi tới một góc khuất của bệnh viện. Bảo Bình im lặng một lúc, trông cô khổ sở hết sức khi phải cố gắng nghĩ cách làm sao để nói chuyện với anh. Vì kể từ lần tin đồn ấy rộ lên thì hai người coi như đã không nói chuyện với nhau một lần nào cả.

Xoay sở một lúc lâu, Bảo Bình quyết định chọn cách lấy điện thoại ra và nhắn tin qua cho Song Tử:

“Song Tử, hôm qua tớ đọc thư của cậu rồi. Bây giờ tớ quyết định tin cậu một lần nhưng cậu phải chứng minh là hai người không có gì với nhau đi. À, bó hoa đẹp lắm! Cảm ơn nha!”

Song Tử ngay sau đó nhận được tin nhắn, anh luống cuống mở điện thoại ra rồi vui mừng ôm chầm lấy cô:

-Tớ biết mà, chỉ có cậu là tốt với tớ nhất!

Bảo Bình cố gắng đẩy Song ra, cô nói:

-Được rồi được rồi, nhưng mà...cậu làm ơn...um...

Bảo Bình nói tới đó thì bị Song Tử khóa môi lại. Cô nhăn trán lấy tay đâm thùm thụp vào lưng anh, ý muốn bảo anh mau bỏ cô ra, nhưng rốt cuộc cô vẫn không thể làm gì được cả.

“Song Tử thật là, ở đây là bệnh viện mà cậu ấy...nhưng mà thôi...kệ đi”

*****

Kim Ngu dẫn Thiên Bình vòng ra sau bệnh viện, tại đó, anh ngồi xuống một gốc cây và kéo Thiên Bình cùng ngồi chung với anh. Trông Thiên Bình lúc này thật sự rất căng thẳng, nhưng Kim Ngu ngược lại thì thoải mái hơn bao giờ hết. Anh lặng lẽ quay qua cô, cười nói:

-Tớ tin cậu, cậu không cần phải áp lực gì nữa!

Thiên Bình ngạc nhiên lại vừa không tin, cô quay sang mở to mắt nhìn anh:

-Thật chứ? Nh...Nhưng tại sao cậu chịu tin tớ vậy?

Kim Ngu trả lời:

-Ừm, tớ nghĩ kỹ lại rồi, cậu đâu phải là hạng người đó. Tớ biết cậu và Song Tử chắc chắn có hiểu lầm gì rồi. Mà nếu thật sự có chuyện đó đi nữa tớ cũng sẽ không trách cậu đâu!

Kim Ngu cười nói, nụ cười anh ấm áp tựa như ánh mặt trời tỏa sáng, và đôi mắt híp y hệt như vàng trắng non. Trông anh lúc này thật đáng yêu hết sức, khiến Bình Nhi cảm thấy càng yêu mến anh hơn lúc trước. Cô cảm động ôm lấy anh và thầm cảm thán trong lòng rằng mình thật là may mắn khi có được một người bạn trai hiểu chuyện như thế.

Vào đúng giây phút lãng mạn ấy, hai người nghe như có tiếng tăng háng ở sau lưng. Thiên Bình và Kim Ngu không hẹn mà cùng quay đầu lại thì trông thấy Bảo Bình và Song Tử đang nắm tay đi tới. Cả bốn cặp mắt trong phút chốc chỉ biết ngó nhau trung trung. Bỗng, như có một sự trùng hợp ngẫu nhiên nào đó, cả bốn người Thiên Bình, Bảo Bình, Kim Ngu và Song Tử đồng loạt reo lên:

-Các cậu huề rồi hả?

Rồi sau đó mọi người phá ra cười.

Xử Nữ cũng từ xa đi tới, thấy bốn người bạn của mình cười đùa vui vẻ với nhau mà cũng không khỏi thấy vui lây. Cô nàng suy nghĩ một hồi, rồi khoanh tay trước ngực cùng với động tác quẹt mũi nói:

-Tớ sẽ giúp cho các cậu một tay. Nào, chúng ta tới nhà Song Tử thôi!

End chap 35

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Trả Thù!

Chap 36: Trả thù!

Nói rồi, Xử Nữ xoay người đi trước dẫn theo bốn người còn lại đến nhà Song Tử. Cuối cùng thì cũng đến nhà anh, các sao tháo giày bước vào nhà. Song Tử ngay lập tức dẫn các bạn lên phòng của mình và chỉ cho họ nơi mà anh và Thiên Bình cùng học nhóm với nhau lúc trước, còn Thiên Bình thì nhận nhiệm vụ thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Dựa vào lời kể của Thiên Bình thì Xử Nữ có thể nhận thấy, sau khi kết thúc buổi học, cả hai không hề thấy có bất cứ điểm nào khả nghi. Chiếc bàn, chiếc ghế, giường ngủ cô cũng đã kiểm tra rồi nhưng đáng tiếc vẫn không tìm ra được manh mối nào hết. Nếu là do tai nạn thì quá trùng hợp và vô lý đi, còn nếu không phải thì là một trong hai người cố ý, nhưng chuyện này không thể nào.

-Theo tớ thấy thì quanh căn phòng này không có đồ vật nào có khả năng làm hai cậu gặp tai nạn, mà hai cậu thật sự là không biết vì sao hai cậu lại ở cùng nhau chứ?

Xử Nữ hỏi Thiên Bình và Song Tử, cả hai gật đầu như máy, trên trán bắt đầu đổ vài giọt mồ hôi.

Lúc này, mọi người đều không để ý đến Kim Ngu đang rầu rĩ ngồi ở góc phòng kia. Anh thật sự thấy khó chịu từ nãy giờ rồi mà vẫn không thấy ai thèm ngó ngang gì tới anh cả. Bực mình quá, Kim Ngu đứng phốc dậy kể lể:

-Bỏ đi bỏ đi, ngày mai hãy điều tra tiếp có được không? Bây giờ tớ đói bụng lắm rồi, chúng ta về đi nha!

Thiên Bình thấy anh nói vậy thì lập tức phản bác ngay:

-Không được, Kim Nguu à, cậu phải ở lại để cùng điều tra với tụi tớ chứ? Không thể để chuyện này cứ lẩn quẩn hoài vậy được. Tớ nói có đúng không Xử Nữ?

Cô nói rồi quay qua Xử, Xử Nữ không nói gì, nhưng nhìn gương mặt của cô trông có vẻ nghiêm trọng lắm. Bỗng, cô như đã nghĩ ra điều gì đó...trong đầu Xử Nữ lóe lên một ý tưởng là tại sao không thử kiểm tra thức ăn ở đây, nói không chừng cả hai đột nhiên ngất xỉu cũng là do nguyên nhân này?

Xử Nữ vui mừng hết sức, cô thầm cảm ơn Kim Nguu rồi rít rồi bắt đầu đi loang quanh phòng để tìm kiếm dấu vết của những thứ đồ ăn đồ uống. May thay, cô không phải mất nhiều thời gian để lòi ra được một chai coca lớn dưới gầm bàn. Song Tử nhận ra ngay chai nước đó liền reo lên:

-A, đó là chai nước ngọt mà tớ đã uống lúc học nhóm với Thiên Bình!

Xử Nữ gật đầu hiểu ý, rồi mở nắp chai ra ngửi. Cô nhận thấy chai nước này không có mùi lạ, nhưng vẫn chưa bỏ cuộc, cô rót thứ nước ấy ra ly và đưa cho con mèo của Song Tử uống trước khi anh chàng kịp đưa tay phản đối. Không lâu sau, con mèo của Song Tử liền bước đi loạng choạng rồi ngã lộn ra ngửa say như chết. Xử Nữ nhếch môi cười, cô quay lại với bốn người bạn của mình rồi đưa ra kết luận:

-Đây là thuốc ngủ, tớ chắc chắn có kẻ đã thừa lúc hai cậu không cảnh giác mà bỏ vào đây.

Song Tử phản trần:

-Nhưng mà lúc đó chỉ có mình tớ uống thôi.

Nghe vậy, mọi người liền đắm ra suy nghĩ, vậy tại sao cả Thiên Bình cũng bị ngất xỉu? Hay đây không phải là nguyên do? Trong lúc Xử Nữ chuẩn bị tìm vật mạnh mỗi khác thì Thiên Bình như nhớ ra điều gì đấy chợt la lên:

-A, tớ nhớ rồi! Lúc đó tớ thấy Song Tử xỉu nên tính đi kêu người lên cứu, nhưng mà vừa ra tới cửa thì bị ai đó đánh vào đầu, sau đó tớ không biết gì nữa...

Song Tử nghe Thiên Bình nói vậy định phản đối, vì những người trong nhà anh sẽ không dám làm như vậy, mà nếu làm vậy thì họ đâu có lợi ích gì.

Trong phút chốc, Song Tử đã hiểu ra được vấn đề, anh liền đẩy cửa ra và gọi tất cả người làm của mình lên trên. Chỉ không đầy một phút sau, trước cửa phòng anh đã đầy ắp người. Song Tử đứng trước mọi người mà nói:

-Hôm trước khi bài báo ấy được đăng lên, có ai thấy người lạ nào lén lút quanh nhà không?

Tất cả mọi người đều lắc đầu ngoay ngoay, vì họ hiểu được ý của Song Tử nói ở đây là gì. Bỗng, một trong số những người đó chợt reo lên:

-Ừm, tôi nhớ rồi! Hôm trước có hai cô gái lạ tự nhận là bạn của cậu chủ đã đến đây.

Song Tử ngạc nhiên nhìn qua cô giúp việc ấy:

-Vậy chị có cho họ vào không? - Anh hỏi, cô giúp việc khẽ gật đầu một cái rồi nói tiếp – Họ còn nói là đã xem cậu học và nói là cậu không muốn bị quấy rầy.

Song Tử lắc đầu nói:

-Làm gì có, em không bao giờ nói như vậy!

Bỗng, Xử Nữ từ sau đi tới, cô vội hỏi lại hình dáng bên ngoài của hai cô gái ấy và nhận được khá nhiều thông tin có ích. Cuối cùng, cô bảo Song Tử kêu tất cả những người làm ra khỏi phòng, rồi quay lại nói với các sao:

-Tớ nghĩ tớ đã biết thủ phạm là ai rồi!

*****

Sau vụ điều tra, cả đám các sao đi học lại bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra nhưng, thoát nạn này thì nạn khác lại ập đến, toàn thể lớp mười A đều có chung số phận là bị cô chủ nhiệm bắt phạt đứng quanh cột cờ. Nguyên do cũng chỉ vì tội cúp tiết bỏ học hôm trước. Thế là, đứa nào đứa nấy phải phơi thây dưới cái nắng ba mươi chín độ C, mặc cho những đứa lớp khác tò mò nhìn ngó hay châm chọc mà cũng không làm gì được. Bên ngoài trời không nắng lắm, nhưng cũng đủ làm cho người khác cảm thấy khó chịu. Không những thế mà cô còn không biết sắp cho ba người Bạch Dương - Nhân Mã - Tiểu My đứng gần nhau, làm cho bầu không khí đã nóng nay lại càng dữ dội hơn nữa. Và thế là, những cuộc chiến đố máu dần dần bốc khói.

Tiểu My với cái cơ là hôn thê của Nhân Mã, liền tìm đủ mọi cách kiểm chuyện với Bạch Dương mà không nhận thấy rằng cô nàng đã nóng giận lắm rồi. Nhân Mã với số phận phải làm miếng thịt bị kẹp giữa hai khúc bánh mì, anh không thể làm gì khác hơn ngoài việc chỉ biết lắng nghe và chịu đựng. Bạch Dương thì khỏi nói cũng biết cô tức giận đến mức nào, đến nỗi các sao nữ còn lại bắt đầu dùng ánh mắt e ngại mà ngoai lại cả ba.

Không lâu sau đó, cô chủ nhiệm đáng kính của chúng ta phải trở lại chỗ cây cột cờ mà lời ba tên ồn ào đó ra chỗ khác để chịu hình phạt.

Lúc này, Nhân Mã mới tìm cách đuổi khéo Tiểu My bằng cách giao cho cô những công việc như đổ rác, hốt rác,... Dĩ nhiên là ban đầu cô nàng không đồng ý vì nghĩ rằng nếu làm vậy sẽ dễ bề tạo cơ hội cho Bạch Dương và Nhân Mã của cô ở cùng nhau. Nhưng mà, đến cuối cùng thì cô vẫn phải chịu thua Nhân Mã mà cầm giỏ rác đi. Lúc này, tại sân sau của trường chỉ còn lại Bạch Dương và anh chàng Mã Mã.

Nhân Mã thận trọng đến cạnh Bạch Dương và kêu cô:

-Bạch Dương!- Bạch Dương quay lại nhìn anh, nhưn mảy như để hỏi “có chuyện gì?”. Nhân Mã nói tiếp - Thật ra chuyện tớ là hôn phu của Tiểu My là ngoài ý muốn, tớ là bị cha ép buộc chứ không phải tớ muốn cưới cô ấy, tớ cũng không hề thích Tiểu My bao giờ cả.

Bạch Dương ngạc nhiên mở to tròn mắt, cô nhìn anh bằng ánh mắt dò xét và hỏi:

-Có thật không?

Nhân mã liền gật đầu lia lịa với bộ mặt như thể anh muốn nói chuyện này với cô từ lâu lắm rồi. Nhân Mã cảm thấy lòng mình thanh thản như đã vứt bỏ được một tảng đá nặng, anh ngẫu nhiên nở một nụ cười thật hạnh phúc. Đột nhiên, Bạch Dương cũng thấy vui lây nên cũng tươi cười trở lại. Nhìn thấy nụ cười lại nở trên môi cô, tâm trạng của anh liền tốt hơn rất là nhiều. Thì ra là vậy, Nhân mã là bị người ta ép buộc mà, cô thật ngốc khi trước kia đã đem anh ra so sánh với tên cầm thú Trương Tử Thiên, anh chính là không hề đùa giỡn với cô.

Lúc ấy Tiểu My đã hoàn thành công việc và đang trở lại chỗ Nhân Mã, cô bỗng vô tình phát hiện Nhân Mã và Bạch Dương đang cười đùa với nhau. Tức giận, cô nàng dậm chân đùng đùng bước đến bên cạnh Nhân Mã và lôi anh về phía mình. Bạch Dương thấy vậy liền kéo Nhân Mã trở lại:

-Cẩn thận, Nhân Mã - là của tôi!

Cô vênh mặt lên nói, đồng thời kéo mạnh làm cho Nhân Mã đứng hẫng về bên cô. Nhân Mã ngạc nhiên quay sang nhìn Bạch Dương, cô làm như thế...có nghĩa là...cô đã chấp nhận anh rồi ư?

-Phải, tớ là của Bạch Dương đó!

Mã Mã cười nói làm cho Tiểu My được một phen kinh ngạc + hoảng hốt, sau đó là tức giận không thôi. Cô đứng chỉ vào mặt hai người mà nói:

-Anh dám sao Nhân Mã! Được lắm, cứ chờ đó. Bây giờ em sẽ đi mách cha để coi anh còn dây dưa với con nhỏ đó tới lúc nào. Anh cẩn thận em sẽ nói với cha là em muốn làm đám cưới ngay bây giờ!

Nói rồi, Tiểu My xoay người bước đi không quên ném cho Bạch Dương một cái nhìn căm hận. Lúc bấy giờ, Bạch Dương quay sang Nhân Mã, cái cụm từ “đám cưới ngay bây giờ” cứ lớn vồn trong đầu cô. Nhân Mã thật sự phải cưới Tiểu My hay sao? Bạch Dương không cam lòng, cô nhìn Nhân Mã với ánh mắt “làm sao bây giờ?”. Anh choàng tay qua vai cô, nhún vai cười:

Không có sao đâu!

*****

Thế rồi buổi học, à không buổi chịu phạt cũng trôi qua nhanh chóng. Các sao cuối cùng cũng được thả tự do. Ai nấy mặt mày đều hớn hờ vì cuối cùng cũng thoát khỏi bà cô chủ nhiệm khó tính. Mọi người ai về nhà nấy, chỉ riêng hai cô nàng Bảo - Thiên thì còn có một số việc “quan trọng” nhất định phải làm...

Trường học nội trú Drumstrang là trường mà Tiểu Thanh và Mai An đang theo học. Vì một lỗi lầm tai hại mà cả hai đã bị đuổi khỏi trường Honour và buộc phải theo học một ngôi trường khác. So với Honour thì Drumstrang thực sự là một ngôi trường kém xa, nhưng xét theo độ nổi tiếng thì cũng không phải dạng vừa. Ngôi trường này nổi tiếng về cách giáo dục học sinh. Ở đây học sinh đa phần là con nhà khá giả, nhưng lại là những con người không có phẩm chất tốt.

Hằng năm trên báo chí đều ít nhất đăng một tin về vụ việc học sinh của ngôi trường này vi phạm pháp luật, nhưng đăng nào thì những tin ấy cũng chả nhằm nhò gì, bởi vì họ thật sự không mấy quan tâm về nó. Hiệu trưởng trường Drumstrang - người đã cố dùng mọi biện pháp để lo việc bùng bít cho những đứa học trò cưng của mình. Từ một việc sai mà biện bạch để cho nó trở thành việc tốt, đen đảo thành trắng mà trắng thì đảo thành đen, thật không ai có thể làm gì được họ một khi còn có vị hiệu trưởng đang ghét này ở đây. Bởi vậy nên các học sinh khác rất ít khi giao lưu với những học sinh này, một phần là để tránh tai họa, còn một phần là để giữ cho bản thân đừng dính líu gì đến những hạng người ấy.

Trở lại với hiện tại, sau khi buổi học kết thúc, Tiểu Thanh và Mai An cũng như bao học sinh khác đều lật đật trở về phòng. Nhưng hôm nay cả hai không đi thẳng về phòng nghỉ của mình mà lại lên ra khỏi trường, hơn nữa còn dẫn theo một đám con gái lưu manh mà bọn nó quen được dùng để phòng thân.

Chả là sáng nay lúc đi học, cả hai đều tình cờ nhận được một lá thư hẹn năm giờ chiều sẽ gặp mặt ở con hẻm gần trường. Do chủ nhân của lá thư là người giấu mặt nên ít ra cũng phải trang bị cho mình vài món vũ khí, cả đồ ngốc cũng biết thế mà. Tiểu Thanh và Mai An đều nghĩ như vậy, và cũng may, cả hai đều có mang theo dao găm bên mình.

Tiểu Thanh, Mai An cùng với đám con gái to xác (óc rỗng) ấy tiến sâu vào nơi gặp mặt. Càng đi dần vào đó thì lại càng ít người qua lại, đồng thời trời cũng càng lúc càng tối đi. Hai người đi mãi, cho đến khi gặp được hai cô gái xinh đẹp đang đứng với nhau. Vừa nhìn thấy, cả hai liền nhận ra ngay hai cô gái ấy

là ai. Những gương mặt “thân thương” đáng nhớ...

-Ồi chà, tao còn tưởng là ai ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là bọn tiện nhân này thôi sao.

Mai An khinh bỉ nhìn Bảo Bình và Thiên Bình, trong lòng không ngừng chê cười hai cô gái. Bảo Bình nghe thấy giọng nói thì quay lại, cô cũng không cần đợi mà hỏi thẳng:

Tôi hỏi hai người, có phải là hai người đã bỏ thuốc ngủ Song Tử và đánh Thiên Bình ngất xỉu không?

Tiểu Thanh liền đáp:

-Ừ đó rồi sao? Tụi mày bị vậy là đáng đời! Mà chúng ta làm như vậy là còn nhẹ đó! Bọn chó chúng mày đáng lẽ ra phải bị nặng hơn mới phải. Một con hồ ly tinh như “tiểu thư” Thiên Bình của chúng ta, có thể lừa được Kim Ngưu một cách không khéo như vậy, lại còn không biết xấu hổ! Còn con phé nhân kia, mày tối ngày chỉ toàn lo ba cái thứ rác rưởi mà như vậy cũng được Song Tử để ý tới. Ha, quả là lợi hại nha! À mà phải rồi, hồ ly lừa đảo thì làm sao mà không lợi hại cho được.

Bảo Bình cùng Thiên Bình nghe những lời đó thì lập tức giận run cả người. Ánh mắt chứa đầy hàn ý lạnh lẽo nhìn bọn lừa manh kia. Mai An thấy hai cô im lặng liền tưởng là hai cô đang sợ nên được nước mà lấn tới:

-Ha ha, bây giờ tụi mày hện tụi tao ra đây mà chỉ bằng có hai đứa mày thôi sao? Nực cười, bộ hai đứa mày tưởng là có thể đấu lại tất cả chúng ta sao? Thôi, niệm tình hai đứa mày đã ngu ngốc làm trò hề cho chúng ta một phen, cứ quỳ xuống van xin đi rồi bốn tiểu thư đây sẽ tha cho các người một mạng.

Mai An nói rồi hất sang một bên để lộ ra một đám “khung long nữ” ở đằng sau, trông rất đáng sợ. Bảo Bình thấy vậy tuy là có tức giận nhưng cũng phải công nhận rằng cô ta nói có lý. Lúc đầu cô và Thiên Bình đều nghĩ rằng hai đứa kia chỉ đi có một mình, cô đâu ngờ tới việc bọn nó lại dẫn theo nhiều người tới như vậy. Tình thế thay đổi cấp bách, Bảo Bình liền quay qua Thiên Bình với ánh mắt “làm sao bây giờ?”

Bỗng, Thiên Bình bước lên, tiến đến trước mặt Mai An mà nói, giọng đầy chế giễu:

-Bọn lừa manh này thật giỏi quá nha! Đầu tiên hãm hại Song Ngưu với Bạch Dương, sau đó thì làm hỏng buổi văn nghệ, rồi còn cố tình làm Bạch Dương ngã, bây giờ lại âm mưu chia cắt chúng ta. Không những vậy còn nói ta là hồ ly tinh, nói bạn của ta là phé nhân. Chúng ta dù sao cũng là tiểu thư của những gia tộc danh giá, ít ra các người cũng phải biết cúi chào chúng ta một tiếng, hay nhường đường cho chúng ta đi qua. À, mà nếu có nhường thì chúng ta cũng sẽ không hạ thấp bản thân đến nỗi lại gần những kẻ thấp kém như vậy đâu, có phải không Bảo Bình?- Cô xoay lại phía Bảo Bình một cái rồi nói tiếp - Các người tự xem lại bản thân mình đi, chỉ là những đứa con gái của một số nhà tương đối mà đòi đấu lại chúng ta. -Cô lắc đầu tiếc rẻ - Suốt ngày chỉ biết đeo bám bọn con trai, rồi còn làm những việc ngu ngốc để trả thù những người làm bạn gái của họ, thật chẳng khác nào đám hồ ly cả! Nhưng mà hồ ly nó cũng không có độc ác tới mức lấy không được thì hại như các người. Đúng là đồ phé nhân mà!

Thiên Bình thán nhiên nói trước hai con mắt tròn mồn ngược tròng của Bảo Bình và những bộ mặt phùng phùng lừa giận kia. Bảo Bình thật sự vừa kinh ngạc vừa lấy làm khâm phục, còn đám lừa manh kia thì tức đến ói máu. Vốn dĩ bọn nó tưởng Thiên Bình chẳng qua chỉ là một con nhỏ yếu đuối, nhát gan, không làm nên tích sự gì. Vậy mà Thiên Bình của ngày hôm nay thì hoàn toàn khác xa.

Cứ tưởng lúc đầu là bọn nó chửi Thiên Bình và Bảo Bình là hồ ly với cả đồ phé nhân, nào ngờ bây giờ thành ra chúng nó bị chửi lại. Tình thế đảo ngược quá bất ngờ khiến cho Mai An và Tiểu Thanh trong phút chốc không biết phải xử lý ra sao đành đem hết số người mình đem theo mà xông thẳng vào hai cô gái. Bảo Bình biết phải xử lý tình huống này thế nào, cho dù không biết võ nhưng ít nhất cô cũng có đem vũ khí theo bên mình, nhất định hôm nay phải trả cho xong mối thâm thù đại hận này!

Bảo Bình tiến lên nở nụ cười lạnh với bọn kia trong khi tụi nó là hoàn toàn hông hiểu. Tuy vậy, đám đầu đất ấy đã bị cô nàng Bảo Bình tinh ranh này gài bẫy. Trong khi còn chưa kịp đụng đến một cọng tóc của Bảo – Thiên thì cái đám ấy đã ôm bụng kêu đau mà còn không biết tại sao mình bị đau nữa. Bảo Bình hất mặt một cái như thể nói “vậy là còn nhẹ rồi đó!”

Lúc này Mai An quay lại nhìn đồng bọn của mình khốn khổ mà không một chút thương xót màng tới họ, liền sau đó, cô ta rút điện thoại ra gọi cho những người vệ sĩ thân cận của mình.

Giờ thì khốn rồi, vì số thuốc mà Bảo Bình đem theo đã không còn nữa. Bảo Bình và Thiên Bình quay ra nhìn đám to con trước mặt rồi quay lại bảo nhau “chết, tính sao đây?”

-Ha ha, để xem bây giờ mày còn nói bậy nữa hay không? Này, còn đứng đó làm gì? Mau đánh nó!

Mai An nói rồi ra lệnh cho tên vệ sĩ ấy tiến lên tát Thiên Bình. Một cái tát chưa xót vang lên, Thiên Bình mở mắt ra thì chỉ thấy Bảo Bình một tay ôm mặt quay sang chỗ khác, đôi mắt cô đỏ hoe ngấn lệ... thì ra là Bảo Bình đã thay cô lãnh cái tát đó!

Thiên Bình tức giận đỡ Bảo Bình qua một bên rồi xông lên túm cổ tên vệ sĩ đó, cô nghiêng răng:

-Cô - ấy - là - bạn - tao!

Tên vệ sĩ gạt tay cô ra, ý cười khinh để cô càng thêm rõ rệt. Nhưng kì lạ, tại sao hắn ta cứ gạt mãi mà không thể nào làm cho tay cô rời khỏi hắn được. Phải chăng, tay cô gái này không phải là tay người?

Một...hai...ba giây sau, chỉ bằng một cú hất văng lên, Thiên Bình đã ban cho tên ấy được ân huệ bay thẳng vô vách tường, trên tường còn hằn rõ nguyên

dáng người cao to của hắn.

Cả Bảo Bình, Mai An, Tiểu Thanh và đám vệ sĩ cùng lúc quay đầu lại nhìn cô với một ánh mắt đầy khiếp sợ. Một trong số bọn đó liền bước lên so tài với cô...

Năm phút sau, người ta chỉ nghe thấy từ con ngõ ấy phát ra những âm thanh bình, bộp, chát. Biết chắc là bên trong đang có một cuộc ẩu đả xảy ra mà cũng không dám vào đó vì sợ bị lây vạ.

Thiên Bình phủ tay, đối phó với đám vệ sĩ rề rề tiền này thật không cần phải dùng sức nhiều. Cô quay lại đỡ Bảo Bình lên rồi cả hai đi mất, để lại cái đám ầy bằm dập dưới đất trông rất là tội nghiệp. Đáng đời! Ai bảo đụng đến Thiên Bình và Bảo Bình làm chi!

Bảo Bình lúc này đã hết đau, thật ra là cô hết đau lâu rồi, nhưng cảm giác kinh ngạc trên gương mặt vẫn còn đấy. Cô vẫn không thể ngờ người bạn thân của cô, người bạn mà bấy lâu nay cô vẫn luôn nghĩ là một người yếu đuối và cần được chở che, hóa ra lại là một cô gái mạnh mẽ đến không tưởng như thế.

Thiên Bình đi bên cạnh Bảo Bình và thừa biết là Bảo Bình đang nghĩ cái gì trong đầu. Cũng phải thôi, bao năm nay cô che dấu điều này, che dấu tất cả mọi người cũng chỉ vì người cha của cô. Cha Thiên Bình, ông ấy là một người rất nghiêm khắc và cổ hủ. Ông luôn nói rằng con gái thì phải đảm đảm đung, không được tới ngày vùng chân đầm tay như đám con trai được.

Dịu dàng ư? Điều đó trước đây đối với cô từng là không thể. Bản tính của Thiên Bình sinh ra vốn đã năng động rồi, bắt cô cứ phải yếu điệu thực nữ, cô thật không làm nổi. Nhưng, chính vì sự khắc gò bó ấy, ngày qua ngày, Thiên Bình càng lớn càng trở nên dịu dàng hơn, không còn ăn nói thô lỗ như trước nữa. Trái lại, cô ngày càng biết học cách làm điều cho chính mình.

Cha Thiên Bình thấy vậy thì rất hài lòng. Ông luôn khoe với bạn bè rằng: “Con gái tôi dịu dàng nữ tính, thế mai này chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi, nó sẽ tìm được một tấm chồng tốt”. Tuy là nói vậy, nhưng sau lưng ông vẫn không ngờ rằng cô con gái cưng của ông đã lên học võ mà ông không hề hay biết.

Lại nói tới võ thuật thì trước đây Thiên Bình đã từng hai, ba lần rơi vào tình trạng nguy hiểm, phải đối đầu với nhiều bọn xấu. Tuy là lúc đó cô đã không còn cách nào khác giải quyết và định ra tay, nhưng còn chưa kịp làm gì thì cô đã được những người bạn của mình tới giải cứu. Và còn lần ở trong hang động, nếu không phải do lúc đó cô đã kiệt sức thì thế nào cô cũng phan thay tên Mặt Xạ ấy rồi. Tuy nhiên, nói gì thì nói Thiên Bình vẫn phải âm thầm cảm ơn những người bạn của mình, nếu không phải họ giúp cô thì sự việc cô lên học võ thế nào cũng truyền tới cha mà thôi!

Nhưng mà dù trước đây đã cố giấu giếm thế nào, thì bây giờ cô cũng bị lộ mất rồi. Cha cô thế nào cũng sẽ chất vấn cô một trận cho mà xem! Nghĩ tới đó, Thiên Bình không kìm được chột run lên một hồi.

Bảo bình thấy vậy liền quay qua hỏi:

-Sao trong bộ dạng cậu khiếp đảm thế. Lúc nãy cậu oai lắm cơ! Ờ mà nhắc mới nhớ, cậu giỏi võ thiệt a, không chừng còn hơn cả Bạch Dương nữa.

Bảo Bình khen làm cho Bình Nhi đỏ cả mặt, cô vẫy vẫy tay cười:

-Hi hi đâu có gì đâu, tại lúc đó tớ tức quá trời luôn mà! À, mà chuyện này cậu có thể giữ bí mật giùm tớ không Bảo Bình? Tớ xin cậu luôn đó!

Thiên Bình nói, cho dù sự việc này có truyền tới cha hay không, trước mắt cứ tạm che giấu càng ít người biết thì càng tốt thôi mà.

-Dù không hiểu gì...nhưng nếu cậu đã nói vậy thì tớ sẽ giữ bí mật này giùm cậu. Nhưng với một điều kiện là cậu phải giải thích chuyện này cho tớ!

Thế rồi, suốt quãng đường, Thiên Bình kể lại mọi chuyện cho Bảo Bình nghe, còn Bảo Bình thì hết mắt chữ A rồi lại mồm chữ O. Câu chuyện của Thiên Bình thật sự làm cho cô rất ngạc nhiên. Ôi trời, nếu biết vậy trước đây cô đã không thêm lo lắng cho Bình Nhi khi cô ấy bị bắt cóc rồi. Đúng là chân nhân bất lộ tướng mà!

Đi một lát thì đến nhà Thiên Bình, cô chào tạm biệt Bảo Bình trước rồi đi vào nhà. Còn Bảo bình thì đi tiếp đoạn đường bởi nhà cô xa hơn nhà Thiên Bình một chút.

Trùng hợp đi ngang công viên, cô đề ý thì thấy hai dáng người khá quen thuộc ngồi ở băng ghế. Mãi một lát sau thì cô nhận ra hai người đó ngay, vì cả hai cũng học chung lớp với cô mà!

Trong nhất thời, Bảo Bình chợt nhớ tới lần cùng với Bạch Dương tới nhà kính của thành phố, cô không yên tâm liền gọi điện thoại ngay cho cô nàng Song Nư mà không cần biết lý do. Ở đầu dây bên kia, Song Nư nhắc mấy lần nói bằng giọng ngái ngủ:

-Bảo Bình, tớ đang ngủ...có chuyện gì vậy?...Hả, Sư Tử và Phương Anh ở công viên?...Nhưng mà...nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến tớ chứ!

Song Nư nhăn mặt nói rồi cúp máy. Bảo Bình nói cho cô biết chuyện này thì cô rất vui, chắc chắn là đang sợ cô lo lắng đây mà. Nhưng...thật sự chuyện này chả liên quan gì đến cô cả.

“Đúng vậy, không liên quan gì đến mình”

Song Nư tự nhủ rồi nằm xuống ngủ. Nhưng lần này cô vẫn không thể ngủ lại được. Cô không muốn chấp nhận sự thật là rất muốn nói với Bảo Bình rằng cô rất lo lắng. Có khi nào, Sư Tử thấy cô cứng đầu quá nên đã thích Phương Anh rồi không?

Không - Song Ngư nghĩ thầm, rồi đứng dậy khoác áo chạy ra ngoài.

“Không phải mình ích kỷ, nhưng...”

End chap 36

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Có Điều Bọn Mình Muốn Nói

Lặng lâu rồi giờ mới quay trở lại, sản khác quá má ơi!

Xin chào các bạn, như đã biết thì đây là truyện do bọn mình copy thôi, ừm. Nhưng vẫn cảm ơn các bạn đã theo dõi từ bấy lâu nay

Và cũng như có nhiều bạn nói... thì bọn mình xin thông báo cho các reader rằng truyện đã bị tác giả drop và mất tích lâu rồi nhưng do mình đăng lại và không biết, đến giờ post được Chap 36 thì mới tìm hiểu

Lời cuối cùng vẫn cảm ơn các reader đã ủng hộ truyện trong thời gian qua và cũng hên là bọn mình không bị phàn nàn về việc copy truyện :3

PS: Các bạn có thể đón đọc thêm những chương mới từ kho truyện của chúng mình (copy). Cảm ơn và chào thân ái.

Pis - Kim lù

Bạn đang đọc truyện *12 Chòm Sao Và Tình Yêu Thời Học Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.